

ŞEYMA
TÜRKYILMAZ

KÖY
GÖ
ÇÜ
REN

EPHESUS

Hasret,

köyden uzakta küçücük evinde hem
hayatla hem de annesiyle mücadele eden başı dik,
dili sivri bir kızdır.

Annesinin zoruyla gittiği bir düğünde gözü bir adama çarpar
ama başı her zamanki gibi diktir, pek yüz vermez.

Düğün boyu bakışlırlar, tek kelime etmezler.

Adam pek bir hoşuna gitse de Hasret bunca bakışı
hayra yormaz. Düğün gecesi bitmiş, herkes evine dönmüşken
penceresinde bir tıkırtı duyar; düğün boyu bakan ve
aklından bir an olsun çıkmayan adam peşinden gelmiştir.

Hasret'in hikâyesi böyle başlar.

Ne köyün en köklü iki ailesinin oğlunu kendine aşık edeceğini
bilir ne de yüzyıllık Köygöçüren davasını yeniden
alevlendireceğini... Kader ağlarını örmüştür,
mevsim artık Hasret mevsimidir.

*"Kızın adını bilmem,
Köygöçüren derler."*

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

444 0 454

9 786256 090736

**“Yarın yine bu saatlerde
geleceğim Hasret, senin de
gelmeni beklerim.”**

**Örtüsünden sıyrılıp alnına
düşen iki tutam saça dokundu
adamın eli, görüntüsüne tezat
bir yumuşaklıkla okşadı.**

**Bu görüntüye
anlık öyle bir daldı ki Hasret,
bir adım geri çekilip
soluklanmadan ayılamadı.
Yine çenesini dikti.**

***“Çok beklersin.”
“Çok da beklerim, Hasret.”***

www.ephesusyayinlari.com

KÖY GÖ CÜ REN

ŞEYMA
TÜRKYILMAZ

Düzenleme
Ny.ozlem

KÖYGÖÇÜREN - 1

Yazar: Şeyma Türkyılmaz
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Elif Evin Musluoğlu
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Mizanpaj Tasarım: Merve Polat

1. Baskı: Haziran, 2025
ISBN: 978-625-6090-73-6

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, Şeyma Türkyılmaz
Türkçe Yayın Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

BASKI

Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic.Ltd.Şti.
Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örne İş Merkezi No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No:*45159

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

KÖY
GÖ
CÜ
REN

ŞEYMA
TÜRKYILMAZ

1 * Bölüm

“**H**asret!”

Bir elini beline atıp diğeriyle yerden destek alarak kalkmaya çalıştı yaşlı kadın, ömrünün yarısından fazlasını devirmiş olmanın diyetini yıpranmış bedeni ödüyordu. “Of! Aman, belim! Hasret, neredesin?”

“Geldim, anne!”

Kışın bitmesine rağmen yazın zar zor uğradığı bir köyün ters tarafında oturuyorlardı. Güneş ancak öğle ezanına kadar köye vurduğundan haziran ortalarına kadar soba yakarlardı. Bu da çokça odun lazım demekti.

“Neredesin kız sen? Deminden beri çağırıyorum, yoksun.”

Hasret içli bir nefes alıp yerden kalkmaya çalışan annesine göz ucuyla baktı, kucağına doldurduğu odunları sobanın önüne bırakıp yaşlı kadını yanıtsız bırakarak ateşe atmaya başladı.

“Bana bak, akşama düğün var köyde.”

Duyduğuyla başını çevirip annesine baktı Hasret. “Ne düğünü anne, konuştuğumuz ettiğimiz mi var sanki köyden?” Vardı olmasına ama yaşlı kadının kocası İsmail on sene evvel vefat etmişti. Onun vefatıyla uzak yerden gelen kadın tutunamamış, bir kızı olduğundan baba evine de dönmemişti. Pek severdi kocasını, sevip de varmıştı. İki lafından ikisine de “Rahmetli İsmail,” diye başlardı, yine öyle başladı.

“Rahmetlinin asker arkadaşı var, oğlunu everiyormuş. Pek bir severdi adamı, gitmezsek ayıp olur.” Belini tuta tuta kapıya doğru

yürüdü. “Elimizde avucumuzda para yok. Yumurta, süt, ne varsa satalım da düğüne bahşiş çıksın.”

Hasret bu kez sinirle yumdu gözlerini. Evet, ellerinde avuçlarında besledikleri hayvanlardan gelenler ve ektikleri iki karış kuru topraktan çıkanlardan başka bir şey yoktu. Annesi bunu bilmezmiş gibi savurgan davranıyordu. “Biz ne diye elimizdekini veriyoruz? Evde yiyecek doğru düzgün iki lokmamız mı var Allah aşkına?” Sesini fazla yükseltmese de siniri belli oluyordu, yine de annesi ona hiç takılmadan üç göz evlerinin bir odasına ağır ağır girdi.

Hasret bazen sinirden ağlayacak gibi oluyordu. Yumruklarını sıkıttı, dolan gözlerini sobaya dikti. Kendisi her ne kadar ellerinde para olmamasını dert edip sıkışıyorsa annesi de aç kalsalar toprak yiyip hayatta kalabilirlermiş gibi gamsız görünüyordu.

“Allah’ım, sabır ver.” Siniri baskın gelince dolan gözleri kurudu, sobaya sertçe attı odunları. “Babamın dostuysa pek tabii bilsin durumumuzu. Bir de bahşiş atacaktıymış!” diye de söylenmeye devam etti: “Tek bir adım atmam o düğüne!” Öfkesi taşınca içeri doğru bağırdı: “Evden de bir şey sattırmam!”

“Cırlama oradan, kız! Gideceğiz dediysem gideceğiz! Kırdırma bacaklarını.”

Annesinin ilerleyen yaşına rağmen otoriter sesini duyunca çat diye kapattı sobanın kapağını. Sinirden etrafı kızaran gözlerini, kirpikleri titreye titreye yumdu. Kaçıp kurtulacaktı bu ahırdan, buradan değilse bile annesinden.

Kalkıp evi süpürdü, bulaşıkları yıkayıp öfkesini dindirmeye çalıştı. Biriktirdiği yumurtalardan üç oradan beş buradan aşırıp sakladı, en azından satıp iki kilo un alacak kadar ederdi. “Aklı kıt yahu, kıt!” diye söylendi sinirle. “Yakında ineği de satıp kurutacak evi ocağı.”

Böyleydi annesi, bazen yaşlılıktan akli gidip geliyor gibi yoklanıp dururdu.

İşleri bitip azıcık dinlendikten sonra akşam vakti gelip çatmıştı, annesinin söylenmeleriyle yerinden kalkıp hazırlandı. Zaten üç beş parça kıyafeti vardı, aralarından en yakışanını giydi. Saçları pek uzun değildi, çok sabun harcanmasın diye omuz hizasında keserdi. Açık

kahve bir rengi vardı; saçlarının rengindeki gözleriyle de her kız kadar güzel, her kız kadar çirkindi.

Saçına gelişigüzel bir örtü atıp çıplak ayaklarına terliklerini geçirdi, annesinden habersiz biriktirdiği parayı da eve giren olur diye iyiden iyiye gıcırdayan tahtaların arasına sakladı. Kendini güvene almadan tek saniye yaşayamazdı. O yüzden içliğine iğneyle tutturduğu küçük, deri cüzdana da lazım olur diye bir kâğıt para sıkıştırdı. Eğildiği yerden hızlı nefeslerle kalkıp üstünü başını düzeltti ve odasından çıktı, annesi kapının önünde kara lastiklerini ayaklarına geçiriyordu. Kendisi de hızla gidip poşetlere doldurduğu satılacakları aldı, evden çıkıp yarım saate köyün işlek denecek sokaklarına geldiler. Her zaman ürünlerini sattıkları adamın tezgâhında durdular. Annesinin ağzını açtırmadan pazarlığını yapıp alacağından iki kuruş fazlasına satabildi elindekileri Hasret. Yaşlı kadına kalsa adamın söylediği ilk fiyata bağışlayacaktı neyi var neyi yoksa. Ellerindeki parayla düğünün yapılacağı yerin yolunu tuttular, yürürken de en fazla iki üç laf ettiler.

Kurak memleketti yaşadıkları yer, tohum atsan binbir uğraşla ancak büyütürdün. Evlerin etrafı toprak yoldu, bahçelerde görülen yeşillikler buranın insanına yetip de artıyordu. Aslında burası bir köydü fakat nüfusu epey kalabalıktı. Hasret, yetmiş sekize kadar saymayı bilirdi, şimdiye dek sattıkları en çok bu kadar etmişti. Buranın nüfusu yetmiş sekizi çokça kez aşılıyordu. Yine de köydü işte.

Allah'tan rahmetli babası işten güçten anlıyordu da zamanında dereye yakın yapmıştı evlerini. O zamanlar yaşı pek de küçük olmasına rağmen Hasret çok hatırlamazdı babasını. İyi adamdı, sadece bunu bilirdi. Bir de sağ olsun, onun sayesinde dereden getirdikleri suyla iki üç yeşillik büyütüp yiyebiliyorlardı.

Ara sokakların kalabalıklaşmaya başlamasıyla süslü püslü, salına salına yürüyen kızlarla karşılaşmaya başladılar. Hasret, içindeki tuhaf dürtüyle başındaki örtüyü düzeltti, duruşunu dikleştirip etrafına bakındı.

Diğer kızların aksine pek bir hüneri yoktu. Tarla çapalayıp inek sağmaktan ilerisini bilmezdi. Meziyet bilmek de bir yerde babası paralı olan kızların işiydi. Güzel yemek yapabilmek için çokça kez

denemiş olmak, denemiş olmak için de bolca malzeme almak gerekiyordu. Bu da esasında kendisinde olan bir şey değildi.

Ne kadar umursamaz görünse de evlilik yaşının gelip çattığını biliyor, bu konuda sıkıntı çekiyordu Hasret. Köydeki kızların evlendiği yaşı çoktan aşmıştı. Koca evine gittikten sonra *anasından bir şey görmemiş ki* diyeceklerini de şimdiden tahmin ediyordu. *Evlenmem* diyen kızlardan değildi. İyi, kafasına uyan birini bulursa gözünü kırpmazdı. Kendi kırpmazdı ama karşı taraf şöyle iki üç kez kırpabilirdi, herkes “iyi aile kızı” istiyordu.

Baba olmayınca aile de olmuyordu.

Düğün alayına yaklaştıkça davul zurnanın sesi daha yüksek gelmeye başlamıştı. O ara gözü kaydı yan taraflarından yaklaşan kalabalık erkek topluluğuna. Nereden baksan on beş kişi vardı. Hepsi de damatla yarışırçasına jilet gibi giyinmişti. Gelin kendisi olsaydı eğer, gözü yine de bir kaymadan edemezdi.

Tam iç çekip önüne döneceği sırada en öndeki külhanbeyi kılık-lının bakışlarıyla karşılaştı. Daha doğrusu Hasret’in bakışları hepsinden sekip ona geldiğinde adam da başını çevirmişti ve pek de kısa sayılmayacak bir an gözleri çarpışmıştı.

Başını çevirmek istese de çeviremiyordu Hasret, yalnızca donup kalmış gibi bakıyordu. Tam kendini toparlamış, önüne dönecekken ufacık bir anda kaldı. Adam kendisine göz kırptı sakince, sonra hiçbir şey olmamış gibi önüne döndü.

Adımlarını durdurmak istese de durduramazdı Hasret, gözleri irileşmiş bir hâlde annesini takip etti. Hasret bir yanda, o adamlar bir yanda düğün meydanına ilerlediler. Birbirinden uzak fakat karşılıklı köşelere oturdular. Sonrasında hiçbir şey olmamıştı. Hasret’in yüreği adamın bir serseri gülüşüne, bir göz kırpışma hızlanmış; sonra da ravyına oturmuştu.

Ondan yana bakmamaya çalışıyordu. Akşam karanlığı çökmeye başlayınca evlerden evlere çekilen seyyar ışıklarla etraf aydınlatılmıştı. İnsanlar durmadan oynuyor, o adını dahi bilmediği adam da ara ara bir şeyler arar gibi kendisinin olduğu taraflara bakıyordu. Göz göze geldiklerinde bir süre bakıyor, Hasret yüzünü çevirmeden temasını kesmiyordu.

Annesiyle geç saatlere kadar düğünde kaldılar ancak üç kelimeden daha fazla konuşmadılar. Zaten doğru düzgün muhabbet etmezlerdi; gerek olduğunda konuşurlar, fazlasını da istemezlerdi. Köyde muhatap oldukları pek insan olmadığından dedikoduluk bir şey de yoktu. Bir ara kalkıp ellerindeki parayı damadın babasına verirken hayırlı olsun demişlerdi. Düğün sahibinin gülen gözlerle kendisine bakıp babasına benzetmesine tebessümle karşılık vermişti. O külhanbeyine en yakın olduğu zamandı o an. Adam hemen yan tarafında duruyor, açık açık yüzüne bakıyor, fark ettiği kadarıyla da yemenisinden taşıp boynuna sarılan saçlarını izliyordu.

Hasret bu bakışa pek dayanamamış, başını kaldırıp bakmıştı adamın yüzüne. Aralarında iki adımlık mesafe bile yoktu. O bakışma yüreğini neden bu kadar hızlandırmıştı, bilmiyordu. Kalbinin daha önce hiç böyle bir vukuatı olmamıştı.

Atlatmıştı. Orada kısacık bir süre durmuşlar, sonra oturdukları yere dönüp düğünü izlemeye devam etmişlerdi. “Haydi, kalkalım artık,” diye seslendi sonunda annesi. Başka zaman olsa Hasret *canıma minnet* derdi. Ama şimdi gözüne takılan adamı belki de bir daha göremeyeceği için üzülmüştü. Bir yandan da içinden salaklığına sövüyordu. Adam kendisine göz kırpyorsa herkese kırpardı. Kendisini bir düğünde süzüyorsa başka düğünde de başkasını süzerdi.

Böyle birine gönül kaptırılıp da baş yakılmazdı.

Son kez dönüp baktı hiç yorulmadan oynayanların arasından adama, önünden geçen kişiler yüzünden bir görünüp bir kayboluyordu. Yine de oradaydı. Uzun boyuna, sakallı yüzüne, ceket sakınsa da gömleğinin meydana serdiği geniş göğsüne... En son da kendisine baktığına emin olduğu koyu gözlerine baktı Hasret. Yutkundu.

“Yok,” dedi içinden, sonra kendine duyurmak ister gibi sesli devam etti: “Bu adam benim başımı yakar.”

Düğünden ayrıldıkları gibi evin yolunu tuttular, etraf epeyce karanlıktı ama alışkınlardı. Evlerinin kapısında bıraktıkları kandil etrafı cılızca aydınlatıyordu. Eve girdiği gibi odasına yöneldi Hasret.

“Allah insanı yolundan şaşırtmasın işte.” Başındaki yemeniyi sıyırıp divanın üzerine attı. “Akli iki karış havada olan kanar bunun gibisine ama ben kanmam.”

Çok yorulmuştu, hemen uzanmak ve dizlerindeki ince sızıları dindirmek istiyordu. Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı, elbisesinin düğmelerini hızlıca çözmeye başladı. Ama her nasılsa gözünü her kapattığında o adamın kendisine bakışını, o sandalyeye oraların sahibiymiş gibi oturuşunu, çekincesizce kendisini süzüşünü görüyordu.

Zengin kılıklı biriydi, kıyafetinden de belliydi aslında. “Hovardanın tekidir.”

Elbette onun kendisine baktığını görenler olmuştu ama köyle pek ilişkileri olmadığından başını derde sokacak bir durum da yoktu. Yani öyle umuyordu.

Annesine buralarda “çakır gelin” derlerdi. Epey uzaktan gelmişti ve buralara yabancıydı. Babasının hayatta olduğu zamanlarda annesi hep onunla ilgilenmiş, kendisi de dâhil etrafındakilere doğru düzgün önem vermemişti. Babası vefat edince de kimsesiz kalmışlardı. Ama annesi Hasret’ten daha çok kimsesiz kalmıştı. Çünkü o zamanların güzeller güzeli çakır gelini bir kocasıyla ilgilenirdi, kızını pek gözü görmezdi. Hasret zaten yarı analı yarı babalı büyüdüğünden yoklukları da pek ırgalamıyordu.

Neyse neydi işte. Annesinin bu hâlleri yüzünden baba tarafından en yakın akrabalarıyla bile araları soğuktu. Yine bu yüzden o külhanbeyi kılıklı adamın adını dahi bilmiyordu.

Eğer yakınlarında bir yerlerde olsaydı hiç değilse kim olduğunu, neci olduğunu duyardı. Az mı uzak duracak, çok mu uzak duracak; ona karar verirdi. Şimdi fikir dahi yürütemiyordu, buna canı biraz daha sıkıldı.

“Ayda yılda bir inirim zaten köye,” diye söylendi, inse belki yumurtaları sattığı adamın ağzından birkaç laf alırdı. Belki pazarda karşılaşılardı, belki yolunu uzatıp iki üç sokaktan geçer de onu tekrar görürdü. “Tavuklar çabuk yumurtlasa bari.”

Gökyüzündeki ayın alışılmadık parlaklığının perdenin kenarından içeri süzülüşünü görünce pencereye ilerledi. İki adamlık odası vardı; bir yatağı, bir komodini, bir de eski püskü kilimi. Hepsiyle de iyi anlaşırdı.

En sevdiği kısım ise penceresiydi. Perdeyi sıyırdı ve açık saçını da geniş yakalı geceliğini de umursamadan pencerenin kilidini açıp

yukarı doğru sürdü. Pervazına ellerini yaslayıp dışarıyı izlerken derin nefesler aldı.

Tuhaf bir sakinlik vardı üzerinde. Penceresine doğru yükselen ve yeşilliklerden daha özenli baktığı yıldız çiçeklerini izledi bir süre, sonra da karşılara doğru sıra sıra dizili ve şimdiden kurumaya yüz tutmuş ağaçlara baktı. Çevreden duyulan birkaç çıtırtı sesiyle kaşlarını çatıp doğruldu.

“Oğlum, ne işimiz var lan burada?”

Duyduğu peltek ve dengesiz ses bir sarhoşa aitti. Yaslandığı pervazdan hızla ayrıldı Hasret, başını dışarı çıkarmadan etrafı dinledi.

“Sus oğlum, sus!” diye kızdı biri. Kaç kişilerdi, bilemedi Hasret. Sobanın demiri içerideydi.

“Niye getirdiniz lan bu iti?” diye daha fazla kızdı başka biri.

Duyduğu seslerin arasından son konuşanı ayırt edince kaşlarını kaldırdı, pencerenin kenarına sıyırdığı ince perdesinin ardına gizlenip duvara ellerini yasladı. Meraklı bir şekilde dinlediği ses tanıdık gelmişti.

Sanki... Sanki düğündeki adamın sesi gibiydi. Nereden veya nasıl bildiğini bilmiyordu. Yakınındayken konuşmuş muydu, o da hatırlanmadı ama...

“Ağabey, geleceğim dedi.”

“Götürün!”

Dudağını ısırarak konuşmanın devamını bekledi ama öyle bir tınıyla konuşmuştu ki onun kovar gibi hareket eden elini görmese bile görmüş kadar olurdu Hasret. Yine de başına bela almak istemiyordu. O olduğunu tahmin ediyordu ama yüzünü görene kadar inanmayacaktı.

Eğer gerçekten o adamsa daha kötü yandı demekti.

Burası tesadüfen geçebilecekleri bir yer değildi. Bildiği kadarıyla bu tür adamların içip keyif çattıkları bir yer zaten vardı. Bu adam sahiden o külhanbeyi ise kendisi için gelmişti.

Dudağını ısırdı, parmakları yaslandığı duvarı tırtıkladı. Ne düşüncesi gerektiğini bilmiyordu ama içinde tuhaf bir heyecan belirmişti.

Kendisi bu hissine dalıp gitmişken adım seslerini fark etti. Ağır ağır ve güçlü hareketlerle yaklaşıyordu.

Hasret pencerenin diğer tarafında heyecanla bekledi, boyu düşünülecek olursa şimdi pencereye çıksa kendisi az buçuk yukarıdan bakardı o adamın sert yüzüne. Adım sesleri durdu, Hasret'in soluk alışları da. İkisi de sessiz sedasız bekledi bir süre, sonra adını dahi bilmediği adam konuştu:

“Kapat pencereni.”

Onun kendisini fark edişi ve söylediği şeyle gözlerini kocaman açtı, elini ağzına kapattı lüzumsuz bir ses çıkmasın diye. Duvara iyice sinip yere çökmek, hatta duvarla bütünleşmek istiyordu. Hem heyecandan hem korkudan olacaktı ki başı bir an için döndü.

“Perdeyi de çek. Üstün başın açık, bir gören olacak.”

Duyduklarından sonra diğer elini de ağzına kapattı. Adamın az buçuk da olsa sarhoş olduğunu, odasına doğru esen rüzgâr sayesinde anlıyordu. Ama nereden görmüştü bu hâlini?

Geceliğinin yakasını tek eliyle toplayıp avucunda sıktı kendini boğmak ister gibi, yüzüne gelen saçları da hızla iteledi. Tekrar duyulan adım sesleri ve boğuk konuşmalardan sonra evin önü yine sessiz sedasız bir hâlde kalmıştı.

Oralar kalmıştı ama Hasret'in içinde çınlamaya başlayan sesin susacağı yoktu. Başını dışarı bir milim uzatmadan hızla pencereyi kapatıp kilitledi, perdeyi de çekti. Çektikten sonra da uzun uzun baktı kapattığı perdeye.

“Yedim ayvayı. Vallahi yedim.”

Uğraşılmazdı böyle adamlarla. Nereden bulmuştu, nasıl bulmuştu? O kadarcık ay ışığında kendisini nasıl görmüştü? Bir de toplaşıp gelmişlerdi. Üstelik içenden ne hayır gelirdi, boyu posu ne işine yarayacaktı?

Ama bir yandan da düşünüyordu. Onca yolu Hasret için mi gelmişti, penceresine konuşmak için mi dayanmıştı? Demek ki beğenmiş, izini kaybetmek istememişti.

“Bir de içer içer, sinirlenip döver bu,” dedi hâlâ sımsıkı kapalı pencereye bakarken, ne olduğunu düşünmemek için geleceğe dair

olmaması gerekenleri sıralamaya çalışıyordu kendince. “Aklın kaymasın, Hasret. Kaymasın. İyi değil böyle adamlar.”

Gözlerini sımsıkı yumup bekledi biraz, onun kendisinin içerde olduğunu nereden bildiğini, geceliği ve açık saçlarıyla nasıl, tam olarak ne durumdayken gördüğünü düşünüyordu.

“İnşallah çok eğilmemişimdir aşağı bakarken,” diye fısıldadı cansızca yatağına dönerken.

Çiçeklere bakacağım derken çiçeklerini göstermemiş olmayı umuyordu.

Düşündüğü şeyle gülüşünü zor tuttu, akli böyle bir durumda bile kayıyordu işte. Bir daha asla böyle bir şeye izin vermemeliydi.

Akli başında bir kızdı, geleceğe dair planları da vardı. Bir kış daha atlattığında ineği ikileyecek, parasını iki katına çıkaracaktı. Şimdi bile elinden geldiğince artırıyorsa o zaman daha fazlasını yapıp biriktirdiğiyle küçük bir tarla bile alabilirdi. Karşısına düzgün bir adamın çıkacağını garantiye yoktu. Ömrünün şu vaktine kadar anne sopası, baba yokluğu derken çekmediği kalmamıştı. Bir de koca evinde burnunun sürtülmesini istemiyordu.

Kısmeti çıkmazsa kendi kendinin kısmeti olacaktı. Böyle pence-reye dayanan külhanbeyi kılıklılara bırakacak pabucu da çiçeği de yoktu.

2. Bölüm

Sabah uyandığında dün gece çektiği gergin uykunun izlerini taşıyordu Hasret. Kollarında ve bacaklarında hafif sızılar bile vardı. Ama diğer günlerde de pek dinç uyanabildiği söylenemezdi, bu yüzden her zamanki gibi düşük ifadesiyle tavanı izledi. Dün gecenin hatırası yüzünü güldürecek olduysa da çok izin vermeye niyeti yoktu, belki de niyeti bozuk bir adamdı.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Güneş henüz tamamen doğmamışken kümesin içindeki horozun kesik kesik öttüğünü duydu, ellerini karnının üzerinde birleştirip acıyan gözleriyle pencereyi izledi. Her ne kadar sıcacık yatağından sabah serinliğine kalkmak istemese de zor bela doğruldu, ayaklarını serin tahtaların üzerine yavaşça yerleştirdi.

Yıllanmış geceliğinin üzerine battaniyeye benzeyen şalını alıp omuzlarına sardı. Her şeyi aynıydı; yıllardır aynı saatte uyanıyor, aynı geceliği giyiyor, aynı şalı takıyor ve aynı işleri yapıyordu. Bir çemberin etrafında aynı hızla dönmek gibiydi yaşamak, dün gece penceresinin önüne gelen adam yalnızca hafifçe sarsmıştı rotasını.

Evden çıktı, hemen bitişiğinde kalan kümesin küçük kapısını açıp hızlı hızlı çıkan tavuklara yemlerini verdi. Tıpkı kendisi gibi akıllı kıt olan horoz çoktan kümesin üzerine çıkmış, ötmeye başlamıştı. Şu kadar hevesi olsa yetecekti Hasret'e ama yoktu işte. Hiç yoksa bu horoz bile her gün farklı bir solucan görüyor, hayatında bir şeyler değişiyordu. Bu düşüncesine kendi kendine güldü, bazen delirdiğini hissediyordu.

Yemi yere bırakıp dizlerinin hizasında olan ince geceliğinin etek uçlarına baka baka eve girdi. Annesi şaşırtıcı şekilde uyanmamıştı. Uyanmış olsa çoktan ateş yanmış, evde homurdanma sesleri uçuşmaya başlamış olurdu. Ondan daha çok hayattan nefret eden biri varsa o da hiç şüphesiz annesiydi.

Bazen onun gerçekten de kocasına kavuşması gerektiğini düşünüyordu.

Aklında aniden beliren bu düşünceye zihni katılsa da kendisi pek katılamadı, kaşlarını kaldırdı bu fikri silmek ister gibi, tövbe çekti içinden. “Benim kafa da gidip gelmeye başladı.”

Günü her zamanki gibi başlamış, her zamanki gibi sürüyordu. Annesi geç de olsa kalkmıştı, bir şeyler yedikten sonra işlerine koyulmuşlardı. Günün başlangıcı olağandı Hasret için ama devamı öyle gelmedi, attığı her adımda tuhaf hissediyordu. Sanki üzerinde bir göz vardı ve sürekli kendisini izliyordu. Bu yüzden etrafına bakmak isterken birkaç kez ayağı olmadık taşlara takılmıştı. İyice bakmasına rağmen etrafında kimsecikleri de görememişti.

“Hasret!” diye uzata uzata adını söyleyen annesine bakındı. Onun evin arka tarafında olduğunu anlayınca seslendi. “Ey!”

“Biberler solmuş hep. Koş, su getir.”

Bıkkınca elindeki keseri de yarım kova kara toprağı da çiçeklerinin yanına bıraktı Hasret. Sonra başka kova olmadığını hatırlayarak toprağı çiçeklerinin diplerine serip yapraklarını okşadı.

“Haydi, kız!”

Ağzının içinde oflasa da umursamadan sallana sallana yürüdü Hasret, onlar solmuşsa Hasret bin beter solmuştu. “Bize bir yudum su getiren yok ama biz taşı Allah taşı!” diye söylendi.

Bu huyunu da hiç sevmezdi, annesinden bulaşmış olmalıydı söylenme alışkanlığı. İki üç ağacın arasından geçti, yerdeki otların kökü yeşile çalsa da geri kalanı sararmaya yüz tutmuştu. “Durun, daha doğru düzgün güneş mi gördünüz?” diye uyardı onları da boş boş.

İnsan konuşacak kimseyi bulamayınca mecburen kendine kalıyordu.

Derenin üst kısımlarında kalıyordu evleri. Sığ bir su birikintisiydi ama yaz kış akar dururdu. Köyün merkezine doğru bir başka dereyle

birleşip derinleşirdi; çamaşırını yıkayanlar, işini görenler de oraya gittiğinden bu tarafa gelip giden olmazdı. O yüzden ayrı bir seviyordu burayı Hasret. Annesi çağırıp durmasa sabah akşam ayaklarını uzatıp epey yaşlı olan söğüt ağacına yaslanır, derenin şırıl şırıl akışını izlerdi.

Dere kenarına gelince derin bir nefes aldı, kimseye görünme ihtimali olmadığından terliklerini çıkarıp eteğini dizlerinin üzerine kadar sıyırdı. Hava çok sıcak olmasa da öğle vakti olduğundan bunaltıyordu, bu yüzden ayağına dokunup kaçan soğuk suya gülümsedi. Topladığı eteğini iki bacağının arasına sıkıştırıp çıplak kalan tenini umursamadan eğilip kovasını daldırdı suya. Yarıya kadar doldurdu, nasıl olsa tekrar gelecekti, kendine çok yük etmeye gerek yoktu.

Kovasını sabit bir taşın üzerine bırakıp akan suya ellerini daldırıp yüzünü yıkadı, ensesini ıslattı, en son da ellerini boynuna sürdü. Ağır ağır kalkarken önce bir çift deri ayakkabı gördü, sonra bir kumaş pantolon, en son da düğünde kendisine bakan külhanbeyi kılıklı adamı.

Hasret ağzını açtı bir şey diyecek gibi ama diyemedi. O külhanbeyi sanki hiç ayıp değilmiş gibi karşısında duruyordu.

Yutkundu, açık gerdanı ve gereğinden fazla çıplak bacakları aklına gelince telaşlandı. Fazla umursamazdı esasında, bunu umursayacağı bir ortamda büyümemişti ama erkeğin nefsi diye bir gerçek vardı ki ona kurban gidemezdi.

Hemen ayağa kalkıp üstünü başını düzeltti. Hırsla kovasını kucağına alıp gözlerinin önüne dökülen kısa saçlarını umursamadan adama çevirdi başını. Adamın deminden beri açık olan tenine değil de direkt yüzüne bakması tuhafına gittiyse de sinirini engellememişti. Bakıyor muydu, bakıyordu.

“Erkek adamım diye gezerler bir de!” diye homurdandı yüksek sesle, ardından arkasını dönüp yürüdü. Adamdan gelen sessiz gülüşle daha da sinirlenip tamamen dönecekti ki tuttu kendini.

Başına bela almayacaktı.

Almamalıydı.

Ama dün bir, bugün ikiydi. Bu adam böyle sürekli karşısına çıkarsa nasıl olacaktı?

Haydi, düğünde görmüştü; Hasret'in de az buçuk hoşuna gitmiş, minicik bakmıştı. Ama hemen tek başına olduğu dere kenarına gelinir miydi? Aslında onu da bilmiyordu Hasret. Diğer kızlar oğlanlarla nerede buluşuyordu, haberi yoktu.

Dün akşam olanlar tekrar aklına geldi; az önceki keyifli gülüşü kulağında çınladı, bir de gece penceresindeki ses.

Bu adam oydu işte!

Derin bir nefes aldı, dudağının içini ısırdı. Fazla bakmamış olsa da adam oldukça yakışıklıydı, çünkü düğünden hiçbir eksigi yoktu. Üzerinde kirli beyaz bir gömlek, siyah bir pantolon ve bu kez parlıtısız ayakkabılar vardı. O iki düğmesini açmasa gömleği sanki küsüp kalacaktı.

"Sapıttın, Hasret," dedi kendi kendine. "Adam bakmıyor ama sen bakıyorsun maşallah."

"Parayla mı alıyorsun kız suyu, çabuk getir de sula şunları!"

Annesine de ters ters soluyup döktü suyu idareli şekilde. Kovanın hepsini doldursa ölürdü sanki, şimdi tekrar gitmesi gerekecekti.

"Az daha dök, ne öyle kuş kadar?"

"Dereden hortum çek de daha çok dökeyim, anne. Sabahtan akşama kadar su mu taşıyacağım?"

"Söylenme, söylenme. Git, bir daha doldur." Ağzının içinde homurdanarak arkasını dönüp gitti annesi; Hasret ise bir biberlere baktı, bir derenin olduğu tarafa. "Ne olacaksa olsun be!" dedi kendi kendine ve iki adım attı derenin olduğu yöne. Sonra ters yöne dönüp odun kestikleri küçük baltayı aldı, sapını baston niyetine kullanarak gitti. Kendi kendini cesaretlendiriyordu yolda. "Gitmiştir şimdiye."

Yüreği hızlı hızlı çarparken gözleri etrafta neredeyse dört dönüyordu. "Hem niye beklesin ki? Gördü göreceğini."

Yutkundu, ilerledikçe ortalıkta kimsenin görünmediğini fark etti, hem rahat hem sıkıntılı bir nefes aldı. Bir yandan bu adamı etrafında pek istemese de diğer yandan hayatı o kadar boştu ki bir şekilde birileriyle doldurmaya başladığında tuhaf bir heyecan hissetmeye başlamıştı.

Ve genelde başını çevirip kendisine bakan bile olmazken böyle bir adam hem göz kırpıp hem de evine kadar gelince tuhaf hissetmişti. Sürekli aynı hızda dönüp dolaştığı o çemberin dışına çıkmak Hasret'e kendi gibi hissettiriyordu.

Küçük baltasını en yakın dostlarından biri olan söğüt ağacının dibine atıp bu kez dereye fazla girmeden kovasını suyun içine daldırdı, kafası karışıyordu ama ne yazık ki bunu düzeltmek veya engellemek elinde değildi. Etrafta dolaşan sigara kokusunu alınca burnunu kırıstırdı.

"İçer," dedi kendi kendine. "Onu da içer."

Kovası dolunca çıktı suyun içinden, ağır ağır baltasının olduğu yöne doğru döndü. Ama sadece kazan mı ikiler? Baltası da ikilemiş olacaktı ki yanında külhanbeyi duruyordu.

Şöyle bir rüzgâr esti dereyle söğüt ağacının, Hasret'le yabancı adamın arasından. Aşağı doğru uzanan dallar da inceden süzüldü göğe doğru, büyüyen iki üç sazlık da. Birazı kabadayı kılıkli adama dokundu o rüzgârın, birazı ise Hasret'e. İkisi de gözünü bile kırpmadan birbirine bakıyordu.

Adamın elinde yanan sigarası ve yüzündeki sert ifadeyle durgun bakışı yutkundurdu Hasret'i. Durgun diyebiliyordu bu bakışa, belki biraz da aradığını bulmuş gibi ümitli. Kucağındaki kovaya daha sıkı sarıldı.

Adam karşısında duruyor, bir elinde de baltasını tutuyordu. Boyu sandığından azıcık daha uzundu. Zayıf diyemezdi, şişman da diyemezdi. İkisinin oldukça ortasıydı. Bu kez gündüz gözüyle konuşacağı yahut laf atacağı belliydi.

O belliydi ama Hasret ne yanıt verecekti?

Üstelik bir de baltasını tutuyordu elinde, yani kendisi konuşmadan Hasret'i konuşturacaktı. Bu laf adama pek yakışmayacak olsa da "Haspam!" dedi içinden. Erkeğe nasıl hakaret edilirdi, pek bilmiyordu. Çok geçmeden Hasret'in düşüncelerini tersine çıkararak konuştu adam:

"Selamünaleyküm."

Adama hızla yanıt verdi: "Aleykümselam."

Onun dudağının kenarındaki küçük ve memnuniyet dolu gülüşü izlemeden edemedi. Ama yaptığını fark edince tekrar gözlerine baktı, cesaretini topladı. “Dünden beri epey kalabalık buralar. Hayrola, efendi?”

Adamın kalın kaşlarının hafifçe kalktığını gördü. Bazen dilini tutamıyordu ama burada susması gereken kişi kendisi değildi. Hem çok konuşursa adam da belki başına bela almak istemeyerek giderdi.

Ama yanıldığını şimdiden, adamın bakışlarındaki beğeni dolu parıltıdan anlayabiliyordu.

Adam elindeki baltanın sapını, kendisi gibi baston niyetine kullanıp ağır ağır iki adım yaklaştı. Yüzünü, boynuna dağılan kısa saçlarını ve yanaklarını izledi sanki aklına kazımak ister gibi.

“Görmediğim, hiç duymadığım biri varmış buralarda,” dedi kalın sesiyle. Ama Hasret’i sormayıverin artık; sesin buğusundan mı yoksa adamın bakışından mı bilinmez, epey teklemişti yüreği.

Ama direnirdi.

“Allah kolaylık versin de bulun o hâlde. Baltam pek işinize yaramaz.”

Bir adım daha yaklaştı adam, bu kez ters gelen cevapla ciddileşmiş gibiydi. “İşime yaramaz ama bedavadan verecek de değilim.”

“Burayı tanımadığınız ne de belli; bedava demeyin, borçlu çıkar-sınız sonra.” Az daha elini beline dayayıp öyle konuşacaktı ki kendini zor tuttu Hasret. Fazla cazgırlaşmaya gerek yoktu. Baltasını alıp gidecekti sadece. Sonra gecelere kadar adamın sesini, dediklerini ve bakışlarını düşünecekti.

Aksi gibi bir adım daha yaklaştı adam, aralarındaki tüm yabancılığı kaldırdı hitabıyla. “Sana borçlanacaksam o da olur.”

Gözlerini bir an bile kaçırmadan adamın yüzüne baktı Hasret. İncelemek için kendine vakit tanıdı. Düşündüğünün aksine yakından hovarda birine benzemiyordu. Her kıza laf atan haylaz delikanlılar gibi de değildi, yüzünde manidar bir gülüşten başka bir şey yoktu. O manidarlık dahi ağırdı. Tehlikeyi sezmişti. İki alay, bir gülüşle başından atabileceği biri değildi. Tanıdığı ya da tanımak istediği kalıpta bir

adam da değildi. Ama tanımadan tanıtıyordu, o yüzden yanıt verdi ağzına ilk gelen şeyle. “Ne münasebet?”

Adam sessiz kaldı biraz, Hasret’in gözü bir baltaya bir adama kayıyordu.

“Kimseye sözün var mı?”

“Kime ne sözü verecekmişim?”

Adam güldü erkeksi bir şekilde, Hasret’e yutkunmak düşmüştü yine. “Sözlün, sevdiğin var mı?”

Açık seçik soruyla şaşkınca ağzını iki kere açıp kapattı Hasret. Önce karşısındaki adama baktı, zaten niyeti belliydi düğündeki bakışından bile. Ama var dese bir dert, yok dese apayrı bir dertti. Kovaasına sarıldı ne diyeceğini bilemeyerek. “Olsa ne olacak?”

“Sözünü bozman gerekecek.”

Gelen yanıtı kaşlarını kaldırdı Hasret. “Allah Allah.” Alaylı yanıtından sonra adamın bir adım daha yaklaşmasıyla aralarında giderek azalan mesafeye ürkererek baktı. Yüz ifadesi değişmiş, o alaylı ifadesi tedirginliğe dönüşmüştü. Ama yine de indirmede doğdu doğal ucu kalkık burnunu. “Kimsin sen?”

“Tanımıyor musun sahiden?” Adam elindeki baltayla toprağı eşeler gibi yapınca gözleri oraya kaydı Hasret’in. Tanımıyordu da soruyordu işte, böyle kapı gibi adamı köylü gözden kaçırmazdı elbette ama Hasret köye doğru düzgün inmezdi. “Tanımam.”

“Kimseye sözün yoksa diyeceğim adımlı.”

Ağır ağır konuşmalarıyla yerinde kıpırdandı Hasret, evin olduğu tarafa doğru başını uzatıp baktı annesi geliyor mu diye. O anda da kucağındaki su dolu kova çekilip alındı birden. “Ay!” diye istemsiz bir ses çıkarmadan da edemedi.

Adam kovayı alıp yere bıraktı, eğilirken kendisine az daha yaklaşan başından ve koyu saçlarından gözlerini alamıyordu Hasret. Hele geniş sırtını hiç mi hiç söylemiyordu. Boğazını temizleyip etrafa bakındı, adam kovayı bırakıp kendisini izlemeye başladığında yutkundu, boşta kalan ellerini ne yapacağını bilemeyerek önünde birbirine sardı. Dışarıdan bakınca namaza duracak adamlar gibi görüldüğünü

fark edince çözdü ellerini, ne yapacağını bilemeyerek elbisesinin eteğini sımsıkı tuttu.

“Yanıt vermedin.”

“Verecek yanıtım yok.”

Kaşlarını kaldırdı adam bu kez. “Yavuklun olsa dün gecedan sonra yanını boş bırakmazdı herhâlde.”

Ağzını arıyordu besbelli ama sorma şekli Hasret’i pek tabii müşkül duruma düşürebilirdi, o yüzden öfkeyle irileştirdi gözlerini. “Ağzından çıkanı kulağın duysun efendi, ne biçim laf o öyle!”

“Ne biçimi mi var?” Aralarındaki mesafeyi iyice azalttı adam, sesi ni de kısıtı. “Benim yavuklum olsan ne baktırırım ne de laf attırırım.”

Yutkundu Hasret, adamın gözlerine baktığında sahiden de izin vermeyecek bir tarafının olduğunu görmüştü. Ama bu daha fazla bela demek değil miydi? “Yavuklusu olmayanın penceresinin önünde pek tabii dolaşılır o hâlde?”

Ama bu meselenin boğucu sularına girmek istemiyordu. Bu yüzden, “Ver baltamı, gideceğim,” diye hızlıca ekledi. Karşısındaki adamın bakışları fazla keskindi ve herhangi bir heyecan emaresi gösterirse peşini bırakmazdı.

“Al.”

Adamın rahat tavrıyla sesli bir nefes aldı, ona kalsa akşama kadar burada bekleyeceğinden baltanın sapına uzanıp onun tutmadığı yerden kavrayıp almaya çalıştı. Ama ayı kuvveti olurdu böylelerinde, Hasret baltayı bir milim kıpırdatamadı. Onun yerine sanki hiç yakın değillermiş gibi baltayı kendine çekip Hasret’i de yanına kattı adam, az kalsın göğüsleri çarpışacaktı.

Hasret biraz onun gömleğiyle, gömleğinin düğmesiyle baktı. Kulağına dolan ses az öncekine nazaran daha gizli bir mesele konuşuyorlarmış gibi kısıktı. Kulağını omzuna yaslamamak için zor durmuştu.

“Yarın yine bu saatlerde geleceğim. Senin de gelmeni beklerim.”

Örtüsünden sıyrılıp alına doğru düşen kısa saçlarının ucuna dokundu adamın büyük ve güçlü görünen eli, görüntüsüne ters şekilde yavaşça parmağına dolayıp kıvırdı saç tutamını.

O görüntüye bir anlığına öyle daldı ki Hasret, sanki rüyadan uyanır gibi içli bir nefes çekmeden ayılamamıştı. Bir adım uzaklaştı adamdan; uzaklaşırken de sonunda baltasını alabilmiş, kendini toparlayabilmişti.

“Çok beklersin.”

“Çok da beklerim.”

Adama ters ters baktı, sanki az önce dokunduğu saçını temizlemek ister gibi sertçe sıvazladı. Yine de karşısındaki adam, ayarı bozuk gülüşünden bir şey kaybetmemişti. Üstüne üstlük gözü biraz aşağılara kaymış; omuzlarını, belini ve göğsünü kısaca dikizlemişti. Onun önceki akşam dedikleri ve şu anki hareketi birleşince âdeti olmasa da kızarıverdi Hasret. “Edepsiz!”

Adam daha da güldü buna ama öyle kısa ve kısıktı ki gülüşleri, hangisinde daha çok eğlenerek güldüğünü bilemedi Hasret. Yerdeki kovasını da alıp yürümeye başladı hızlıca.

Hemen ardından adamın arkasından seslendiğini duydu.

“Adım Hamza.”

Hamza’ysa ona neydi?

“Nezihi de derler.”

Adamın arkasından baktığını bilerek sağ omzunu silkti. Yetmedi, gördü mü diye dönüp baktı. Tekrar göz göze gelip de onun alıcı gözle bakan ifadesiyle karşılaşınca hızla önüne dönüp yürümeye devam etti.

Ama önünde duran yemeninin ucunu da havalı havalı omzunun üzerinden arkaya atmadan edememişti.

O günü nasıl akşam etmişti, bilmiyordu.

Önündeki kâsede duran ve epeyce sulu olduğu karıştırınca oraya buraya oynamasından anlaşılan tarhanayla dalgın dalgın oynadı Hasret. Hamza denen adamı da söylediklerini de aklından çıkaramıyordu.

İlgisi hoşuna gitmişti, başkasına hoşuna gitmediğini söylese dahi kendine yalan diyemezdi.

Güçlü kuvvetli duruşu, kendisine karşı tavrı da hoşuna gitmişti. Ona da bir şey demiyordu. Babası vefat ettikten sonra erkek işlerini halledip başa çıksa da bir yanının artık oturup dinlenmek istediğinin

farkındaydı. Hayatında böyle bir erkek olsun, işleri yoluna koysun, kendisini koruyup sakınsın istiyordu. Bir nevi diğer ailelerde gördüğü koca ve baba rolünün eksikliğini yaşıyordu, bir evin kadını olup kadın gibi hissetme isteği vardı içinde.

Bugün o adamı karşısında tüm heybetiyle görünce de hissetmişti bunu. Hamza denen adam uğraşmıştı kendisi için. Öyle fazla değildi rabii ama yine de ilgisini çekmek istemişti. Bu bile Hasret'i, adamı baştan aşağı inceleme isteğiyle dolduruyordu.

Ama bir yandan da planları vardı. Bu adamın kendisi için iyi olabileceğini düşünse de uygun görmüyordu. Geleceğe bakacak olursa evet, evin direği olup her şeyi sırtlanırdı. O yapardı belki ama Hasret yapamazdı. Bir ailenin, hoşgörünün içinde büyümemişti. O yüzden başta dengeler iyi kurulsa da öyle devam etmezdi. Hasret lafını sakınmazdı, bu adam daha da sakınmazdı. Belki kavga gürültü, belki şiddet.

En iyisi tek başına olmak, kendi düzenini kurmaktı. Bir aile sahibi olma fikri güzeldi ama Hasret bir aile kurmaya ve onu devam ettirmeye uygun değildi. Törpülenmek istese kanamadık yeri kalmaz, kendinden tek bir iz bulamazdı.

"Bugün dere kenarından iki kız geçti," diye konuştu daha fazla düşünmemek için. Düşündükçe pek çok bahane bulsa da yanaşıp duruyordu adama.

"Allah Allah."

"Ben de şaştım, yevmiyeye gidiyorlar desem diğer tarafta tarla yok," diye iki yalan attı. Kız falan geçmemişti, koskoca bir adam diki-
lip durmuştu sadece. Bir de *yavuklun var mı* diye sormuştu.

"Eheh. Köyün kızları da az fena değil."

"Bilmem," diye mırıldandı, sanki hiç önemi yokmuş gibi yemeği-
ne daldırdı kaşığını. "Bolca dedikodu yapıyorlardı ama. Hamza diye biri varmış, bizim gittiğimiz düğünden sonra kavga olmuş. Birini bı-
çaklamışlar dediler. Nezih mi, Nazım mı nedir..."

Yaşlı kadın gözlerini irice açıp baktı kızına. "Hakket mi?"

"Bilmem, öyle dediler." Sonra kaşlarını çattı, ağız aramaktan zarar gelmezdi. "Babamın tanıdığı birileri mi?"

“Tabii. Hamza denen oğlanı bilirim, şimdiye koskoca adam olmuştur,” diye söze başladı annesi. “Babası Haşim, rahmetliyle bu evi yaparken borç alıydık ondan. Eli bol, cömert adamdı.”

“Oğlunu iyi yetiştirememiş o zaman.”

“Yetiştirmiştir. Ama onların sülalede vurdu kıldı vardır. Haşim’in bir ağabeyi cephede şehit düşmüştü ben gelin gelmeden, iki ağabeyi de hapis yatardı. Biri şimdilerde çıkmış, İstanbul’da kabadayıymış.”

Daha bugün epeyce yakınında olan adamın soyunu sopunu böyle aniden duyunca yediği iki kaşık tarhana az kalsın boğazında kalacaktı. Öksürmemek için zar zor tuttu kendini, hiçbir şey belli etmemesi gerekiyordu.

“Yanlarından dahi geçmemek lazım,” dedi düz tuttuğu sesiyle. Ama içindeki fırtınayı bir kendi bir de Allah biliyordu. Böyleleri belinden silahı da eksik etmezdi.

“Öyle,” diyerek onayladı yaşlı kadın. “Nezihi derler onlara. Soyları ta Türkmenlere dayanır. Ama onlardan biri suç işlediyse adamın damarında da tepinmişlerdir.”

Bu sözlerden sonra suskunlaştılar, yaşlı kadın yemeğin sonuna doğru yine eskileri hatırlayıp dalıp gidecekti. Önüne konan bir bardak ıhlamuru zar zor içecek, döşeğine yattığında da rahmetli İsmail’i düşünecekti. Ne zaman eskilerden konuşulsa öyle olurdu.

Hasret, onun geçmişle asla koparamadığı bu bağına bıkkın gözlerle bakıyordu. Yaşlı kadın bazen pencereden uzaklara dalıp gidiyor, bazen yemek yaparken bile ağlayıp duruyordu.

Önceleri onun bu hâline içi yansa da artık umursamaz olmuştu. On beşine girdiği zamanlara kadar onun sırf kendisi var diye baba evine dönmediğini, buralarda süründüğünü düşünürdü. Tuhaftır ki pazarda duyduğu rastgele bir konuşmada içinin yangını sönmüştü.

“Bir kızı vardı onun da. Kocasından sonra evlenmemiş, hayret.”

“Hayretliği yok o için. Kızı var diye durmuyor ki o dökük evde, başka adamla evlenmeyeyim diye duruyor. İmam kızı o çakır gelin, rahmetli diye diye öliür gider. Soyları böyle...”

İki kadından duymuştu bu konuşmayı ve o günkü rahatlamayı hâlâ içinde hissediyordu. Ama ders de alıyordu annesinin bu durumundan. Kocasını ne kadar severse sevsin, ne kadar bağlanırsa

bağlansın asla kendini bu denli yok saymayacaktı. Ölümü bekleme-yecekti. Olursa çocuğunu yok saymayacak, kocasını da onun önüne koymayacaktı.

Annesinin divana kıvrılıp uykuya dalan bedeninden dalgın gözle-rini çekip odasına gitti. Hayatı neredeyse bomboştı ama her zamanki gibi düşünecek çok şeyi vardı.

Şimdilerde en mühim şey ise o adamdı.

“Daha da yoluna adım atanın...” diye başladı söylenmeye. Belliy-di zaten tipinden, kara kaşından, kara gözünden. İçinden sürdürdüğü konuşmasını sesli devam ettirdi: “Bakışından...”

Derin bir nefes alıp odasının duvarına astığı küçük aynadan yüzü-ne baktı, yemenisini başından sıyrıp kısa saçlarını saldı. “Yarın sabah banyo yapayım bari.”

Aynadaki aksini izledi biraz, önüne doğru gelen saçlarının uçları takıldı sonra gözüne. Bu tutamları alıp parmağında kıvırmıştı adam, özenli özenli dokunmuştu.

“Öyle adamlar özen mi bilirmiş!” diye yok etmeye çalıştı düşün-cesini, komodinin üzerindeki kemik tarağı alıp hırsla taradı saçlarını.

Kendine hırsı neydi, onu da bilmiyordu.

Kıyafetlerini çıkarıp geceliklerini giydi, içindeki sesi susturama-yınca yatağa yatmak yerine perdeyi açıp dışarıyı yokladı kısaca. Ama adam sürekli kapısında bekleyecek değildi ya. “Yarın da senin yanına gelenin...”

Yatağına yattı yine aynı hırsla, neye hırslı olduğunu dahi bilmi-yordu tabii o sıralar, yorganı da üzerine çekti. Öğrendikleri hiç iyi gelmemişti Hasret’e, sabaha dek bunları düşünüp dururdu.

Hem yarın buluşmaya gitse ne konuşacaktı bu adamla?

“Bu kez *evliyim, bebem var*, diyeceğim.”

Bunu dedikten sonra kapandı gözleri, rüyasında gördü adamı. Köy meydanında yine bir düğündelerdi, bu kez göz kırptığı kendisi değildi. Hatta bu kez gözünü dahi kendisine değdirmiyor, başka bir kadınla bakışıp duruyordu. Gülüyordu bir de. Kendisiyle bakışırken gülmemişti.

Sinirli uyandı.

Epey sinirli uyandı Hasret.

Söylene söylene kalktı, horoza da sinirlendiğinden kümeden tüm tavukları çıkarıp onu içeride bıraktı. “Erkek milleti hep aynı!” diye de payladı.

“Çilli horozumun suçu ne acep?” diye peşinde dolaşan annesine dediği de mantığa oldukça uygundu. “Tavuklardan biri yumurta içiyor, baktım ki horozun gagası uzun. O mu içiyor diye bir deneyeyim dedim. Öğlene doğru salarım.”

Annesinin tuhaf bakışlarını üzerinde hissetse de sonrasında banyoya girip çıkmış, rahata ermişti. İçi de sıkındı bir yandan. Saat öğlene yakındı ve bu adam kendisini bekliyor olabilirdi. Bir de adamın sülalesi belalı adamlardan oluşuyordu, kendisi de onlardan biri olsa gerek. “Aldın şimdi başına belayı, Hasret.”

Tarağında biriken saçları ayıklayıp avucuna sıkıştırdı, hızlı adımlarla dışarı çıkıp penceresinin önündeki çiçeklerin dibine gömdü. Yakmayı da atmayı da sevmezdi.

“Hasret, kız! Güneş yakıyor biberleri, su getir!”

“Her gün her gün su mu taşıyacağım ben anne ya!”

“Ben mi taşıyayım?”

Dudağının içini ısırarak baktı yaprakları baygın baygın duran biberlere, sonra da derenin olduğu tarafa. “Gelmemiştir belki,” dedi ihtimalinin düşük olduğunu bile bile. “Ne olacak ki?”

İçinden gitmesini isteyen tarafın epey neşeli sesleri dışarı taşacak gibi oluyordu ama kendini çok iyi tutardı Hasret. Ne ilgisinden hoşlandığını gösterirdi adama ne de taşı sıkça suyunu çıkarır hâlden etkilendiğini.

“Şimdi buna *hayır* desen ayrı bir dert. Ne yapacağı belli olmaz.”

Omzuna attığı yemeniyi idareten başına örttü, kovağını alıp her adımında ayağında şıp şıp ses çıkaran terlikleriyle yürüdü dereye doğru. Ama gözleri her zamankinden daha canlı, nefesi daha sıkı. Karnında heyecanın getirdiği sancılı bir ağrı dolanıp duruyordu.

Onu görme ihtimali hızlandırmıştı yüreğini. Fazla geçmedi, adamın koca bedenini kendisi gibi koca çınar ağacına yaslanmış hâlde beklediğini gördü. Elinden sigarası eksik olur muydu hiç?

Bir an yutkundu, dönmek istedi. “Ama buraya kadar da geldim.”

Cesaretini toplayınca adama hiç bakmadan yaklaştı dereye, aynı geçen günkü gibi eteğini dizlerinin arasına toplayıp kovasının dolmasını bekledi.

“Hoş geldin.”

Adamın olduğu tarafa baktı ne kadar istemese de. Onun kendisini görünce toplanıp daha düzgün oturduğunu, sigarasını bir köşede söndürüp izmaritini cebine attığını görünce kaçırdı bakışlarını. “Sana diye gelmedim.”

“Ya niye geldin?”

“Su lazımdı, anam gönderdi.”

Güldü adam kısıkça. “O hâlde tez zamanda öpmek lazım ananın ellerinden, yoksa nereden görelim gül cemalini?”

Dayanamayıp güldü Hasret, kendini tutsa da dudağındaki o kıvrımı engelleyemedi. Ama öksürüp düzeltti hemen tavrını. Kovası dolunca iki adımla suyun içinden ayaklarını çıkardı, terliğine dolan suyu silkeledi. O arada adamın ayaklandığını ve karşısına dikildiğini göz ucuyla görebiliyordu.

Hiç konuşmadan kenardan hızlıca yürüyüp gidebilirdi. Çünkü adam az ve ağır konuşsa da dedikleri bir bir yüreğine oturuyordu Hasret’in. Gönül işlerinde henüz deneyimsizdi, her an kalbi çelinip kandırılabilirdi.

“Az dur hele, Hasret,” dedi adını ağır ağır söyleyerek. “Niye kaçyorsun, nereye kaçyorsun?”

Adamın sorusuyla kaşlarını çattı Hasret, zaten hissettiklerinden olsa gerekti ki içten içe kuyruğuna basılmış yılan gibi kıvrım kıvrım kıvranıyordu. “Neden kaçacakmışım?” dedi içten içe telaşlı bir sinirle. “Boş gezenin boş kalfası değilim ki dere kenarlarında keyif çatayım. İşim gücüm var.” Adamın bir türlü çatılmayan kaşlarına baktı sinirle-nerek, bu hâlimden sahiden de keyif mi alıyordu?

“Ağır değil mi bu kovalar?”

Dişlerini sıktı Hasret, sakın kalmaya çalıştı. “Kuş gibi hafif.”

“Ne diye taşıyorsun her gün?”

“Keyfimden.”

Adam güldü en sonunda. “Yaşın kaç?”

“Kız kurusuyum.”

Hasret’in pek alışık olmadığı yumuşak ifadesiyle baktı adam. “Az buçuk talibim o hâlde.”

Dudağının içini ısırdı Hasret, şeytan diyordu ki elindeki suyla boydan boya ıslat şu adamı. Belki o zaman hem adam gider hem de Hasret’in kalbi böyle hızlı atmazdı. Gözlerini kırpıştırdı birkaç kez, ardından soluklandı.

“Anama ben bakarım, talip de beklemem, kapım kapalı,” dedi bu kez ciddiyetle. Ama adamın vazgeçmeyeceğini de bu yanıtından sonraki keskin bakışından anlamıştı. Sahiden de düğünde görüp mü beğenmişti?

O kadar terslemesine rağmen bu kadar peşinde dolanması normal miydi?

“Yaşın kaç?”

“Dün on dokuzdan gün aldım.”

Genç kızın yüzünden gözlerini bir an bile ayırmadan tekrar güldü adam ama gülüşleri sahiden de mutluluk dolu görünmüyordu. Azar azar eğleniyordu sanki.

“Sahiden de evde kalmışsın.”

Bozulmuştu Hasret. Hem de adamın sesindeki o şaka yaptığını belli eden tınıya rağmen. Ama kimin altında kalmıştı da bunun altında kalacaktı? Kaşlarını kaldırdı, gördüğü kadarıyla adamın saçlarına baktı inceler gibi. Sonra memnuniyetsizlikle dudağını hafifçe büktü, merak etsin diye de şöyle bir inceledi baştan ayağa.

Madem kendisiyle aşık atmaya çalışıyordu...

“Neye baktın?”

“Saçına baktım, ak düşmüş mü diye.”

Adam kaşlarını çattı, devamını bekler gibi baktı genç kızın yüzüne. “Düşse ne olacakmış?”

“Saçına ak düşen adamın eli ayağı sağlam tutmaz, koca niyetine alınmaz. Bir tek kadın kısmının mı zamanı geçer sanıyorsun?”

Adamın biraz damarına basmış olacaktı ki burnundan soluduğunu duydu tersçe. “Eli ayağı tutmaz” lafını doğru yerinden anlamıştı sonunda.

“Yanaş da iyi bak o hâlde.”

Hasret daha sıkı sarıldı kovasına, ayağını daha sağlam bastı yere. “Her yanaş diyene yanaşsaydım ohoo...”

Adam tövbe çekti sessizce, tekrar süzdü Hasret’i, derince bir nefes aldı az önceki meseleyi kendince kapatarak. “İnsan daha önce iner şu köye, çarşı pazar dolaşır.”

“Hiç âdetim değildir.”

Başını salladı adam. “Bundan sonrasına iyidir.”

İkisi de sessiz kaldı bir süre, Hasret dudağının içini ısıra ısıra baktı adama, adam da baktı bir süre kıza, kara kaşlarının altındaki koyu gözleri ayrı bir ışıkla parıltıyor gibiydi. Buna içi hoş mu olmalıydı yoksa tabanları yağlayıp dağa taş a mı kaçmalıydı, çözemiyordu Hasret.

“Daha ne kadar dolanacaksın buralarda?”

“Çaldığın gönlümü geri alana dek.”

Hasret olduğu yerde ürperdi, hem yutkundu hem de yutkunamadı. Tek bakışla çalmıyorsa gönlü, pek de sağlam yerde değildi Hasret’e göre.

Ama bu adamın gönlü sağlam yerde değilse Hasret’inki hiç değildi.

“Başına iş açarım ben senin. Edep adap kesmez,” dedi en büyük silahını kullanarak. “Gidip köyden kendine her dediğini yapacak akıllı uslu bir kız bul. Benden kimseye yâr olmaz.”

Lafını söyledikten sonra çekip gidecek oldu Hasret, canına sarılır gibi kovasına sarılıp yürümeye başladı. Aniden kolundan tutulup çekilince suyun az bir kısmı da üzerine döküldü.

Tam çiçeklerine.

Hissettiği soğuklukla ürperse de kıyafeti ince olduğundan içini gösterir diye daha da yükseltti kucağındaki kovasını. Komik dursa da önemli değildi, daha önemli şeyler vardı o an.

Adamın konuşmasıyla bedenleri arasında pek de bir mesafe olmadığını fark etti, omzu adamın göğsüne ha değdi ha değecekti, gözleri de yüzünden ayrılmıyordu.

“Ne yapayım her dediğimi yapanı, kadın diye karşına alacaksan az şöyle dişe dokunacak.”

Başından beri ters gitmesinin aslında adamın hoşuna gittiğini birinci ağızdan duyunca rahatsızca kıpırdandı Hasret. “Boğazında kalır, dikkat et.”

“Kalmaz, meraklanma. Az büyük lokma yutmadık.”

Kaşlarını kaldırıp Hamza denen boyu devrilesicenin yüzüne manidar bir ifadeyle baktı Hasret, rüyasında gördüğü gibi her düğünde başka kızı gözüne kestiriyordu demek. Derin bir nefes aldı, hemen yanındaki adam öksürdü. “O manada demedim. Kadın kısmı söz konusuysa bizde nikâhsız yanaşılmaz. Hiç yoksa bizde öyle şeyler olmaz.”

“Bir bana mı denk geliyor?”

“Yok, daha denk gelmedi.” Genç kızın yüzüne yakinen baktı adam, onun usulca yutkunduğunu gördü Hasret. “Boğulacaksak büyük gölde boğulalım manasında dedim.”

Olduğu yerde kıpırdandı Hasret. Boynunu gıdıklayan saçlarını, omzunu hareket ettirerek itelemek istedi ama kendisi davranamadan iri eliyle ağır ağır saçını boynundan ayıran adamın tenini hissedince ürperdi, yaklaşıp da omzuna göğsünü değdiren adama alttan alttan baktı kahverengi gözleriyle.

“Gece pencereye çık,” dedi adam fısıldayarak, Hasret yutkundu.

“Çıkmam.”

Genç kızın boynuna doğru kıvrılan saçlarına dokundu tekrar parmak uçlarıyla. “İki dakika yüzünü göreyim.”

“Kimsin, necisin, bilmem.” Tatlı bir rüyadan uyanır gibi adamın elini omzuyla iteleyip bir adım uzaklaştı. “Daha dolanma buralarda, vallahi anama söylerim.”

“Anana ne hacet, senden başka kimsenin bu kadar zararı dokunmaz bana.”

Hasret sessiz kalınca adam tekrar konuştu. “Seni köyde gördüm, düğünde değil. Adamın tekiyle pazarlık yapıyordun, kulak misafiri

oldum.” Hasret merakla bakınca devam etti. “Dedim ki içimden; *zehir gibi kız.*”

“Bir de orada burada kızları mı izliyorsun?”

Hasret’in savunma mekanizmasının nasıl çalıştığını az buçuk öğrendiğinden konuşmasına devam etti adam: “Sonra düğünde gördüm, sorup soruşturdum.”

“Ayyaş arkadaşlarınla pencereme dikildin?”

“Dikilenin ayağını keserim.” Genç kızın koynundaki su kovasına baktı hoşnutsuzca. “Kendim dikildim.”

Hasret’in derin bir nefes aldığını işitti, devam etti: “Bir baktım pencerene; gökte ay parıldıyor, sen ondan fazla parıldıyorsun.”

“Sen de baktın durdun tabii.”

“Bakmayanı yakarlar.” Gözleri yavaşça gerdanında gezindi kızın, ardından yüzüne çıktı tekrar. “Sonra da dedim ki tanımazsam olmaz.”

“Pek tabii olur. Ben senin hakkında hoş şeyler duymadım. Ne külhanbeyiyle işim olur ne kabadayıyla.”

Tüm sertliğiyle konuştuğunda adamın yüzünde yine tek bir kas dahi oynamamıştı. Aksine başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi elindeki kovada dolanıp duruyordu bakışları. Daha fazla kızacağı anda uzanıp kollarından almaya çalıştı adam su dolu kovayı, göğsündeki ıslaklığı gizlemek için Hasret de ani bir telaşla kendine çekince bir kez daha çalkalandı kovadaki su.

Bu kez Hasret’in çiçekleri istemediği kadar sulanmıştı. Hem de adamın gayet net görebileceği bir şekilde.

Burası tam olarak yandığı yer olmalıydı... Ya da söndüğü.

Üzerine dökülen suya ayrı, kucağından çekilen kovaya ayrı şaşırarak kalakaldı Hasret. Yıllanmış olsa da üzerine yakıştığını düşündüğü elbisesi ıslanıp içliğine yapışmış, içliği de göğüslerinin şeklini almıştı. Başını kaldırıp adama baktığında onun önce üzerine bakıp kaşlarını çatışını, sonra yüzüne dönüşünü ve ardından başını ötelere çevirişini izlemişti.

Belki de hayatı boyunca en çok utandığı andı bu, adamın kendisine bakmamaya çalışarak yutkunduğunu görünce elbisesini tutup yakıştığı göğsünden ayırdı. Hamza denen dağ hayvanının başını

çevirmesini fırsat bilerek de başındaki yemeninin katını açıp hem başını hem de her hattı belli olan göğsünü kapattı hızla.

Yemenisi ince olduğundan içini hâlâ biraz gösteriyordu ama Hasret artık görünmediğini düşünüyordu.

Adam, genç kıza döndüğünde bir yüzüne baktı bir de kapatmak niyetiyle örtüp daha da ilgisini çeken tenine. Yutkundu, her ne kadar nefsine hâkim olan bir adam olsa da karşısındaki kızın tek bir lafı dahi tüm bedenine böylesine etki ederken bu hâli daha da fena ediyordu. “Bir haftalığına yokum, döndüğümde oturup uzun uzun konuşmak isterim, Hasret,” dedi aklını pek çok şeyden uzak tutmaya çalışarak.

Aralarındaki kova engelinin kalkmasıyla genç kıza daha da yaklaştı, çenesinin ucuna dokunup yukarıya kaldırdı yüzünü. “Sahici bir konuşma isterim ama. Ben gelene kadar oturup da bıçaklarını bileme.”

Hasret çenesinde duran elin temasından kendini kurtarmak için geriye çekildi. “Kimseyle konuşacak bir şeyim yok benim.”

“Her kapına geleni çevireceksin o hâlde?”

“Yoo, kim demiş?” diye az önce adamın parmaklarının arasında duran çenesini kaldırdı. “İçkisiz, kumarsız, başı belasız bir adam bulup evlenirim nihayetinde.”

“Süt oğlan bulacaksın yani kendine? Her dediğini yapacak, öyle mi?”

“Ben öylesini seviyorum belki?”

Adamın inanamaz gibi kaşlarını kaldırıp gözlerinin içine bakmasıyla, “Zoruna mı gitti?” diye söylendi yüzüne yüzüne. Nedenini bilmiyordu ama hırslandırıp tartışmak istiyordu bu adamla. Belki sınırlarını görmeyi niyeti, kendi kendine *bu adam da pek öfkeli* diyerek bu mevzuyu kapatacaktı.

“Gitti.” Yüzüne epeyce yaklaştı adam, bir şey söyleyecek gibi oldu ama sustu sonra. Hasret içten içe merak etti onun aklından geçenleri. Adamın bir adım geri çekilip aralarına mesafe koymasıyla yüzü düşse de omuzlarını dikleştirdi.

Az önceki yakınlıklarına ve konuşurken birbirlerine vuran nefeslerine sanki bir anda alışmıştı. Yutkundu. “Ne zaman gördün sen beni?”

Bir süre yanıt vermedi adam, onun kendisini umursamadığını düşünerek kızacaktı ki son anda konuştu: “Kış yeni çıkmıştı daha.”

İki aydan biraz fazlaydı yani...

“Dolanıyor muydun hep buralarda?”

“Yok, kimse tanımıyor seni, daha yeni buldum. Dügünde görünce kaybetmeyeyim bir daha dedim.” Genç kızın daha ılımlı görünen ifadesine bakarak devam etti: “Sarhoştum biraz, bizimkileri takmazdım yoksa peşime.”

Onun kendini açıklamasıyla içli bir nefes alıp kollarını göğsünün altında birleştirdi, yemenisinin oyasını da parmağının ucuna dolayıp durdu. Adamın bakışlarının tekrar üzerine kaydığını fark etse de ifadesini bozmadı.

İçinden kendine dahi söylemediği bir şey varsa o da bu bakışların biraz hoşuna gittiği idi. Böyle boylu poslu, boş gezmeyen, yakışıklı ve hepsinden de önemlisi akıllı başında görünen bu adamın kendisini beğenmesi içinde bir yanını okşuyordu.

“Dönünce ne konuşacaksın benimle?” diye sordu alttan alttan bakarak. Adamın bakışlarını bu kez yüzünde hissedince utandı, öylesine bir bakış değildi çünkü. Resmen alacak gibi bakıyordu adam. Hoş, peşinden buraya kadar geldiyse niyeti de buydu.

“Halini hatırlını,” diye başladı adam. “İyiliğini, sağlığını. Dününü, bugününü...” Hasret’in yüzünü okşayıp geçti bakışı bir kez daha, eli yavaşça genç kızın çenesinin ucuna dokunarak kaldırdı zayıf yüzünü. “Yarınımızı.”

“Eminsin yani benden yana.”

“Yanılsam dahi pişman olmam.”

“Büyük konuşuyorsun,” diyerek kaşlarını kaldırdı Hasret.

“Varsın senden yana büyük konuşayım.”

Tuhaf bir bakışma geçti aralarında, adamın kendini bu kadar açık edip konuşması da tuhaf hissettiriyordu. Deddiği gibi süt oğlanlardan biri olarak karşısında dursaydı onu çok kolay harcardı Hasret. Hatta belki de kaba tabirle gönül eğlendirirdi, dalga geçerdi. Çünkü içten içe arzusu olsa da kendine konduramıyordu evliliği.

Bakışlarından da anlıyordu karşısındaki adamın oldukça zeki olduğunu, atacağı adımı dahi önceden tahmin edeceğini. Belki de bu kadar açık şekilde bu lafları söylemesinin nedeni de Hasret'in gözünü boyadığını fark etmesiydi.

Düşüncelere dalmışken çenesinde adamın okşarcasına dokunuşunu hissetti. Savunmasız bir anda yakalanmış gibi alttan alttan baktı yüzüne, kendisine bakan gözlerde uzun zaman sonra ilk kez şefkate rastlamıştı Hasret.

Çenesinde dolanan parmak uçları usulca çekildi, örtüsünün kumaşını tıpkı saçlarını okşadığı gibi sürüyüp geçti. Hasret hâlâ gözlerini alamıyordu adamın yüzünden. Bu bakışmayı da yine yerdeki kovaya eğilip alan adam sonlandırdı.

Kovadaki suyu hızlıca dereye boşaltıp Hasret'in yarısı kadar bile uğraşmadan ağzına kadar tekrar suyla doldurdu. Sapından tuttuğu kovayla karşısında durdu kendisine bakan kızın. "İkide bir gelme buraya, belini ağrıtacaksın."

Adamın başıyla ilerlemesini işaret etmesiyle o tarafa döndü Hasret ama tutamıyordu çenesini. "Biri gelir de görür böyle. Annemin işi de belli olmaz. Sen bırak, ben götürürüm."

"Korkun olmasın, kimse ağzını açamaz."

Başını kaldırıp yanında yürüyen adama baktı Hasret, sonra da kendisinin hep yamuk yumuk adımlarla götürdüğü ağır kovayı hiç sarsmadan götüren adamın bedenine. Boğazını temizleyip döndü önüne. "Ev görünene kadar taşı o zaman," dedi dudağının içini ısırarak. "Zaten ağzına kadar doldurmuşsun, ben götüremem."

"Sürekli gidip gelmenden iyidir. Yabancılar dolandır oralarda."

"Senden başkası dolanmaz."

"Dolanmasın da zaten." Yandan bir bakışla genç kızı süzdü adam. "Hem pek de yabancı sayılmam."

"Niyeymiş o?"

"Adımı mı bilmiyorsun, atamı mı? Neyine yabancıymışım?" Sonra ağzının içinde homurdandı Hasret'e duyurmadan. "Görmediğim de kalmadı."

"Az sesli konuş."

Genç kızı taklit etti bu kez adam. “Konuşmam.”

Konuşmaları bundan ileriye gitmezken eve yaklaştıklarında durdu Hasret, adama döndü iki eli de önündeyken. “Buradan ilerisine gelme sen, ben götürürüm.”

Başını sallayıp kovayı genç kızın ayaklarının dibine bıraktı adam, başını kaldırdığında ise epey yakınlardı öncekine göre. “Döndüğümde konuşacağız.”

Sesli bir nefes alıp lütfeder gibi konuştu Hasret: “İyi bari, konuşuruz çok istiyorsan.”

Salınarak etrafa bakarken kendisine göz değdirmeyen kıza baktı Hamza. “İstiyorum, konuşalım.”

Yine bir sessizlik oldu aralarında, evin tarafından annesinin söylenmeleri duyulunca telaşlı bir bakışla adama döndü Hasret, tam gitmesi gerektiğini söyleyecekti ki pek de hâli kalmadı konuşmaya.

Üzeri ıslandığı için başına ve göğsüne doğru genişçe örttüğü yemeninin oyali ucunu parmak uçlarıyla tuttu adam. Biraz başını eğdi, biraz yemeniyi kaldırdı, Hasret’in gözlerinin içine baka baka öptü çekincesizce. Genç kızın şaşkın hâli umurunda değildi. Dudaklarına bastırıldığı yemeniyi burnuna yaklaştırdı, derin derin soludu kokusunu. Hâlâ ayırmıyordu bakışlarını onunkilerden. “Seni sonraki görüşümü hasretle bekleyeceğim.”

Kendi laf oyununa değil de Hasret’in daha da şaşkınlığa bürünen yüz ifadesine gülümseyip çenesine dokundu usul usul. “Kendini çok yorma Hasret, canın sana değildir belki ama bana çok kıymetli.”

Çenesindeki elini yanağına çıkarıp okşadı ağır ağır. “Geleceğim yine, bekle.”

Kendine gelir gibi hızlı bir nefes alıp adamın elinden de dilinden de uzaklaştı Hasret, yüreğinin çarpıntısına rağmen çenesini dikti, yutkundu. “Beklemem.”

Bu kez arkasını döndüğünde kendisi de Hamza da bekleyeceğini biliyordu.

3. Bölüm

Elindeki tokacı pat diye vurdu ıslak çarşafın üzerine Hasret. “Beklermişim!”

Beklemezdi. Doğacak yeni günü bile beklemezdi Hasret, iki günlük adamı mı bekleyecekti?

Beklemek istemiyordu.

İstemiyordu ama bir hafta dolmuş, üzerine iki gün de geceli gündüzlü geçip gitmişti. *Köyün saf oğlanı olsa gönül eğlendiririm*, diyordu başta. Adam onu köyün saf kızı görüp hayli hayli eğlendirmişti işte gönlünü.

Onu aklından atamayalı da epey oluyordu. Dereye her geldiğinde etrafı kolaçan ediyor, bir yerden durup kendisini izlediğini sanıyor, ansızın çıkacağını düşündüğünden hâline tavrına dikkat ediyordu.

Ama beklemiyordu kesinlikle. Bu beklemek değildi, sinirlenmekti.

Bir kez daha tokacı çarşafa vururken, “Sen de kaynat kaynat temizlenmiyorsun be!” diye kızdı.

İnek bile doğru düzgün süt vermiyordu kaç gündür, çarşıya gideceği zaman da yaklaşmıştı. Gözlerinin o üçkâğıtçı külhanbeyini arayacağını biliyordu ve sırf bu yüzden hiç gitmek istemiyordu.

“Ne oldu kız, çıkıyor mu?”

“Hı, çıkıyor,” diye geveledi ağzının içinde, elli kere demişti *ver çarşafını yıkayayım* diye. Yaşlı kadın ise inat ederek *sonra yıkarsın*, demişti. Homurdandı sessizce. “Şimdi pakla dur sararmış yerlerini.”

“Üç karış suratın olmuş beş karış! Valla seni gelin diye alacak adama acırım.”

Bir kere daha vurdu Hasret, derince bir nefes aldı. “Alacak adama değil, kendine acı.”

“Ne diyon, sesli söyle!”

Bu kez sesini epeyce yükseltti Hasret. “Seni gelin diye aldılarsa beni hayli hayli alırlar!”

“Alırlarsa iki güne geri bırakırlar kapıma! Tüh sana!”

Tükürmeden tükürüp gitti yaşlı kadın, Hasret onun arkasından da hırslı bir nefes aldı, hiçbir işi mi rast gitmezdi! Bir kez daha vurdu. Adama nereye gittiğini de sormamıştı. Hoş, sorup ne yapacaktı ki? “Sözünde durmayana adam mı denirmiş!” dedi hırslı hırslı. Sonra çarşafı çevirip bir de o tarafını dövdü.

Her gün böyle değildi tabii, arada geliyorlardı sadece.

İşi bittiğinde dizlerine kadar sıyırdığı eteğinin ıslanmasını umursamadan kalktı, durulayıp sıktığı çarşafı kenara bıraktı. Sıradaki çamaşırı alacağı sırada gözüne ilişen yemeniyle de duraksadı. Bir de adam bu bez parçasını öpmüştü, değil mi?

Hâlâ gözünün önünden gitmiyordu eğilişi, göğsüne örttüğü örtüyü kaldırıp dudaklarına yaslayışı ve sanki yemeniyi değil de kendisini öper gibi bakan gözleri.

“Edepsiz işte.” Evin etrafını kontrol etti bir kez daha, hiçbir iz yoktu. “Yalancı bir de. Allah bilir kaç kızı daha kandırdı böyle!”

Adamın arkasından atıp tuttu çamaşır işi bitene kadar. Eve döndüğünde yıkadıklarını astı. İyice çitilediği hatta çitilemekten mahvettiği yemenisini de ayrı astı.

O adam Hamza’ysa, öyle gözlerine baka baka yaşıyorsa kendisi de Hasret’ti. Kimsede fazla kalmaz, kimseyi de fazla barındırmazdı. Şu hayatta öğrendiği bir şey varsa o da kıyamet kopsa önce kendini düşünmesi gerektiği idi.

Öyle yapacaktı.

Hamza mı gelmişti? Geldiği gibi giderdi.

Kendini kendine tanıtmaya işinden sonra günün devamı daha iyi geçti; omuzları daha dik, yüreği de az buçuk daha ferahtı. Şu yaşına kadar hayatta kaldıysa iki iltifata gönül verip sevdadan ölmezdi.

Küçücük ahırlarına girdi elinde kovasıyla, biricik ineklerinin kendini görmesiyle homurtular çıkarıp ipinden kurtulmaya çalışarak uzanmasına güldü. Yaklaşıp başını kaşımaya çalışmasına yardım etti. Başını, boynuzlarını ve kulaklarının arkasını kaşıdı. Suyunu ve samanını da verdikten sonra oturup sağmaya başladı.

Ne zaman bu işe girişse kokusunu alır gibi gelen yabani kedisi ahırın kapısından mırıl mırıl girince güldü. “Gel, gel, bir sen eksiktin.” Dediğini anlamış gibi geldi kedi, ineğin sarı-turuncu rengine epeyce yakındı rengi. Yaklaşıp her zamanki yerine oturdu, kendi sırasının gelmesini bekledi.

Bir zaman sonra da bir kediye, bir kovaya süt vermeye başladı Hasret. “Sonra da ineğin sütü az diye şikâyet ediyorum. Az olur tabii.” Kendi kendine söylenerek işini bitirip kalktı, kediyi de kışkırladı dışarı doğru. Tavukların kümesinden dört yumurta aldı, sabahçı yumurtlayanlarla günlük on tane yumurtaları oluyordu.

Yarın ya da öbür gün çarşıya gitmeleri gerekiyordu.

Tüm işlerini bitirip eve gireceği anda gözü sarı kediye takıldı. Tüylerini dikmiş, çığlık atar gibi miyavlıyordu karanlığa doğru. Gözlerini kısıp baktı Hasret, kucağında yumurtalar duruyordu. “Amanın, başka kedi gelmiş.”

Sonra bir kavgadır tuttu kedileri, Hasret kapıya yaslanıp eğlenerek izledi. Bir o yana koşturdular bir bu yana, evin kedisi sayılan sarı yenildi. En son karşı karşıya gelince tekrar dövüşecekler sanıp baktı Hasret ama sarı kediyi birden bir cilve almasın mı! Kuyruğunu siyah kediye sürte sürte dolanıp durdu, az önceki kavgacı hâlden eser yoktu.

Hasret ağzını açıp bakmaya kalmadan gözden kayboldular. “Yavrularını gelip ahıra bırak da bir yudum süt veriyor muyum, gör!” diye homurdandı kendi kendine.

İçli bir nefes alıp başını derenin olduğu tarafa çevirince bir anlığına durdu kaldı, yutkundu. Kedilerin az önceki macerasını sadece kendisinin izlemediğini fark etti. Adam, bu tarafa bakarak keyifli keyifli sigara içiyordu.

Kendisi yetmemişti, dişi kedisine de eş getirmişti, öyle mi? Burununu kırıstırarak hızlı bir nefes aldı. “Herkes o kadar kolay ekmek

çıkamaz,” dedi ağzının içinde. Adamın yüzüne baka baka sertçe kapattı kapıyı, içerideki divanda uyuyan annesinin sıçradığını görse de ses etmedi. Etrafa bakıp geri uyuyacağını biliyordu.

İçeri girip kucağına doluşturduğu yumurtaları sinirine rağmen özenle yerleştirdi, sütü de söylene söylene süzüp soğuk bir köşeye bıraktı. “Erkek milleti işte ama istediğini verecek değilim.”

Hoş, adamın ne istediği de belli değildi ama saydırmaktan kendini alamıyordu Hasret. Zaten kaç gündür diyecekleri bir olup ağzına tıkılıyordu. Bir rast gelse tek kelime etmesine izin vermeyecekti.

İşini gücünü hallettikten sonra dudağının içini ısırdı, bir yumurta sepetine bir de yaşlı kadının açık kapısına baktı. Sessiz adımlarla yaklaşıp içeriyi süzdü, annesinin derin derin uyuduğunu görünce odasının kapısını sessizce kapattı.

Yaşlı kadın hep vakitsizce helaya kalktığından bir şeyler yaparken tedirgin oluyordu Hasret. Ama açlığı baskın gelmiş olacaktı ki biraz kararsızlığın ardından mutfağın kapısını kapatıp hızlıca bir yumurta kırdı kendine. Yakalanma korkusuyla doğru düzgün tadını bile alamadan dilini yaka yaka yiyip bitirdi.

Annesinin lafına yanıt veremeyeceğinden değildi aslında bu telaşı, çocukluktan beri böyle büyüdüğünden kaçamak yapmaya alışmıştı. Şimdi uyanıp sorsa yediği her lokma boğazına dizileceğinden söylememeyi tercih ediyordu.

Sonunda sessizlikten kırılan evde odasına geçti. Üzerini değiştirirken gözü pencereye kaymıştı. Ama son nefesini verecek de olsa merakına yenilip o perdeyi kımıldatmaz, hafif açık tarafına gidip dışarıyı gözlemezdi.

Gözlemedi de. Hem Hamza denen adam onca saate rağmen kapısını beklemezdi. Yine de dışarıda bekleyip beklemediğine dair merakı içini yiyordu.

“Yesin, Hasret,” diye kızdı kendine. “Sen açtın başına belayı, yesin için için.”

Başını yastığa koyup uyuyacağı sırada pencereye hafifçe iki kez vurulduğunu duydu. Ama öyle çok düşünüyordu ki sanki eski püskü cama değil, yüreğinin penceresine vurulmuş gibi sıçradı.

Başını kaldırıp baktı, önceki akşamki dolunayın etkisi gökte durduğundan dışarıdan gelen loş ışıkla perdeye hafiften bir gölge vuruyordu. Bundan hem korktu hem de heyecanlandı Hasret. Ama kendisine kimden geçtiği belli olmayan inadı köklenip kalmıştı içinde.

Pencereye bir kez daha vurdu adam. Bir de kim olduğunu anlasın diye olmalıydı ki öksürdü. Bu hareketine güldü Hasret, şu saatte babası dirilip pencereye vursa yine açmazdı.

Aklına öyle bir görüntü gelince de ürperdi yattığı yerde. “Tövbe estağfurullah,” dedi fısıldayarak. Yatakta dizlerinin üzerinde doğrulup yakın olan perdenin açık kısmını da hışımla çekip kapattı. Öbür ucu biraz açılmış olsa da o kısmı kapıya bakıyordu, zarar etmezdi.

Tavrını net bir şekilde ortaya koyduğunu düşünüyordu.

Yatağına tekrar uzandığında istemese de kulağı dışarıdaydı. Hamza’nın yokluğunda hayatının iki günlük eğlencesi kaçmış da eskisi gibi tek başına kalmış gibi hissetmişti ve bu, kendisi için oldukça kötüydü.

O bunları düşünürken pencereden iki üç tıkırtı geldi, birkaç kıyafet hışırtısından sonra kaşlarını çatı Hasret.

“Ne güzelmış bu çiçekler,” dediğini duydu adamın. Sesi olduğundan daha kısıktı, muhtemelen annesi duymasın diye sessiz konuşuyordu. Kaşlarını çatıp bekledi. “İki üç tanesini koparsam ne olur?”

“Çıranı yakarım!” diye homurdandı ağzının içinde ama adamın siniriyle oynayıp kendisine ulaşmaya çalıştığını da biliyordu. “Bir tanesinin rengi başka herhâlde, ilk çiçeğini daha açamamış. İlk bunu alayım da diğerlerine yazık olmasın.”

Ağzını sinirle açıp pencereye doğru baktı Hasret, diğerlerinden daha küçük kalan bir çiçeği vardı, evet. Onun cinsi başkaydı ve zar zor bakıp bu kadar büyütmişti.

Pencerenin hemen önünden gelen o hafif koparma sesiyle gözlerini kapatıp başını yana eğdi. “İlle gel, gırtlakla beni diyor.”

Yatağından kalkıp pencereye yöneldi. Perdeyi hırsla çekip pencereyi açtı, ilk kez gecenin bu vakti karşı karşıya kaldı külhanbeyiyle. Sinirliydi. Çok sinirliydi. Ama adama bu kez öveceği başka bir malzeme

veriyordu işte, Hasret, aydan daha mı parlakmış? Şimdi de güneşten daha kızgındı!

Hiç kimse çiçeğini koparamazdı!

Pencereyi hiddetle yukarı kaldırdı fakat adamı hoşnut ifadesi ve çapkın bakışlarıyla karşısında görünce yutkundu. Kendini engellemeden yine şöyle bir süzdü. Elinde çiçek değil, dere kenarındaki sazlıktan alınmış bir kamış vardı.

Hiçbir şeyi eksilmemişti, eli ayağı yerindeyse niye söylediği zamanda gelmemişti?

Adamdan gözlerini çekince başını biraz uzatıp penceresinin önündeki çiçeklere baktı bir hasar var mı diye. “Ne diye buradasın sen gece gece? Rahat bırak çiçeklerimi.”

Adamın bakışlarının, geceliğinin oldukça geniş yakasına kaydığını fark edince aklına yayıldıkça yayılan siniri büzüşüp kaldı birden, yanakları bu kez utançtan yanıyordu. Adam da fazla bakmadan yüzüne çevirdi gözlerini. “Rahat falan bırakamam vallahi çiçeklerini.”

“Edepsiz!”

“O kadar güzel olmasalarmış onlar da.” Başını eğip pencere önünde açan birkaç çiçeğe dokundu. “İnsanın toplayası, koklayası geliyor.”

Ağzını açtı şaşkınlıkla Hasret ama bir şey diyecek olduysa da adamın, önündeki çiçeklere hitaben söylediği laflara ne yanıt vereceğini bilemedi. Gözlerini hızla yumup açtı, şimdi kızıp bir şeyler dese *ben çiçek diyorum, sen ne anladın*, diyecekti. Sıkkin ve sinirli bir soluk verdi. Hayatında bu kadar öfkelenmediği olmamıştı ve şu anda adamın tavrı yüzünden kafası karışıyor, ne yapacağını bilemediğinden öfkesi içinde kalıyordu.

“Defol git penceremden, evimden de uzak dur. Görmeyeyim seni etrafta!” dedi en sonunda. Ama adamın çiçekleri okşayan parmağının duraksayışına, gözlerindeki keyfin yerini donukluğa bırakışma şahit oldu Hasret.

Geri adım atacak değildi. Daha ilk günden sözünden cayan adama mı güvenecekti?

“Hoş bulurum sanıyordum,” dedi adam. Geldiği gibi yüzüne kapı çarpmasından anlaması gerekirdi aslında hoş gelmediğini. Onu da mı anlamamıştı?

“Zamanında gelseydin hoş bulurdun.”

Çekinmedi, çekinmeyecekti de. Madem söz veriyordu, arkasında duracaktı adam gibi. Öyle *istemem* diyerek incir çekirdeğini doldurmayan bir bahaneyle uzak durmak istemiyordu. *Sözünü tutsaydın olurdu ama tutmadın, olmadı*, diyecekti.

“Nereye gittiğimi sorsaydın neden geciktiğimi bilirdin.”

“Ne diye soracakmışım?”

“Ne söyleyecekmişim sana o hâlde, Hasret?” Çiçekleri ezmeyi umursamadan yaklaşmış ve baktı genç kıza. “Dışarı gel.”

Dışarı mı çıkacaktı? Alayla güldü Hasret. “Hah! Güleyim bari, gelme... Ay! Ne yapıyorsun?”

Hasret'i kolunun uzanabildiği kadarıyla belinden ve sırtından tutup pencereden çıkarıyordu adam. Sahici sahici çıkarıyordu hem de.

Zaten kuş gibi kızdı. Bir de kare, yukarı açılan sürgülü pencere; duvar malzemesinden çok harcanmasın diye olmalıydı ki epey genişti. İş kolaydı yani kendine göre. Ama Hasret belinden tutulup alışıktı olmadığı bir güçle dışarı çekilince gözlerini sonuna kadar açmış, direnmekle düşmemeye çalışmak arasında kalıp adamın kollarına yapışmıştı. Bir de annesi duymasın diye çığlığını kısık tutmak zorundaydı.

Hasret'in itiraz dolu hareketleri sayılmazsa kolayca kızı tutup pencereden çıkardı Hamza, ayakları yere değmesin diye de kucağına alıp sarmaladı.

Ama Hasret'i bir sormayın gitsin.

Ya kendini kesecekti bu gece ya da Hamza'yı. İkisinden biri sağ çıkamayacaktı bu sinirine bakılırsa. Şaşkın gözleriyle bir yere yakın pencereye bir de adama baktı ne oldu, nasıl oldu diye. “Ne yapıyorsun sen be?”

“Madem dediğimi yapmıyorsun, ben de istediğimi yapıyorum. Hiç mi atlamadın bu pencereden?”

Hasret adamın rahatlığı karşısında yalnızca ağzını açabildi, şu an onun kucağındaydı ve ne diyeceğini bilmiyordu. Sinirlenmeyi bile

unutmuştu. “Kapisız köyden gelmedim,” dedi adamdan açıklama bekleyen bir bakışla. “İndir beni hemen.”

“İndiririm.” Hasret’i biraz daha kendine yaklaştırdı dahası nasıl olacaksa, yüzleri arasındaki mesafeyi azalttı. “Ama bir de yüzüme yüzüme kız, öyle uzaktan olunca hırsını tam atamazsın.”

“Neyine sinirlenecekmişim ben senin?” Kaşlarını kaldırıp baktı adam, Hasret de derin bir nefes aldı, burunları birbirine ha değdi ha değecekti. “Sözünü tutmuyorsan o senin meselen, bekleseydim sinirlenirdim.”

“O hâlde o kapı niye çarpıldı yüzüme?”

“Gece gece pencereme dayanma diye.”

“Seni pencerenden almama mâni oldu mu?”

Adamın müstehcen bir tını içeren sesine yutkundu Hasret. “İndir beni,” dedi diğer dediklerine nazaran daha kısık bir sesle.

“Ayaklarına taş batar.”

“Yalın ayak gezmişliğim çok var. Bırak dedim.” Bu sözlerinden sonra adamın belini az daha sıkıp kendine yanaştırmasıyla elini sonunda adamın göğsüne koydu Hasret. “Senin edebin bana işlemiyor herhâlde, çok yanaşma.”

“Sana daha çok işliyor Hasret, aklımı karıştırma benim.”

“İndir o zaman.”

“Barıştın mı benimle?”

“Küseceğim kadar muhatabım değilsin.” Yine burnu yukarıda bir tavırla başını ötelere çevirdi Hasret. Ama eskimiş geceliğinin yakasını unutmuştu o an. Adamın bakışlarının hiçbir çekincesi olmadan boynunda ve göğüs oluğunda dolaştığını fark etmiyordu. “Bunun içine hiçbir şey giymiyor musun sen?” Hasret’i olduğundan daha da kızdıracığını bildiğinden güldü adam. “Maşallah, pek güzel.”

Gözlerini kocaman açıp az önceki üstten bakışını sıyrıp attı Hasret, bu kez boynunu, göğsünü kapatmakla uğraşmayıp adamın gözünü kapattı elleriyle. “Sen gittiğin yerde ne dediğini iyice şaşırmışsın!”

“Sen de yokluğumda bıçaklarını iyice bilemişsin.” Sonra güldü. “Ama alış, eğer peşinde dolanıyorsam iki günlük eğlence için değildir,

Hasret. Ben pencere diplerine alışık adam değilim. Gördüysem almak isterim.”

“Sözünde durmaya da alışık değilsin belli ki.”

“Şehre gitmiştim. Amcam gelmiş, onunla görüştük. İşlerim uza-
yınca da bugün gelebildim.” Burunlarını birbirine dokundurdu.
“Ama aklım hep sendeydi.”

Yutkundu Hasret. Nedendir bilinmez, sesi içine kaçmış gibiydi.
“Yalancı, indir beni!”

Bu kez ikiletmeden genç kızın bacaklarına doladığı kolunu ser-
best bıraktı adam ama sırtında duranı geri çekmemiş, kaçmasını en-
gellemişti kendine göre. Hâlâ gözlerini kapatan ince ellerinin hissine
gülümsedi. “Bas ayaklarımın üzerine Hasret, daha da taş değdirmem
tenine.”

Adamın kendisini görmemesinin güveniyle biraz bakıp kaldı Has-
ret. Azıcık dolacak oldu gözleri, gülüp geçerek silmeye çalıştı bu bir
anlık duygusallığını. Üzerinden silerdi ama bu lafı bir ömür unutmaz,
aklından silemezdi. Sırtına ve beline dolanan kolların tüm ağırlığını
alması sayesinde parmak uçları yavaşça bastı adamın ayakkabılarının
üzerine.

Geceliği onun kıyafetlerine sürtündüğü için dizlerinin üzerine ka-
dar sıyrılmıştı ama önemli değildi, gözlerini kapatıyordu nasıl olsa.
Bakışları adamın yüzünde geziniyordu. Bir yanı istiyordu konuşup
anlaşmayı, bir yanı ise bilmediği bu topraklara adım atarsa her şeyin
daha kötü olacağını düşünüyordu. “Ben seni istemiyorum,” dedi ağır
ağır, ikna edilmek istiyordu.

“Bense seni senden bile fazla istiyorum.”

Adamın dediği şeyle yutkundu, nedenini kendisi de bilmiyordu
ama ters tavırlarına nereye kadar sabredeceğini, hangi noktada vazge-
ceceğini görmeye çalışıyordu. Adamın bırakıp gittiği yerde de oturup
ağlayacaktı yüksek ihtimalle. “Sana güvenmem daha.”

“Başına duvağını takınca da dersin bunu.”

Genç kızın, gözlerini kapatan ellerinden birini çekti, diğeri de
kendiliğinden ayrıldı. Yüzleri bu denli yakınken ve bedenleri temasını
asla kesmezken nefes almak ikisi için de zordu. Adam avucunun içine

hapsettiği eli okşadı ağır ağır, dudaklarına yaklaştırıp elinin üzerini öptü gözlerini bir an ayırmadan. Bir yandan da beline sarılı duran büyük elini ince geceliğinin üzerinden tenine yaslamıştı.

“Senin nikâh işi bana geçmiyor herhâlde?” dedi Hasret dayanamadan, neden adamı itip kendinden uzaklaştırmadığını bilmiyordu.

“Sadece sana lazım geldiği için böyle. İnsanın nefsini sınıyorsun, Hasret.” Bu kez avucundaki elinin içine bastırdı dudaklarını uzun uzun. Hasret ne yapacağını bilemiyordu. Annesinin dediği doğrudu yüksek ihtimalle, şeytanlar akşam ezanından sonra fink atıyordu ortalıkta. Yoksa ne karşısındaki adam burada olurdu ne de karnının alt tarafını gıdıklayan bu ecnebi hissi bilirdi. Tuhaf bir istek olurdu tanımlayacak olsa. Şimdilerde bu adamı orakla kovalamalıydı bu bahçede.

Adamın yokluğundaki tüm öfkesini geçirecekmiş gibi sırtını ve belini okşayan elini, yapışık gibi duran vücutlarını ve avucunun ortasını ateş gibi yakan öpücüğünü yok sayamıyordu. Dizlerini birbirine sürttü, sonunda tekrar yüz yüze geldiklerinde adamın bakışlarının değiştiğini görebiliyordu. Sakince saçlarını okşadı Hasret’in, yanaklarında parmak uçlarını dolaştırdı. Bu kadar huzurlu hissetmesi yanlış geliyordu, kendini bıraksa uyuyacaktı.

“Özlemişim seni, Hasret,” dedi adam kısık sesiyle. “Çok özlemişim.”

Yutkundu Hasret, ona söylemese de kendine söyleyebilirdi, *ben de seni az buçuk özlemişim*, dedi içinden. Sesli söylese bu adamın elinden kurtulamayacağını biliyordu.

Sıklaştıran nefeslerini düzenlemeye çalıştı, bir eli hâlâ adamın geniş göğsünde dururken diğeri avuçlarının arasında duruyor, öptüğü yer sızım sızım sızılıyordu.

“Yorulmuşsun,” dedi sonra Hamza ılık bir sesle, parmağıyla gözlerinin altına dokundu usul usul. Tüm yükünü adamın üzerine bırakıp gözlerini kapatmamak için zor duruyordu Hasret. “Sana demedim mi canın kıymetli diye, niye kendini yoruyorsun?”

“Burası köy evi, işle döner.” Dudağının içini ısırdı, gözlerini etrafta gezdirdi Hasret, alayla konuştu: “*Elini sıcak sudan soğuk suya sokmam mı diyeceksin?*”

Bunu her erkek derdi muhtemelen evlenmeden önce. Kızları böyle kandırır, evlendikten sonra eskisi gibi devam ederlerdi.

“Elini istediğin sudan çıkarır, istediğin suya sokarsın,” dedi Hamza, sesi oldukça ciddiydi bunu söylerken. “Kimse tek laf edemez.”

Kaşlarını bir an için kaldırıp indirdi Hasret, hepsine inanırdı ama buna inanmazdı işte. Adamın aralarındaki kısacık mesafeden yüzünü izlediğini biliyordu, o yüzden fazla tersine de gidemiyordu. Korktuğundan değildi bu, sanki pek çok şeyi biliyor da bu adamın yanında dillendiremiyor gibiydi.

“İnanmayı da öğreteceğim sana, merak etme.”

“Gereği yok.”

“Ne demek yok?”

Aklına gelen şeyle adama çevirdi yüzünü Hasret, belindeki elin iyice sıkışmasıyla kıpırdansa da yanlış bir şey yapmamaya uğraşıyordu. “Benim okumam yazmam yok.”

“Benim var, öğretirim.”

“Öyle büyüklerin yanında nasıl oturulup kalkılır, onu da bilmem.”

Gereksiz der gibi bir işaret yaptı adam yüzüyle. Hasret devam etti: “Nasıl yuva kurulur, onu da bilmem. Babam yok; kimin lafı geçer, ne olur, anlamam.”

Adamın parmaklarını tekrar saçlarında hissedince durdu; daha diyecek, kendini kötüleyecek çok şeyi vardı. Nasıl anne olunması gerektiğini de bilmiyordu mesela. Yemek bilmezdi, misafir ağırlamayı bilmezdi. Her şeyin temelinde sevmeyi de bilmezdi, şu yaşına kadar varsa yoksa laf yetiştirip kavga etmeyi öğrenmişti.

“Dişi kuş değilsin Hasret, çeri çöpü toplayıp da yapmayacaksın yuvayı. Her şeyden önce beni bir tanı, böyle dikiliyorum karşına ama senin sözün benimkinden önemli.” Yanağını okşadı genç kızın, bakışlarının mahzunlaşmaya başladığının farkındaydı. “Rızanı göster, ben yuvayı da yaparım, içini de düzerim. Büyüğe gerek yok, küçüğü zaten biz yaparız.”

Sonuna doğru biraz güldü, Hasret’in de boşluğuna gelmiş olacaktı ki o da güldü. Aralarının yumuşadığı ve iyileşmeye başladığını fark

ediyordu ikisi de. Daha tanışalı on beş gün ancak olmuştu ama sorun etmiyordu Hamza.

Arkadaşlarının arasında evlendikten sonra tanışan bile vardı.

“Ağabeyim evlenecek yakın zamanda.” Hasret’in aşağıdan bakan ve gecenin hafif ışığından mı yoksa yakınlıklarından mı bilinmez, parıl parıl parlayan gözlerine baktı. “O olmasa bir an durmazdım, gidip söylerdim bizimkilere.”

“Ne söyledin?”

“Köyden epey uzakta bir ev var, anasıyla kızı yaşar.”

“Hım...”

“Kızı pek güzeldir, akıllıdır.” Çenesinden tutup kaldırdı yüzünü. “Çetin cevizdir.”

Bu söyledikleri Hasret’in hoşuna gitmişti, gözlerini kaçırıp gülmeden durmaya çalıştı. Ama çekinmiyordu Hamza, şu yaşına kadar hiçbir şeyden çekinmemişti. Parmakları genç kızın yanağına sürüyüp geçti, saçlarının arasına karıştı biraz da.

“Öyle ki ilk gördüğümünden beri hem başımı ağrıtır hem ağrısını dindirir. Zehir de kendisi, şifa da.”

“Senin ağzın çok iyi laf yapıyor.”

“Adamın dilini çözüyorsan meziyeti kendinde arayacaksın Hasret Hanım, öyle kolay mı?”

“Değil mi?”

Ağzının içinde olumsuz bir ses çıkardı adam, Hasret devam etti: “Ama sen de dışarıdan görüp beğenmişsin; öyle içine kapanık, pısırik bir kız olsam ne olacaktı?” Adamın “dişe dokunacak kadın” sevmesine laf atıyordu bir yandan. Madem dışarıdan görmüş, beğenmiş, kapısına kadar gelmişti; hâlini tavrını beğenmeseydi kapıdan geri mi dönecekti?

“O zaman içine kapanık, pısırik kız severdim.”

Adamın tereddütsüz sesine karşılık kaşlarını kaldırıp baktı, bir şey diyemedi. Ama her an hem akli hem de gönlü çelinip duruyordu.

“Bu geceliğinin yakası da biraz açık.”

Hızlıca yanıt verdi Hasret: “Az bile.”

Hamza kendini tutamadan güldü: “Daha açığı neyine yarayacak?”

Omuz silkti. Bir huyu da buydu işte, olur olmaz ters düşmek istiyordu. Daha kokusunu belli etmezdi ama evlendikten sonra adamı çok sinirlendirdiğinde ağzının üzerine bir tokat yiyip oturmak istemiyordu. Başlarda evliliği düşünürken kocasının az buçuk cılız olmasının iyi olacağını söylemişti kendi kendine. Eğer elini kaldıracak olursa karşılık verebilmek için.

“Bunu billahi deviremem,” dedi ağzının içinde, başka yollarla devirebileceğini ise şimdilik bilmiyordu.

“Az daha sesli söyle.”

“Dedim ki açık saçık giyinmeyi severim.” Utansa da omuzlarını gerdi. Bazen çok güzel olduğunu, bazense aynaya bile bakmaya yüzü olmadığını düşünürdü. Şanslıydı ki şu aralar en güzel hissettiği zamanlardaydı.

“Seviyorsan ben de severim. Ama her yerde de giyilmez.”

Adamın güçlü elinin, saçlarının arasından çıkıp boynuna doğru dolandığını hissedince gerdiği omuzlarını ince bir ürpertiyle geri büzdü. “İki dakika yüz verdik diye ne elleşip duruyorsun?”

“Niye elleşmeyecekmişim?”

“Nikâhın mı var da elleşeceksin? Beni geri koy odama.”

“Az dur. O kadar ayrı düştük, özlemin dindi mi?”

Omuzlarını nazlı nazlı büktü Hasret, ötelere baktı. “Ben özlemedim, sen özlemişsin.”

“Tabii... Sinirinden dereleri kurutan da bendim.”

Yanıt verecek oldu Hasret ama söyleyecek laf bulamadığından açtığı ağzını gerisin geri kapattı. Ne dereyi kuruttuğunu görmüştü yahu! İkisi de sessiz sessiz durdu biraz, Hamza söze girdi: “Köyden birileri adını duymuş düğünden sonra.”

“Ee...”

“Çarşıya indiğinde gelip soran olursa yavuklum var dersin.”

“Yavuklum mu var ki?”

Derin bir nefes aldı Hamza, öyle ki hâlâ yakın duran bedeni bir ileri bir geri gitti Hasret'in. "Gecenin köründe sarmaş dolaş konuştuğun arkadaşın değil herhâlde."

"Ben mi sarmaş dolaşım, bak bakalım. Hapsettin kaldım."

"Neyse ne, hiçbir gelene yüz verme." Parmaklarının tersini yanına sürttü ağır ağır, tepkisini ölçer gibi genç kızın gözlerine baktı. "Ağabeyim bir evlensin, ben alacağım seni." Hasret dudağının içini ısıtarak sessiz sessiz durdu, Hamza onun bu tavrına bakıp kaşlarını çattı azıcık. "Bir şey demeyecek misin?"

Omuz silkti Hasret. Yorulan ayağını kaldırdı, dizini büküp geri açtı, o ara adamın bunu fark ederek belinden daha çok destek vermesiyle iyice yakınlaştılar.

"Ne diyeyim ki?"

"*Sen kimsin de beni alıyorsun, de.*" Burunlarını birbirine dokundurdu Hamza. "*Sende beni alacak yürek var mı, de. Öyle kolay mıymış beni almak, de...*"

Parmağını kulağının altından başlayıp çene hattında sürüdü ağır ağır, tam çenesinin orada yolu bitince ayırdı, genç kızın gözlerine bakarak ona dokunduğu parmağını bastırdı dudağına. "Ne desen hakkın."

"Ağabeyim yok, babam yok." İçli bir nefes aldı Hasret. "Kolaydır tabii."

"Sikmişim ağabeyini, babasını; onlar kolay asıl. Seni senden almak kolay mı, Hasret? Daha doğru düzgün gözümün içine bakmıyorsun."

Hasret'in hoşuna gitti bu söyledikleri, hatta içi kıpır kıpır oldu. Sahiden belki ağabeyi, babası olsaydı başlık parası karşılığında yollarlardı evden. Şimdi karşısındaki adamın kendi isteğini bu kadar gözetmesi içini ısıtıyordu. İç ısıyınca ısıtmaya da başlardı Hasret.

Kollarını derin bir nefes alarak adamın omuzlarına yerleştirdi, zaten ayakkabılarının üzerinde olan ayaklarının parmak uçlarıyla yükseldi yüzleri az daha yanaşsın diye. "Sen biraz daha uğraş o hâlde." Aynı adamın yaptığı gibi burunlarını birbirine dokundurup çekildi. "Sana varacak olursam eğer, ancak beni alırsın."

Adamın heyecanlandığı belli olan bedenine biraz daha sıkı tutunup kulağına yanaştı, kendinde olduğunu dahi bilmediği sıcak bir sesle kulağına doğru üfledi. “Hamza...”

Annesinin evin içinde tıkr tıkr dolaşıp tuvaletin kapısını hızlıca kapatmasından sonra aldığı gibi geri koymuştu Hamza onu penceresine. Ne olmuştu, nasıl olmuştu, anlayamamıştı Hasret. Pencereyi dahi kapatmadan perdeyi çekmiş, yatağına atmıştı kendini annesi her an çıkıp odasına gelecek diye.

Çünkü yakalansa sopasından kurtulamazdı.

Yaşlı kadın gıcır gıcır açtı kapıyı. Hareketsizce yatan Hasret’e bakıp duraksamadan geri kapattı. Kapının kapanmasıyla da Hasret açtı gözlerini, tuttuğu nefesini verip hızlıca soludu. “Allah’ım, öleceğim.”

Elini göğsüne koydu, koyduğu gibi de adamla konuştuğu, konuşmadığı ne varsa aklına akın etti. Akli fazlasıyla çelmiyordu. O geniş göğsü, kendisini tek hamlede kaldıran kalın kolları, esmer teni, konuşması, gülüşü...

“Ay...”

Ellerini yüzüne kapattı, topuklarıyla yatağı eşeledi. “Ne yapacağım ben ya?”

Gözlerini kapattığında hâlâ omuzlarında dolaşan güçlü elinin hissi üzerinde geziniyor, başka şeyler de hayal ettiriyordu. “Evde kalanlara niye *kızıymış* dedikleri belli oluyor vallahi,” dedi yatağında dönerek. Kendi kendine söylenip hırsını bile atamıyordu düşündüklerinin ve yaptığığın utancından. Ama yaptığından pişman değildi. Onu sarsmak ve etkilemek de bir hayli hoşuna gitmişti.

Bu tabiri kendisi için kullanmak istemezdi ama Hamza’ya dediği gibi on dokuzundan gün almış değildi Hasret. Köylünün pek ayıplayacağı yirmi yaşını, iki kış önce devirmişti. Başlarda adamı kendisinden uzaklaştırmak istese de bir yanı yaşını saklamak istemişti, yüzü küçük gösterdiğinden duyan inanıyordu.

Tüm bu düşünceler ve kıvranışlar arasında ancak sabaha karşı uyudu Hasret ama bir saatlik uykusuna sığdırmadığı rüyası da kalmamıştı. Hepsinde de Hamza vardı. Birinde kendisini dışarı çağırıyor, penceresinden odaya giriyordu. Yine güzel laflar edip aklını çeliyor,

Hasret'i kandırıyordu. Diğerinde dere kenarındalardı. Orada annesine yakalandığı için neler yaptıklarını pek hatırlamıyordu, tamamen yiyeceği sopaya odaklanmıştı.

Yaşadıkları dışında çok durgundu Hasret'in aklı. Yüreği pır pır atarken kafasının içi durgun ve hastalıklı bir göl gibi duruyor, üzerine bir taş dahi atılmasına izin vermiyordu.

Sadece hissediyordu. Göğsünde uçuş uçuş bir mutluluk, bu mutluluğa karşı derin bir açlık vardı. İki çift güzel kelam edilmemiş ruhu-na öyle iyi geliyordu ki adamın sözleri, bu hissin peşinden gitmek ve her şeyi bir kenara bırakıp adamı takip etmek istiyordu.

Uçları sararmış boz çimenlere, hıştırtısından başka sesi olmayan kavak ağaçlarına, kıbleden esen sıcak rüzgâra derdini anlatmak istemiyordu artık. Bir dengi olsun; Hasret'in uçsuz bucaksız aklını, sevmeyi pek de bilmeyen kalbini yola koysun istiyordu.

Bir yandan da mantığına oturttuğu onca düşüncesine rağmen adamın kötü bir niyeti olur da yüreğini kandırır diye ödü kopuyordu. Şimdiye kadar hiçbir hayalinin peşinden böylesine koşma isteği olmamıştı içinde. Bu da tehlikeli hissettiriyor, bir tarafı iterken bir tarafı çekiyordu.

Tüm bu hisler ve bir yandan da rüyaları derken her sabahkinden daha dağınık uyandı, öyle uyandığı için de fazlasıyla huysuzdu. Üstünü değiştirip tavukları yemledi, ineği sağdı, bahçeden birkaç yeşillik toplayıp dışarıdaki işlerini halletti. Evin kapısından içeri girdiğinde de onca işi halletmiş olmasına rağmen daha yeni yeni ayılıyordu.

"Kız, iki saattir uyuşuk uyuşuk ne yapıyorsun dışarıda?"

Süt kovanını tezgâha bıraktı Hasret, onca işi halletmişti ama bir tabak yemek dahi yoktu sofrada. Hatta sofra dahi yoktu, sadece ateş yanıyordu boşu boşuna. Annesine döndü elini beline atarak. "İki kaşık yemek de mi koyamadın anne sofraya, her işe ben mi koşacağım?"

"Bak bak, dile bak, pabuç kadar! Koşacaksın tabii, niye doğurdum seni?" Huysuzca kıpırdandı yerinde, dudakları aşağı büküldü, yüzüne memnuniyetsiz bir ifade yerleşmişti.

"Ne diye doğuracaksın, babama yaranayım diye!"

Yemenisinin uçlarını tepesine attı Hasret. “Kendim yapar, kendim yerim,” dedi hırsla. “İşine gelince koştur koştur; yemeğe gelince ah dizim, vah belim.”

“Evlat diye büyüt, gelip karşına konuşsun işte!” diye hayıflandı yaşlı kadın, onun akşama kadar söyleneceğini bildiğinden kulaklarını tıkadı Hasret. İki dilim peynir de mi çıkarıp koyamıyordu sofraya?

“Bana bak kız, belim ağrıyor bugün.”

Her gün ağrıyordu, yanıt vermedi Hasret.

“Çarşıya git, ne var ne yoksa satıp gel, iki parça da kumanya al.”

Onca yolu tek başına yürüyüp mü gidecekti? Hoş, başlarına bir şey gelecek olsa annesinin herhangi bir koruyuculuğu olmazdı ama tek başına olma fikri de kulağa kötü geliyordu.

“Tek gitmem,” dedi ağzına ekmeğin arasına koyduğu peyniri atarken, biraz çiğnedikten sonra konuştu: “Yol uzak.”

“Bundan gayrı gitmem, tek gidip gelmeye alış, sanki bilmiyorsun yolu. Eline sopa al.”

Annesinin kesin lafından sonra kalkıp gitmesiyle derin bir nefes verdi Hasret, omuzları çökmüştü. İki elini birden yanaklarına koyup derin nefesler almaya çalıştı. Kendi kendini teselli etti zar zor bulduğu bir bahaneyle. “İyi yanından bak, çarşıyı gezip dolaşırım biraz.”

Hem annesinin itelemesi olmadan kumaşları biraz daha inceleyebilir, belki biriktirdiği parasının az bir kısmıyla kendine bir şeyler alabilirdi. Düşündüğü şeyle tek başına gitmeye ikna oldu, zaten mecburen ikna olacaktı. En azından kendini eğleyecek bir bahaneydi bu da.

Odasına gidip saçını başını taradı, üzerini değiştirip biraz kararsız kalsa da Hamza’nın öptüğü, kendisinin de canını çıkarırcasına yıkadığı yemenisini başına örttü.

“Haydi kız, öğlen olmadan geri gel, işimiz var daha!”

İçeriden annesinin sesini duyunca küçük aynasında kendisiyle göz göze geldi Hasret. Gözlerine baktı durgunca, pencereden vuran gün ışığı parlatmıştı bakışlarını, sanki daha da parlсын diye bir de gözleri dolmuştu.

“Kendini çok yorma, canın belki sana değildir ama bana çok kıymetli, Hasret...”

Hamza'nın sesi çınladı kulağında. Bunu yabancı bir adamdan ziyade annesinden duymalıydı belki de daha önce. O zaman iki kelime-lik bu cümle yüreğinde bu kadar büyük yer etmezdi.

Düğümlenen boğazına inat yutkundu, birkaç derin nefes aldı. Yeni değildi bu, kaç yıldır çekiyordu bu muameleyi. Hamza'nın yumuşak yüzünü görüp bu kadar hızlı alışmamalıydı insaniyete.

Yumurta dolu sepeti taktı koluna. Peynir ve çökelek poşetlerini, yoğurt kovasını da diğer eline aldı. Yükü her zamanki gibi ağırdı, o kadar yolu dinlene dinlene gidecekti mecburen. Yanına küçük balta-sını alsa ayrı bir yük olacağından ona da davranamıyordu. Derin bir nefes alıp uzaklaştı evden, kazasız belasız gitmeye niyetliydi. Yolu ancak yarılarmışken de artık aklının her köşesinde Hamza vardı. İçinden bir ses hep *ya şu köşeden çıkarsa, ya bu köşeden çıkarsa*, diyordu.

"Sabahın köründe adam ne yapsın buralarda?"

Hayallere dalmışken yolu da çabuk bitti Hasret'in, köye yaklaşırken dinlenmek için her eşyasını yere bırakıp bir taşın üzerine oturdu. Şimdi bir yudum suyu olsa kana kana içerdi ama onu da yük olmasın diye almamıştı, yeterince ağır şey taşıyordu. "İnek yerine eşek alsam daha iyi."

Sonra kendi kendine çürüttü bu düşüncüyü. "Eşek sütü de satar-sın, Hasret."

Hoş, o akıllı geçinen pazarcılara çoğu şeyi kakalayabilirdi ama dini imanı yerinde olduğundan o işlere girişmiyordu. "Ah Hamza, lazım olunca görünmezsin ortalıkta."

Bir daha çarşıya işi düştüğünde onu da haberdar edecek, her şeyi ona taşıtacak. "Madem canım kıymetli, o zaman taşıyıversin."

Kendi kendine konuşa konuşa gitti her zaman satış yaptığı yere, elindekileri bıraktı yere. "Selamünaleyküm," dedi ağabey, dayı demeden. Çünkü araya sıfat katınca kendini bir şey sanıyordu bu adamlar.

"Oo, hoş gelmişsin, bacım. Aleykümselam."

Hasret getirdiklerini tarttırdı. Bir yandan tartıdan gözünü ayırmıyor, diğer yandan da adamın artırdığı fiyatlara bakıyordu. O satarken fiyat artıyorsa kendisi satarken de artmalıydı.

"Yumurta bu sefer epey bolmuş. Her zamanki fiyattan çekiyorum."

“Sen arttırmışsın fiyatları, ağabey,” dedi Hasret gözleriyle yumurtaları göstererek, alırken *ağabey* denmezdi de satarken denirdi işte.

“Artırdık da anca kendimize kadar kâr ediyoruz, bacım. Valla daha fazlasını veremem.”

Mırın kırın etti Hasret, gözünü öbür taraftaki satıcıya dikip bakındı göstere göstere. “Ben az da öbür tarafa sorayım o zaman.” Ama hiç mi hiç gidesi yoktu, o taraftaki adamın yapışıklığını hiç sevmezdi.

“Anan istediğim fiyata satıyor vallahi, bacım. Sen niye böyle yapıyon, anlamadım.”

“O fiyata ancak anama satarsın zaten, karşına oturup gelen geçene sorsam senden iki aza, benden bir fazlaya satarım vallahi hepsini.”

Karşısındaki kıza bakıp ağzının içini ısırdı adam, pek niyetli değildi ama kaçırmak da istemiyordu. “Tamam, hepsini yirmi fazlasına alırım.”

Başını salladı Hasret ama karşısındaki adamın gözü bir an arkasına kaydı, rahat duruşu bozuldu, olduğu yerde kıpırdandı. Ne gördüyse önce anlamaya çalıştı, sonra Hasret’e döndü aceleyle: “Kı-kırk lira fazlasına alırım.”

Kaşlarını çattı Hasret, adamın tavrından arkasında kimin olduğunu tahmin etmişti hemen, işine geldiğinden fazla üstüne düşünmedi. “İyi, sattım gitti o zaman.”

Adam başını salladı hızla, sepeti ve poşetleri kendinden tarafa aldı. Saydığı parayı da genç kıza uzattı ama Hasret ayrılmadı adamın başından. “Sepetimi de alacaksan o otuz lira.”

Pazarcı bir an kalakaldı, anlamadı. Zaten kıza doğru düzgün bakmıyor, arkasındaki adamdan gözlerini kaçırmaktan bir hâl oluyordu. Sonra kızın ne dediği dank edince, “Haa...” dedi kabaca, yumurtaları boşaltıp sepeti kıza uzattı.

“Hayırlı işler.”

“Eyvallah, bacım.”

Arkasını hiç dönmeden, ardında duran adama gözünü değdirmeden yolunda yürüdü Hasret. Bir adım arkasından kendisini takip eden adamın varlığını hissediyordu.

“Bir selam sabah da mı yok?” dedi Hamza.

Hasret gülmemek için dudaklarını birbirine bastırda yanakları bir gülüşün izlerini taşıy gibi gerilmişti. “Uzaktan gelene selam verilir, efendi.”

Adamın gülüşünü duydu arkasından, tezgâhlara baka baka ilerledi. “Onca şeyi ta nereden taşımışsın. Gece... Önceden haber edeydin gelirdim.”

“Gereği yok, kendi işimi kendim yaparım.”

Güldü adam yine, etraftakilerin şaşkın bakışları ikilinin üzerinde dolaşsa da kimse hiçbir şey soramıyordu yanındakine. Sadece önde giden kıza, peşinden ayrılmayan Nezihî’ye bakıyorlardı.

“Bu adam bile kız peşinde dolanıyor ya, vay hâlimize...”

“Asıl kız nasıl takmış bu adamı peşine?”

Hasret’i oğlundan duyan bir kadınsa yemenisini ağzına kapatmış, bakıyordu sadece. Oğlu Mustafa, düğünün olduğu akşam uzaktan göstermişti bu kıızı. O günden beri arayıp duruyorlardı ama ne çare? Bulamamışlardı.

Şimdi de pazarın ortasında yürüyordu kız, peşinde de Hamza dolanıyordu. Ki Hamza’nın göz koyduğu kızıdan da uzak durmak gerekirdi.

“Yaparsın elbet ama yorulma,” diye devam etti Hamza, Hasret derin bir nefes alarak döndü adama, onca kalabalığın içinde karşı karşıya kaldılar. “Sağ olasın. O kadara satamazdım.”

“Bir dahakine orada uğraşma, ben alırım hepsini. Zaten nüfus kalabalık, yetmez bile.”

Adamın dediğine güldü Hasret. “Bana kıyak mı geçiyorsun?”

“Sana geçmeyeyim de kime geçeyim?”

Adamın dediğine başını salladı Hasret, az buçuk düşününce de itiraz etti. “İki gün sonra caydım dersek olmaz, ben yerime satarım her şeyi, alacaksan oradan alırsın.”

Genç kızın temkinli hâline güldü Hamza ama Hasret etraftaki bakışlardan rahatsız olduğundan fazla durmadı, başıyla selam verip uzaklaştı kumaş tezgâhına doğru. Hamza da takıldı peşine.

Bir köşede annesini ve etrafına doluşmuş birkaç kadının hararetini görünce tek eli cebinde ona yaklaştı, kendisini gören kadınlar bir bir sustu.

“Hamza,” diye başladı en yaşlı olanı. “Yavuklun mu o kız?”

“Ne yavuklusu, Şerife hala?”

O kadar peşinde dolanıp üstüne böyle derse acımadı Hasret. Kendisi peşinde dolandığını söylerse pek tabii mimlenmiş olurdu ama yine de kurtarırdı paçayı. Hamza’nın adına leke sürülmezdi.

Hamza sevdalanırdı, Hasret orada burada kırıştırırdı buranın insanına göre.

Bu dedikoducu kadınlar da bir herkese yüz veren kızları konuşurdu bir de kimseye yüz vermeyeni. “Yüzüme doğru düzgün baktığı mı var da yavuklum olsun, öyle dolanıyorum peşinde ama bakmıyor vicdansızın kızı.”

Kaşlarını kaldırdı kadınlar bir bir, hem adamın ağzından laf alabilmelerine hem de aldıkları lafa şaşırmışlardı. Annesi de gözlerini şüpheyle kıstı, kadınları yanlarından yolladı.

“Şşt, oğlum.” İki küçük adımla yaklaşıp koluna girdi epeyce uzun olan oğlunun. “Üşüdün mü bakayım sen?”

Hamza salına salma yürüyen kızın arkasından baktı; elbisesi dizinin altında bitiyor, endamı göz dolduruyordu. Her şeyi kendine hastı, yüzünü hiç görmese dahi yürüyüşünden tanırdı onu Hamza.

Bir o kumaşa bir bu kumaşa bakıyordu, bazılarını beğenmiş olacaktı ki dokunup inceliyordu. Kızın beğendiklerini, uzun uzun baktıklarını yazdı aklına, hediye almaktan hiç de zarar gelmezdi. İki gülümseme görürdü en azından yüzünde.

“Ne üşümesi, ana?” dedi hâlâ Hasret’e bakarken. “Yanmışım ben.”

“Aboo...”

“Ya, aboo dersin.” Başını eğip baktı annesine. “Ben bu kızı almazsam gözüm açık giderim, haberin olsun.”

4. Bölüm

“Ay, görüyor musun ne yere bakan yürek yakanmış! Ben kızın adını duyalı daha iki gün olmadı.” Dili bunları söylese de içinden bambaşka şeyler geçiyordu kadının.

Canı, oğlu, Mustafa’sı gelip göstermişti düğünde. Kaç gündür de el altından kızın kim olduğunu bulmaya çalışıyordu ama bulması ve kaybetmesi bir olmuştu.

Hamza’nın göz koyduğu kızı almaya meyletmek, oğlunu canından etmek demekti en açık tabirle. Bu yüzden ne olacak da oğlu bu kızdan vazgeçecekti, bilmiyordu. Üstelik Hamza da *kız bana bakmıyor*, demişti. Öyleyse kızın gönlü de onun oğlunda olabilir miydi? Dudağını ısırtıp bir elini dizine vurdu, diğeriyle de başını tuttu. “Allah’ım, sen koru bizi.”

Şu Hamza sessiz sedasız kızı alıp çekilseydi de oğlunun başına bir bela açılmasaydı. “Allah’tan kimselere pek laf etmemişim,” dedi kendi kendine. Düşünüp taşındı, hop oturup hop kalktı. Bir oğulcuğu vardı, onu da bir kızın sevdasından toprağa veremezdi.

Düşündü, düşündü, en sonunda bir yolunu buldu. Tek yapması gereken oğluna gidip kızın aslında başka köyden olduğunu, pek uzaktan geldiğini ve onu bir daha bulamayacaklarını söylemekti. Esasında bu kız nişanlıymış yahut evliymiş dese iş bitirdi ama daha kızı gösterdiği zaman bile *parmağında yüzüğü yok*, demişti Mustafa.

“Zaten Hamza bu kızı bırakmaz, evlenince de bizim oğlanın başı yanmaz. Öyle unutup gider,” dedi pencereden vişne ağacını izlerken. Öyle umuyordu...

Sonunda uzun günün ardından eve dönmüştü Hasret, annesine azıcık görünerek hemen odasına attı kendini. “Allah’ım, ayaklarım...”

Kollarını, bacaklarını sonuna kadar açıp dar yatağına yayıldı, her bir zerresi yorgunluktan sızlıyordu. Odaya giren fazla güneşi engellemek isteyerek kolunu gözlerinin üzerine siper etti, boyu pek de uzun olmamasına rağmen divandan aşağıya sarkan ayağını salladı.

Bugün olanlara ne diyeceğini bilemiyordu. Ama yakın zamanda yolu buraya düşmeyen kadınların dahi *işimiz vardı, geçiyorduk*, diyerek annesine bir şeyler duyurmaya çalışacaklarından emindi.

Yaparlardı, işleri güçleri yoktu ve uğraşacaklardı işte.

Ama daha da mühimi vardı ki o da Hamza’nın o kadınların yanına gidip de ne konuştuğuydu. Orada durup onlara bir şeyler anlattığını biliyordu. Arkasının dönük olması, orada neler olduğunu bilmesine engel değildi. Böyle durumlarda başının arkasında bir gözü daha çıkardı Hasret’in. Ki bugün adamın tek bir hareketinin dahi etkisini görmüştü. Hamza’yı veya ailesini çok iyi tanımasına gerek yoktu, adı geçince kekeleyen adamları gördükten sonra emin olmuştu.

Adamın ilk geldiği günden beri söylediği *beni tanımaz mısın* lafının nedeni açıktı artık. Herkes tanıyordu Hamza’yı. Bir bakışıyla dediğini yapıyorlar, yoldan geçerken başlarını çevirip izliyorlardı. Attığı adım dahi mühimdi demek ki.

Yine de mühim falan tanımazdı Hasret. Eğer ki aralarında bir şeyler olduğunu oradaki kadınlara duyurduysa, görüşmenin lafını ettiyse vay hâlineydi Hamza’nın.

Arkasından abuk sabuk laflar edilmesini istemiyordu. Onun kısacık ilgisinin sonucunda buralardan göçüp gitmek zorunda kalacak kadar adı çıkarsa gözünün yaşına bakmazdı.

Hasret önce kendini düşünürdü. İster bencillik olsun ister kötülük.

İnsanın annesi dahi öncelik görüp kendisine bakmadığında bir yerden o eksiği kapatmak istiyordu. Hasret de bunu yapmıştı. Hasret iyiye her şey iyiydi, Hasret kötüye her şey kötü.

Çünkü bunu kendi de yapmazsa arada harcanıp giderdi.

Hamza'nın uzun boyuymuş, tatlı diliymiş geçip giderdi de o köye her indiğinde yüzüne bakıp başını çeviren, belki de kötü bir kadınmış gibi konuşan insanlar gitmezdi. Bu yüzden de adamın hatasını görürse yüzüne gözlerini bile değdirmezdi daha.

Derin bir nefes verdi düşündüklerine. Biraz zor olurdu ama onu da bitirirdi. Her zaman demişti bunu kendine, ne annesi kadar âşık olurdu ne de aşkıdan ölürdü. "Öleceklerse benim aşkımdan ölsünler," dedi homurdanarak.

Verecek sadece bir canı kalmıştı çünkü. Onu da kendine harcayacaktı.

"Hep de kötü düşünüyorum." Derin bir nefes alıp kolunu gözlerinin önünden çekip tavanı izledi. "Akıllı adam, iyi bir şeyler demiştir herhâlde."

Sonra durup aklına gelen düşünceleri dinledi, önceki akşamı düşündü, çarşıda sadece arkasında durmasıyla artırdığı fiyatı hatırladı. Sanki o peşinde dolanırmış da kendisi yüz vermezmiş gibi çapkın çapkın peşinde dolaşmasını düşündü.

Yüzüne istemsiz bir gülümseme oturdu tavanı izlerken, derin bir nefes alıp vücudunu gererek yatakta döndü. "Neyse, akşam gelince sorarım ne konuşmuş diye." Ayağını salladı yine. "Gelirse tabii."

"Kız, Hasret! Geldin mi?"

Ses etmedi Hasret, gözlerini kapatıp uyuyor numarası yaptı. Aldığı kumanyaları mutfığa bırakmış, paranın üzerini de hemen yanına koymuştu. Hamza'nın etkisiyle aldığı o paranın birazıyla da kendine kumaş almıştı. Gerisi çiçeğinin yanında saklıydı.

Annesine o kumaşın nereden çıktığını nasıl söylerdi, bilmiyordu ama dikip giyerdi bir güzel. Telaşlı bir ana denk getirebilirdi.

"Kız. Bak, nasıl devrilip yatmış hemen!"

Sıkıntılı birkaç nefes aldı annesi, onun kendisini rahat bırakacağını düşündüğü bir anda da dürtüklemeye başladı hemen. "Çok güneş var, biberler soldu yine. Git, su getir de öyle yat."

Gözlerini daha sıkı yumdu Hasret, annesinin dediğini yaptırana kadar rahat bırakmayacağını bildiğinden sanki hiç yorgun değilmiş

gibi dikine kalkıp hızlıca çıktı odadan, dış kapıya kadar yürürken de bağırdı içeri doğru. “Bugün daha da kılımı kıpırdatmam!”

“Aman, sanki bir şey yaptığın var. Bir iş, bin laf. Gelin gidince de konuştururlar seni!”

“Bak bakayım susturabiliyorlar mı?”

Didişe didişe anlaştıklarından ikisi de alışkındı. Bazen Hasret fazlaca yorgun olduğunda daha ağır konuştuğu olur; yaşlı kadın da eline sopayı alıp bir kere vurur, ikinciye Hasret sopayı elinden alırdı. Tabii, küçükken alamazdı. Büyüyünce öğrenmişti durdurabilecek gücü olduğunu.

Ona göre evin güç kaynağını, annesini alt edebileceğini öğrenince dışarıya karşı korkusu da kalmamıştı. Gözü kara biri olup çıkmıştı.

Söylene söylene gitti yine Hasret, her adımını yatağını düşleyerek atıyordu. Düşündüğünden fazla yorulmuştu; güzelce gezmişti çarşayı pazarı ama dönüşte getirdiği kumanyalar da ağırdı.

“Bu Hamza da iyi hoş ama insanın aklına bir gelir; bu kız tek gidiyor, yükü vardır.” Ağzının içinde cık cık demeye başladı. “Bunu biraz yontmak lazım.”

Suyunu doldurup yamuk yumuk attığı adımlarla eve yürüdü. “Sahiden eşek almak lazım bu eve ya. Bu ne, bir de semer vursun sırtıma.”

Eve yanaşınca gördüğü annesi ve karşısındaki adamla az kalsın elinden düşürüyordu onca yoldan getirdiği kovasını.

O külhanbeyi kılıklı ne yapıyordu annesinin karşısında?

Birkaç derin nefes almaya çabaladı, yaklaştı onlara doğru. Ama kulakları tilki gibi dikilmiş, tüyleri kalkmıştı. Yaklaştı iki üç adım, adamın sanki hissetmiş gibi başını çevirip kendisine bakmasıyla kaş göz yapacak olduysa da annesi de kendisine döndüğünden durmuştu.

“Yedin naneyi, Hasret. İnşallah param trene yeter de kaçır giderim.”

“Öyle,” dediğini duydu adamın. “Kızın doğru demiş, düğünden sonra bir kavgadır çıktı ama hallettik, çakır yenge.”

“İyi oğlum, iyi. Bu devirde kim dolu, kim boş, bilinmez. Dikkat edin kendinize. Rahmetli pek severdi seni.”

Hamza başını salladı, Hasret uzun zaman önceki yalanının doğrulanmasıyla ufak bir nefes verdi. Adamın tekrar kendisine dönüp elindeki kovaya bakmasıyla dudağının içini ısırdı.

Bak efendi bak , senin kıyamadığın canıma neler yaptırıyorlar, dedi içinden, ufacık sitemine de keyiflendi.

Annesi burada olmasa elindeki kovaya uzanıp yardım edeceğini biliyordu, bilmekten ziyade onun kovaya olan bakışından da yapmak istediği gayet belli oluyordu.

“Sen ava mı gidiyordun, oğlum?”

Hasret o zaman fark etti adamın elindeki tüfeği ve dizili mermileri. Dudağının içini ısırdı yine. Bakışına kendiliğinden gelen cilveyi annesinin görmemesini umuyordu.

“Öyle, yenge.” Sonunda dayanamamış gibi genç kıza döndü. “O su nereye? Epey ağırdır, ver de ben taşıyayım.”

“Yok oğlum bırak, Hasret taşır.” Annesinin telaşla atulmasına gözlerini devirecekti ki kendini tuttu Hasret, Hamza’nın onaylamaz ifadesine gözlerinde ince bir parıltı ve eğlenir bir ışıltıyla baktı. Kovayı iki eliyle birden tuttuğundan bir omzunu öne eğdi. “Ben taşıyorum aslında,” dedi inceden imalı bir sesle.

“Olmaz öyle.” Kovasına uzanıp ellerini birbirine değdirerek aldı Hamza, başparmağıyla avuç içini okşadı kızın. “Böyle ağır işe hiç girişme.”

Kadına hitaben konuştu: “Böyle sürekli su lazım oluyorsa dereden bir hortum çekelim, çakır yenge. Yoksa taşı taşı bitmez bu.” Daha kısık bir sesle devam etti: “Bu güzelim kızcağıza yapılır mı?”

Hasret de kısıtı sesini. “Yapılmaz elbet, bilmiyorlar kıymetimi.”

Hamza’nın aldığı derin nefesini işitti, âşık bakışlarına denk düştü Hasret. “Ben öyle bir bilirim ki...”

Adama yanıt veremedi, yalnızca içli bir nefes alabildi Hasret. Bir elinde tüfeği, diğer elinde su kovasıyla doğrulmasını izledi. Suyun bahçeye gideceğini bildiği hâlde pot kırmadan konuştu: “Nereye gidecekti bu?”

Başıyla bahçeyi işaret etti Hasret. “Şuraya.”

“Nereye?”

“Şu biberlerin olduğu yere.”

“Kızımı, gelip göstereyim işte, iki dakika konuşuruz.” Adamın kısık sesini duyunca gülmemek için sıktı dudaklarını. Madem konuşmak istiyordu, böyle çat kapı gelip yüreğine indirmeyecekti.

Adamın kovayı taşımasını, bırakıp gelmesini izledi arada annesini yoklayarak. Yanlarına gelince de ne konuşacağına karar verir gibi durup yaşlı kadına başını eğdi Hamza. “Ben gideyim artık, bizimkiler bekler.” Ardından Hasret’e döndü, gözünün tam içine baktı bakışı pek de bakış değil denecek şekilde, ona da başını eğdi annesine eğdiğinde bir gıdımı daha fazla.

Yürüyüp yanından geçerken de fısıldadı yaşlı kadına duyurmadan: “Akşama buralardan geçerim, çiçekleri bir yoklarım...”

Hasret’in yanıtını beklemeden yürüyüp gidecekti ki öksürüğüyle adımlarını yavaşlattı. “Çiçeklerim de geceleri pek bir açar.”

Ona çiçeği de açmayı da gösterecekti. Yani kadınlara ne dediğini öğrendikten sonra.

Hasret, biberleri sulama işini halledip annesinin elinden kurtulunca attı kendini yatağına. Onun adamla olan fısıltılı konuşmalarını duyup duymadığını bilmiyordu ama duysaydı onu köşeye çekip etini koparana kadar çimdiklerdi herhâlde.

Üzerine incecik örtüsünü çekip başına kadar da örttü, hem uymaya çabaladı hem de düşünmeye.

Sahiden de bu adamın karşısında ağzından çıkanı kulağı duymuyordu. “Çiçeklerim açar dedin, Hasret!” diye kafasının içinde kendini sopaladı da sopaladı.

Ama bir yandan da düşünüyordu; kendisi başka çiçekten bahsediyordu, evet, geçen akşam da adam çiçek derken öyle otu, böceği değil de kendi bahsettiği çiçeği kastediyordu aslında. Öyle *koklayayım* derken...

Yutkundu Hasret, bu akşam ayrı bir sert olup unutturması lazımdı dediklerini. Yoksa ne çiçeği kalacaktı ortalıkta ne de kendisi.

Derin bir nefes aldı, yüzünde ince bir tebessümle derin bir uykuya daldı.

“Öyle, ağalar.” Birkaç adım önde yürüyen Hamza’ya duyurmamaya çalışarak konuştu Mustafa: “Rüştü ağabeyin düğünde bir kızla baktık.”

Arkasında duyduğu sese kulak kesilmeden edemedi Hamza, ayağının altında ezilen çalı çırpıyı bile daha sessiz kırdı, dinledi.

“Epey güzel kız ama fazla da bakmıyor. Bir bakıyor bir gözünü kaçırıyor.”

“Öyleyse kızın sana baktığı ne belli, oğlum?”

“Anlarım ben, ağabey.” Sonra omuzlarını gerdi biraz. Cılız bir çocuktuktu, yirmisine daha yeni basmıştı. “Yanında bir anası vardı, babasını görsem vallahi gidip konuşacaktım hemen.”

Arkasından yürüyen veledin yiğitlenmesiyle kaşlarını çatı hepten Hamza, elindeki tüfeği sıkıca kavradı. Umuyordu ki bu sözler Hasret’e olmasın...

“Çüş! Kızla bir konuşsana oğlum, olur mu öyle bakmayla?”

“Kızı bulsam tutup kolundan konuşacaktım ama yok! Anama söyledim, o bulacak. Sonrası zaten gelir çorap sökücü gibi, Veysel ağabey.”

Diğerlerine göre daha büyük olan Veysel dudağını büktü, önlerinde yürüyen Hamza’yla arkadaşlarına baktı. “Rüştü ağabey de nasıl düğün yaptıysa herkesin talihi açıldı vallahi. Değil mi, Hamza?”

Hamza hiçbir şey duymamış gibi döndü arkasını, durup gelmelerini bekledi. “Ey?”

“Mustafa da kız bulmuş düğünde.” Elini kendinden uzunca olan Hamza’nın omzuna koydu. “Bak oğlum, ağabeyini örnek al; gözüne kestirdi, takıldı kızın peşine.”

Hamza bir an dümdüz bir ifadeyle Veysel’e bakınca ikisi de toparladı kendini. “Mustafa’ninkini konuş konuşacaksan, Veysel. Benimkinin adı ağza sakız değil.”

Hiç hoşlanmazdı bu durumdan, annesine ve o kadınlara Hasret’in yüz vermediğini söylemesinin bir nedeni de buydu. İllaki adı

duyulacaktı genç kızın, Hamza duyulacak en iyi şekilde duyulmasını istiyordu. Çünkü bazı şerefsizler, sevdiği kıza göz koyacak kadar düşebilirdi. Şerefsiz dediklerinin arasında düşmanları kadar kendi arkadaşları da vardı. İki gün sonra Hasret'in adını ağızlarına meze ederlerse Hamza'yı tutabilen olmazdı. Şimdiden hadlerini bildirirdi çünkü muhabbete bir başlayınca her şeyi konuşabileceklerini sanıyorlardı.

"Mustafa, Cemşit'in yanına git de önden yürüyün." Mustafa'nın hızlıca öne geçmesiyle Veysel ve Hamza yalnız kaldılar.

"Öt bakalım."

"Neyi öteyim, ağabey? Kızla bakışmış ama daha bulamamış."

"Sen gördün mü kızı?"

Veysel kaşlarını çattı bu sorgulamaya, dudağının içini ısırdı. Ak-lına gelenin başlarına gelmemesini umuyordu, "Yok vallahi, görmedim." Zaten karısı yanında olduğundan başkasına bakmazdı. "Ama... Şey mi, yengeye mi bakmış?"

Dudağını büktü Hamza, yüzündeki memnuniyetsizlik dahi öfke-liydi. Gözlerini Mustafa'dan, onun neşeli hâllerinden ayırmadı. Eğer öyleyse kulağını temizinden çekerti.

Hem öyle olsa bile Hasret bu veledede bakmazdı. Kendisi varken...

5. Bölüm

Hasret uyandığında güneş batmıştı, kümeslerinde kapıları açık bir şekilde duran tavukların yumurtaları toplanmamıştı, ineğin göğsünden de sağılmadığı için süt sızıyordu.

Daha kendine gelemeden onlara koşturup durmuştu. Her işini halledip bir kova süt ve bir sürü yumurta ile eve döndüğünde annesinin bulgur pilavı yapıp yarıdan fazlasını yediğini, gerisini bıraktığını gördü. Derin bir nefes verdi.

Bazen sahiden dayanamıyordu.

“En azından bırakmış biraz,” diye söylendi kendi kendine. “Hiç yoktan iyidir.”

Muhtemelen şimdiye yatıp uyumuştur yaşlı kadın, güneş bir kızıl yüzünü gösterdi mi zaten gözleri kapanmaya başladılar. Kalan yemeği ısıtıp yanında birkaç yeşillikle yedi Hasret. Eli maydanozun yanındaki yeşil soğana uzandıysa da geri inmişti.

Eh, madem artık “yavuklusu” vardı, dikkat etmeliydi bir şeylere.

Tabağı çanağı toplayıp yıkadı, işlerini hallettikten sonra da üzerine çekidüzen verdi. Odasına geçip saçlarını taradı, çarşıdan aldığı ufak şişedeki kokuyu boynuna sürüp güzelce ovdu.

Yanaklarının pembeliği de tamamen kendindendi, Hamza’nın gelme ihtimaline heyecanlandığından değildi kesinlikle. “Hiç yüz vermeyeceğim,” dedi kendi kendine. “Kadınlara ne dediyse öğrenip kapatacağım penceremi.”

Önceki gece nasıl sarılıp sarmalandığı aklına gelince biraz içi erise de tuttu kendini ama akşam vakti insana bir şeyler oluyor olacaktı ki Hamza'nın kolları arasında su olup eriyeceğini sanıyordu.

"Hamza da kimmiş!" Yatağına uzanıp ellerini karnının üzerine koydu, uzattığı ayaklarını salladı iki yana. "Hem gelmez belki."

Bir bekledi, iki bekledi, gündüz uyuduğu için şimdi gözüne uyku girmiyordu. "Ama *geleceğim* dedi."

Tam vazgeçip sinirleneceği sırada pencerede bir tıkırtı duydu, kedi olmamasını umarak kalktı, üstünü başını düzelterip saçlarını şöyle bir havalandırdı.

Ama hemen de sonuna kadar açmayacaktı ya pencereyi, yaklaşıp perdenin kıyısını kaldırıp baktı. Hamza'yı bu kez tüfeği omzunda, mermileri belinde görünce dudağını ısırdı.

Perdeyi daha çok araladı, kilidini açtığı pencereyi yukarı sürdü, mandalını da çevirdi. Hamza'nın kendisini süzen ifadesine ne diyeceğini bilmiyordu. Ama yüzünde dolaşan, dolaştıkça da yumuşayan bakışları pek hoşuna gitmişti. Yine yemenisinin ucuna parmağı gidecek oldu ama eli boşluğa düştü, kenara köşeye bırakmış olacaktı.

"Akşam şerifleriniz hayırlı olsun," dedi Hamza kendisini süze süze, kısa bir an gökyüzüne baktı. "Ben de diyorum ki bu gece bir ışık eksik."

Gülmesini bastırmaya çalışsa da çok zordu Hasret için, adamın hem bu ilgili hem de nazik hâli çok hoşuna gidiyordu. "İki lafa kanacak gibi mi görünüyorum oradan?"

"Yok, sahici olanı anlayacak gibi görünüyorsun."

Kaşlarını kaldırdı, sonra kollarını yasladı pencerenin pervazına, onun da yaklaşarak aralarındaki mesafeyi azaltışını izledi. Adamın boyu o kadar uzundu ki pencerede yüz yüze gelebiliyorlardı.

"Dışarı gelsene."

"Gelmem."

Pencereye iyiden iyiye yaklaştı adam. "Ee ama çiçek dedin, böcek dedin, kandırdın beni."

Hasret başını biraz eğip pencere dibindeki çiçekleri gösterdi. "İşte çiçek, işte böcek." Adamın iyice yaklaşan yüzüne baktı. "Hem sen hemen kanıyor musun iki çiçeğe?"

“Senin çiçeğinse seve seve.”

Başını öte tarafa çevirerek güldü Hasret, o ara adamın elini de yanağında hissetti. Usul usul okşuyordu tenini. “Sana bir şey aldım.”

Duyduklarıyla adama döndü, kaşları çatılmıştı hafiften. “İstemem bir şey.”

“Az dur da göstereyim.”

Yutkunup durdu Hasret, adamın yerden bir çanta alıp kendisine uzattığını görünce kararsız kalsa da aldı. Ama gereğinin olmadığını düşünüyordu bir yandan. Bir çantanın içine baktı bir de Hamza'ya. Adamın ensesini şöyle bir kaşıyıp kendisini izlediğini görünce tekrar dönüp dudağını ısıra ısıra baktı poşettekilere. Karanlıkta pek seçemiyordu.

“Bugün birkaç kumaşı beğendin gibi geldi. Seversin diye şey yaptım ben de.”

Çantadaki kumaşlara baktı Hasret, dört beş çeşit vardı. Çarşıda görüp beğendiği ama metresi pahalıya geldiğinden alamadıklarıydı. Dudağının içini ısırdı mutluluğunu belli etmemeye çalışarak, bir yandan da alıp almaması gerektiğini bilmiyordu.

“Üzerine bir tutsana, nasıl oluyor bakayım.”

“Ben bunları...”

“Anan uyanacak şimdi, haydi.”

Diyeceğini yutup elindeki kumaşın katını açtı Hasret, Hamza'dan gözünü kaçıra kaçıra göğsünden aşağı sardı. Adamın yaklaşıp pencereye yaslanarak kendisini izlemesiyle hızlıca lambanın fitilini ateşleyip aydınlattı duvardaki küçük aynasının etrafını. Mavili desenli kumaş tenini epey açmış, yakışmıştı.

Göğsünden yukarı az daha çekti, Hamza'dan tarafta olmayan omzundan geceliğinin geniş yakasını sıyrıp bir de geceliğin üzerinde değil de çıplak teniyle nasıl olduğuna baktı. Ama kör olsa yine kaçmazdı bu adamdan. Boğuk fısıltısını işitince yutkunamadı.

“Bu yanını da açsana.”

“Niyeymiş?”

“Bakayım. Göresim var.”

Gözünün ucuyla penceresine yaslanıp kendisini izleyen adama baktı, yüreği yerinden çıkacak gibi atıyordu. Gözlerini ondan ayırmadan diğer omzunu da sıyırdı ağır ağır, kumaşı sanki elbise giymiş gibi omzuna tuttu. “Nasıl oldu?”

“Yanaş, bir de buradan bakayım.”

Güldü Hasret ama demişti ya, akşamları bu adamın yanında su olup akası geliyordu. Kesin şeytan rüyü vardı da ondandı. Kumaşın fazlasını yerde sürüye sürüye gitti pencere kenarına kadar, ellerini Hamza’nın ellerinin hemen yanına koydu. “Yanaştım.”

Hamza’nın eli hemen yanağını buldu, tenine sızan şefkati de şehveti de hissediyordu iliklerine kadar, ardından boynuna dokunup geçtiğini duyumsadı. Ama bu kez ona bırakmaya niyeti yoktu.

Yaklaştırdı yüzlerini; tıpkı onun yaptığı gibi elini yanağına, sakallarının üzerine koydu. Şaşkınlığını yüzüne vuran nefesten anlıyordu ama umursamadı. Bakışlarını Hamza’nın bakışlarından ayırmadan eğilip yumuşak dudaklarını, onun dudaklarının epey yakınına uzun uzun bastırdı.

Çekildiğinde adam kilitlenmiş gibi dudaklarına baksa da önemli değildi, geceliğinin açıkta bıraktığı omuzları da sıyrılmaya başlayıp gerdanını açığa çıkaran kumaş da önemli değildi. Kendi yüreğinin bu denli heyecanla atıp adamın dudaklarını öpmek istemesi de önemli değildi.

“Beni düşündüğün içindi...”

Dayanamayıp aynı yere bir kez daha bastırdı dudaklarını. Artık başı yanıyor mu yoksa bağlanıyor mu, bilemiyordu. Dudaklarını sonunda adamın yanağından çektiğinde yüzüne nasıl bakacağını bilemese de bunu kendine hak görüyordu Hasret. O kadar çabalıyorsa, terslemesine rağmen peşinden pek de ayrılmıyorsa nihayetinde küçücük bir öpücüğü hak etmişti.

Tekrar onaylatmak ister gibi sordu usulca: “Ben sevdim diye aldın yani, öyle mi?”

Hâlâ yakın olan yüzlerinin ve genç kızın temasının etkisinden sıyrılamadan başını salladı Hamza. Hasret’in bir eli yanağında olsa da diğer eli omzunu yoklar gibi sıkıp bırakıyor, vücuduna pek de hayra alamet olmayan sinyaller yolluyordu. “Sevinir, gülersin diye.”

“Ya...” Adamın sakallarının üzerinden yanağını okşadı tekrar Hasret. “Sen... Seviyor musun yani beni?”

Öyle tuhaf, ince bir tınıyla sormuştu ki bir an içi oyulur gibi oldu Hamza’nın, gözleri bir kez kırpıldı kendinden habersiz, başını salladı hafifçe. Gözlerini Hasret’ten alamıyordu. Yüzleri oldukça yakındı, üstelik böyle anlarda Hasret biraz yumuşadığından gidebildiği yere kadar gitmek istiyordu Hamza. Ama hızlı gidildiğinde bir şeylerin çok da sağlam olmadığını bildiğinden kendini tutuyordu. Dişlerini sıktı. “Yanıma gel de söyleyeyim, Hasret.”

“Gelemem ki.”

“Alırım o hâlde yine.”

“Olmaz,” dedi Hasret hızlıca. Yutkunup duruyordu. Bu adamda kendine bu kadar çeken ne vardı, bilemiyordu. Kendinden habersiz elinin altında duran omzunu sıkıp bıraktı yine. “Olmaz, hiç hayrı yok bu akşamın.”

Hamza birkaç derin nefes aldı, elini Hasret’in çıplak omzuna koydu sakinleşmeye uğraşırken ama aslında daha bir ateşlemiş, başını geri çekip üzerine baktığındaysa yarıya kadar açık gerdanıyla bakışıp kalmıştı. “Daha hayırlı bir akşamın oldu mu diye sorsana önce...”

Genç kızın öncekine göre daha geç bir hamleyle omuzlarını ve yarı çıplak tenini kapatmasını izledi. “Az daha görseydim.”

“Ancak rüyanda.”

“Rüyamda gördüklerimi bilsen kaçarsın,” derken derin bir nefes verdi, Hasret’in şaşırtıcı şekilde yanıtsız kalarak gözlerini kaçırmamasına güldü. “Ya da kaçmazsın.”

“Edepsiz.”

“Demin öpen de bendim.”

Yüzlerini tekrar yaklaştırdı Hasret. “Ne çok isterdin.”

Dudağının içini ısırdı Hamza, gülerek süzdü genç kızın inatçı yüzünü. “Yalan yok, isterdim.”

Hasret’e biraz daha bakarsa kendine hâkim olamayacağını bildiğinden ağır ağır konuştu: “Çantanın içinde lokum var,” dedi tepkilerini izleyerek. “Cevizlisi, güllüsü, hangisinden seviyorsan. Birkaç tatlı daha var, canın çektikçe yersin.”

Hasret hâlâ üzerine sarılı olan kumaşı sıktı, bakışlarına bir tutam mahzunluk eklendiyse de adama belli etmedi bunu. “O niye ki?”

“Ne bileyim, içimden geldi herhâlde.”

Adamın açıklamasına güldü hatta boşluğuna gelmiş olacaktı ki epeyce güldü, durulabildiğinde kendisi konuşmaya çalışıyor, adamsa gözleri dalmış gibi yumuşak bakışlarıyla dudaklarına bakıyordu. “Tamam. Arada yerim. Yerken de aklıma gelirsin.”

“O zaman sürekli ye.”

“Hım, oldu paşam.”

Hamza da güldü hatta şimdiye kadarki en büyük gülüşüydü, Hasret biraz şaşırıldı.

“Dışarı gelsene az.”

“Burası neyine yetmiyor?”

Hamza biraz duraksadı, onun ne yanıt bulup da diyeceğini merak ederek pencereye iyice yaslandı Hasret. “Geçen seferki gibi sarılamıyorum, kollarım seni özlemiş.”

“Hım. Sen özlemedin yani?”

“Kollar benim.”

Gözlerini devirdi Hasret ama dudağındaki tebessüm bir türlü durmuyordu. Sonra asıl soracağı aklına gelmiş gibi hızlıca çevirdi yüzünü Hamza’ya, onun da ilgiyle kendisine baktığını ve tekrar yakınlaştıklarını fark edince öksürdü hafiften.

“Sen bugün çarşıdaki kadınlara bir şeyler dedin.”

“Demişimdir.”

Adamın dudaklarına bakarak konuşmasıyla dizlerini birbirine sürttü Hasret. “Neler dedin?”

“Dışarı gelip de sorarsan yanıtlarım.”

“Gelmem ki.”

“Ben içeri geleyim o zaman.”

“Nikâhım olmayanı almıyorum.”

Güldü Hamza, Hasret de ona bakarak güldü. “Bugün pek bir neşelisin.” Önceki günlere nazaran sahiden de daha neşeliydi yüzü, Hamza’nın ufak gülüşlerine alışmıştı.

“Keramet bugünde değil, pencerede.” Dudağının içini ısırıp genç kıza bakarak. “Hatta sadece sende.”

“Hım...”

“Hım ya... Gel haydi.”

Sıkıntılı bir nefes aldı Hasret, bu kez adam onu pencereden almayacaktı demek. Dudağını ısırıp etrafa bakındı kimseler var mı diye. Hoş, evleri her yere uzaktı ve görecek olan da dışarıda değil, içerideydi.

Adamı kışkışlar gibi uzaklaştırdı eliyle, sonra arkasını dönüp ellerini pervaza yerleştirerek kendini yukarı çekip oturdu kenarlığına. Arkasındaki adamın kendisini izlediğini bildiğinden biraz da gösterişe döktü işini. Hamza da karşısındaki kızın ince beline ve oturduğundan daha geniş görünen kalçasına bakıp gözlerini kısıtı. Dilini dişlerinin üzerinde dolaştırdı, gözünü ayıramadı Hasret’ten. Başparmağını mermilerin olduğu kemerin boş gözüne taktı serserice, yutkundu. Hasret geceliğinin çok açılmamasına dikkat ederek dizlerini büküp döndü. Çıplak ayakları sarkıyordu pencereden. Atlayacak olduğunda bir yere baktı bir ayaklarına, en son da Hamza’ya. “Buraya terlik bırakmak şart olmuş.”

“Gereği yok.” Yaklaşıp önceki gece yaptığı gibi belinden tutup zorlanmadan aldı Hasret’i pencereden, genç kızın kolları boynuna dolandı. “Ayağıma bas.”

“Ama senin ayakların da çamurlu,” diyerek Hamza’nın kollarında aşağıya doğru bakmaya çalıştı Hasret.

“Öyleyse kucağıma alayım.”

“Ay, dur, değilmiş.”

Genç kızın beline yine sıkı sıkı sarılarak birleştirdi bedenlerini Hamza. “Sen çok fena bir şey oldun, benden söylemesi.”

Kaşlarını kaldırıp şaşkın rolü yaptı Hasret. “Aa, üstüme iyilik sağlık.” Sonra rolünden çıkıp kendi hâline döndü hızlıca. “Sen kasıla kasıla dolaş, hiçbir şey olmasın ama ben pencereden çıkayım, fena

olayım, ha?” Adam tam yanıt verecekken susturdu hızlıca. “Sen önce bir dur. Bugün ne söyledin o kadınlara?”

Dudağının içini ısırdı Hamza, bir başkası kendisiyle böyle konuşacaktı da yüzü yerinde kalacaktı, ha? Gülerdi. Katıla katıla gülerdi.

“*Bu kız yavuklun mu*, diye sordular.”

Adama daha iyi tutunabilmek için göğsüne elini koydu Hasret ama sadece tutunmak içindi. “Hım,” dedi *devam et* dercesine.

“Ben de dedim *ne yavuklusu?*” Genç kızın yüzünü okşadı iki parmağının tersiyle. “Güzeller güzeli Hasret, benim gibi çulsuza mı bakarmış?”

Güldü Hasret, adamın göğsüne vurmaktan edemedi. “Doğru düzgün anlatsana şunu.”

Biraz bakışıp gülüştükten sonra ciddileşti Hamza, her zamanki hâline bürünür gibi oldu. “İçlerinden biri benim tanıdığımın anası, o sordu *yavuklun mu* diye. *Yok*, dedim. Ama sana niyetim olduğunu da söyledim.”

“Onca insan bakıyordu çarşıda.”

Başını salladı Hamza. “Bakarlar, karı kızla pek işim olmaz.” Çenesinden ufak bir makas aldı Hasret’in. “Alışık değiller yani.”

“Eh, iyi bari. Bu kadar mı?”

Hamza’nın yüz ifadesi sertleşir gibi oldu, kaşlarını çatıp onun ifadesini anlamaya çalışarak baktı Hasret, göğsünde duran parmaklarını kıpırdattı.

“Tanıdığım dediğim Mustafa.” Ölçer gibi süzdü Hasret’i ama genç kızın köyden üç beş kişiyi ancak tanıdığı da aşikârdı. “Düğünde görmüşsündür.”

Hasret meseleyi az çok anladığından kaşlarını çatıp, *düğünde benden başkasıyla bakıştın mı* diye soruyordu Hamza. Sadece biraz alttan, sesiz sedasız sorma yöntemini bulmuştu. “Düğünü diyorsan bir seni gördüm, Hamza. Öyle alttan alttan sorma.”

Uzaklaşmaya çalışan kıza daha da sarıldı Hamza, yüzlerini yaklaştırdı. “Öyle demiyorum be kızım. Bu salak sana bakmıştır da bilmiyordur diye.”

“Ay bakmışsa ona sor o zaman, ne diye beni karıştırıyorsun!”

“Şşt, bağırma. Bak bana.” Yüzünü öteye beriye kaçırarak Hasret'i çenesinden tutup yüzüne hizaladı. “Bir şey dediğim yok, gelip konuşmaya çalışır...”

“Ee, ne yapayım gelirse?”

“Bana söyle.”

“Allah Allah, sen geldiğinde kime söylemişim de o gelince sana söyleyeyim?”

Hasret'i kendine iyice yaklaştırdı Hamza, genç kızın yüzünün azıcık buruştuğunu fark edince belindeki fişek dolu kemeri tek eliyle çözüp yere attı. “Bana bak.”

“Bakmıyorum. Uyuyacağım, erken kalkıyorum ben.”

Genç kızın düşen yüzünü ve kaçırdığı gözlerini izledi bir süre. “Sana kötü bir şey demiyorum ki Hasret.” Onun omuz silkişini görünce daha bir sarıp sarmaladı. “Kıskanırım ben.”

“Bana ne?”

“Seviyorum seni...”

“Bana ne?”

“Aşkından öleyim mi?”

Başını Hamza'dan tarafa çevirmedi Hasret, meseleyi düzgünce anlatıp sorsaydı dert etmezdi bunu. Bakmamıştı, *bakmadım* der geçerdi. Ama ağzını arıyordu Hamza. “Ne yaparsan yap.”

Sıkkın bir nefes verdi Hamza, Hasret'i göğsüne yaslayıp saçlarını sevdi usul usul, alnının köşesine bastırdı dudaklarını. “Demek bugün beni öptün, ha?” Hasret'in sessiz kalmasıyla gülümsedi. “Yarın gece de geleyim mi?”

“Sen gelme, o tanıdığın gelir.”

Duyduklarıyla dişlerini sıktı Hamza ama Hasret de böyleydi işte, hırsını çıkarıp affedene kadar nazı çekilirdi. “Elimde kalır.”

“Kalırsa kalsın.”

“Mahpusa düşerim.”

“Bakmam sana oralarda.”

Gülerek kızın yüzünü göğsünden ayırdı, yanağını okşadı yine. "Sen de amma vefasız çıktın."

Omuz silkti Hasret. "Almadan söyleyeyim de sonra canın sıkılmasın."

Hamza gülümseyen yüzüyle kaşlarını kaldırıp baktı kıza. "Sıkılmaz..." Belindeki kolunu sıkılaştırıp yaklaştırdı yine yüzlerini, bir eli de Hasret'in saçlarını okşuyordu usul usul. "Ben de öpeyim mi?"

"Yok, ne münasebet?"

"Seninki ne münasebetse o münasebet."

Omzunu öne doğru eğdi, başını da öte taraflara doğru çevirdi Hasret. Ama bir yanağı Hamza'ya biraz daha yaklaştı. Hamza biraz baktı genç kızın yanağına. "Oradan öpmem, senin öptüğün yerden öpeceğim."

"Bir de yer mi seçiyorsun?"

"Tabii ki seçiyorum. Miras bile eşit bölünüyor, ben niye uzaktan öpüyorum?"

"Çünkü küsüm sana."

Hasret'in yüzüne dalıp gitti Hamza, yaklaşıp birkaç kez yanağından hafifçe öptü. Hamza, Hasret'i pek yakmazdı ama Hasret adamı kül eder, savurur, ardına bakmadan yoluna devam ederdi.

En son genç kızın dudaklarının köşesine bastırdı dudaklarını, sımsıkı sarıldı beline. Eğer kendine bir eş seçip hayatını ona adayacaksa bu Hasret'ten başkası olamazdı. "Yanacaksak sende yanalım be Hasret," dedi yüzleri ayrılınca. Genç kızın utangaç bakışlarıyla denk düştü, sarıldı sonra sıkıca. "Külümüz güzel olur."

Beline sarılan kolları, yaslandığı bedeni, kulağına fısıldanan sözleri bir bir aklına kazıdı Hasret. Gözlerini kapattı, hepsini en derinden hissetti. Hamza'nın tütün ve barutla karışık kokusunu, kendisine verdiği güven hissini, hem şefkati hem sahiplenmeyi... Gözlerini bu kez sıkıca yumdu.

"O kadınların arasında annem de vardı."

Huzurla yumduğu gözlerini hızlıca açtı, pazarda arkasını dönüp baktığında epey kısa bir kadınla konuşuyordu Hamza, o annesi

miydi? Yavuklu meselesinden sonra konudan ne kadar uzaklaşabilirlerdi ki? Kesin kendisi hakkında konuşmuşlardı.

“Ne konuştunuz?”

“Seni sordu.”

Hamza’nın uzun uzun bekleyip lafa girebilmesiyle tekrar göğsüne vurdu adamın, onun gülmesini umursamadan konuşmaya devam etti: “Az hızlı anlatsana Hamza, ağzından laf da çıkmıyor. Ne sordu?”

“*Bu kızı mı seviyorsun*, dedi. Şöyle uzaktan seçtiğin kumaşlara baktı zevkli miymişsin diye.”

“Zevkli miymişim?”

“Beğendi seni.” Sonra memnuniyetsizce ekledi: “Bana bakmayışını daha çok beğendi. Sonra da *üşüdüün mü*, dedi.”

Anlamadığından kaşlarını çattı Hasret. “Niye?”

Soruyu sorduktan sonra adamın gülerek burnunu sıkmasına şaşırıp kaldı. “Ay, ne yapıyorsun Hamza?”

“Sen git, saçına ak düşen adamı, eli ayağı tutmayanı bil, bunu bilme.”

Hasret onun dönüp dolaşıp buraya gelmesine güldü. “Neymiş, söyle de öğreneyim.”

“Anaya babaya *üşüdüüm* demek *evlenmek istiyorum* demektir.” Hasret’in kaşlarını çattığını görünce belindeki elini hareketlendirip okşadı usul usul. “Isınmak için.”

Yarı gülerek yarı gözlerini devirerek baktı Hasret. “O sizin evin töresi olmasın?”

“Yok, anamların köyünün.” Hasret’in saçlarını okşadı yine, gülüşüne ve konuşurken yüzünün aldığı hâllere bakıp durdu.

“Sonra peki?”

“Öyle az bir şey konuştuk zaten, en son da dedim ki...” Burunlarını birbirine dokundurdu Hamza, dudaklarını da birleştireceğini sandı ama kendini tutup azıcık geri çekildi. “*Ben bu kızı almazsam gözüüm açık giderim.*”

“Sahiden mi?” dedi Hasret ama ne kıpırdanmadan durabiliyor ne de yanaşmadan bekleyebiliyordu adam böyle konuştukça. Hem

Hamza'nın evleneceği varsa elini çabuk tutması lazımdı, böyle olmu-yordu her gece her gece.

"Sahiden ya... Sen karar verdin mi?"

"Neye?"

"Bana varacak mısın?"

Adamın ciddi sorusuna güldü Hasret, öyle yüzüne yüzüne "vara-cağım" da denmezdi. "Öyle hemen söylenmez. Bizim de bir töremiz var sonuçta."

"Üşüdüm mü diyeceksin?"

"Yok..." Ağzını açıp da *yandım* diyecekti ki zor tuttu kendini. Du-daklarını sıkıp adamın yüzüne baktı, nasıl devam ettireceğini bilemi-yordu. "Zamanı gelince söylerim."

Genç kızın burnunun ucunu öptü Hamza. "Söyle zamanına, ça-buk gelsin o zaman." Sonra yanağına geçti, Hasret bu kadar temasa dayanamıyordu. *Hık* diye bayılacaktı da olan yine kendine olacaktı.

"Senin nikâh da epey önemliymiş," diyebildi adamın omzuna tu-tunarak ama yanağının üzerindeki dudakların keyifle kıvrılışını da öyle derin hissediyordu ki yine elinin altındaki omzunu sıkmadan edemedi. "İkide bir öpmeler, elleşmeler."

"Bunun için demedim ki ben onu."

"Ya ne için dedin? Bana lazım gelmiyor mu nikâh?"

Genç kızın belinde dolaştırdığı eliyle etini sıkıp bıraktı Hasret'in, onun şaşkınlıktan ayrılan dudaklarına baktı memnuniyetle. "En çok sana lazım diyorum ama anlamıyorsun."

Adamın yüzüne daha da yaklaşp tekrar sordu Hasret, başka kızla-ra da böyle deyip yanaşmış mıydı? "Ne için dedin?"

"Öyle kerhaneye falan ayak basmam, onun için dedim." Hasret'in alnından başlayarak saçlarına doğru okşadı. "Maşallah, zehir gibisin ya. Oralara da damlatma, aramız baştan bozulmasın dedim. Ne düşü-neceğin belli olmaz senin."

Kaşlarını hafifçe kaldırıp indirdi Hasret, gözlerini adamın gömle-ğinin yakasına dikmişti. "Ama olmuştur herhâlde sevdiğin."

"Önce sen söyle."

“Böyle dediğine göre kesin olmuş.”

Hasret başını geri çekerek adamın memnuniyetle kendisine bakan yüzünü süzdü, böyle bakınca hem olmuş gibi görünüyordu hem de kendisini sinirlendirmeye çalışıyormuş da ondan yapıyormuş gibi. Karar veremese de tercihi ikinciden yanaydı Hasret’in.

Şimdi o kızı öğrenip kimmiş, kimlerdenmiş bul da eniğine ciciğine kadar bak... Ohoo, çok işi olurdu. Bir de kız Hasret’ten güzelse bak sen seyre!

Kendi kendine çalıp oynarken adamın dudaklarını bu kez alnında hissetti, başta onun başka birini sevme düşüncesiyle *yeter be* deyip uzaklaştırmak istese de sonradan durulmuştu. İki saniye içinde yani.

Adamın yaşı çok olmasa da biraz vardı. Gözüne kestirdiği bir kızı muhtemelen tıpkı Hasret’e yaptığı gibi ablukaya alır, önünde sonunda aklını çelerdi. İçinde bir yerde Hamza’nın bu tatlı dilinin, parıltılı bakışlarının, dokunmadan edemeyen ellerinin bir kendisine özel olmasını istiyordu.

“Olmadı,” dedi adam sonra. “Ben gönül eğlendirip tav olmam, Hasret! Seni gördüm, seni beğendim. Baktım ki sen de beğeniyorsun, böyle böyle oluyoruz işte.”

Duyduğuyla mutlu olsa da burnunu kaldırıp keskin gözlerle adama bakmadan edemedi Hasret. “Kimseyle mi yani?”

Hem ne demişti o? *Seni gördüm, beğendim* mi? Hani ilk geldiği zamanlar dediği *gönlümü çaldın, almaya geldim* lafları neredeydi?

Düşüncelerine kaşlarını çattı sonra, uykusu geldiğinde asabileşiyordu ve şu an tam da o çizgideydi. “Neyse,” dedi adamı durdurarak, onun rahat bir nefes verdiğini fark etmemişti.

“Benim çok uykum var, ne desen ters anlarım şimdi.” İçli bir nefes aldı. “Beni pencereme geri koy o zaman,” dedi adama temiz bir gülüşle bakarak. Onun sessizleşerek başını sallamasını izledi, sonra kaldırılıp pervaza oturtuldu Hasret.

Adam aşağıdan kendisine çok yakın olunca kalçasını geriye çekerek dizlerini birleştirdi Hasret, adamın elleri de hemen kendi kucağına yerleşince dudağının içini ısırdı. “İyi geceler o zaman sana.”

“Dur az, hemen de kaçyorsun.”

Onun ereğinin ucuyla oynadığını fark edince hızla ellerini engelledi Hasret. “Hamza, ne yapıyorsun? Haydi, git artık.”

“Hemen gitmem.” Hasret’in gözünün içine baka baka eğildi, geceliğin sıyrıldığı yerden öptü dizini, biraz da güneş görmemiş tenini.

“Sen var ya...” Burnundan bir soluk verip hâlâ önünde eğilmiş hâlde duran adamın saçına yerleştirdi elini, kendine engel olamadan okşadı. “Yeter gayrı.”

“Yetmiyor ki durmuyorum, Hasret.” Doğrulup kıza baktı Hamza. “Annene çıtlat durumu, ben de uğrarım sürekli. Bir yerden başlamak lazım.”

Hasret huzursuzlukla kıpırdandı, annesi evlenmesini istemezdi. Evin her işini kendisi yüklenmişti, Hasret giderse ahırdaki inekten önce annesi ölürdü.

Hamza’nın kendisini yanlış anlamasını da istemiyordu. Tamam, dokunmadan duramıyorlardı da her iş öyle yürümüyordu ki. Şimdi annesini öne sürse bahane ediyormuş gibi de görünebilirdi. Hamza, *bu kız benimle oynayıp oynayıp yolluyor, derdi.*

Ya da sahiden uykusu gelmişti Hasret’in. “Kafam hiç basmıyor şimdi, Hamza. Sonra gelersin, uzun uzun konuşuruz.”

“Konuşuruz ama?”

“Hı hı...”

Başını salladı Hamza, sonra aklına gelen şeyle geri döndü genç kıza. “Bak, o it karşına çıkarsa...”

Adamı susturup başladı konuşmaya Hasret, bu lafı da Hamza içindi ama bu oğlana da nasip olabilirdi. “Derim ki benim kocam ve iki tane bebeğim var, sen kime hâlleniyorsun, puşt!”

Hasret’in ağzını bozmasıyla şaşkınlığa uğrayan Hamza güldü ama işaret parmağını onun dudaklarına bastırmadan da edemedi. “Şşt... Ağzını bozma.”

“Bozmuyorum, çok da düzgün.” Adamın işaret parmağına doğru büzdü dudaklarını öper gibi. “Bak.”

“Ya sabır! Evliyim falan da deme, duyulur köyde.”

Omuz silkti Hasret. “Duyulsun, ne olacak? Biz de elimizi çabuk tutarız.”

Hamza genç kızın tatlı hâline güldü ama böyle yaptığında ayrı bir güzel oluyor, kendini bir türlü tutamıyordu. Birleşik olan ellerini kaldırıp avuç içinden öptü. Yetmedi, bileğinden de öptü. “Güzelce uyu.”

Hasret’in pencerede dönüp içeri ayak basmasıyla odasının kapısının ağır ağır açılması bir oldu...

Kapının yillanmış gıcirtısını duyunca sırtındaki tüm rüyler bir bir ayaklandı Hasret’in.

Yandık, dedi içinden, hem de öyle bir yanmışlardı ki Hamza’nın güzel dediği küllerini bile bulamayacaklardı. Hızlıca düşündü, sonra elini Hamza’nın kafasına koyup ittirdi hiç acımadan.

Ama *git* demeye çalışıyordu sadece. Adamın şaşkın bakışlarını görünce telaşlı bir şekilde eliyle uzaklaşmasını işaret etti. Perdeyi de yarıya kadar çekti. Şu akşamı atlatırsa biriktirdiği parasından köyden bir çocuğu doyuracaktı.

Gerçekten doyuracaktı.

Annesinin uyku sersemi odaya girdiğini fark etse de ona bakmadı, kaşlarını korku ve endişeyle çatıp perdeyle yüzünün yarısını kapatarak dışarıyı gözlemeye başladı.

Sanki bir ses duymuştu Hasret...

Hatta belki çakal gelmiş, tavuklara dadanmıştı da onun sesine uyanmıştı! Kâbus da görmüştü üstelik!

Bu rolü yapabileceğini düşünüyordu. Yüreğinin çarpıntısı etrafı duymasını engelleyecek kadar şiddetli olsa da soğukkanlı kalmalıydı. Daha önce de çok kez yalan söylemişti. Yine yapardı.

“Hasret kı...”

“Şşt, sus ana!”

“Ne...”

“Sus, sus! Ya çakal var ya da hırsız!”

Hırsız gelse bu kuru evlerinde çalacağı bir Hasret vardı ama kendi dediğine de muhalefet olmak istemiyordu. Aslında biraz düşününce inekleri de vardı.

Dışardan dediğini tasdikler gibi bir devrilme sesi geldi, ardından da tavuk çıkırtıları. *Ah Hamza*, dedi içinden. *Az anasının gözü değilsin...*

Hem ağzının hem aklının iyi çalışması da bir meziyetti sonuçta.

Annesinin telaşlanıp her zaman ağrıdığını söylediği diziyle dış kapıya uçuşunu izledi Hasret, yakalanma korkusuna rağmen gülmeden edemiyordu.

Kendi kıkırtıları arasında dikkat çekmemek için Hamza'nın getirdiklerini divanın altına saklayıp içeriden de sobanın demirini alarak koştu dışarı. Görünürde kimse yoktu, rahat bir nefes aldı.

Ama bir yanı da Hamza'nın tavuk çalarken yakalanmasını pek bir isterdi.

Annesiyle öteye beriye dolandılar biraz, adamı bir yerlerde göremeyince rahat bir nefes alsa da evin diğer tarafına gelince aldığı nefes boğazında kaldı.

Sarılrken batan o boyu devrilesice fişekli kemeri yerde serili hâlde duruyordu.

Annesinin arkasında olduğunu bildiğinden gözlerini etrafta çevirdi, sonra sanki bir ses duymuş gibi tavuk kümesine geri döndü. "Duydun mu, ana?"

"Neyi, kız?"

"Çıtırtı geldi."

"Yok ya?"

"Geldi, geldi. Bu çakallar adam yiyor mu?"

"Yok, kız..." Sessizce durdu kadın. "Yemez ki."

Duymadığı sesi bir kez daha duymuş gibi yerinde hafifçe sıçradı, Hasret. "İşte, geliyor yine. Tavuğu mu yiyor ki?"

Her yer karanlık olduğundan ellerindeki iki lambayla dolanıp duruyorlar, lambaların yaydığı ışığa gözleri alışınca da iki metre ilerisini göremiyorlardı. Annesi bundan dolayı gözlerini kısıp bakıyor ama yine göremiyordu.

"Ben duymuyom."

"Senin kulaklar da gitmiş. Ay! Vurmasana ana ya, yalan mı diyorum?"

“Sabah bu tavuklardan eksik çıksın da...”

“Çakalı bulup hesabını sor o zaman, yemediğimin hesabını ne zaman vermişim?” Hıhlayarak dönüp eve girdi Hasret, penceresini ve perdesini kapattı. “Çek çek bitmedi derdim yahu. Bir daha da Hamza’yı bu pencereye koyanın...” diye başladı söylenmeye.

Ama beş dakika sonra uyku tutmayıp canı tatlı çekince Hamza'nın getirdiklerini hatırlayıp yüzü güldü. Kalkıp çantadan iki üç lokum çıkardı ve taze bir heves, tatlı bir gülüşle yedi Hasret. “Bu da arada bir işe yarıyor işte.”

Hasret şöyle dursun, köyde de işler pek bir karışmıştı o akşamdan sonra. Mustafa, toyluğundan olsa gerekti, herkese sorup soruşturuyor; anasının duyurmadığı kadar duyuruyordu düğündeki güzelim kızı.

Bakışmalarını...

Anlattıkça da kızın ona gülmesi hatta nazlanması da ekleniyordu yaşadıklarına.

Az daha anlatacak olsa kıza *beni kaçır, Mustafa*, dedirtecekti. İç çekerek evine doğru yürüyor, bir yandan da kıza dair detayları düşünmeye çalışıyordu.

İlk kez birine gönlü düşmüyordu, sevdi mi zaten çok severdi Mustafa. Ama bu kız bir başkaydı! Hepsinden öteydi!

Bir oturuşunu, bir de yürüyüşünü görmüştü ama o da yeterdi şimdilik. Onun iyi aile kızı olduğuna, elinden her iş geldiğine, yumuşak başlı olduğuna o kadar emindi ki...

Kız kendisine bakmıştı bir kere, gözünden anlardı insanın hamurunu da mayasını da. Elleri cebinde yürüyüp kundurasının ucunda beğendiği bir taş sektirirken birden attığı taş epey cilalı bir ayakkabının altında kalıverdi.

Ayakkabının sahibi taş umursamadan bir adım daha yanaşınca başını kaldırdı Mustafa. “Oo, Hamza ağabey.”

Adamla birlikte ava gitmişlerdi önceki akşam. Herkes muhatap olamazdı Hamza'yla. Bir kere ailesi çok köklüydü, köylerinde bir Ne-zihiler vardı bir de Görgülüler. Onlardan biri bir şey dediyse o olurdu.

İki aile birden bir meseleye girmezdi, eskiden beri husumetleri vardı aralarında. Bir kadın meselesi...

Bir meseleye ikisi birden girerse köy ikiye bölünürdü.

“Mustafa...” dedi Hamza kalın sesiyle, iri elini oğlanın boynuyla omzu arasına koydu dost görünümlü bir tehditkârlıkla. “Gece gece nereye böyle?”

“Eve dönüyordum ağabey, yarın iş var.”

“İş her zaman var,” dedi Hamza genç çocuğa üstten üstten bakarak. “Seni hiç görmedim bizim oralarda, gel bakalım.”

Hamza’nın dediğiyle ağzı bir açıldı Mustafa’nın, sonra kapanmak bilmedi neredeyse. Doğru mu duymuştu?

Bir an için *gidebilir miyim* diye bir düşünceye kapıldı, yüzüne bir gülümseme yerleşti. Bunların gittikleri yer meyhaneydi, Hamza’nın bildiği kadarıyla çok kadınla kızla işi olmazdı ama yine de içerdi. Zengindi, her ne kadar durumu iyi olsa da onun ayakkabısının cilasına Mustafa’nın cebindeki para yetmezdi. “Ağabey, benim yanımda yoktur o kadar.”

“Çağırıyorsam sana mı ödetirim, Mustafa? Haydi, düş peşime.”

Mustafa düştü Hamza’nın peşine. Kendisi meraklı olup o ağır ağabeylerin ortamına girmek istese de bunun için ağır bir ceket, bir cüzdan dolusu para ve epey kalın bir ense gerekliydi.

Gidip oturdular her zamanki gece keyiflerine; önlerine yemekler koyuldu, yanlarında sazlar çalındı. İnsanlar gelip geçti, hepsi bir bir Hamza’ya selam verince Mustafa’yı bir özenmedir aldı.

Hamza’nın yanında daha dik oturmaya çalıştı, daha güf konuşmaya meyletti ve daha nice şey... Ama konu dönüp dolaşıyor, yine de kafasının bastığı bir yere denk gelmiyordu. Sonunda bir sessizlik olunca sordu Hamza: “Ee Mustafa, sen buldun mu şu kızı?”

Mustafa o lafı işittiği saatlerde neredeyse sarhoştı. Önündeki bardak hep dolduruluyordu ve kendisi buradaki usulü bilmediğinden her seferinde dolan bardağı dur durak bilmeden boşaltıyordu.

“Bulamadım,” dedi hıçkırarak. “Ama buldum mu alacağım!”

“Kız *varmam* derse ne olacak?”

Bir kere daha hıçkırdı Mustafa, masadakiler kendi aralarında soh-bete dalmışlardı. "Anam dedi ki kızın bir anası varmış, babası ölmüş. Ama bizim köyden değilmiş." Gözleri kapandı uzun süreliğine, sonra ayılmış gibi geri açıldı. "Çok uzaklardanmış. Babası iki sene evvel mi ne ölmüş, o da başka köydenmiş. Ama ben bulurum."

Oğlana uzun uzun baktı Hamza; kaşları dümdüz olmuş, dudakla-rı tepkisiz kalmıştı. Düşünceli görünüyordu, içinden yaptığı hesapları ise kendisi dahi zor takip ediyordu.

Anlattıklarının biri Hasret'eyse diğeri değildi. Oğlan devam ettik-çe bir sinirleniyor bir sakinleşiyordu. Konu Hasret olunca hep böy-leydi. Bu dünkü çocuğun ettiği laflar sahiden Hasret içinse o zaman elinden çekeceği vardı.

Hasret'e değil, başkasınyaysa o zaman da o kızı bu oğlana aldırarak, hatta düğünlerini kurup evlendirecekti.

Ama içinden bir ses öyle demiyordu ve Hamza'nın içindeki ses hiç yanılmazdı. Tıpkı ilerleyen birkaç günde Hasret'in tersine denk geleceğini bildiği gibi bunu da biliyordu.

İçki dolu düz bardaktan bir yudum aldı, gözleri masaya daldı.

"Keşke söyleseydim o akşam."

Yakalandıkları günden sonraki bir hafta sakin geçmişti, Hamza yine gün gün penceresine, dere kenarına gelmişti. Yaz geldiğinden artık işler de artıyordu, söylenerek kalktı Hasret. İçinde tuhaf bir sı-kıntı vardı.

Kendini yağmura niyetlenmiş de yağamayan bulutlar gibi ağır hissediyordu.

Penceresinin önünde kalan mermili kemeri annesinden zor bela kaçırıp saklamıştı yatağının altına. Allah'tan eline süpürge alıp iş yap-mıyordu da görmemişti. Yoksa başı belaya girerdi Hasret'in.

Sıkıntılıydı, Hamza gelse ona burun kıvrmanın hayalini kuruyor-du ama iki kere dereye gitmesine rağmen o yoktu ortalıkta. "Yok yok, ben çok çabuk yüz verdim buna."

“Şşt...”

“Hih!” diye sıçradı yerinde, ortalıkta kimseyi göremeyince de elini göğsüne koyup etrafında döndü. Hamza’nın sesiydi sanki bu, bir yandan da tam benzetememişti. Neredeydi?

“İşim gücüm var yahu, oyalama beni.”

Bir zaman ses gelmedi, derenin etrafındaki ağaçlı yeşillik yerden çıkan oğlanla da kaşları hepten çatıldı Hasret’in. Eline baltasını kaptı hızlıca. Bakışını hiç mi hiç beğenmemişti.

Adam çıktı iki üç çalının üstünden geçerek. Azıcık zayıf, öyle orta hâlli bir tipti. Ama kendisini gördüğü gibi gözlerinde beliren parıltıdan hiç mi hiç hazzetmemişti Hasret.

“Selamünaleyküm,” dedi genç oğlan.

Hasret kaşlarını hafifçe çatıp baktı, bu Hamza’nın bahsettiği oğlan olmalıydı. Düşünde görmüş müydü, görmemiş miydi diye düşündü biraz. Allah’ın selamını verdiğinden almazlık etmedi. “Aleykümselam.”

Karşısındaki adam bir iki kere ağzını açıp kapattı, ne diyeceğine karar vermeye çalışan Hasret baltasına dayanıp durdu. Ama adam tek kelime edemeden bakıyordu kendisine. En son da baktı ki konuşacağı yok, o zaman Hasret’in hiç yoktu. Aldı kovalarını, arkasını dönüp yürüdü.

“Adım Mustafa.”

Hamza da aynı böyle seslenmişti. “Bunların köyünün suyundan herhâlde.”

Yoluna devam etti, arkasından adım sesleri gelince mecburen durup geri döndü. Arkasından yaklaşılmasını hiç sevmezdi.

Adamın daha fazla yaklaşacağını fark edince içindeki suyun dökülmesine bakmadan kovalarını bırakıp baltasını adama doğru uzattı. “Duracaksan orada dur. Yoksa yol orası,” dedi öteyi göstererek. Dediğini yapmazsa sektire sektire yollardı.

“Kötü niyetim yok.”

“Allah Allah.”

“Vallahi yok, beni hatırlamıyor musun?”

Kaşlarını çatı Hasret. “Kimsin de hatırlayayım?”

“Düğünde bakıştık, gülüştük ya.”

Çatık kaşları hayretle düzeldi Hasret'in. “Höst! Vallahi yararım kafanı!” diye yükseldi bir an. “Şimdiye kadar kime bakmışım da sana bakacakmışım!”

“Öyle değ...”

“Sus! Kapıma gelip ettiğin lafa bak.”

Oğlan azarlanınca şaşmış ve sinirlenmiş olmalıydı ki dikleştirdi biraz olduğu yerde, bir adım attı Hasret'e doğru. “Bana bak, kızım!”

Baltasını adama doğru kaldırdı Hasret. “Asıl sen bana bak! Evi-min, ocağımın yakınındasın. Gelmişsin, suyumun yanında dolaşır olmuşsun!”

Karşısındaki oğlanın yutkunduğunu gördüyse de düzeltmedi çattığı kaşlarını, öyle yemenisinin ucunu savurmalar bir Hamza'ya olurdu, onu beğenmişti. Bunun ne bakışına yanıt vermişti ne de göz süzmüştü. Bir de gülüşmekle itham ediliyordu.

Hem değil göz süzmek, kirpiğinin ucunu dahi göstermemiştir!

Hem Hamza suyuna gitmişti tanışırken, bu çocuk ise üstüne üstüne yürüyordu.

“Burada başına bir şey gelse kimsenin gıku çıkamaz!” diye devam etti Hasret. Buraya kadar gelip de başına bir şey gelirse kendini savunmuş olurdu Hasret, bunu ima ediyordu.

“Senin başına bir şey gelse de kimsenin gıku çıkmaz,” dedi oğlan hızla.

Durdu Hasret. Bir de yutkundu.

İfadesindeki imalı tavır hızla silindi, bu erkek yosması namusuna laf mı ediyor, çıkasica gözünü mü dikiyordu?

“Evim burada,” dedi sakinlikle.

“İki büküm anandan mı medet umacaksın?”

Pisleşiyordu bir de, erkek kısmı sahiden de istediğini alamayınca saldırganlaşıyordu. El bebek gül bebek büyümüş ana kuzuları tıpış tıpış ayaklarına gidilmeyince erkekliğine güveniyorlardı.

“Yok. O baltanın sapıyla döver, ben baltanın ağzıyla.”

Güldü oğlan ama dediklerinin telaşının onu aldığı, ne yapacağını bilemediği fark ediliyordu. Toydu daha, belki Hasret'ten bile küçüktü. Kendisinden daha uzun olsa da meylettiği anda indirmesini bilirdi Hasret. İnek otlatırken çok köpek savuşturmuşluğu vardı.

Öte yandan da sakindi. Öyle bir sakinlikti ki bu, oğlandan bozmayı burada öldürür hatta gömerdi.

Kaybedecek bir kendi vardı, en değerlisi yine kendisiydi. O yüzden saçının teline zarar gelecekse bir başkasından değil; yaptığı işten, yıkadığı çamaşırdan gelmeliydi.

"Bak, ben o niyetle gelmedim," dedi oğlan yumuşak tutmaya çalıştığı heyecanlı sesiyle.

"Niyetine de kendine de başlatma!" Baltanın ucuyla dere tarafını gösterdi. "Haydi, git işine! Yoksa ya insan içine çıkmaya yüzün kalmayacak ya da sağ çıkacak canın."

Genç oğlan Hasret'in yüzüne baktı, dilinin ucuna söyleyecek iki laf gelmiyordu. Annesinin, teyzesine Hasret'in burada yaşadığını; kendi meselesini anlattığını kapı ağzından duymuş ve buraya gelmişti. Ama geldiğinden bin kat mutsuz, bin kat kederle geri döndü.

Buraya gelirken hissettiği heyecanı daha önce hiç tatmamıştı. Ama kızın karşısına çıkınca işin rengi değişmişti. Yaptığının da dediğinin de pek farkında değildi.

Öyle demek istememişti Hasret'e. Onun saçının teline kıyabilir miydi?

Ama genç kız o kadar ters konuşup tek laf etmesine izin vermemişti ki ağzından çıkanı da niye geldiğini de unutmuştu.

En kısa zamanda tekrar gelip gönlünü almalıydı. Nelere mal olacağını bilmeden içten içe büyüttü niyetini. Geriye dönüp baktı çok kez, yüreği hızla atıyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

6. Bölüm

Dökülüp kalasıca!” Biberlerin arasındaki kanala doğru bir kova suyu döktü Hasret, yüzü gözü sinirden kıpkırmızı kesilmişti. “Kimse duymazmış beni!”

Evin duvarına dayalı duran keseri hızla alıp taze çıkan köygöçürenleri dikenlerine dikkat ederek kesti. “Bir daha çık karşıma da yakmaz mıyım çıranı, elini ayağını kesmez miyim!”

Orada öyle sakin durabilmişti ama içi volkan gibi kaynayıp kaynayıp kendine kalmıştı. Sinirine hâkim olamasaydı sahiden de ikisinden biri oradan sağ çıkmazdı. Ağzında bir sürü küfür dolanıp durdu, Hamza aklına bile gelmiyordu. Dereye kaç sefer ettiğini saymadı. Güneş epey yakıyordu.

“Mustafa’yı!” Hırslı bir nefes verdi burnundan. “Mübarek isim bir de, kulağına ezan okuyan imamdan utan!”

Ayağı ıslanıp da terlikten çıkınca çamura bulandı, üstüne bir de sivri taşla kesiliverdi. Ona daha da sinirlendi Hasret, hatta gözleri doldu birden birikmişlikle, burnunu çekti. “Tohumları kuruyasıca!”

Elindeki kovayı bir kenara attı, ayağını çamurun içinden çekip terliğini giydi. İçine dolan kanla girdi akan suya. “İnşallah içeceğin suya pislerler,” dedi sesi kesile kesile.

Ayağının yara olan yerini terliğe değdirmeden suda bekletti, etrafına bakınıp o ırz düşmanının gittiğini anlayınca eteklerini dizlerine kadar toplayıp büyük bir kayaya oturdu. “Of... Yorulmuşum.”

Sabahtan beri hiç dinlenmediğini, oturunca belinin ağrmasıyla fark etmişti. Biraz bekledi, biraz ağladı, biraz da sinirlendi. Ama daha

gözünden akan yaş kurumamışken Hamza'nın adım seslerini duyunca dik tutmaya çalıştığı omuzları çöker gibi oldu. Gözleri daha fazla doldu.

“Bir güzel inmiş dereye...” diye başladı adam ama Hasret'in kızarık gözlerini görünce neşesi, keyfi kaçıp saklandı yüzünün bir köşesine. Hatta öyle ciddi bir hâl aldı ki bir an bakıp kaldı Hasret. Bir yanı, bu adamın güler yüzünün bir kendine olduğunu söylüyordu. Ama o yanı Hasret'i pohpohlamayı da pek severdi, o yüzden emin olamıyordu.

“Ne oldu sana?” İki adımda yanına varıp diz çöktü adam, iki eliyle kırılacakmış gibi çenesinin iki yanından tuttu Hasret'in yüzünü, gözyaşlarını sildi özenle. Böyle yapınca daha da ağladı Hasret, gözleri dolu dolu sitem etti Hamza'ya: “Niye gelmiyorsun sen sabahtan beri?”

“Geldim ya...”

“Gelmedin!”

Durup baktı Hasret'e, sonra onun ne istediğini anlayıp başını salladı, yaklaşıp sarıldı genç kızın ince bedenine. “Gel bakalım, Hasret.” Saçlarını kokladı derin derin, bir de öptü aralarından; sırtını okşadı.

“Benim çetin cevizimi kırmışlar mı?”

Burnunu çekti Hasret, sadece başını salladı belli belirsiz. Ama sonra birden daha çok ağlamaya başlayıp yüzünü Hamza'nın boynuna gömdü. “Çok değil,” dedi ağlayışının arasından.

Genç kızın dediğine güldü az buçuk, boynuna sığınan yüzünün hissini dinledi biraz. Hasret'in doğrulup rengi iyice açılan ıslak gözleriyle kendisine bakışını görünce içi oyulur gibi oldu. “Biri bir şey mi dedi, Hasret?”

“Yok.”

“Ya ne oldu?”

“Su taşıyorum sabahtan beri. Bir de kaydım.”

Adamın çatılan kaşlarını izledi, ardından hızla vücudunda dolaşıp bir iz arayan gözlerini. Sanki bulsa anında yok edecekti yarasını. “Yaran var mı? Göster de bakayım, Hasret.”

Derin bir soluk aldı Hasret. Bir yeri kesilip acıyınca yahut hasta olup yatağa düşünce *bir şeyin yok, kalk*, denmesine çok alışmıştı. Şimdi böyle olunca...

Bir kötü olmuştu içi.

Yutkundu, burnunu çekti birkaç kere. Derenin suyu götürmesin diye terliğini ayağından çıkarmamıştı. “Ayağımı taş kesti,” dedi çenesi titreye titreye. Adamın bakışlarının hızla ayağına dönmesini izledi, çenesinin titremesini engelleyebilecekmiş gibi eliyle ovuşturdu. “Ama çok değil. Biraz da yorulunca...” Burnunu çekip devam etti: “Hepsi- ne birden ağlayayım dedim.”

Mustafa’yı söyleyecekti tabii, sadece Hamza biraz daha ilgi göster- se iyi olurdu. Sevmişti bunu. Şimdi söylese öfkeyle kalkıp gidecekti hemen Hamza, Hasret de peşinden vuracak mı, öldürecek mi diye endişelenerek kalacaktı.

“Bir bakayım dur, bu ayağın mı?”

“Hı hı.”

“Nasıl oldu?”

“Terliğin içi ıslanmış, ben de sinirle basınca kayıverdim. Çamurun içinde de taş varmış.”

“Dere kenarında sivri taş da bir seni bulur.”

“Sen de beni öyle bulduysan.”

Güldü Hamza, diz çöktüyse de boyları aynıydı oturan Hasret’le. Onun dizinin üzerinde eteklerini toplayan eline uzanıp aldı avucuna, sakallarına değdire değdire öptü elini. “Bulurum, iste yeter.”

Genç kızın gözleri yaşlı olsa da dudağındaki tebessümü her şeye bedeldi o an. Hamza ise yüreğini onda bırakmaya pek bir hevesliy- di. Çaldıysa da Hasret’in olabilirdi kalbi, zaten artık onsuz bir işe yaramazdı.

Hasret’in ayak bileğine kadar bulaşan çamuru, avucuna su doldu- rup yıkayarak temizledi. Genç kızın bu kadar uysal olması pek hayra alamet değildi ama şu an ilgilenebilmesi de bir lütuftu. “Neye sinir- lendin bakayım sen?”

“Hiç... Akan suya sinirlenirim, bilmiyor musun?”

Güldü Hamza. “Bilirim. Ama kendine zarar verme.”

“Niyeymiş, ister elimi keserim ister ayağımı.”

“Ağlarsın sonra.”

“Ağlarsam da kendime ağlarım.”

Genç kızın inadına yine güldü Hamza, yaklaşıp diz kapağını öptü, sonra tekrar eski hâlini alıp ayağının altındaki kesiği inceledi.

Yarayı görünce gözlerinin kenarları kırıştı kendisi acı çeker gibi. “Elini ayağını koyduğun yere dikkat edeceksin Hasret, vallahi yersin sopayı.”

“Allah Allah! Vuracak mısın?”

Kızın bir anlık sinirine baktı Hamza, lafın gelişi demişti ama pek de gelişi gibi durmuyordu. “Hı.”

“Git, istemiyorum seni.”

Kollarını birleştirip öbür tarafa dönmeye çalışan kızı tuttu Hamza. “Bir dur, kızım.”

“Konuşmam ben daha seninle.”

“Niye?”

Hamza’nın yüzüne doğru yaklaştı Hasret, gözleri sitemli ve öfkeliydi. “Kadına el kaldırıana adam mı denirmiş? Hasret’in adam olmayanla muhataplığı mı olurmuş?”

Buna daha çok güldü Hamza, Hasret de biraz izledi. O oğlana bu lafları etseydi bu gülüşü görmezdi kesinlikle. Nedeni neydi peki? Hamza’nın genişliğinden değildi, lafları hoşuna gidiyor dese o hiç değildi. Bazen alenen hakaret ederdi. Buna rağmen ikisini ayıran nedeni merak ediyordu.

“Sopalarım dedim ama nerene vuracağımı dedim mi?”

Duyduyuyla dumur oldu Hasret, aklına gelen yerlerle kızarıp bozardı, ağzını bir açtı bir kapattı. “Ne?”

Genç kızın burnunun ucunu sıktı Hamza, duramayıp yanağına da dokundu ama sanki yetmeyecekti. “Az yanağından öpeyim mi?”

“Olmaz. Edepsizsin sen. Nereme vuracakmışsın?”

“Sen de türbeden çıkmasın maşallah.”

“Tabii, ne sandın?”

Başını iki yana salladı Hamza. “Seninle baş edene kadar ömür biter,” dedi sessiz sedasız. “Ama pek güzel biter.”

“Az sesli konuş.”

“Konuşmam, edepsiz oluyorum sonra.”

Kaşlarını çattı Hasret, ayağını adamın avucunda hissetince gıdıklanıp kıpırdandı. “Ne dedin ki içinden?”

“Söylemem.”

Biraz da meraktan kıvrandı, eğildi Hamza’ya doğru. “Söylersin, söylersin.”

Genç kızın ayağındaki yaradan sızan kan azalınca diğer ayağına terliğini giydirdi Hamza, onun zaten yakın olan yüzüne daha da yaklaşmıştı. “Az bir şey öpersen on katını derim.” Sonra da hızla kalkıp dalları aşağı sarkan söğüdün altına Allah bilir kaç para yatırdığı ceketini serdi.

Hasret’in elleri kucığında izlediği adam geri geldi, hızlıca kucaklayıp kaldırdı genç kızı. Bu kez tahmin ettiğinden gıcını çıkarmadan omzuna tutundu adamın, epey de alışmıştı. Sadece etrafı gözlüyordu kimseler var mı diye.

Ceketin üzerine oturup da karşısında Hamza’yı bulunca biraz suskunlaştı, adam da bundan istifade ayağını kucığına çekip bir daha baktı. “Çok derin değil Allah’tan.”

Adamın boşuna ağladığını söylemeye çalıştığını sandı hemen Hasret. “Derindir, çok acıdı.”

“Seni ağlattıysa acımıştır zaten, Hasret. Bıçak kesigi değil ya bu, taş.”

Adam öyle deyince başını salladı, hâlâ güçlü görünüyor olmak mutlu etmişti. Ağlak biri olmayı hiç istemezdi. Bir zaman sonra adamın yara bahanesiyle bacağını da iyice kucığına çektiğini fark etti Hasret. Dudaklarını birbirine bastırsa da bir şey demedi, gülüşünü tuttu. Bir de evlenseler vay hâlineydi Hasret’in.

“Kurudu neredeyse,” dedi Hamza, elleri kendinden habersiz okşuyordu Hasret’in ayak bileğini. “Tenin de ne güzel.”

“Sen de az sapık değilsin.”

“Bir sana.”

“İyi bari.”

Güldü Hamza, dudağını ısırmadan da edemedi. Kırk yıl dönüp dolaşsa bulamazdı Hasret gibisini. Bulduktan sonra da kırk canı daha olsa, kırk ömür de yaşasa unutmazdı. “Allah göndermiş vallahi seni,” dedi mırıl mırıl. Gür sesi böyle konuşunca daha anlaşılabilir oluyor, Hasret’i sinir ediyordu.

“Allah billah bir şey dedin ama duymuyorum, Hamza.”

“Duymanı isteseydim sana söyledim, gülüm. Ceketimin cebinde mendil var, uzatıver.”

Hasret bir *gülüm* demesinde kaldı bir de adamın kara kaşlarının altından kendisine bakışında, sonra o hafif gülüşünde. “Haydi.” Yanağına dokundu adamın eli, dudağının köşesine geldi. “Islak kalırsa mikrop kapacak.”

Kendine gelip başını salladı Hasret, üzerine oturduğu ceketin ceplerini yokladı. Bir yerde cüzdan denk geldi, bir yerde para, diğerinde de yumuşacık bir kumaş.

Alıp uzattı adama ama onca pazar gezmiş, böyle beyaz kumaşa rastlamamıştı ömrü hayatında. Biraz hayran kaldı. Temizliğine, paklığına bakıp durdu mendilin. İpek nasıl olur, bilmezdi ama elindeki mendile gönlü rahat bir şekilde ipek derdi.

O kumaşı izledi sonra Hasret, ipek mendilin Hamza’nın elinde eğilip bükülüşünü, ardından yarasının üzerine özenle sarılışını izledi. Dışı sakın görünse de içinden hayret etmişti, gözüne pek bir değerli görünmüştü mendil. Hasret’in bunca değerli gördüğünü Hamza alenen ayağına sarınca da içi bir tuhaf olmuştu.

Demek insan böyle değer görüyordu...

Öyle mendili olsa kendi yarasına basmaya çekinirdi Hasret. Bir de *kıymetliyim*, diyerek gezerdi.

“Çok basma üzerine.” Yaralı ayağını kucağından indirmeden kıza döndü Hamza, kıpırdanınca daha da açılan eteği genç kızın bacağına kısa bir an bakıp örttü. “Suyu ben götürürüm. Anana da söylerim düştüğünü gördüm diye.”

“Sen de pek bir meraklısın anamla konuşmaya.”

“Tabii. Yan yana duralım ki gözü alışsın.”

Gülerek başını iki yana salladı Hasret, gözü ayağındaki mendile kayıp duruyordu. “Kalkalım,” dedi ayağını kendine çekerek. Ama çekemeyeceğini düşünmüştü başta, sonuçta Hamza’ydı bu, elini verip kolunu aldığı olmamıştı.

Şimdi de öpmeden dokunmadan uzak durunca tek kaşı kalktı. Sonra da kendini kaldırdı adamın pahalı ceketinin üzerinden. “Sen gelme şimdi, bu zaten son su.” Kovayı alıp yanına çekti hızla. Ama adamın diyeceği bir şey var gibi bakıyordu yüzüne.

“Ben sana bir şey diyeceğim,” diye başladı Hamza. Şimdi ikisi ayakta karşılıklı duruyor, aralarında gereksizce iki metre bulunuyordu. Yutkundu Hasret.

Zaten doğdu doğalı hiçbir işi bu kadar uzun süre rast gitmemişti.

“Ne diyeceksin?” dedi sakın durmaya çalışarak.

“Aslında pek bir önemi yok ama sen geçen sorunca önemlidir herhâlde diye düşündüm. Ertelemenin de manası yok.”

Kaşlarını çattı Hasret. “Hım?”

Hamza dudağının içini düşünceli düşünceli ısırp devam etti. “Köyden falan değil de ilk ağızdan duy, aslını bil istedim.”

“Çatlatacak mısın Hamza, çabuk söylesene.”

“Ben dört beş sene evvel nişan attım.”

Bugün ikinci kez durdu Hasret. Gözlerini kısıp duyduğunu aklından bir daha geçirdi. Nişan atmak için nişanlanmak gerekiyordu pek tabii. Bu da Hamza’nın birileriyle görüştüğü, konuştuğu anlamına geliyordu.

Yalan söylemişti yani. Gözlerini kapattı bir süre.

“Aslını anlatayı...”

Aslına ihtiyacı yoktu Hasret’in. O anlık sinirle dolu kovasını yerden aldı, aldığı gibi de içindeki suyla Hamza’yı boydan boya ıslattı hiç düşünmeden.

Adamın donup kalışını izledi, her yanından akan suları seyretti tek elini beline atarak. Kızmasını beklese de Hamza yüzünü ovuşturdu sitemli bir şekilde ama hâlâ o yumuşak ifadesiyle bakıyordu.

Daha da sinirlendi Hasret, yalan söylemişti kendisine. Ve hâlâ böyle âşık âşık bakabiliyordu. Bu kez kovayı attı adamın beline doğru.

Bunun da tohumları kuruyabilirdi!

Kovayı attı atmasına da adamın kovayı elinin tersiyle kolayca kenara savurmasını beklemiyordu. Tabii, erkekliğine zeval gelmemesi lazımdı.

Yoksa nasıl bir onunla bir bunla nişanlanıp duracaktı?

“Gözüm görmesin seni!” dedi hırsla, kovaına doğru yürüyüp yerden aldı. Ama adamın vuruşuna da çarptığı taşa da dayanamamış, kırılıvermişti. Sıkın bir nefes verdi, buna da ağırdı yarım saat.

“Hasret.”

“Adımı anma.”

“Dinleyecek misin?”

Başını kaldırıp üzerinden su sızan, aynı zamanda her şeyi belli olan adama baktı Hasret. Onun çiçekler de meydana çıkmıştı.

Ama kim bakardı ki? Kabak çiçeği!

Artık Hasret’i ilgilendirmiyordu. “Hayır. Ben sana geçen gün sordum biri oldu mu diye. Yanıtını o zamana verdin, geçti zamanı.”

“Bana öyle mi sordun sahiden?”

Elini beline attı bu kez Hasret, gözlerini adamın ıslak, beyaz gömleğinin yapıştığı tenine bakmamak için zor tutuyordu. “Öyle sordum sahiden.”

Cık dedi reddetmek için Hamza, iki adım yaklaştı Hasret’e. Sanki geniş göğsünü, heybetini daha çok göstermek istiyordu. “Dedin ki...” Dikkatle baktı kızın gözlerine, öyle haklı görünüyordu ki Hasret kaşlarını çatmakla büzmek arasında kaldı. “Sevdiğin oldu mu?”

“Olmadı dedin.”

“Sana kadar olmadı çünkü.”

“Nişanı da dedeme takmışlar hı!”

Genç kızın kıskanç ifadesine kendini tutmadan güldü Hamza, üzerinin ıslaklığı pek ırgalamıyor gibi görünüyordu. “Ben askerdeyken babam anlaşıp istemiş kızı. Dönünce de her şeyden habersiz yüzüğü tutuşturdular elime.”

“Sen de kızı beğenmedin, ondan attın.”

“Kızı hiç görmedim. Öyle başlayan işten hayır mı gelir dedim, attım yüzüğü, gittim.”

Dudağının içini ısırdı Hasret, o havadaki burnunu indirmeden etrafına bakındı düşünür gibi ama neredeyse şimdiden inanmıştı adamın dediklerine. “Ne bileceğim yalan demediğini?”

“Hiç hazzetmem yalandan, oradan bil.”

“Niye inanayım?”

Dudağının içini ısırdı Hamza, ellerini ıslak pantolonunun cebine soktu, öyle meydan okur gibi baktı Hasret’e. “İnanma, keyfin bilir.”

Adamın bu kez üzerine gelmemesine bozularak durdu Hasret, iki eliyle kırık kovanın sapından tuttu. Şimdiye kadar hiç yalanı olmamıştı, apaçık diyordu her şeyi.

Deminki ani sinirinden bu kadar hızlı dönmek istemese de bu laflarında da yalan yoktur diye düşünüyordu. Nedensizce bu adama güvendiğini de kabullendi o an, ayakları da bu kararı beklermiş gibi yanaşıp durdu onun elleri ceplerinde rahatça duran bedenine.

Öylece kendisini izliyordu Hamza her zamanki bakışlarıyla.

Dudağının içini ısırdı, elini adamın gömleğine uzatıp çekti biraz. “Çok da ıslanmamışsın.”

“Hım, az geldi bana da, istersen bir de dereye yatır.”

Güldü Hasret, sonra toparlamaya çalıştı kendini. “Ama bana deseydin o akşam böyle yapmazdım.”

“Çiçekleri yedirirdin, ne yapmaması?”

Adamın dediği şeye yutkundü Hasret, yanında kala kala ondan daha fesat olmuştu. Pembeleşen yanaklarına rağmen başını salladı. “Sinirlenirim ben böyle şeye. Kızı hiç mi görmedin?”

“Gördüm tabii ama sen gibi görmedim.”

“Hım.”

Yine güldü Hamza. Hasret'in, ıslak gömleğin düğmelerinde usul usul dolaşan eli aklını karıştırırsa da hoşuna gidiyordu. Genç kızı belinden tuttuğu gibi kendine çekti. "Hayret, bu meseleye bir hafta kapıdan kovarsın beni diyordum."

Hasret söyleneni hiç duymamış gibi kendisine sarılan adamdan ve üzerinin ıslağından uzaklaşmaya çalıştı bir süre. "Ay Hamza, her yanı ıslandı ya, bıraksana."

Gülerek daha da kendine çekti Hamza, vücutlarını hepten bastır-
dı birbirine, kendi ıslaklığını Hasret'in elbisesine de geçirdi. "Nasıl oluyormuş, gör."

Görüyordu Hasret, gözünün önünde uçuşan yıldızları birazdan Hamza'ya da gösterecekti. Yutkundu, bozuntuya vermeden devam etmeye çalıştı ama adamın bakışının değiştiğini de görüyordu. "Ona değil de üstümü ıslatmana bir hafta açmam penceremi."

Hasret'in elinde tuttuğu kovayı alıp öteye attı Hamza, genç kızın boşta kalan elini tutup göğsüne koydu, tekrar sarıldı beline.

"Kovamı da kırdın."

"Kırmasaydım da benimki mi kırılırdı?"

"Hih! Az edepli konuşsana, Hamza!"

"Sen oraya atarken edeplisin, ben yine edepsizim." Hasret'in bakışları altında istemsizce daha da sarıldı beline, burnundan soluyordu. "Hem... Çok sabrediyorum, Hasret."

Genç kızın bir an arkasına baktıktan sonra kendisine dönüşünü izledi, döndükten sonra da kollarını boynuna dolayışını, fısıldayışını. "Neye?"

"Sana... Yaptıklarına, beni yoldan çıkarışlarına."

"Yapmıyorum ki ben bir şey..."

"Şu hâlime bak."

Hem adamın kendisine yaslanan bedenine hem de ıslanan kıyafetlerine baktı. "Almadan önce bir yıkayayım dedim, kötü mü yapmışım?"

Elini genç kızın ince belinden aşağı sürüdü Hamza, onun da kıvrana başladığını hissediyordu. "Ben de yıkayayım mı?"

“Seninkiyle benimki bir olmaz.”

“Niye?”

“Sabredemiyorum dedin ya. Elinden bir kaza çıkmasın.”

Güldü Hamza, burada ona inanmaması gerektiği tınısını da veriyordu. “Çıkmaz, merak etme. Ama tez zamanda bu işin adını koymak lazım, Hasret.”

Adamın yakın duran yüzüne bakabiliyordu sadece Hasret, aralarından rüzgâr bile sızmazdı bedenlerinin. “Gelip konuş anamla, dur diyen mi var?”

“Ne der bu işe?”

Burnunu adamın burnuna sürterek yaklaşan yüzüne elini koydu Hasret, sakallarına dokundu. “*Olmaz* der.”

“Olduracağız o zaman mecbur.”

Adamın dudağına dudağına konuşmasıyla ne diyeceğini bilemedi. “Az uzaklaş benden.”

“Niyeymiş?”

“Daha tam barışmadım seninle. Kızgıyım.”

Azıcık geri çekildi Hamza. Hasret’in nazını çekmeyi pek seviyordu. Üzerinin ıslanması veya penceresinin açılmaması onun için gurur kırarak şeyler değildi. İnsan en çok sevdiğine, ilgilendiğine kızardı. En çok ona küser, en çok da ona nazlanırdı. Bu yüzden her küsmesinde, her kızmasında kendine yer buluyormuş gibi mutlu oluyordu.

“Bu kez ben de kızgıyım o zaman, özür dile de barışalım.”

Kaşlarını kaldırdı Hasret, kolları hâlâ adamın omuzlarında duruyordu. “Bak sen şu işe...”

“Bak tabii, ben de hayret ettim.” Genç kızın yüzünü süzdü bir süre. “Ama yine de barışmak lazım. Küs kalmak günahtır.”

“Yo, daha barışmam ben seninle.”

Genç kızın belini okşadı Hamza, bir eli sırtına çıkarken diğeri kalçasına inmeye başladı.

Tabii, böyle sarılıp sarmalanınca Hasret’i bir telaştır, bir heyecandır aldı. Kalçasına inen iri elini tutmak ve devamını beklemek arasında kalsa da diğeri eli sırtından göğsüne doğru yaklaşmaya başlamıştı,

çok geçmeden de kalçasına ulaşmıştı bile. Nefes nefese kalırken ne yapacağını bilemedi Hasret.

Böyle durumlarda da en kötüsünü yapardı.

Elini Hamza'nın geniş omuzlarından çekip hâlâ kendisine yakın olan yüzüne orta şiddetli bir tokat attı.

Adamın başının hafifçe öteye çevrildiğini görünce de ne yaptığını fark ederek dudağını ısırdı. Öyle yapmayacaktı! Eline tokat atmayı düşünmüştü... Ama elinden yanlış yere kaçmıştı.

Onun bu kez sahiden, haklı olarak kızacağını bildiğinden yutkundu. Hamza'nın ciddi suratı ağır ağır döndü, bir kez daha telaşlandı Hasret. Dudağının içini ısırdı; adamın koyu, ciddi gözlerine baktı suçlu suçlu.

Sonra da omuzlarına tutunup parmak uçlarında yükseldi, dudaklarını birleştirdi hızla.

İkincisi daha tatlı bir telaştı.

Gözlerini önce kapattı, sonra açtı Hasret. Dudakları hâlâ birbirine dokunuyordu ama öpücük namına hiçbir şey yoktu. Sadece az önce elinin Hamza'nın yüzüne attığı tokat gibi hafifçe temas vardı.

Bunu böyle beklemiyordu.

En azından tokat atmasıyla öpmesi arasındaki o kısa zaman diliminde bunu yaparsa olabilecek bazı senaryolar hızlıca geçmişti aklından. Ve aralarında Hamza'nın böyle karşılıksız bıraktığı bir olasılık yoktu.

Nasıl olabilirdi ki?

Ama gözleri kapalıydı adamın. Bu da en azından o farkına varamadan kaçıp bir daha onunla yüz yüze gelemeyecek kadar uzaklaşmak için iyi bir fırsattı. Bunu sonsuza dek başaramayacağını biliyordu ama gece olup onun penceresine dayanacağı zaman gelene kadar kendine düşünme fırsatı verebilirdi.

Bir yandan da tuhaf hissediyordu. Çenesinde ve yanaklarında adamın sert sakallarını hissediyor, bir karın ağrısı sızılı bir şekilde ara ara bedenini yokluyordu. Ne olduysa o andan sonra oldu. Belindeki kol sıkılıp daha yanaşamayacağı kadar kendine çekti bedenini, yanağını büyükçe bir el kapladı, ağır ağır okşayarak ayırdı dudaklarını. Yüz

yüze geleceklerdi şimdi, bu yüzden Hasret gözlerini hızlıca kapattı. Kırpiklerinin dipleri titrese de adamın yüzünü, bakışlarını görmemeliydi. Tanıdık olmayan bir utangaçlık sarmıştı her yanını. Yüzünde onun hafif tütün kokan nefesini hissetti ama o an öyle bir etkisi vardı ki sanki yaklaşıp tadını almasa bu kez ölecekti.

“Ben de öpüyorum bak,” diye uyardığını duydu adamın, yutkundu. Yine bir telaş uçuştı yüreğinde, bu kez yanında beklenti de vardı. Kapalı gözleri yüzünden daha bir hissetti adamın dokunuşlarını, çenesinde dolaşan parmak uçlarını, dudağının köşesine tırmanışını, sonra dudağını aşağı doğru çekiştirip aralayışını... En sonunda da aralık dudaklarına Hamza’nın dudaklarının yerleşmesini ve hırslı bir nefes alışını.

Parmak uçlarında yükselip geri indi Hasret, adamın temasının kendisinde oluşturduğu o tuhaf hazzı hissediyordu. Kollarını boynuna biraz daha sardı.

Hamza’da ise durumlar daha fenaydı, Hasret’in böyle bir hamle yapmasını hiç beklemiyordu. Parmakları genç kızın saçlarına karışıp yüzünü daha bir çekti kendine. Onun pek hareket edemeyen, kendisinin ise asla durmayan dudaklarını daha çok iç içe geçirdi. Önce alt dudağını emdi, üst dudağına çıktı, aralarına sızdı, ikisini birden öptü ama asla durmadı...

Hasret sonunda içi çekilir gibi olup da Hamza’ya aynı şekilde karşılık verdiğinde adamın boğazından bir ses kopuverdi. Genç kızı belinden tuttuğu gibi kaldırıp söğüt ağacına yasladı. Hamza’yı taklit ederek yoğun bir şekilde öpüyordu adamı Hasret. Elleri boynundan saçlarına çıkmış, dudakları onun dudaklarından şaşırıp anın şehvetiyle çenesine doğru kaysa da yerine dönmüştü.

Neyi yaptığını hiç bilmiyordu ama çok sevmişti. Demek ki adam bu yüzden sürekli yaklaşıp öpmek istiyordu. Dudaklarının ısırılmasıyla kısıkça inledi.

“Ah... Hasret...”

“Ya, Hasret,” dedi nefes nefese. “Uzaklaş, yedin bitirdin...”

Az bir mesafe olan dudaklarını yine öptü Hamza, doyamayacak gibiydi. Onunla hemen evlenmeli; tüm gününü, tüm ömrünü ona ve laflarına ayrı ayrı adamalıydı. Nemli dudaklarını ayırdı isteksizce,

yanaklarına doğru öpmeye başladı Hasret'i, oradan boynuna indi. Bir yandan da Hasret'in konuşmamasına şaşıyordu.

İşte, öyle bağlarlardı adamın dilini.

Boynundan büyükçe bir öpücük aldı, bir gün o güzelim çiçekleri de sonuna kadar açıp koklaya koklaya öpecekti ama şimdi riske atmaya gelmezdi. Yutkundu aralık düğmelerden görünen tazecik tene, Hasret'in yüzüne bakıp izin verir mi diye yokladı. Genç kız başını ağaca yaslamış, gözlerini kapatmış, dudakları öpüşünden dolayı şişmiş, yanakları allaşmıştı.

"Çiçeğini de öpeyim mi?"

Nefesleri düzensizleşti Hasret'in, birkaç kez yutkundu, onun karar veremediğini fark ederek yardımcı oldu Hamza, elini Hasret'in göğsünde dolaştırdı, yumuşak yerinde parmaklarını gezdirdi.

"Hayır," diye zorlanarak konuştu Hasret. "Olmaz."

"Ama göstermedim daha nasıl yapacağımı."

"Ne?"

"Göstereyim..."

Yaklaşıp boynundan küçük bir öpücük çaldı Hamza, biraz aşağı inip bir daha öptü, parmağı Hasret'in düğmesine takıldı çözmek ister gibi. Daha da ileri gidecekti ama Hasret'in başına sarılıp tutmasıyla durdu, anın getirdiği heyecanla baktılar birbirlerine. "Yarın anam size gelir," diyebildi Hamza.

Hasret ayakta zor dururken başını salladı, bu hâlini anlayan adamın daha da desteklemesiyle nefesini verip gözlerini kapattı. Bir süre sessizlik oldu aralarında, sarılarak kaldılar öylece. "Hiç böyle bir anda öpeceğimi düşünmezdim," dedi Hamza.

Hasret bunu düşünmesine biraz şaşırmıştı. "Nasıl düşündün?"

Hamza'nın yutkunduğunu fark etti, alnını adamın boynuna yasladı, saçlarının arasında dolaşan elini hissetti. Yine sarılıp sarmalanmıştı onun tarafından. "Yine bir gece seni pencereden çalarım diye düşündüm."

"Hım..."

“İlki gibi, gökyüzünde dolunay varken. Dere kenarında, yine buralarda otururken. Öyle iznini alıp öperim diyordum.”

İçli bir nefes aldı Hasret, bu kadar düşünüp anlattığına göre kendisi öpmeseydi bile adamın öpüşü yakındı. Bir de izin almayı düşünüyordu, Hasret’e kalınca nasıl olduğu belliydi. Bir daha böyle işlere girişmeyecekti. Dudağını ısırdı sessiz sedasız, utangaç bir şekilde mırıldandı: “Hım...”

Güldü Hamza, genç kızın saçlarını okşadı tekrar. Az önce yaşadıklarından sonra hem dudakları hem elleri karıncalanıyordu. “Hım dersin ya. Önce tokatla, sonra öp, her şeye hım de.”

Başını adamın boynuna biraz daha gömdü Hasret, böyle söyleyince de utanıyordu.

“Hiçbir şey yapmamış gibi bir de utan.”

Göğsüne aldığı darbeye daha çok güldü Hamza, dudaklarını genç kızın saçlarına bastırdı, sonunda onun kolları da sırtına doğru sarılıp kendine çekince huzurlu bir nefes aldı.

“Hasret.”

“Hım?”

Süt dökmüş kedi gibi mırıl mırıl konuşan genç kıza güldü Hamza, dudaklarından yine öpmek istedi. Hep öpmek isterdi. “Ben sensiz yapamam bundan gayrı. Eğer rızan olacaksa kısa zamanda evlenmek isterim seninle. Hiç beklemeden.”

Biraz durdu Hasret. Hamza da dediği lafın yanıtını bekledi yüreği hızla atarken. Sonunda genç kız da az öncekinden daha kısık bir sesle konuştu.

“Ben de isterim...”

“O zaman Hasret... Yarın misafirin var, hazırlığını yap.”

7. Bölüm

‘Kız, Hasret!’

Dışarıdan seslenen annesine hiç bakmadı Hasret, sabahtan beri evde süpürüp temizlemediği köşe kalmamıştı. Sonuçta Hamza, anasını yollayacağını söylemişti. Bu kadar uğraştan sonra eğer yollamazsa külahları değişirlerdi.

Yemenisinin ucunu edalı edalı arkasına attı. “Biber falan sulayamam vallahi.” İçli bir nefes aldı, daha sessiz konuştu: “Kaynanam gelecek.”

Dün gece dere kenarı yetmeyince penceresine dadanan Hamza’yı öperek feleğini şaşırtıp kovmuştu pencereden. Çok işi vardı.

Sabaha kadar Hamza’nın getirdiği kumaştan elbise dikmişti kendine. Evde oturup bir şeyler yamadığı olurdu ama ilk elbise dikişiydi ve buna rağmen oldukça başarılıydı.

Hamza’nın annesiyle birlikte kaç misafir gelecekti, bilmiyordu ama yine Hamza’nın getirdiği tatlılardan ve geçen seneden kalma iki avuç cevizden başka şey yoktu çayın yanına koyacağı.

Annesine bir şey söylese mi, söylemese mi, emin değildi. Eğer kadın gelmezse bir dert, anasından habersiz gelse ayrı bir dertti.

Evdeki işin tümü bitince dışarı çıktı, anasının derenin oradan eski püskü kovalardan biriyle topallayarak su getirdiğini görünce sıkkın bir nefes verdi.

Bazen böyle vicdanı sızlıyordu.

Merdivenden inip yanına gitti. “Dökülüp kalmayasıca! İki dediğimi yapsan ters dönersin, değil mi! Görücü gelecek sanki, evi ocağı...”

Lafını bitiremeden dere yolunun diğer tarafındaki kavak ağaçlarının arasından on beşe yakın kadının geldiğini gördü, dili dolandı. Hasret, biberleri sulamaya başladığından gelenlerden haberi yoktu.

Annesinin susması da işine geldiğinden bir bir suladı hepsini, kendisini süzen kadınlardan ve genç kızlardan bihaberdi.

Kovasındaki su bir gıdım kaldığında yaklaşan adım ve fısıldaşma sesleriyle başını kaldırdı. Karşısında onca kadını görünce ağzı şaşkınlıktan açıldı, hepsinin de elleri dopdoluydu ve renkli renkli giyinmişlerdi. *Ah Hamza*, dedi içinden. Annesiyle birlikte taş çatlasa beş kadın gelir diye düşünmüştü.

Sanki söz keseceklerdi.

Yutkunup annesine baktı, onun toparlanarak gelenlere *hoş geldin* demeye başladığını görünce aklı bu kadar insanı nereye oturtacaklarına, nasıl olacağına kaymıştı.

Eve doğru göz attığı sırada belinde annesinin çimdikleyen elini hissetti, bağırmamak için zor durdu. “Dökülüp kalasica,” diye tısladı bu kez annesi. “Git üstünü başını giyin de gel. Hamza’nın anası sana bakmaya gelmiş.”

Yerinde hoplayıp zıplamadan odasına geçti, temizlenip hızlıca gecedan hazırladıklarını giydi Hasret. Kısacık saçlarının kırpıklığı belli olmasın diye örüp yemenisine sıkıştırdı, gelin bakanlar saçı uzun se-verdi nedense. Neyse ki aklı daha uzundu da o eksiği kapatıyordu.

Tam odadan çıkacakken pencerede birkaç tıkırtı duydu, geleni bildiğinden hızlıca açtı sürgüyü. Karşısında Hamza’dan başkası yoktu tabii. “Ne işin var burada?” diye sordu telaşla.

“Eksiğin gediğin var mı diye sormaya geldim,” dedi adam etrafına kısaca bakarak, sonra dönüp genç kızı süzdü uzun uzun. “Pek güzel olmuşsun.”

Hasret içeride kimse yokmuşçasına güldü, boynuna dokundu hafif utangaç bir hâlde, sonra iki adım geri çekilip iyice gösterdi elbisesini. “Yakışmış mı?”

“Yakışmaz mı? Bir içim su.”

Adamın dediğine daha çok güldü, sorusuna geldi hızlıca. “Yok yok, her şeyi getirmişler zaten, bize bir çay yapmak kalmış.”

Başını salladı Hamza, bunu annesine söylemişti zaten. “İyi. Yine de lazım olur diye aldım birkaç parça şey...” Adamın uzattığı poşeti pencereden aldı Hasret ama hem çekinmiş hem de utanmıştı.

Böyle muhtaçmış gibi hissetmeyi hiç sevmezdi. “Sağ ol.”

“Sen sağ ol Hasret, onca insanı ben sardım başına, tabii ki ben ilgileneceğim. Yanaş bakayım az, yüzün düşüyor hemen.”

Omuz silkti nazlı nazlı, odanın kapısına doğru bakıp Hamza’ya yanaşmadan da edemedi. “Sen hep kandırıyorsun beni.”

Güldü Hamza. “İftira, asıl sen kandırıyorsun. Gel, bir de diğer yandan öpeyim de küsmesin.”

Gülmesini durdurmaya çalışıp diğer yanağını uzattı Hasret, ayrıldıklarında yine baktılar birbirlerine. Ama adamın bakışı değişiyordu anbean. “Ne bakıyorsun öyle?” demekten kendini alamadı Hasret. “Cebine mi koyacaksın?”

“Keşke. Hemen alırdım seni yanıma.”

“Ee, o zaman değerim mi olur, azıcık sürün.”

Yine güldü Hamza. Hasret’in pervazda duran elini tutup avucuna aldı, gözlerine baka baka öptü derince. “Onlar gittikten sonra gelip anana görünürüm. Olmadı, ben konuşurum.”

Başını salladı Hasret. “Dikkat et de yarmasın başını.”

“Yarılsın, çocuklara ananızı alırken oldu derim.”

İkisi de gülüşüp ayrıldı pencere kenarından, Hasret yemenisini düzelterek poşetin içindeki çaya, şekere ve bir sürü kuruyemişe baktı. Getirdiklerinin bolluğunu görünce dudaklarını bastırdı birbirine.

Utanıyordu.

Ama içerideki onca kadına karşı utanmak, Hamza’ya karşı utanmaktan daha kötüydü. Bu yüzden yemişleri çıkarıp bir tepsiye doldurdu, içeri geçti sakince. Kadınlar kalabalık olduğundan evin girişindeki geniş gölgelik alana minderler serilmiş, sohbete başlanmıştı.

Hamza’nın anasıyla kendi anasını yan yana oturup konuşurken görünce yüreği teklede, dudağını ısırarak hemen koşturdu mutfığa.

Ama burada da kim olduklarını bilmediği iki kadın vardı, bir şeyler aradıkları belliydi. Kendisi gelince eğildikleri tezgâhın önünde

doğruldular. “Çaydanlık arıyorduk da bulamadık, gülüm. Sen bize gösteriver.”

Kadının yumuşak sesine şaşırıp kaldı bir an Hasret, sonra hızla çayı koydu demlensin diye. Yanına da su dolu çaydanlığı koydu, yeniden demleyecekti kesin.

Kadınların bakışları altında getirilenleri de evde olanları da tabaklayıp iki sofraya kurdu hızlıca. Çayı soran kadının beğeni dolu bakışlarını görünce içten içe güldü. Yeri gelince hanım hanımcık da olurdu.

Hamza kıymetini bilemiyordu işte. Ne cevherler vardı Hasret’te.

Mutfığa iki üç kadın girince diğerleri gitti. “Nöbetleşiyorlar herhâlde,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Hoş bulduk, gelin hanım,” diye konuştu aralarında dili iğneleyici gibi görünen kişi. Hasret elindeki sahanı siniye koyup kadına baktı.

“Hoş geldiniz, aldınız herhâlde gelini?”

Kadın kaşlarını kaldırdı hafifçe. “Yok ama almadan gitmeye niyetimiz de yok.”

Kadının kim olduğunu sorgulamadan edemedi Hasret, Hamza’nın oldukça yakını olmalıydı. Belki ablasıydı. “Hayırlı olsun demek düşer o hâlde.” Güldü sakince. “Allah yardımcınız olsun.”

Kadın da güldü, böyle konuşmasını umursamıyor gibi görünüyordu. “Hamza seni pek bir beğenmiş.” Hasret’in tepkisini bekler gibi durdu. “Güzelliği bir yana, akli bir yana diyor. İlle de alacakmış.”

“Ne dediğini bilmem.”

“Bil o hâlde, *bu kızı almazsam gözüm açık giderim*, demiş.”

Bu lafı yeni duymış gibi kaşlarını kaldırdı Hasret, şeker evdeki en güzel kâseye doldurdu. “Ağzının da hiç ayarı yokmuş.”

“Eskiden de yoktu, şimdi hiç yok maşallah.”

İşine devam etti Hasret, kadın da Hamza’nın geçen gece getirdiği lokumlardan birini ağzına attı. Şu an sahiden de teftiş ediliyordu. *Aman Hasret*, dedi kendi kendine. *Gül gibi adam, uslu duralım da kaçmasın*. Sonra kendi düşündüğüne muhalefet olup, *Hamza da gül gibiyse*, diyerek durdurdu kendini. Esasında pek bir sevmişti Hamza’yı. Öyle sudan sebepten araya girilsin istemiyordu.

“Bu iş oldu diyelim,” diye başladı yine kadın. “Hamza’nın parası pulu yerindedir. Ama oldu ya; sel aldı, yel götürdü...”

Parası olmasa da Hamza’yı kabul eder misin, diyordu. “Bu yaşıma kadar çalıştım, abla,” dedi sakince Hasret. “Bana dokunmaz.”

“Daha zenginleşip başka karıya gitse?”

“Kapının yerini bilir, kimseyi de bağlamam.” Derin bir nefes alıp siniyi kaldırdı. “Yerim belli, atam belli,” dedi annesini kastederek. Onun gibi yas da tutmazdı. Kırk sene bir çatı altında kocasız yaşardı Hasret. Hamza gelene kadar kimseyi aramadıysa ondan sonra da aramazdı. Mutfaktan çıktı sakın adımlarla.

Biraz baktı kadınlar Hasret’in arkasından. Soruları soran kişi, Hamza’nın en büyük ağabeyinin eşi beğeniyle kızı arkasından süzdü. “Sahiden de çetin ceviz. Nasıl bulmuş Hamza bu kızı?”

Daha onun dillerinin yarısını dahi görmemişti ama insanı gözündeki ışıktan tanırdı Zümrüt. Güldü, eski püskü ama tertemiz mutfağı bir kez daha süzdü.

“Valla ben dedim, anam. O karı, o adama kaçır dedim ama dinletemedim,” diye bağıra çağıra bir olayı anlatıyordu görücü takımıyla gelen bir kadın, Hasret’i görünce sustu, içli bir nefes aldı. “Hih, maşallah! Çakır gelinin niye ortalıkta gözükmediği belli oldu valla.”

Kadınlar bir bir Hasret’i süzdü, hepsinin bakışlarının altında güzel bir gülümsemeyle ilk siniyi ortaya koyup *hoş geldiniz* dedi tekrar. Kadınların maşallahları arasında diğer siniyi getirdi.

Hamza’nın annesi de iyi bakmıştı sanki.

İlkinden yana pek yüzü gülmemişti ama ikinci anasından yana gülsün istiyordu Hasret. Hiç değilse sevmesin ama çekirtmesin de.

Kadınlar havadan sudan konuştular, köyden birkaç dedikodu açtılar, ara ara Hamza’yı övmeden de duramadılar.

Hamza şurada şu kavgayı ayırmış.

İstanbul’da şu işi halletmiş.

Ankara’da şu adamlara haber salmış.

Köye su bağlatacakmış.

Anlatıp anlatıp durdular Hasret'e duyurarak. Annesinin yüzü epey düşük olsa da sohbetlere katılmasına mutlu oldu Hasret. Ama bu, Hamza'nın annesine kötü yansıyacaktı, yine de akşam Hamza'yla konuşup halledebilirdi.

Kadınlar epey bir oturdu, annesinin yüzü az daha gülse akşama da kalırlardı. Hepsini birer birer yolcu etti, en sona Hamza'nın anası kalınca eğilip elini öptü kısacık kadının.

Onun da yaklaşıp yanaklarını öpmesiyle tuhaf hissetse bile sesini çıkarmadı. Analı oğullu öpmeden bırakmıyorlardı. "Çarşıya inersen bize de uğra, kızım. Orada bir kapın daha var, boş bırakma," dedi kadın sessizce.

Hasret başını sallamakla sallamamak arasında kalıp gülümsedi yavaşça. Sonrasında kadınlar yine ağaçların ardında görünmez olunca annesini gördü gözleri. Kadın donuk donuk bakıyordu gidenlerin arkasından. Yine aynı donuklukla konuştu: "Demek sessiz sedasız yer yapıyordun kendine, öyle mi? Oynaş buldun kendine."

"Hop!" dedi Hasret hemen. "Ne yeri, ne oynaşı? Bakmaya geldiler diye niye kıızıyorsun?"

Kadının, üzerindeki yeni diktiği elbiseye ve yerdeki sofralara bakışını gördü. Gözlerinde neredeyse bir tiksinti vardı. "Vermiyorum seni kimseye, ha böyle kapı aşındırıp dursunlar. Zilli!"

Alayla güldü Hasret. "Evlenmeyeceğim yani hiç, öyle mi? Benim yaşıma kaç, haberin var mı?"

"Arsız!" dedi kadın sinirle.

Dişlerini sıktı Hasret, evin kapısına doğru sert adımlarla yürüdü geçen günkü yarası acısa da. "Sevdim ben Hamza'yı, sevdiğime varırım," diye arkasını dönüp bağırdı. "Vermezsen de kaçarım!"

Anasının az ötedeki küçük soba küreğine doğru davranmasıyla kaşlarını çatı. "Bunak bu karı," diye fısıldadı. "Kendin sevip evlen, bana izin verme."

Ama yaşlı olsa da hızlıydı kadın, Hasret soba küreğinin kendisine doğru atılacağını fark edip arkasını dönse de daha ne olduğunu anlayamadan kadının hızla attığı demir parçası bacağını kesip geçmişti çoktan.

Kapının eşiğine yığıldı acıyla, elbisesi boydan boya kana bulandı. Gözleri hayretle yaşlı kadına döndü.

Ve arkasındaki Hamza'ya.

“*Nemrudun kızı, yandırdı beni...*” Ağzına tutturduğu otu umursamadan başladı türküsüne Hamza. Gözleri güneş ışığından dolayı kısılmış, bakışına bir keskinlik katmış, rahatça izliyordu etrafı. Sırtını ağaca vermiş; arkasında akan derenin şırıltısı, önünde ince bir aralıktan görünen Hasret'inin evi.

Son günlerde pek bir mutluydu. Özellikle dün, dünün gecesi...

Dudağında hâlâ genç kızın öpücüğünün sızısı duruyor, yokluğunda usul usul üşütüyordu. İnsanın bu kadar huzura erebileceğini bilmezdi. Evlenenlere de alay edercesine şöyle bir bakar geçerdi. Büyük bakmıştı demek ki. İnsan bazen iki kızgın bakışa, bir çatallı dile tav oluyordu işte.

“Ah Hasret, ah!” dedi kendi kendine. “Ne ocaklar söndürürsün be!”

Söndürürdü. Hamza'ya her istediğini yaptıırırdı şu saatten sonra. Zaten Hasret istiyorsa zaruri bir şey olurdu. Ona güveniyordu. “Az daha erken görseydim seni ne olurdu.”

Askerden gelip o nişanı attıktan sonra Hasret'i görseydi bir an durup düşünmezdi Hamza. “Ama o zamanlar da pek küçük olurdu. Sübyancı mıyım lan ben!”

Değildi. Belki de Allah doğru zamanı böyle yazmıştı. İki sene önce olsa beğenmeyeceklerdi belki birbirlerini. Ya da fazlaca ters düşeceklerdi. “Neyse, olduğuna şükretmek lazım.” Derince bir nefes alıp tütün tablasına gidecek olan elini durdurdu. Anası gittikten sonra Hasret'in anasının yanına gidip konuşacaktı.

Kadının yüzüne yüzüne sigara kokusu üfleyecek değildi ya.

Hem duyduğuna göre imam kıızıydı çakır gelin. Ama bu imamlık meselesi Hasret'e pek değmemiş gibiydi. Güldü kendi düşündüğüne, Hasret'in şimdiki hâlini değiştirecek hiçbir şeyin ona değmesini istemezdi.

Ettiği laftan tut da lafı ederken kalkan kaşına kadar hayrandı Hamza. Kadın erkek demeden herkesin karşısında böyle sağlam duranı ilk kez görüyordu.

Başta takdir etmişti bu durumu; sonrasında kendisine söylediği laflardan, lafı söyleten aklından etkilenmiş ve sonra edalı hâllerine ipleri koyuvermişti. Hasret'in arkasını dönüp yemenisinin ucunu savurduğu yere savrulup gitmişti Hamza.

"Vay yalan dünya, vay! Hasret'i bana bir yalan et de çekeceğin var."

Anasının bacısının toplanıp gittiğini görünce sırtını verdiği ağaçtan ayrıldı, ağır ağır yürümeye başladı Hasret'in evine doğru. Yaklaştığında bağırış sesleri duydu. Hasret'in anasının *zilli* dediğini duydu ilk, kaşlarını çattı. Birkaç laf daha geldi kulağına.

Sonra Hasret'in *sevdim, kaçırım*, dediğini duydu. Dudağının kenarı kıvrıldı sinsice. Kaçırırdı.

Bir *he* desin, gerekirse herkesi karşısına alıp kaçırırdı.

Aklı bu düşüncelerle dolmuşken Hasret'e doğru atılan demir soba küreğini gördü, iki saniye geçmeden de yaralanan baldırını. Bir an kafası bulandı Hamza'nın. Bir önünde duran kadına bir merdivene yığılıp bacağı kan içinde kalan ve yüzü anbean solan Hasret'e baktı şaşarak.

Ara ara atıştıklarını biliyordu ama bu kadarı...

Bu kadarı çok fazlaydı, aklı almadı bir an olup biteni. Şaşkın bakışları yaşlı kadından çekildi, Hasret'in acılı gözleriyle denk düştü bir anda. Şimdi çektiği acıyı düşünmekten çok kendisinin bu ana şahit olmasından utandığını biliyordu. Bakışlarından anlıyordu.

Önündeki kadına kaydı tekrar gözleri, onun yerden bir sopa alıp Hasret'e davrandığını görünce arkasından yürüdü, havaya kaldırdığı sopayı tek eliyle tuttu ve hızla çekip aldı elinden. Kadının kolu geri bükülünce acıyla bağırmıştı ama umurunda değildi. "Ağır ol, ağır!" diye gürletti sesini.

Kadının gözlerinin irileşerek kendisine döndüğünü görünce elinden aldığı sopayı kırıp attı bir köşeye.

"Senin ne işin var burada?"

“Ne demek ne işin var!” diye yükseltti sesini Hamza, karşısındaki kadının iki katı kadar vardı. “Sen kimsin de Hasret’e el kaldırıyorsun!”

“Asıl sen kimsin de evimin barkım...”

“Kızının talibiyim, kim olacağım!” Bir adım yaklaştı kadına, hırslı bir nefes aldı. Ne dese kâr ederdi bilmiyordu. Şimdi Hasret’in babası olsaydı karşısında, dersini verirdi ama bu kadındı, Nezihiler kadına el kaldırmazdı.

“Bir de köyde çakır gelin imam kızı, ahlakı düzgündür derler,” dedi kadını kenara iterek, erkek olacaktı da evire çevire dövecekti şu insandan bozmayı. “Yanından yöresinden geçmemiş, kızına el kaldırır olmuşsun.”

Yaşlı kadının şaşırdığını görse de aldırmadı, yarasından başını kaldırmayıp sessiz sessiz gözyaşı döken Hasret’in yanında diz çöktü, elinin üzerine elini koyup fısıldadı: “Götüreceğim seni, az dayan.”

“Kız benim değil mi, satmıyorum kimseye!”

“Lafını bil de konuş!” diye bağırdı sonunda Hamza. “Senin karşında köylün yok, çakır gelin! Tek lafımla sürerim seni buradan! Ne evin kalır ne kocanın mezarı, ayak basamazsın hiçbir yere!”

Kadın karşısındaki kişinin adını, şanını yeni hatırlamış gibi bir adım çekildi. Hamza Hamza’ydı ama bir yandan da Nezihilerdendi. Her yerde adları geçer, altın tasta su içerlerdi.

Boy ölçüşemezdi tabii ama kız da kendinindi. Şimdiye kadar bakıp büyüttüyse nimetinden de yararlanmalıydı. Zaten yolunu bulur, kendisi göçtükten sonra evlenip giderdi Hasret. O zamana kadar kendisine bakmalıydı.

Onun bu dünyada yalnız kalacak olması; anasız, babasız, yuvasız, kimsesiz olması çakır gelini hiç ilgilendirmiyordu.

“Analığın olacak kadına böyle mi konuşuyorsun?”

“Hasret’in bu hâli ne?”

“Oynaş olmadan önce düşünecekti!”

“Başlatma lan oynasına!” Sert bir nefes aldı Hamza. “Ne köyden bir gıdım ekmek alır ne de satarsın bundan gayrı. Ne adın sayılır ne namın geçer! Hasret’e yaptığını bana yaptın saydım.”

Sessiz sedasız duran kızı kucakladı hızla, alacağı iki üç parça eşya vardır diye evin kapısını sökercesine tekmeleyip içeri girdi. Penceresinden tanıdığı odaya dalıp Hasret'i yatağının üzerine oturttu.

O kocakarının ne düşüneceği umurunda değildi.

Kadının topallaya topallaya arkalarından geldiğini görünce odanın kapısını hızla çarptı yüzüne, Hasret'in paslandığından döndüremediği anahtarı hızla çevirip kapıyı kilitledi. Geri döndü genç kızın yanına, yorganını açıp kolay yoldan çarşafı bulup yırttı hızla, zaten daha lazım olmayacaktı. Geçip oturdu Hasret'in yataktan sarkan ayaklarının dibine, genç kızın yarasını sardı. Canını acıtmamaya özen göstererek bağladı, sargının üzerinden hızla belirginleşen kana baktı yutkunarak. "Ne alalım yanına, yavrum?"

"Nereye gideyim, Hamza? Bildiğim akrabam yok hiç, gidemem bir yere."

"Benim var bir sürü, evleneceğiz zaten, öyle dedik. Benim akrabam senin de akraban."

"Olmaz öyle."

"Olur," dedi net bir sesle. "Büyük ağabeyim evli; karısıyla konuştunuz bugün, gördüm."

Tanıdı hemen kadını Hasret. *Anam belli, atam belli*, dedikten sonra yanına gitmeyi kendine yediremezdi. "O olmaz."

"Neden?"

"Boyumdan büyük laf ettim."

Güler gibi bir nefes verdi Hamza. "Eh, yaparsın arada." Gözlerini odada dolaştırdı. "Alacağın var mı?"

"Var..."

Birkaç bez, kıyafet, ne varsa alıp bir geniş çantaya koydu Hamza. Sonra da kızın tarifine uyarak tahtaları zar zor açıp arasından epeyce bir para çıkardı şaşırarak. Ama şaşırmaması lazımdı, Hasret'ti bu sonuçta. Ne düşündüğü, ne yapacağı belli olmazdı.

Girdiği gibi hızlıca kucağında genç kızla çıktı evden. Yaşlı kadının bağırıp çağırmaları, elinde yeni bir sopayla vurmaya çalışmaları hiç mi hiç ilgilendirmiyordu onu.

Hasret'e önceden de böyle şeyler yapıyorduyorsa iyice işi yaştı. Hamza sevdiği kızın ayağına taş değmesin dedikçe çığırından çıkarmıştı bu kadın.

Kucağında Hasret, kolunda onun çantasıyla kendi evlerine yakın dere kenarına yaklaştı Hamza. Çıt çıkarmadan boynuna kollarını dolayıp sakince duran Hasret'i büyük bir taşın üzerine oturttu.

Yol boyunca o kadar konuşmamıştı ki bir ara bayıldığını sanıp korkmuştu. Bu hâline alışık değildi.

"Ah Hasret, ah!" dedi tekrar. "Şu güzelim canının kıymetini bir anlasalar..."

Kızarık gözlerini Hamza'ya çok göstermemeye çalışarak etrafta dolaştırdı Hasret, burnunu çekti. "Kadir kıymet bilmez bu insanlar, göçüp gideceğim buralardan."

Sesinde her zaman duyduğu gamsızlığı bu kez kırgınlıkla beraber duyunca içi bir kötü oldu Hamza'nın. Hasret dediğin ağzına geleni saymalı, saydıktan sonra lafından dönmeli, bundan da hiç rahatsızlık duymamalıydı.

Hatta fazlaca sinirlenip bir de arada kendine has küfür sandığı hakaretlerinden etmeli, sinirini biraz atmalıydı.

Ama kırgındı. Hasret'in kırgınlığı sessizliğiyle belli ediyordu kendini.

"Kötü kesmiş," dedi sessizce.

"Eli kırılacak!"

Genç kızın önünde aynı önceki gibi diz çökmüş, kan sızan sarıgısını inceliyordu. Köyün bir tabibi vardı ama memleketine cenazeye gitmişti bir süreliğine. Kendisi de mecburen anlayacaktı bu işten. Hasret'i kıymetliydi, bir damla gözyaşı dahi eksilmesin derken bu başına gelenler içini sıkıyordu. "Sana bol bol pekmez yedirmek gerekecek."

"Ellerinle beslersin artık."

"Şüpheden olmasın."

Biraz sessizlik oldu aralarında. O süreçte Hamza yarasını açtı, derenin sakince akan suyunda bezleri ıslatıp geldi; yavaş yavaş, özenle

temizlemeye başladı. Sonra genç kızın durgun ve biraz da çekingen sesini duydu.

“Ben sana yalan dedim.”

“Neyi?”

“Yaşımı.” Birden sıçradı Hasret. “Ay, acıdı. Üflsene, Hamza.”

İkiletmeden üfledi yarasına doğru Hamza, biraz bekledi acısının geçmesini. “Kaç ki yaşın?”

“Yirmi üçe gireceğim.”

Kaşlarını kaldırdı Hamza, içten içe bu yalanın nedenini bildiğinden yargılamadı. Genç kızı süzdü. “On beşlik gibi duruyorsun yine de. Ne zaman gireceksin?”

Hamza’nın temizlediği yarasına bakarak sakince konuştu: “Orak ayı dedi anam.”

“İyi, az kalmış.”

“Daha mı çok evde kalmışım?”

Güldü Hamza. “Yok, tam kıvamın.”

Hasret de aynı Hamza gibi güldü, az daha sönüktü onun gülüşü. “Derin mi?”

“Öyle. Kötü kesmiş.”

“Keser o. Sen kaç yaşındasın? Bir kırkın vardır herhâlde.”

Genç kız kendine geliyordu yavaş yavaş, yaklaşıp eteğinin sıyrıldığı dizinin biraz üzerinden öptü Hamza. “Yok, saçıma ak düşerse anlarsın zaten.”

Hasret adamın imasına daha açık güldü, evlenirlerse eli ayağı kesilince haberi olurdu yani. “Söylesene, kaçsın?”

“Otuz küsur.”

“Küsur kaç oluyor? Sekiz mi, dokuz mu?”

Kaşının altından uyarır gibi baktı Hamza, Hasret güldü. “Olmaz, ihtiyarlamışsın sen.” Kendinden daha aşağıda duran Hamza’nın yüzüne baktı hoş bir gülüşle. “Oğlan kurusu!”

Hamza bir süre Hasret'e bakıp kaldı. Gülse ayrı dert, kızsı apayrı dertti. İnsan nasıl her hâliyle böyle güzel olurdu? "İki evde kalmış bulmuşuz işte birbirimizi."

Hasret omuz silkti bu kez. "Sen daha evde kalmışsın. Ben gen-
cim." Sonra kaşlarını kaldırdı. "Ha, benden önce gitme ama bak öbür
tarafa. Ben kocasız yapamam."

"Ben de sensiz yapamam."

"Gitmeye niyetin yok yani."

"Yok."

Bir bacağı Hamza'nın kucığında, eli taşa yaslanmış, yan bir şekil-
de oturuyordu. Bir süre izledi adamı Hasret. Bundan sonra ne yapar,
ne ederdi, bilmiyordu. Ama yine de tasasızdı, şöyle bir ormana salsan
orada bile ev yapıp yaşardı. Bir de Hamza vardı tabii. Tek kırgınlığı
annesinin yaptığını Hamza'nın görmesineydi.

Utanıyordu.

Yerin dibi, inilen bir yer olsaydı koşa koşa gidip saklanırdı.

Ama bir yandan da hiç böyle gözlerine bakıp utandırmamıştı
Hamza; hemen ilgilenmiş, canını yaşıandan öte koymuştu. Yarası
derindi ama içinde daha derini vardı.

Eğilip rastgele öptü adamın başını. Onun kendisine bakmasıyla
alnından öptü, sonra burnundan. En son dudakları yaklaşıncı durak-
sadılar. Kan bulaşan ellerini Hasret'e değdirmemeye dikkat ederken
genç kızın dudaklarını öpmesiyle gözlerini kapattı Hamza.

Ellerini Hasret'in oturduğu taşa yaslayıp iyice yaklaştı, karşılık
verdi genç kıza. Hemen Hasret'in bir akrabasını bulmalı, hızlıca da
istemeliydi. Dudakları ayrıldıktan sonra bir anlık düşünceli düşünceli
baktı Hamza, genç kızın yüzüne.. "Deden yaşıyor mudur, Hasret?"

Dudakları ayrıldıktan hemen sonra bunu sormuştu Hamza. Sahi-
den de sormuştu hem de. Hasret sadece öpmeyi düşünürken adamın
düşündüğü belki de şu an mezarda olan imam dedesiydi.

Başını geri çekip Hamza'nın ciddi duran yüzüne baktı Hasret,
onun sert sakallarının üzerinde gezinen elini duyduğu soruyla çekme-
ye çalıştıysa da adam tarafından tutulmuştu hızla. "Üç yıla yakındır

görmedim,” dedi boş boş. “Ama akrabam olsun diye çağırıcaksan o anamdan daha beterdir. *Namus* diye diye gezer.”

Sıkkın bir nefes verdi Hamza. “Sizin sülalede bir düzgün sen misin?”

Hasret de pek düzgün sayılırdı ya... Güldü. “Tabii. En düzgünüyüm hem de. Dahası mezardadır.”

Hamza da güldü genç kızın tavrına, sonra babasından bahsettiğini anlayıp duraksadı. O dedesi olacak adamı sorup soruşturacaktı illaki. O canı kadından Hasret’i istemek, hatta ana kızı karşı karşıya getirmek istemiyordu.

Adamın düşünceli olduğunu görünce tırnaklarıyla oynayarak konuştu Hasret: “Ee... Kaldım başına.”

“Hep kal, şikâyet edeni vursunlar.”

“Size gelmem,” diye hızla konuştu. “Anan daha bugün bizdeydi, üstelik adım *kocaya kaçtı* diye anılmasın.”

“Anamdan bir şey olmaz. Hem öyle deseler ne olacak? Kaçırdım mı seni?”

“Kaçırmadın tabii.”

“Haydi ya?”

“Tabii ya, ben kendim kaçtım.”

“Şimdi kimin yanındasın?”

Kaşlarını itiraz eder gibi kaldırdı Hasret. “Adım çıkmasın istiyorum işte, Hamza. Kendim evden çıkıp geldim diye bilsinler.”

Çatık kaşlarla Hasret’in düşündüğünü anlamaya çalıştı Hamza. “Ee, sonra?”

“Öyle işte. Anangil gittikten sonra sen geldin, bizi kavga ederken gördün. Hatta sana da bağırıp çağırdım, köye geldim.”

Genç kızın ayaküstü yazdığı hikâyeyi dinlerken elini çenesine koydu Hamza, onun güzelim yüzünü izledi. “Sonra?”

“Sonra sen de tuttun kolumdan, dedin ki *bize gel*. Ben de iffetli kızım, dedem imamdır. *Gelmem* dedim, gidip başka kalacak yer buldum.”

“Onu nasıl bulacakmışsın?”

Ellerini kucagında birleştirdi, yara olmayan bacağına salladı Hasret. “Şöyle elden ayaktan düşmüş deden, ninen varsa yanında durup yardım ederim diye düşündüm içimden. Olur mu?”

“O olmaz.” Biraz durup düşündü Hamza. “Hem bizim yaşlılar öyle dizini büküp oturmaz. Dedem desen eski gazilerdendir, tüfeği alıp geleni vurur. Ninemin yatağına yanaşamazsın, eski Nezihi onlar. Toprakları karadır.” Sessiz sedasız olsalar dahi Hasret’i birilerinin yanına verip çalıştırmayacaktı katiyen. Şundan sonra kimsenin dediğine gitmeyecekti Hasret. Ama eve getirse bir haftaya ağabeyinin düğünü olacağından ev karınca yuvası gibi kaynayacak, kalacak ev ayarlasa *bekâr kıza ev açtı* olacaktı. Kendi adına bir şey demezlerdi de Hasret’e bir söz değse yakıp yıkardı ortalığı. “Köyde bir öğretmen var. Ona lojman yaptırdım iki sene evvel.”

“Öğretmen de değilim, Hamza.”

Genç kızın yanağını okşayıp susturdu. “Lojman iki kişilik, öğretmen de düzgündür.” Hasret’e sıkıntı çıkaracak olursa lojman zaten Hamza’nındı. Fazla sesini çıkaramazdı.

Biraz düşündü Hasret, öğretmen dediği herhâlde kadındı. Ama niye lojmanı Hamza yaptırmıştı? “Sana ne kadar uzak?”

“Okulun hemen yanında, bizim evle arası on dakika.”

“Sen niye yaptırdın?”

“Yoksa köye öğretmen gelmiyordu.”

Hamza’nın muzipleşen yüzünü ve dizlerinde oynaşan ellerini görmezden gelmeye çalıştı, derin bir nefes aldı. “İyi bari, içkin varsa hayrın da varmış.”

“Öyle tabii, bir yerden alıp bir yere vermek lazım.”

“İleride olmaz ama.”

“Olmaz.” Dudağının içini ısırarak diz çöktüğü yerden Hasret’in muzip muzip bakan yüzünü süzdü beğeniyle, genç kızın çenesine parmaklarını sürtüp yanaklarına doğru çıktı. “Karım istemezse ağzıma sürmem.”

“Yalancı.”

“Bizde yalan olmaz, hele sana hiç olmaz, Hasret.”

Omuz silkti Hasret. Adamın ellerinin dizlerini okşadığını, ardından tekrar yarasına indiğini hissetti. Sonunda yarasını güzelce temizleyip saran, parmakları oralarda oynayan Hamza derin bir nefesle çöktüğü yerde başını kaldırdı. Ara ara dalıp giden genç kızın yüzünü süzdü. “İçinde tutma,” dedi sakince. “Aklından her geçeni söyle, belki sen kızarsın kendine ama ben sana kızmam, Hasret.”

Öyle deyince Hasret’in gözleri doldu yine. “Ben kızmıyorum ki kendime, bazen *çok yanlış yaptın* diyorum. Sen de der misin?”

“Demem. Yanlış yaptıysan doğrultmasını da biliriz, Hasret. İnsan dediğin şaşar. Anlat bakalım, dününden başla.” Bugününü biliyordu, yarınlarını da zaten Hamza çizirdi.

Anlattı Hasret. Derenin kenarında büyükçe bir taşın üzerinde otururken, üzerlerine yaşlı bir ağacın gölgesi düşmüşken ve Hamza dizlerinin dibinde hayatının en mühim laflarını dinler gibi ilgiyle baskarken yirmiye aşkın yılını kırpa kırpa anlattı.

Babasıyla annesinden başladı: “Anam, babamı pek severdi hatta babam az, anam daha da çok severdi. Rahmetli *öl* dese ölürdü. Başıma ne geldiyse ondan geldi,” dedi.

Hamza kaşları yavaştan çatılarak dinledi.

Annesiyle kendisinden devam etti: “Annem beni küçükken de döverdi, babam epeyce severdi ama annemin dövdüğünü bilmezdi. Bir gün kolumu bacağımı mor görünce aklı başından gitti. Bağırıp çağırdı, gerçeğini öğrenince o da anamı dövdü.”

Biraz sessiz kaldı Hasret, bulutlu gözleri dereye doğru kaydı. “Çakır gelin ondan beridir düşman bakar bana.”

Yutkundu, babasına geldi sıra, derince bir nefes aldı. “İyi adamdı, pazara indiğinde önce benim gönlümü hoş ederdi. Severdim ama baba korkusu vardı içimde. Çok yanaşamazdım. O beni hep dizine oturtur, saçlarımı uzun uzun okşar; ağaçtan kuştan, buraların geçmişinden bir şeyler anlatırdı. Ama anam hep bir adım uzak tutardı, *babanın yanında öyle olunmaz*, derdi.”

Hamza çenesini sıkmaya başladı bu kez. Hasret’in lafını kesmeden devamını bekledi.

“Çok geçmedi, rahmetli oldu babam. Anamı bir görme, feryat figan. O öyle çok yaşadı ki acısını, sanki ben o ara her bir şeyini unuttum babamın. Silinip gitti. Anam eğildikçe *bir ben varım, bari dik durayım*, dedim. Durdum ama dik durana da rüzgâr pek bir vuruyormuş, kırıldım da kırıldım.”

Gözleri bir ara dolup taştı, kurudu, bir daha yaşardı.

“Babamdan kalma evde bir o bir ben kaldık, bacak kadar boyumla mutfağa girip iş yaptım. Eve de baktım ona da.” Sonra kendini gösterdi. “O da bana böyle yaptı işte. Bugüne kadar dayandım.”

Derin bir nefes alıp dolu dolu, kızarık gözlerini Hamza’ya dikti. Dudakları titrese de gülmeye çalıştı. “Öyle işte, onca yaptığından sonra anasızlık koymaz bana. Bir çatım olsa yeter, yaşayıp giderim.”

Hamza içli bir nefes aldı, büyük avucuna sığdırdı Hasret’in iki elini birden, daha bir sıktı. İçli içli söyledi adını, hem destek hem merhem olmak ister gibi. “Hasret...”

Tutmaya çalıştığı çenesi titredi Hasret’in. Hamza gözlerine öyle bakıp adını deyince dolu gözünden ince bir yaş aktı, silemedi de. “Öyle Hasret deme işte.”

Ağlardı. Ağlamayı istemiyordu.

“Gel.” Sardı kollarını genç kıza, onun oturduğu taşa oturup onu da dizine oturttu, daha sıkı sardı kollarını. Biraz ağlattı koynunda, biraz öfkesini dindirdi, biraz sevdi. Ama akıttığı her bir gözyaşına ayrı bileniyordu, o kadına yaptığını nasıl ödetse diye aklında kırk tilki dönüyordu. “Daha da o karıyı yaşatanın...”

“Yaşasın, yaşasın.” Burnunu çekti arada Hasret, Hamza’nın geniş göğsüne elini yasladi, ayakları yere değmeyecekti az daha. “Kocasız az daha yaşasın da görsün gününü. Oh olsun ona.”

Hâlâ *kocasız yaşasın*, diyordu Hasret. O yaşlı kadın öyle bir evlat yerine koymamıştı ki genç kıızı, kendi gidişinin onda yaprak kıpırdatmayacağını düşünüyordu. Çakır gelin, rahmetli kocasının eskimiş yasını on yılı aşkın zaman tutardı da bunca yıllık kıızı Hasret’in gidişine bakmazdı genç kıza göre.

Ama Hamza o kadının işleri yoluna koyamayıp iki gün sonra yana döne Hasret'i arayacağını biliyordu. Bulacağı şeyi söylemek istemezdi. Ayıptı.

Hasret başını kaldırıp Hamza'nın sakallarına sürttü burnunu, başını azıcık daha yasladı, Hamza'nın kendisine ne olduğunu tam anlamadığı ama şefkate benzettiği bir duyguyla baktığını görünce derin bir nefes aldı. Şefkat, merhamet... Bunlar adamın bakışından pek eksik olmuyordu son zamanlarda.

Acınmak, avutulmak değildi isteği. Sevilecekse onun tarafından bir kadın olduğu hissettirilerek sevmek isterdi. Lafı değer görsün, yeri ayrı tutulsun, yeri gelince bağırış çağırış kavga etsin, yeri gelince deli gibi sevişsin... Hamza'nın gözünde kolunun altına alıp yürüyeceği ağlak bir kız çocuğu olmak istemiyordu. Yanında yürüyecek, onu yanında yürütecek bir kadın olmak istiyordu. Hep bunu istemişti.

Hamza olmadan önce de o dere kenarındaki evde yaşayıp kimseye minnet etmeyen, parası pulu olan o kadın olmak isterdi. Şimdi de onun evrilmiş hâlini istiyordu.

Şimdiye kadar onun verdiği bu hisler lazım olmamıştı, şimdiden sonra da hayati gerekliliği olmazdı. Başına şefkat dolu bir el değmesini değil, başında bir çatı olmasını istiyordu. Koskoca kadın olmuştu artık. Anası gibi geçmişi deşip durmayacak, oturup ağlamayacaktı. Derin bir nefes alıp adamın kokusunu soludu. Konuyu değiştirmeli, ortamın havasını dağıtmalıydı.

"Sen onu bunu bırak da..." Kolunu adamın omzuna dolayıp ayaklarını salladı hafifçe, Hamza'nın düşünceli yüzüne baktı. "Pencere de gitti dere de. Ne yapacaksın sen bensiz?"

"Evleneceğiz ya."

"Aa, öyle hemen evlenmem ben."

"Niyeymiş?"

Kaşlarını kaldırıp kendisine bakan Hamza'ya omuz silkti, Hasret. Adamın saçlarına dokundu, aynı anda belinde gezinen güçlü eli hissetmişti. "Naz eviyim ben, istediğim kadar uzatırım."

Hamza'nın sıkkın nefesini duyup dudaklarını sıkı gülmek için. "Senin de sadece öperken elin bol, gerisine pek bir pintisin, Hasret."

Güldü Hasret, Hamza'nın devam etmesiyle de gülüşü alaycı bir tavra büründü.

"Olmaz o, uzatma işi."

"Niyeymiş?"

"Ben sabrederim ama sen edemezsin yavrum, niyesi mi var?"

"Allah Allah." Az daha kavga etmek için elini beline atacaktı ki tuttu kendini. "Var mısın iddiasına?"

"Yokum." Eğilip alnından öperek genç kızı sersemletti. "Sen allem eder, kallem eder, beni yoldan çıkarırsın."

"Yolun yol değilse orasını bilemem, Hamza Efendi."

"Yolumuz yol da çıkaranı pek severiz. Başımıza ne geliyorsa ondan."

"Hım, eski nişanına da demişsindir böyle." Hamza'nın şaşkınca bakıp kaşlarını çatmasıyla bu lafın altında kalmayacağını anladığından hızla adamın dudaklarına parmaklarını koyup susturdu. "Daha durmayalım burada, akşam edeceğiz. Gidelim şu öğretmenin evine."

Hamza eski meselenin kendi istediği kadarını açtıran genç kıza baktı. Dudaklarının üzerindeki parmakları öptü fırsattan istifade. "Gidelim bakalım."

"Haşim emmi!"

Küçük, esmer çocuk ince bacakları ve toprak yola şap şap vuran ayaklarıyla köyün iki büyük evinden birine doğru koşturuyordu. Öyle mühim haberleri vardı ki...

"Haşim emmi!"

"İtoğluit yine laf satacak, herkese bağılıyor." Abdestin ortasında sinirlenip konuştuğu için elindeki suyu silkeleyip karısının tuttuğu havluyu aldı. "*Amentü*'yü de yarım bıraktık, günah vallahi."

"Haşim emmi!"

Evin kapısının önünden yıldırım gibi geçen, sonra durmaya çalışarak düşe kalka geri dönen çocuğa baktı Haşim. "Gel, gel."

Nefes nefese elli kere, “Haşim emmi!” dedi çocuk. Onun bu hâline alışık olan adam, çocuğu koltuğa oturtup her zamanki hacı kolonyasını ve şekerini koydu önüne. Ancak böyle kendine geliyordu bu velet. Gelince de pek hoş şeyler söylemedi çoğu aile üyesi ve misafirin olduğu avluya doğru.

“Hamza... Hamza ağam kız kaçırmış!”

Kadınların elleri hızla ağızlarına kapandı, şaşkınlık nidaları yükseldi, daha bugün ona kız bakmaya gitmişlerdi!

Çocuk nefes nefese devam etti: “*Komünüst örtmenin* evine götürmüş kızı.”

Sonra kadınlara baktı çok büyük bir şey söyler gibi. Lafı devam ettikçe şaşkınlık artınca kendi de daha bağırarak, ballandıra ballandıra konuşuyordu. “Arkasından kendi de girmiş.”

“Hih!”

“Kapıyı da kapatmıı-...”

Başına yediği şaplakla hızlıca sustu. Bu kadardı.

8. Bölüm

“Az bana da anlatın yahu! Ne olmuş, ne olmuş?”
“Ben de anlamadım ki bacım. Haşım ağa çıkmış, öğretmenin evinin yolunu tutmuş.”

“Ee sonra, sonra?”

“Sonrasını bilmiyor kimse.”

Burnunu çekti Haşım ağa, kulağı duyuyordu da her duyduğuna laf etmemeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Gergindi.

Ama bir yandan da Hamza'nın hata yapmayacağını, yapsa bile o hatayı doğru kabul ettirecek bir adam olduğunu bilirdi. Onu öyle yetiştirmişti.

Anasını kız bakmaya yolluyorsa akşamında başka kız kaçırmazdı, onu da bilirdi. Fıtratında vardı. Ne olmuşsa olmuş, kesin o beğendiği kızı kaçırmıştı. Ama sorup soruşturduğuna göre o kızda pek kaçacak göz yoktu.

Kız bir dünyaysa Hamza başka bir dünyaydı. İkisi de inat olunca bu mesele ortada bir düğüm oluyordu. Şimdiye kadar onun gönlünde bir kadına yer olmadığını düşünse de oğlu habersizce yer yapmış, sevdiği kızı da getirip oturtmuştu.

Ama böyle yapılmazdı; her işin bir yolu yordamı, Haşım'ın rahmetli İsmail'le geçmişte bir hukuku vardı. İkisi mezara girse dahi devam ederdi, onun kızını kaçırap da eve koymak bu hukuku çiğneyip atardı.

Bastonunu tuttuğu elindeki tespihi, sivri yakalı beyaz gömleği ve düğmesinden cebine doğru zincir çektiği yeleğiyle az önceki çocuğun pervasızca koştuğu yolu ağır ağır yürüdü.

Gelen geçenin kendisine baktığını görünce tövbe çekti. “Taşlayacak adam arıyorlar,” dedi dişlerinin arasından. “Ezmez miyim ben sizin kafanızı!”

Yoluna devam etti, kahvenin önünden geçerken doğumundan hasmı olan Kamil’in lafını duydu. Durdu.

“Hayır olsun, Haşim Ağa. Oğlun, anasının koynundan kız kaçırmış diyorlar.”

Derin bir nefes alıp başını adama doğru çevirdi Haşim Ağa. Oturan adamlar bir bir yutkundu, Kamil lafından pişman olmasa da kıpırdandı. Birden ortalığı ölüm sessizliği alınca etraftakiler de durmuş, Haşim Ağa’nın belindeki silaha mı davranacağını yoksa ardındaki adamlara mı işini hallettireceğini düşünüyordu.

Kır sakallarının kapladığı yanağı seğirdi iki kere. Sonra birden, “Höyt!” diye bağırdı, kahvedeki adamları ve Kamil’i yerinde sıçrattı. Sonra da güldü alayla, başını kahveyi işleten ahbabına çevirip gözleriyle Kamil’i işaret etti, yüksek sesle konuştu: “Altını temizleyin şunun.”

Lafını bitirdiği gibi arkasını döndü, kahvede hunharca gülüşen kalabalığı ardında bırakarak ilerledi öğretmenin evine, kendi yüzündeki tebessüm solmuştu çoktan. “Ah be Hamza...” dedi dişlerinin arasından. “Amcası kılıklı.”

Hızla vardığı evin kapısını çaldı hiddetini kontrol etmeye çalışarak. Bu geniş ağızlılar kapıya iki kere tıklatsa üç sene konuşup dururlardı. Kapıyı açan öğretmene başını eğerek selam verdi, tespihini diğer eline aldı. “Selamünaleyküm, kızım.”

“Aleykümselam, Haşim Bey. Buyurun.”

“Buyurayım, Hamza içeride mi?”

Kadın ağzını açıp kapattı, sonra başını salladı. “Evet, Hasret Hanım’la birlikte buradalar.”

Derin bir nefes verdi Haşim, Allah'tan iki arada bir dere de başka-sına göz koyup kaçırmamıştı. Tabii ki yapmazdı ama... Haşim ken-dine bile bazen güvenmezdi, o yüzden bu düşünceli hâli de oldukça normaldi.

“Müsaade var mıdır?”

“Gelme baba, gelme,” diyen Hamza'nın sesini duydu içeriden, merdivene attığı adımı geri çekti. Hamza üzeri az buçuk dağılmış hâlde çıktı kapıdan. Selamlaştılar. Hasret de çalan kapıyı duymamış, elinde tozlu bir bezle yüzünü kırıştırır kırıştırır Haşim'i görmeden Hamza'nın arkasından çıktı. “Hiç mi insan görmedi o oda yahu? Ne-rede yıkayayım ben bunu?”

Başını kaldırıp Hamza'nın omzunun üstünden dışarı bakınca gör-düğü adamlarla yutkundu. Hızlıca çalıştırdı kafasını, adam tanıdıktı. Yumurta satmaya geldiğı zamanlarda kahvenin önünden geçerken ara ara görürdü onu. Her gördüğünde ise etrafında el pençe divan duran büyük büyük adamlar olurdu. Şöyle bir düşününce de...

Bu adam Hamza'nın babası olmalıydı. Yani Hasret'in kayınbabası.

Yandık, Hasret, dedi içinden. Bu adam buraya kadar geldiğine, kapıya dayandığına göre bazı şeyler saman alevinden hızlı yayılmıştı. “Hoş geldiniz,” dedi tanımaz etmezmiş, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi. Kaşlarını kaldırıp bir Hamza'ya baktı, bir adama.

Buradan kuyruğı yolunmadan çıkabilirse sabah namazlarına kalk-maya başlayacaktı. *Hem de sünnetini atlamayacağım,* dedi içinden.

“Hoş mu buldum bakacağız, kızım,” dedi adam yaşlılıktan daha da kalınlaşan sesiyle. “Hamza!” diyerek de yükseldi.

Dudağının içini ısırđı Hasret. Kendi yanındaki Hamza'yı iyi ta-nıyordu, şimdi bir de babasının yanındaki Hamza'ya bakmalıydı. Bir yandan tedirgin olsa da diğeri yandan sırtıttı.

“Buyur, baba.”

“Oğlan geldi, bas bas bağılıyor *Hamza kız kaçırdı,* diye!”

Duyduklarıyla küçülen sırtması tamamen kayboldu Hasret'in. Kaçmamıştı işte, kaçmamıştı! O evi terk etmişti. Ağzını tutamadan

dâhil oldu olaya, bu adam kendisine söz hakkı tanımazdı belki ama Hamza anlatmalıydı. “Öyle mi yaptın, Hamza?”

Adamın kaşlarını çatarak bir babasına, bir kendisine bakışını izledi. “Hayırdır, sorguya mı çekiliyorum, baba?”

“He ya, sorguya çekiliyorsun.”

“Kaçırmadım kız mız.”

Burnundan soludu Haşim, başıyla Hasret’i gösterdi. “Gözüme de mi inanmayayım?”

“İnanma, baba. Kaçırsam evime getiririm, Hasret de elini öpüp duanı alır,” dedi sakince. Etrafa toplanmaya başlayan ama bir yandan da ilgilenmezmiş gibi duran insanlara baktı bir bir. “Anamgil gittikten sonra Hasret’le anası anlaşılamamış.”

Haşim başını çevirip genç kıza baktı, şöyle inceden bir tarttı. “Neymiş bu anlaşmazlık?”

Hasret kısa bir an içinde ölçüp tarttı mülayim bir yanıt mı yoksa hak ettiği yanıtı mı vermeli diye. Komünist dedikleri öğretmen de kapıya yaslanmış, bu atışmayı izliyordu. “Aile içi bir mesele, ağam,” dedi kendinden beklemediği bir sakinlikle, sonra etrafa baktı kısaca. “İçeriye pek düzeltemedim ama bir çay koyayım mı?”

Haşim, kızın eteğine bulaşmış kan lekelerine baktı; sonra da bacağındaki sargıya, yorgun görünen yüzüne, kızarık gözlerine. Sessizce mırıldandı: “Koskoca İsmail dayanamamış, bu kızcağız nasıl dayansın o kariya?”

“Emmi, emmi! Doğru demişim, değil mi!” Yine koşa koşa gelen çocuğu görünce elindeki tespihi avucuna alıp sıktı Haşim. Döndü Hamza’ya, evin köşesine iki adım yürüyüp fısır fısır konuştular. Bir birinin kaşları çatıldı, bir diğerinin. Hasret de konuştuklarını duymadığından kendi köşesinde kudurdu.

“Hasret,” diyerek genç kıza döndü en sonunda Hamza. Bu mesele, babasının sorgusu, el âlemin toplanması ve geriye kalan her şey canını sıkmaya başlamıştı. Kapıya yaklaşp merdivene çıktı, yüz yüze geldiler. “Eksikleri ben yollarım birazdan, yerleştirmeye de yardıma gelirim.”

“Gerek yok Hamza, zaten üç beş parça eşya olacak.”

“Olmaz öyle.”

“Allah Allah.” Söyleyeceği lafları Hamza’nın babası duyuyor diye yuttu Hasret, sesini kısıtı iyice. “Vallahi almam içeriye hiçbir şeyi.”

“Çok biliyorsun sen.”

“Biliyorum tabii.”

“Tabip yarın sabah dönecekmiş, gelince götürürüm seni.”

“Ben bakarım kendi yarama.”

“İlacı, sargısı, neyi varsa düzgünce yapar.”

“Ne diyorum ben, Hamza?”

“Sen sabaha kadar su değdirme.”

Hasret en sonunda kendisine epeyce yakın duran adamın omzuna vurdu bir tane, etrafa toplanıp iş yapıyormuş gibi görünmeye çalışan insanların şaşkınlıktan ellerini ağızlarına kapattıklarını görmedi, sadece Hamza’nın eğlenen gülüşünü görüyordu.

Babasını hiç takmadan genç kızın yüzüne uzun uzun baktı Hamza. “Canının istediği bir şeyler varsa aldırayım. Tatlı olur, tuzlu olur.”

“Yok... Olursa söylerim.”

“Söyle. Akşam yemeğinden ayırtıp gönderirim sana, uğraşma buralarda.”

“İlla yapacağım zaten, Hamza. Gerek yok.”

“Olsun, aklım sende kalır.”

Birazdan tüm pazarı derleyip toplayacakmış gibi bir bakış vardı Hamza’nın yüzünde. Hasret de bu bakışa karşılık Haşim Ağa dedikleri adamın yanlarında olduğu gerçeğini kendine hatırlatıp gülmemeye, kollarını adamın boynuna sarıp salınmamaya çabalıyordu. Kendi evi gibi değildi burası.

“İki anahtar var, biri sende dursun.” Bir an durdu Hamza, Hasret’in yüzüne daha manalı bakmaya başladı. “Canın dut falan çekerse de söylersin. Arka tarafta ağacı var.”

“Hım... Söylerim.”

“Ne zaman çeker?”

“Çok severim, sürekli çeker.”

Öksürdü Hamza. “İyi bari.”

“Git artık o zaman.”

“Gideyim.” İlk iki adımı genç kıza arkasını dönmeden attı Hamza. Döndüğündeyse karşısında babası, onun arkasında o küçük velet vardı. Babasına başını hafifçe eğip onun arkasında duran oğlanı kıyafetinin ense kısmından tutup kaldırdı. Poşet taşır gibi ileride dükkân işleten babasına götürmekti niyeti.

“Ağam! Ağam, yapma ağam!” diye bağırdı çocuk, duymadı oğlanı Hamza, kolları bacakları çırpınsa da devam etti.

Hasret, Haşim’le karşı karşıya kalınca yutkundü. Adam bastonuna az daha dayandı. “Babana pek bir benziyorsun.”

“Herkes öyle der.”

“Doğru derler.”

Biraz sessizlik oldu. Hasret, içinden ikisini yalnız bırakan Hamza’nın gelmişine geçmişine dalmışken Haşim, tek katlı lojmanın sarmaşıklı gölgeliğine ve oradaki masa ile sandalyeye baktı. “Bir çayını içerim o hâlde, gelin hanım.” Genç kızın yüzüne hafif bir gülümsemeyle baktı. “Demli.”

Dudaklarını bastırarak güldü Hasret, şimdi “Haşim baba” deyip aklını almak vardı ama hızlı olurdu. Adam zaten yaşlıydı, gülümseyip tekrar etti: “Demli.” İçeri girdikten sonra bir o yana bir bu yana koşturdu ellerini telaşla sallayarak Hasret. “Demli! Demli çay! Allah’ım, demli çay!”

Demliydi ama ne kadar demli? Az mı, çok mu? Acı olan çaydan mı, yumuşak olandan mı? Hem bu adam yaşlıydı, yaşlıya demli çay zarar ederdi. Yoksa etmez miydi?

“Beni istemedi de gitmesin yahu öbür tarafa,” dedi sessizce. Daha geleli bir saat ancak olan yeni evinde mutfağın yerini hatırlayıp girdi hemen. Ama Öğretmen Hanım çoktan ikramlıkları dizmiş, çay kaşıklarını şingirdatarak bardaklara koyuyordu.

Hasret önündeki manzaraya baktı, kaşlarını kaldırdı hafifçe. Aslında... Başta gözü tutmamıştı bu kadını ama tutmamasının nedeni

Hamza'nın lojman yaptırmış olması da olabilirdi. Ters bir hareketini görmemişti. Hasret zaten ilk tanıştığında kimselere güvenmezdi.

“Yanında kıyafetin yoksa benim dolabımdan alabilirsin, canım. Bedenimiz uyar diye düşünüyorum. Aceleyle çıkmış gibisin.”

Kadının nazik ve düzgün konuşmasını duyunca ayaklarının üzerinde bir kalkıp indi nedense, yemenisinin uçlarını tuttu. “Pek bir şey getiremedim,” dedi normal davranmaya çalışarak. “Uygun varsa olur aslında.”

Utansa da bir kereliğine ödünç alabilirdi. Tek yeni kıyafeti üzerindekiydi ve diğerleriyle Haşim denen adamın karşısına çıkmak istemiyordu. Çünkü Hamza'nın gözleri bir, Haşim'in gözleri ikiydi dikkat konusunda. *Ne olacak, babasına çekmiş*, dedi içinden.

İleride çocukları olduğunda da kesin Hamza'ya çekerlerdi.

Konuyu kendi kendine dağıttığını, Öğretmen Hanım allı morlu bir elbiseyi kendisine uzatınca fark etti.

“Al canım, istersen daha kırmızılı olanı da var ama bu tenine daha çok yakışır.”

Gülümsedi Hasret, öyle tatlı tatlı gülümsemek pek âdeti olmadığından dudağının köşesi seğirince başını sallayıp teşekkür etti. Alışmadık götte don durmuyordu işte. Hasret nerede, nezaket nerelerdeydi! “Alışacağız kızım, alışacağız,” dedi odasına doğru yürürken. “Bizden âlâ nezaketli gelin mi olur?” Yine yanıtladı kendini: “Olmaz tabii.”

Yalnızlığını tam olarak aşamadığından kendi kendine sohbet etme meselesini de aşamamıştı. “Hamza görse korkar vallahi,” dedi yine küçük ayna karşısında kendisiyle konuşurken.

Hızlıca üzerini değiştirip bacağına kalan birkaç damla kurumuş kanı sildi. “Hey gidi, çakır gelin,” diye söylene söylene de mutfığa gitti.

“Hasret, her şey hazır. Orada koy istersen çayı.”

Öğretmen Hanım'ın dediğini duyunca başındaki yemeniyi düzeltti hızlıca. “Ay çok sağ ol vallahi, Öğretmen Hanım. Bu iyiliğini yazdım bir kenara.”

“Yok canım, ne demek, elimden geldiğince her zaman.”

Tepsiyi aldığı gibi çıktı mutfaktan. “Ben şimdi ne diyeceğim bu adama? Babamdan konuşsak adam mezarda, günah. Hamza’dan konuşsak dere kenarlarını mı anlatayım, pencereyi mi?”

Dış kapıyla yüz yüze gelince burnunu çekti, gözlerini kapattı sakinleşmeye çalışarak. “Çiçekleri anlatırız Hasret, ne anlatacağız? Bismillah.”

Kendi gazasını kendi mübarekleyerek kapıyı açıp çıktı dışarı, etraf yine insan kaynıyordu. Haşim Efendi köşeye kurulmuş, milleti izliyordu. “Havasını sevsinler, aynı oğlu,” dedi dudaklarını kıpırdatmadan. Eğer bir gün başı yanacaksa ya Hamza’dan ya çenesinden yanacaktı.

İkisini de pek bir severdi, sorun görmüyordu.

Yaralı bacağı aksasa da edalı edalı yürüyüp millete şöyle bir görün-
dü, Haşim’in önüne tepsiyi özenle koydu. Tepsi ne kadar güzel ko-
yulabilirse öyle yani. Karşısına oturup önce adamın çayını doldurdu.
“Demini tutturamam dedim, ağam. Ne kadar olsun?”

Adama alttan alttan baktı, o elini kaldırıp durdurana kadar dem koydu. İçinden de söylendi, bu adam bu kadar yıl iyi bile yaşamıştı. Bardakta kalan azıcık boşluğa kaynar su doldurdu, dudak payına da dikkat etti.

Bilmem, etmem, diyordu ama yine de iyiydi sanki bu işte. Kayın-
babasını hoş ederdi biraz. Çayları doldurunca sessizce yudumladılar,
Hasret konuşsa mı, konuşmasa mı, bilemediğinden yine içinden
Hamza’ya söyleniyordu.

“Ee kızım, anlat bakalım.” Derin bir nefes alıp geriye yaslandı Ha-
şim Ağa, şöyle bir bakınca gençliğinde Hamza kadar boyu, cüssesi ol-
duğu anlaşılıyordu. “Yerini yurdunu bırakıp gelecek kadar ne oldu?”

Yutkundu, muhtemelen şimdi laflarını iyi seçmesi gerekiyordu, pek
de iyi yapardı ya o işi... “Anamla uzun zamandır ters düşeriz,” deyip
dudağının içini kemirdi. “Evlenmemi pek istemez.”

“Bizim hanım gelince de daha bir ters düştünüz o zaman?”

Başını salladı Hasret. “Öyle.”

“Her ana evladının mürüvvetini görmek ister. Anan niye istemez?”

“Ben evlenince tek kalacağından, iş göremeyeceğinden korkar.
Hizmet edecek kimsesi yok,” dedi sakince. Hasret her işi yaptığı için

bir yerlerini hiç kaldırmamış, tembelliğe alışmış, sonra da iş yapamaz hâle gelmişti çakır gelin.

“Tek derdi o olsun, köyde çok yetim var. Konuşup yanına bir kız veririz, bakarlar birbirlerine.”

“Aman!” dedi Hasret hızlıca. “Vallahi yakmayın kimsenin başını, ağam. Günahtır.”

Haşim’in tövbe çekip gülerek çayını yudumlamasıyla laf çakır gelinin yaptıklarına geldi. Adam baştan sona her şeyi dinlemek istiyordu. “Ben çantamı aldım, gidiyordum. Köyden bir akraba, yol, iz bulurum dedim kendi kendime. Hamza da anasının ardından gelmiş, öyle rastlaşınca da bırakmadı sağ olsun,” dedi adamın sorularına istinaden.

Haşim fazla kurcalamadı, genç kızın bu konuda utandığı belli olduğundan konunun üzerini kapattı. Ama o çakır geline bir görünecekti!

Sonrasında ise lafa Hamza’dan girdiler, rahmetli İsmail’den çıktılar. İkili demliğin dibini görünce konuşmaya daldıklarının farkına vardılar. Hasret’e göre adam oldukça düzgün ve kendisine karşı yargısızdı. Başkası olsa kendisine *evini barkını bırakmış, ne olduğu belirsiz bir kız* da diyebilirdi. Adam anlayışlıydı.

Haşim’e göre ise Hasret pek bir zekiydi. Başına gelenleri anlatırkenki sakın tavrı, kendisine laf geleceğini sezip konuyu değiştirmesi, Hamza’dan ve kendisinden söz açılacakken az buçuk anlatıp düzlüğe gelince bırakması... Takdirini kazanmıştı. En büyük oğlunun gelini bir, Hasret ikiye. Hatta ileride Hasret birinci bile olabilirdi, gözlerinin içinde bir avuç cin vardı.

“Ellerine kollarına sağlık, kızım,” diyen Haşim Ağa, ellerini dizlerine koyup ayaklandı. “Vallahi sohbetine doyum olmuyor ama akşam gelmiş çatmış. Az ilerideki demircinin ötesinde bizim dükkânlar var. Bir isteğin, ihtiyacın olduğunda çekinmeden gidip al, uğramışken de bir çayımı iç, görün.”

Kesinlikle gidip de oradan bedavaya istediğini almazdı Hasret. Ama başını salladı uysalca. “Sağ olasın, ağam.”

Başını salladı Haşim. “Haydi, sağlıcakla kal,” diyerek ayrıldı, Hamza zaten kızın her ihtiyacını hallettiriyordu muhtemelen. Elinde sallanan tespihi ve pek de işine yaramayan bastonuyla geldiği yolu geri yürüdü.

“Ay vallahi yaptım herhâlde,” diyerek adamın arkasından baktı Hasret. Düşündüğünden katbekat iyi geçmiş, bir yerde vaktin nasıl geçtiğini de anlayamamıştı. “Hamza nerededir ki şimdi?”

Gözünü etrafta dolandırarak masanın üzerindeki tepsiye topladı, sandalyeleri yerine itti. Son kez hafif bir umutsuzlukla etrafa baktığında ise karşıdan gelen adamı görünce ani bir gülüşle şenlendi yüzü.

Hamza geliyordu.

Omzuna attığı balta ve yine iki üç düğmesi açık olan kirli beyaz gömleğiyle pek göz alıyordu. “Haspam,” dedi içinden. Kendini biraz keşfettiğine göre Hasret’in sevmeye şekli buydu. “Boyunu posunu göstermese kısır kalır sanki.”

Burnunu çekti, kısır da kalmasa iyiydi aslında. İleride çocukları olurdu. “Bu bizim çocukları da ensesinden tutup öyle taşır vallahi.”

Yaklaştı Hamza, yaklaşırken de genç kızın yüzünü süzüyordu. “Aklından yine hangi güzel şeyler geçiyor, Hasret?”

Hamza’nın kinayesine güldü, etraftaki insanların yine kıyıdan köşeden kendilerine odaklanmasıyla kıpırdandı. “Her zamanki hâlim, bilmez misin?”

“Bilmez miyim? Ne düşünüyordun?” Burnunu çekti Hamza, Hasret’in yeni giydiği elbiseyi şöyle bir süzdü. “Ne güzel olmuşsun.”

“Hım. Sağ ol.” Elbisesinin eteğine elini sürttü Hasret, sonra Hamza’ya döndü. “İleride çocuğumuz olsa onları da ensesinden tutup taşırsın diyordum içimden.”

Bir an duyduğuyla öksürecek oldu Hamza ama iki derin nefesle toparlandı. Meseleye hızlıca uyum sağlamıştı. “Ne ensesi Hasret, omzumda taşıyım onları.”

Gülümsedi Hasret, adamın ciddi ciddi verdiği yanıtla içi bir hoş olsa da gözünün önüne pek hoş görüntüler gelse de yerinde durdu. “Yani... Ama gördüm bugünkü çocuğun hâlini. Nasıl güveneyim?”

“Nasılı mı var?”

“Var tabii,” dedi dudaklarını gülmeden tutmaya çalışarak. “Bozuyoruz valla.”

“Çocuğu bir yapalım da bozuşması kolay.”

“Şşt! Az sessiz konuş.”

Hasret'e iki adım daha yanaştı Hamza, genç kızla aralarındaki mesafe azaldıkça arkalarındaki insanların ağzı da biraz biraz açılıyordu. O kadar yanaşıp da ne yapacaklardı ortalık yerde?

"Elin çocuğuna öyle yapıyorsan bizimkine neler yaparsın Allah bilir," dedi Hasret.

Genç kızın gözlerinde oynayan iki üç parıltıya baktı Hamza, bu laf oyunlarına kanıp da sinirlenecek adam değildi. Kendisi Hasret'i kalkan kaşından düşen kirpiğine kadar tanımışken onun hâlâ sinirini denemesi oldukça komikti. "O çocuk ne dedi, biliyor musun?"

"Şuncacık çocuk! Ne demiş?"

"Herkesi duyura duyura *Hasret, Hamza'ya kaçtı*, demiş."

Ağzı açıldı, kaşları kalktı Hasret'in. Onu o çocuk mu demişti? "Vallahi mi?"

"Vallahi."

"Bacaksıza bak, iki de şamarlasaydın keşke!"

Güldü Hamza. "Artık bir dahakine. Hasret kıyıda köşede benimle buluşur mu..." Sesini alçalttı biraz. "Yanaşır mı, koklaşır mı? Hepsine ikişer şamar."

"Ay, çocuk yandı desene."

"Yandı ki ne yandı."

Derin bir nefes alıp şöyle bir salındı Hasret, Hamza'yla hiç konuşmadan bakıştılar bir süre. "Ee, sen niye geldin?"

"Birazdan eşyalar gelecek, yanacak odunuz da azalmış. Yemek, ekmek yapılırsa lazım olur."

"Bize odun mu keseceksin?"

"Kestim, getirecekler." Omzuna attığı baltayı indirip keskin kısmını gösterdi Hasret'e. "Ucu yamuldu, malzemedi kısmışlar herhâlde, aldığım yere gidiyordum."

Hasret'e de fırsattı bu, hemen yaklaşıp adamın dibine kadar girdi. "Hani, bakayım?" Parmağıyla yokladı baltanın köşesi eğrilmiş demirini. "Eh..." dedi biraz bakunduktan sonra. "Suç malzemedi de değil ki..."

"Neyde o zaman?"

“Sende. Maşallah, nasıl vurduysan.” Kurnaz bir bakışla süzdü Hamza’nın göğsünü, kollarına baktı uzun uzun. “Yamultmuşsun.”

Hamza’nın bir anlığına nefesinin kesildiğini fark edince dudağını ısırdı, uzun boyuna ve kendisini neredeyse arkadaki insanlara göstermeyecek cüssesine güvenerek kıpırdandı.

“Ortalık yerde edilecek laf mı bu, Hasret?” Genç kıza dokunmak isteyip de yanaşmayan elini sıktı. “İnsaf be kızım.”

“Ne dedim canım, bizde güzele güzel denir.”

“Bizde de sana güzel denir. Yoldan çıkarma beni ortalık yerde. Gözlerin de düzgün dursun, bakma öyle.”

“Allah Allah, göz benim değil mi? İsteddiğim yere bakarım.”

“Sen şimdi bak istediğin kadar, ben akşam ne yapacağımı biliyorum.”

Adamın ses tonuna ayrı, yiyecek gibi olan bakışlarına ayrı ürperdi Hasret, kuyruğunu sıkıştırdı azıcık. “Edepsiz!”

Hamza’nın gülüşünü kulağının dibinde hissetse de bozuntuya vermedi. “Ben geri döneceğim evime,” diye konuştu baltanın eğri ucunu izlerken. “Burada ne konuşuluyor ne bakışılıyor doğru düzgün.”

“Dereyi evinin önünden geçirteyim?”

“Aman, havanı yesinler. Gidiyorum ben.”

Hasret tam uzaklaşacakken kolundan tutup çekti Hamza, arkadan gelen kısık şaşkınlık nidalarını duymuyordu, onlar da alışıyordu. “Gece gelsene arkadaki dut ağacının oraya.”

“Bilmem ki.”

“Bilirsin, bilirsin. Sana yemeni aldım.”

Yerinde kıpırdadı Hasret, sonra kaşlarını kaldırdı. “İsteyen mi vardı sanki, ne gerek var?” dedi ağzının kenarıyla ama nasıl bir şey aldığını şimdiden merak etmiş, gözleri hevesle parıldamıştı.

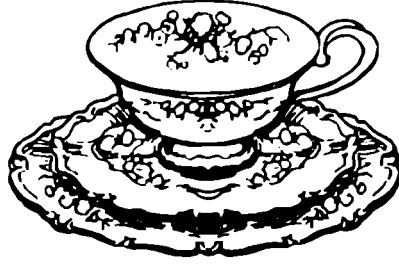
“İçimden geldi.”

Biraz durdu, dudağının içini ısırdı, yüzünü düşürdü, oflayıp pufladı. Ama gözlerindeki heyecan da istek de yerli yerinde duruyor, Hamza’ya göz kırpyordu. “İyi madem, gelirim.”

Lafını sŧyledikten sonra kolunu çekip salına salına girdi eve Hasret, Hamza arkasından baktı hayranlıkla. Kŧylŧ Şaşkın Şaşkın Hamza'ya baktı. Bu adam bu hâllere mi dŧŐecekti?

İçli bir nefes verdi kapanan kapıya doğru Hamza, baltasının sapını iki ũ kere yere vurdu. Dudağında hevesli, hevesli olduğundan daha da fazla istekli bir tebessŧm vardı. *Hasret ateş, ona yaklaŐma* deseler dahi Şu saatten sonra ua ua giderdi.

“Hey gidi dağ başım...” dedi Hasret'in ardından. “Bŧyle mi eğilecektin?”

9. Bölüm

Nasıl geçti bakalım?”

Elinde tepsiyle sırtı sırtı mutfağa girip de duyduğu ani sesle sıçraması bir oldu Hasret'in, akli bir karış havada dolanıp duruyordu Hamza'yla konuştuğundan beri. Dut ağacı falan deyip aklını alıyordu kolay yoldan. Sanki onunla buluşmaya hevesliydi!

Öksürüp kendini toparlamaya çalıştı, dağılması uzun sürmezdi ama yine de daha doğru düzgün tanıımıyordu bu öğretmeni. Belki de çok dedikoducuydu. “Nasıl olsun, iyiydi çok şükür.”

“Haşim Bey buraya kadar gelip ilgilendiğine göre önemli biri olmalısın.”

İçli bir nefes aldı Hasret, bu kadını böyle basit akıl yürütmelerle mi öğretmen yapmışlardı? Kendisi başka insanlardan çok kendiyile konuşmasına rağmen ağızdan iyi laf alıyordu. *Çaylak*, dedi içinden.

Hoş, Hasret de kolay anlaşılacak biri değildi. Kendine iyi katlanıyordu.

Düşüncelerini bir kenara koymayı denedi, tam kadını yanıtlayacakken tekrar konuştu öğretmen: “Rahatsız oluyorsan bu konulara girmem ama buraya biraz yabancı gibi duruyorsun. Üç senedir bu köydeyim, merak ettiklerin varsa yardımcı olmak isterim.”

İşte, şimdi tam yardımsever bir öğretmen edasındaydı ve Hasret pek çok şeyi öğrenmek istiyordu. “Çok yabancı sayılmam ama buralara uzak kaldım biraz,” dedi hiç detaya girmeden. Kadın konuşmak istiyor gibi görünüyordu, sessiz kalıp bardakları yıkamaya başladı.

“Doğrudur. Hamza Bey'le görüşüyorsunuz sanırım?”

“Hım, öyle.”

Kadının biraz tereddüt ettiğini fark etti. “O hâlde burada geçici misin? Yanlış anlama lütfen, uzun zamandır yalnız kalıyorum ve konuştuğum kişi sayısı çok az. Merak ediyorum.”

Kadının sesinin kibarlığı ve nezaketli tavırları neredeyse merakını gölgeliyordu. Hamza bu kadınla konuşup sonra kendisiyle konuşunca aradaki farkı hissediyordu kesin. Ama ona neydi ki, gül gibi kızdı Hasret. Dikenin çoktu ama katlanmayı seviyordu Hamza.

Yani en son öyleydi.

“Yok, estağfurullah.” Kadının söylediklerini aklında tutup yanıtlamaya çalışırken bir yandan da bardakları ters çevirip yerleştiriyordu. “Ben evden kaçtım, ondan geldim.” Rahatça konuştu Hasret. Her zamanki hâliydi.

“Nasıl yani?”

“Öyle. Bana zarar etmeye başladı orası, duramayınca da göçtüm buraya. Burada da kalıcı değilim, başımı sokmaya yer olsun diye geldim,” dedi kısaca. Hamza’yı işin içine katarsa ve bu kadın da dedikoducu çıkarsa ortalığı batırırdı. Şimdi hızlıca yayılan *Hasret, Hamza’ya kaçmış* dedikodusunu açık ve sağlam bir şekilde *Hasret, anasının evinden kaçmış, kocaya kaçmamış* dedikodusuna çevirmeliydi.

İkincisi en azından daha idare edilebilirdi.

“Anladım,” dedi öğretmen nazik yüzü şaşkınlığa bürünürken. “Buralarda böyle cesur kızlar görmeyeli çok oluyor. Maalesef gördüklerim beğenilmek uğruna aynı renkten çiçek olup zamanla solup gidiyorlar. Zararın farkında değiller.”

Başını salladı Hasret, dudağını büktü biraz. “Buraların âdetini pek bilmem ama ben yapamam öyle.” Hasret’i ne kadar değiştirmeye çalışsan, hangi kaba koysan yine Hasret’ti. Hayatın cilvesiydi ki Hamza’nın yanında yumuşuyor da yumuşuyordu. Aslında bu da çok korkutucuydu. Farenin kulak yemesi gibi, Hamza da üfleye üfleye uyuşturup tüketiyordu kesin Hasret’i. “Boyu devrilmeyesice!”

“Efendim?”

“Yok, size demedim. Elbise için de sağ olun vallahi. Bardakları yıkadım ben, odaya geçeyim de az toz alayım.” Hızlıca kalkıp gitti

odasına Hasret, içinden söylenmeden de edemiyordu. “Yalnızmış. İnsan bir dağa taş konuştur da atar içindekini yahu, bu kadın dır dır ötecek mi başımda?” Arkasından geliyor mu diye kontrol edip kapattı kapısını. “Benim derdim başımdan aşkın, köyün kızları çiçek olsa ne olur, olmasa ne olur?”

Burnunu çekip başındaki yemeniyi çıkardı, aklına yine Hamza düşse de hemen onu bir köşeye iteleyip ağzını burnunu güzelce sardı ve odayı temizleyip süpürmeye başladı. İlk geldiklerinde Hamza fazla olan her şeyi dışarı atmıştı. Öyle yakası bağı dağınık çıkınca belki yanlış anlaşılmıştı ama zarar etmezdi. Sahipliydi işte o adam.

Bir saate yakın zamandan sonra belini zar zor doğrultup odaya bakınca derin bir nefes verdi. “Çakır gelin gibi oflaya puflaya gidiyor vallahi ömrüm.”

Az biraz kendiyle vakit geçirdikten sonra aklına parası düştü. Hazıra dağ dayanmazdı. Şimdi tavuğu, ineği olmadığına göre para getirecek kapısı da yoktu. Oturup bir bir saydı, saydıkça da dertlendi.

Bir yerde çalışmalı, iş öğrenmeli, elini geliştirmeliydi. Hamza’nın cebine bakıp da geçecek değildi ömrü, öyle olmasını hiç mi hiç istemezdi. Belki köydeki kızlardan rengi böyle ayrılıyordu. Koca parasının sefasını sürmek; aynı zamanda kocanın eline kalmak, diline düşmek demekti.

Her zaman hoşsohbet olacak değillerdi bu adamlar. Kavgaya girince dini imanı unutanı çok görmüştü Hasret. Rahmetli İsmail de öyleydi. Ne kadar bağına bassa, koynuna alacak olsa da Hamza, Hamza’ydı. Herkes gider, bir kendine kalırdı Hasret.

Derin bir nefes aldı, azıcık düşündü. “Bu öğretmen üç senedir buradaymış. Bilir herhâlde kimin nasıl çalıştığını.”

Kesin bilirdi, o yüzden kendi kendine konuşmalarını yutup içeri doğru yollandı Hasret. Kendine bir bardak su alma bahanesiyle öğretmenin yanına gidip tezgâha yaslandı. “Sen nereliydin, Öğretmen Hanım?”

“İstanbul.”

“Doğma büyüme?”

“Evet.”

Kaşlarını kaldırdı Hasret, o zaman ne işi vardı bu dağ başında?
“Burası zordur sana o zaman. Toz toprak.”

“Bana pek dokunmuyor aslında. Bahçeden hiç anlamam, o yüzden bulaşmadım toprak işine.”

Konunun istediği yere yaklaşmasıyla gülümsedi. “Burada çok bağ bahçe işi olur ama yine de az buçuk öğrenmişsindir.”

“Yok maalesef, hiç. Birkaç öğrencim yevmiyeyle üzüm bağlarına gidiyor, beni de çağırıyorlar en azından göreyim diye ama yakınlarda gördüklerim yetti de arttı bile.”

“Hım... Bağ bozumuna mı?”

“Hem ona hem de şey...” İnce kaşlarını çatıp gözlerini kıstı öğretmen bir şeyi hatırlamaya çalışır gibi. “Bu üzüm ağaçlarını buduyorlarmış sanırım. Ona da gidiyorlar. Hatta dün bir öğrencim dersi bırakıp gitti çalışmak için.”

Yani şu an tam çalışma mevsimiydi.

Üzüm bağları olmadığından ne üzümü ne budamasını bilirdi Hasret. Öğrenilmeyecek şey değildi, zor olduğunu sanmıyordu. Ama kiminle konuşup nasıl ayarlayacaktı işi? “Hamza’ya söyleyeyim bari,” dedi dudağını kıpırdatmadan, o da başta dayılanıp çalıştırmam derdi ama Hasret ifadesini alırdı. Şimdiye kadar kiminkini alamamıştı ki?

“Üç beş insan anca tanıdık, Hasret,” dedi kendi kendini bozarak.

Öğretmen hâlâ karşısında konuşuyordu ama onu duyduğu pek söylenemezdi. İki üç lafına eşlik edip ayrılacaktı ki konu dönüp dolaşıp Hamza’ya geldi. Ne bereketli adamdı Hamza da, konuş konuş bitmiyordu.

“Ustabaşı dediğim kız Gönül’dü, yeğeni sürekli okuldan çalışmaya gidiyor. Hatta...” Biraz duraksadı kararsızlıkla, ölçüp tartıp devam etti. “Hamza’ya bayağı bayağı yanıktır.”

Duyduklarıyla gözlerini ters ters kırıştırdı Hasret, olmasa şaşardı zaten. İlla biri çıkacaktı.

Yutkundu, damarlarından bütün vücuduna ince ince yayılan sızıyı hissetti. Bayramlık ağzını da yarı tövbeli dilini de açtıracaklardı. “Allah Allah,” dedi sakın kalmaya çalışarak. “Nasıl yanıkmış?”

“Hamza’yla aranızda bir şeyler olduğunu düşündüğüm için anlatıyorum. Ben her zaman kadının tarafında olurum.”

“Hıı...” dedi kadını hızlandırmak ister gibi. Bu ara lafları dinlemek istemiyordu, Haticelerle ilgilenmezdi.

“Gönül şimdilerde nişanlı. Ama eskiden Hamza’nın adını dilinden düşürmezdi.” Öksürdü. “Benim tanıdığım kadınlara göre biraz tuhaftır. Bir keresinde, ‘Hamza’nın dokuz çocuğu olsun, yine koca niyetine alırım,’ demişti. Asla unutamıyorum.”

“Çüş!” dedi kendini tutmadan Hasret, sonra ne diyeceğini bilemeyerek ağzını açıp kapattı. Zaten doğru düzgün olanı onu bulmazdı. Bulunca da kuyruğuna böylesi takılırdı işte. Bir kova suyu daha hak ediyordu şimdi Hamza. İnsan bir gelip anlatırdı böyleyken böyle diye.

Hamza, Hasret’in belalısı; Gönül, Hamza’nın belalısı.

“Hamza peki?”

“O pek ilgilenmezdi böyle şeylerle. Hatta sizi yan yana görünce çok şaşırdım, normalde ketumdur bildiğim kadarıyla. Karşılıklı bir ilişkiniz olduğunu gördüğüm için anlatmak istedim, biraz masum görünüyorsun açıkçası dışarıdan. İlk geldiğim zamanlar lafları çok dönmüştü ikisinin.”

Yutkundu Hasret. Kadının dediklerinin yarısını dinledi, yarısını dinlemedi. *Sevmedim*, demişti Hamza. *Görüşmedim, buluşmadım, daha beter şeyler yapmadım* dememişti. Şüphede bırakıyordu Hasret’i. “Ne diye döndü dedikoduları?”

“Gönül, Hamza’yı seviyor diye...”

“Bu kadar mı, başka bir şey?”

“Yani ben bu kadarını duydum.” Durdu biraz. “Ama şimdilerde bile gördüğü zaman yanında biter Gönül. Biraz temkinli olman gerekebilir.”

Burnundan derin bir nefes aldı Hasret, gözlerini kapattı gerginlikle.

“Bir adı çıkmış koca almadığımız kalmıştı.”

Epey derdi tasalıydı, düşünüp taşındı. “O kadın peki?”

“Nasıl?”

Öksürüp boğazını temizledi Hasret, Hamza'dan değil de o kadından konuşmak istiyordu sadece. "O kadın nerede oturuyor?"

"Buranın çaprazındaki evde hemen. Hep evin etrafında dolanır, çok görürsün." Biraz durup düşündü kadın. Öğretmen Hanım'ın temiz, beyaz yüzü düşüncelerini o kadar açık ediyordu ki Hasret okuma bilmeseyse bile onun suratını okuyabilirdi. Tereddütlü bir şekilde konuştu: "Hatta sen dışarıdayken gözü hep buralardaydı."

Kaşlarını kaldırdı, ensesinde gözü olsa ancak o kadar arkasını görürdü Hasret. Ama o kadını hiç sezmemişti. Hamza hakikaten de aklını çok dağıtıyordu. O geldikten sonra hissi de düşüncesi de körelmişti. "Görüşmüşler mi önceden?"

"Ben o kadarını bilmem. Ama benim dediğimi söyleme, başıma iş açılır. Buralar hep onların," dedi Hamza'nın ailesini kastederek.

"Demem." Sakince pencereden dışarı baktı Hasret, sanki kadını görebilecekti. "Nasıl bir şey peki kadın?"

Dudağını büktü öğretmen. "Şöyle mavi gözlü, kırmızı yanaklı biri. Senden azıcık uzun. Dışarı çıksan kesin görürsün. Hemen kendini belli eder."

"Haspam! Ben belli edeceğim onu." Başını salladı Hasret ama içten içe düşüncelere dalıp gitmişti. Normalde erkeklerin onun peşinde kuyruk olup da Hamza'nın uğraşması gerekmiyor muydu? Ama maşallah, Hamza bu rolü ondan pek güzel kapmış, üstüne de kadın katmıştı.

"Vallahi adı çıkmış bunun," dedi homurdana homurdana, burnunu da çekti gıcık bir tavırla. "Alınmaz bu saatten sonra böyle koca." Öğretmenin anlamayan bakışlarına karşılık gülmeye çalıştı. "Evde su var mı? Çeşmeden doldurayım da geleyim." *Az da şu kadını göreyim,* diye devam etti içinden.

"Vardı aslında biraz."

"Azdır o, yetmez. Nerede kap kaçak, ben doldurayım."

Öğretmen şaşkın şaşkın baksa da başını sallayıp Hasret'in eline tutuşturdu kapları, Hasret yine kendi kendine konuşarak çıktı dışarı. "Haspam! Dokuz çocuğu olsa yine alırmış! Ben sana alacağını söyledim de neyse..."

Başını sağa sola doğru oynattı gevşemek ister gibi. “On çocuk da şart oldu durup dururken.” Evin önündeki geniş yolun köşesindeki çeşmeye doğru yürüdü, çaprazda kalan eve gözünün kıyısıyla baktı. Bakarken az daha takılıp düşecekti, son anda toparlandı.

Orada sahiden de bir kadın vardı. Kendisinin yaşlarında, belki daha küçüktü. Beyaz tenli, al yanaklı ve masmavi gözlüydü. Epey de güzeldi. “Kenafır gözlü!” dedi ters ters. Yutkunup önüne döndü, aslında biraz uzun bakınca kız o kadar da güzel değildi. Kendisi daha güzeldi, hem daha akıllıydı. Bunu sulu dereye götürür, susuz getirirdi.

Çeşmeye gidip suları doldurmaya başladı, dudağının içini kemirmekten kanatmıştı. Büyük kap dolunca zar zor kaldırıp kenara koydu, küçüğü dolsun diye bıraktı.

Kenardan köşeden kendisine bakan köyün erkeklerinden haberi yoktu, Hamza’yı ve o kızı düşünüyordu. Akşam olmak bilmemişti. Evden kaçmış, Haşim’le konuşmuştu. Gönül’ü öğrenmiş, üstelik görmüştü. Bir de yine su taşıyordu.

“Düzgün bir yazgın olsa burada mı doğardın, Hasret?”

Küçük su kabı da dolunca alıp arkasını döndü Hasret. Ama o arada oldukça dalmış olmalıydı ki ne evin yanına eşyaları getiren çocukları ne de arkasında ter içinde kalmış Hamza’yı görmüştü. Yavaş adımlarla kendisine doğru gelen Hamza’nın parıldayan teninden gözlerini çekmeye çabaladı, elindeki suyu yere bıraktı.

“Geçmişini siktiğimin iti!”

Adamdan duyduğu küfürle gözlerini açtı kocaman, kendisine mi demişti? “Ne?”

“Sana demedim, yavrum.” Gözlerini Hasret’in arkasında kalan bir yerden çekip de yüzüne bakınca anladı genç kız. Arkada kalan oğlanlara diyordu Hamza, yine de şimdi ikisi de sinirliiyken iyi bir kavga edilirdi.

Biraz soluklandı Hamza, genç kızın yanına iyice yaklaşıp çeşmede elini yüzünü yıkadı. Hasret de göz ucuyla evin kapısında durup sürekli bu tarafa bakan Gönül’e bakıyordu. İstemsizce elini Hamza’nın sırtına koydu, omzuna doğru sürttü. “Çok mu yoruldu?”

Saçlarını da biraz ıslatıp eğildiği yerden kalktı Hamza, mendiliyle yüzünün nemini sildi. Hasret elinin onun sırtından düşmesiyle öksürüp kıpırdandı. Ama Hamza'ydı bu, hemen yaklaşıp mesafelerini azalttı, elini de çeşmenin yüksek mermerine yaslayıp genç kızı arka tarafa doğru neredeyse görünmez yaptı. Hasret'in hoşuna giderdi. Yani Gönül denen kızışmış karıyı çatlatmak için iyi bir mesafeydi.

Dokuz çocukla bile almış! Burnunu çekti gerginlikle.

"Hayır olsun, az daha dursam döveceksin, Hasret."

İçli bir nefes aldı Hasret. Hamza'nın gözlerinin yüzünden ayrılmaması, etrafa kaymaması içini ferahlatıyordu. Ama burada böyle kalacak mevzu değildi bu. İnebildiği yere kadar eşecekti.

"Kulağıma bir şeyler geldi."

"Belli, belli. Neler gelmiş de güzelim yüzün böyle asılmış?"

Hamza'nın her daim kendisine olan o yumuşak bakışlarını görünce azıcık yumuşayacak olduysa da tuttu kendini. "Ne olacak, adın çıkmış! Millet seni konuşuyormuş."

Hamza'nın kaşlarının hafif çatıldığını görünce dudağının içini ısırdı. Sabırla yanıtını bekliyor, *yok öyle bir şey* demesini istiyordu.

"Yalan demişlerdir."

"Dememişlerdir." İçli bir nefes alıp kollarını doladı göğsünde, Hamza'ya biraz yanaşmadan da edemedi. "Bundan sonra olmaz bizim iş."

"Niye olmazmış?"

"Olmaz işte. Adı çıkmış adamı almam ben."

Hamza derin bir nefes aldı, biraz da güldü, Hasret'in yüzünü izledi, bir ara eli yanağına dokunacak olduysa da yarı yolda kaldı. Genç kızın ara ara arkaya bakan ve öfkeyle parıldayan gözlerini fark etmişti. "Kim söyledi sana Gönül'ü?"

Yüzü sertleşti bu kez Hasret'in, bir de adını anıyordu. "Kim dediyse dedi. Sen böyle herkesi benden saklayacaksan şimdiden söyle, ben de yoluma bakayım."

"Hasret."

"Ne Hasret?"

“Öğretmen mi söyledi?”

“Yoo.”

“Bana yalan söyleme.”

“Benim göbek adım yalandır, beğenmiyorsan kapıya.”

Hamza hemen dibinde duran genç kızın düşmüş yüzüne baktı, onun kendisini bu kadar kolay uzaklaştırması bazen dokunuyordu. Etrafındaki insanları bir Hasret için umursuyordu ama dokunmadan da edemiyordu.

Hem pek bir üzgündü Hasret. Üzüldüğünde sinirlenir, karşı tarafı kendisi kadar üzene kadar da durmazdı. Yine de kıskanıyordu işte Hasret. Hamza dudağının kıyısıyla güldü buna ama aksi gibi Hamza nefes alsa Hasret sinirleniyordu. Hem sır saklıyor hem de açığa çıkınca anlatmak yerine *kim söyledi* diye soruyordu. Ebesi söylemişti! “Açıktaki bir yer mi gördün, neye gülüyorsun?”

Parmağının tersiyle genç kızın yüzünü okşadı Hamza, etrafta kimse olmasa hiç düşünmeden öperdi Hasret'i, gözüne çok tatlı geliyordu bu hâli. “Kıskanmışsın da ona gülüyorum.”

“Kıskanmadım.” Başını kaldırıp gözlerine baktı Hamza'nın. “*Gönül, Hamza'yı seviyor; dokuz çocuğu olsa yine alır, diyorlar.*” Aynısını bir adam kendisi için dese ortalığı yakıp yıkmasını iyi bilirdi. Ama söylemedi, konu dağılıyordu.

“Hamza kimi seviyor, onu da diyorlar mı?”

“Demiyorlar.”

“Yarın söylerim o hâlde, derler.”

“Ne diyecekler?”

“*Hamza, Hasret'i seviyor; başkasına da bakmaz* diyecekler.”

Kaşlarını kaldırdı, başını ötelere çevirdi Hasret, etkilendiyse bile belli etmeyecekti. Daha geldiğinin ilk günü Hamza'nın adını başkasıyla duyuyordu, kırılan kalbi de bir yerde sarılmak istiyordu. “Ben daha da seni tanımam etmem.”

“Ne yapacaksın ya?”

Omuz silkti Hasret. “Daha gencim. Kaç koca eskitirim, biliyor musun sen? Bulurum birini.”

Hamza gözlerini arkadaki oğlanlara dikerek homurdandı. “Beni eskitmeye ömür yetir de gerisine bakarsın.”

Yutkundu Hasret, Hamza’nın koluna yavaşça vurdu. “Neyse sus, dua saati falandır da tutar şimdi.” Hasret sıkıntıyla baktı yine etrafına, ağzının içinden konuştu. “Senden başkasını içim çekmiyor.”

“İyi bari, elin adamları yüzünden şu genç yaşında beni mahpusa koymazsın.”

Etrafına bakınıp adama azıcık daha yaklaştı Hasret. “Hiç belli olmaz, ayağını denk al.”

“Sen... Sen var ya.”

“Hım.” Alttan alttan baktı Hamza’nın yüzüne.

“Yatsıdan hemen sonra dut ağacının altında. Unutma, senin hatırın var diye yanaşmıyorum burada.”

“Bu yanaşmamış hâlin, tabii canım.”

“Öyle. Akşam yanaşmış hâlimi görürsün.”

“Beni korkutma, gelmem.”

Güldü Hamza, bayağı da keyifli güldü hatta. Hasret de ürperdi. “Biraz kork, Hasret.”

“Ne olmuş, ne olmuş?”

“Ne olacak? Hamza bir araba eşya getirmiş kızın evine; dolaplar, sandıklar, incik boncuk bir sürü şey.”

“Aboo... Ev mi açıyor bu kıza?”

Köşeden duyan başka bir kadın ağzını kapattı şaşkınlıkla. “Ay yok kız, Haşim Ağa gidip konuşmuş kıyla.”

“Haddini bildirmiştir.”

“Yok yok, oturup çay içmiş.”

“Vışş...”

“Yaa... Derler ki bu sandıkları mandıkları Hamza almamış.”

“Neymiş ya?”

“Söz bohçasıymış, Mediha karı yollamış.”

Dudaklarını bükebildiği kadar aşağıya doğru büktü kadın. “Haşim Ağa da karısı da kızı kabul etmiş o hâlde. Nasıl alacaklar o kızı yahu? Babası yok başında, anası desen...”

“Ben orasını bilmem. Ama şu peynirci Halil var ya; bu kız ona süt, yumurta satıyormuş. Oradan tanışırlarmış.”

“Haa, pazarın az yukarısında.”

“He he, o diyesiymiş ki kız çok cingözmüş. Zehir gibi kafa varmış kızda, iki lafını dinlesen elinde avucunda ne varsa alırmış. Öyle diyor.”

“Aboo...”

“Ya işte, sen o Nezihilerin boş karıyı gelin edeceğini mi sandın? Ey anam ey...”

Kadın kaşlarını kaldırdı duyduğuyla... Sonra da burada duyduklarını yaymak için başka bir komşusuna gitti.

“Ne olmuş, ne olmuş?”

“Hamza, Hasret’e sevdalıymış. Kızı almış, söz bohçasını da yollamış.”

Çıkan dedikodular öğretmen vasıtasıyla Hasret’in kulağına da ulaşmıştı. Çok kötü bir şey demiyorlardı, hem Gönül’ün hem de Hamza’nın eski nişanlısının lafı edilirken Hasret’in lafının edilmemesi hakaret sayılırdı.

“Ne yapmayı planlıyorsun peki?” diye sordu Öğretmen Hanım, Hasret onu son bir saattir daha yakın buluyordu kendine. En azından Hamza’da gözü olmadığını anlamıştı ve kendisi için genel manada bir risk teşkil etmiyordu. “Çalışacağım,” dedi düşünceli düşünceli. “Biraz para biriktirip yaşar giderim.”

“Hamza Bey peki?”

“Evlenelim derse gelir ister,” dedi rahat görünmeye çalışarak. Hayal ederdi geleceklerini hatta çok güzel hayal ederdi; geceleri tavana baka baka, gülerek. Ama tek bir plan kurmazdı başkasıyla.

Kendi canından olan anasıyla *şunu yaparız, bunu satar geçiniriz* diye bin akıl yürütmüştü zamanında. Ama hepsinde yarı yolda kalmıştı. Elin adamına bel bağlamazdı Hasret. Süt, ağzını epey yakmış; yoğurda mecal bırakmamıştı.

“Onu biraz fazla dışlıyorsun gibi geldi bana,” dedi Öğretmen Hanım. Hasret düşünceli bakışlarını genç kadına dikti. Hamza’yı dışlamıyordu, korkuyordu sadece. Birini yüreğine alırsa o kişinin yüreğini çalıp gitme imkânı da çok olurdu. Korkuyordu. Bunun muhabbetini de etmek istemezdi. “Ben bilmem, zaman gösterir her şeyi,” dedi geçiştirmeye çalışarak.

Bu konular ağzının tadını kaçırıyordu, şimdiden düşmüştü yüzü. Oysa az önce oldukça neşeliydi. “Aman Hasret, yine oluruz,” dedi mırıltıyla. “Babam mı ölmüş, Hamza’m mı ölmüş? Ne bu tasa!”

Kalkıp gitti öğretmenin yanından, kadının arkasından şaşkın şaşkın baktığını görmedi. “Çok değişik bir kız,” dedi öğretmen. Sonra fısıldadı çayını az buçuk boyalı dudağına doğru yaklaştıırken. “Sürekli de kendi kendine konuşuyor, hasta değildir inşallah.”

Hasret kapıdan çıktıktan sonra kadının kendi kendine konuştuğunu duysa da ne dediğini anlamadı. Dudaklarını birbirine bastırarak güldü, bu kadını da bozmuştu yarım günde. “Yaparız, yaparız,” dedi sırta sırta. “Herkesleri kendimize benzetiriz.”

İki elini beline atıp artık dayalı döşeli olan odasına baktı. Hamza dolap getirtmiş, yatağı yeniletmış; çarşafından yastık kılıfına, odanın köşesindeki komodinden küçük dikiş makinesine kadar odayı doldurmuştu. “Söz bohçası bile böyleyse bu adamı her türlü almalı,” dedi gülererek.

Artık param yok, pulum yok lafını geçmişti. Bir şeyler alıp kendisi için bir şeyler yapmak istiyorsa yapabilirdi Hamza. Bunları alıp koyacak parası yoktu işte Hasret’in, biriktirdiği üç kuruş hiçbir şeye yetmiyordu ve Hamza’nın yanında tüm dertlerine bir yenisini ekleyip parayı düşünmek istemiyordu. “Aman, ölemem ya.”

Derin bir nefes aldı, düşündükçe kendini azar azar gömüyordu. O yüzden daha fazla düşünmeyecekti. Hamza ileride yüzüne vurmazdı bunları aldığını. Ama yine de derse birkaç yanıt verebilmek isterdi Hasret. Hatta kavga etseler ve Hamza bunu yüzüne vursa *ah, hepsinin*

parası burada diyebilmek isterdi. Ama ne o kadar parası ne de verecek yanıtı vardı, bu da çaresizlikle kızdırdı genç kızı. “Derse *yapmasaydın* derim. Allah Allah, ben mi dedim al diye!”

Yine de içine şöyle bir otururdu. “Ya da öpücükle borcumu öderim,” diyerek karara bağladı en sonunda. Sonra da güldü kendisiyle dalga geçer gibi. Eh, bir öpücüğü bile bu kadar şeye fazla gelirdi ama... Neyse.

Değerliydi Hasret. Çok değerliydi.

Değerli olmalıydı.

Eğer bunu çok söylerse olurdu.

En sonunda adını bilmediği kayınvalidesinden gelen ve köşede kalan kutuyu açtı. “Vay anasını! Nezihi olacağım diye altın tası bile eksik etmemişler.” Dudağını aşağı bükerek kutudaki çeyizden bin kat güzel eşyaları çıkardı, böyle kurak yerde ne biçim zenginlerdi?

“Hamza’yı bırakıp anasını almalı,” dedi gülerek. İki kahve takımı, kahve yanı su bardağı takımı, porselen tabaklar, sürahi takımı, ne varsa çıkardı. Sonunda oturup hepsini izledi bir bir. “İneği bağışlasam bir takımını alamam ben bunların,” dedi en sonunda hayretle, evin kapısını bacasını iyi kilitlemeliydi. Kendisini bile çalabilirlerdi ama bunları çalmamalıydı.

Sonunda derin bir nefes verip takımları geri yerleştirmeye başladı. Ama dalgınlığına mı yoksa elinin ayarsızlığına mı geldi bilinmez, kahve takımının fincanı çat diye düştü elinden ve sapı kırılıverdi.

Ağzı şaşkınlıkla aralandı, Hasret’in. “Ay ama...” Düşen fincana da kırılan sapına da kaşlarını çatarak baktı. Bir an ne yapacağını bilemedi, öylece kaldı. Niye kırılmıştı ki şimdi? Daha bir yudum kahve içmemişti içinden. “Bu birleştirilir mi ki geri?” Fincanı ve sapı birleştirip baktı, dudağının içini ısırdı bir süre.

Zaten her şeyi berbat etmese ölüp giderdi Hasret.

“İki gram güzellik yapılmaz sana, Hasret.” Özenle kutuya koymaya başladı geri kalanları. “Bunlar nerede, sen nerede! Dağdan inmiş gibi devirip durursun işte!”

Hafifçe dolan gözlerini de kurulamadı, kutuyu kapatınca başında bağdaş kurup oturdu, kendini tutamayıp bir de buna ağladı yüzü

gözü kıpkırmızı olana dek, konudan konuya geçti, her şeye üzüldü. “Biberlerime ne oldu ki şimdi?” Burnunu çekti, başındaki örtünün ucuyla gözlerini kuruladı. “Marullarım da vardı. Sulamamıştır o uyuşuk karı.”

Yarım saat kadar oturup ağladı ama neye ağladığını, daha doğrusu hangi birine ağladığını bilmiyordu. Sonra kendi kendine dahi konuşmadan gidip üzerini değiştirdi, yatağına kıvrıldı. Hamza gelene kadar uyuyacaktı.

Gün battı, dışarıdan birkaç tıkırtı geldi, az buçuk gürültü geçti, akşam ezanı okundu, ezandan sonra bir baykuş öttü, Hasret sanki daha önce hiç uyumamış gibi yeni yatağında uyudu.

Yatsı ezanından on dakika sonra da kurulmuş saat gibi tak diye ufak bir çarpıntıyla birlikte kalktı. “Ay...” Elini yüzünü ovaladı yataкта oturarak. “Ölmüş müyüm ya?”

“Yok yok. Yaşıyorsun hâlâ.”

Gelen sese tilki gibi dikti kulaklarını. “Hamza? Neredesin?”

“Nerede olacağım gülüm, pencerendeyim.”

Hasret odaya henüz alışamadığından uyku sersemi hâliyle bir anlığına pencerenin ne tarafta olduğunu hatırlayamadı. “Tövbe estağfurullah.”

“Ya feleğini şaşırtırlar öyle.”

Yataktan tamamen kalkıp sonunda gördüğü pencereye, pencereden görünen Hamza’nın yakışıklı yüzüne baktı. Tam göremediğinden gözlerini biraz kıstı. Yetmedi, biraz daha ovdu. “Of, Hamza...”

“Of, Hasret! Gel haydi, alayım seni pencereden.”

Uyku sersemliğiyle ağrıyan gözlerini eliyle örttü. “Allah rızası için kapıdan çıkayım bir kez, Hamza.”

Hamza güldü Hasret’in mayışık mayışık söylediklerine. Bu hâli gözüne öyle tatlı geliyordu ki sarıp sarmalayas, öpüp koklayası geliyordu. O da olacaktı, derin bir nefes almakla yetindi. Birkaç kez esneyip kendine gelmeye çalıştı Hasret, Hamza da altına koyduğu kütük sayesinde bu kez yüksek gelen pencereye kollarını dayayıp üzerine de çenesini yaslayarak izledi genç kızı. Bir dahakine merdiven getirmek şart olmuştu.

“Dur, ben bir yüzümü yıkayıp geleyim.”

“Gel, gel...”

Hamza'nın imalı sesini duyunca öksürdü, yatarken rahat olsun diye giydiği yeni geceliğinin açıkta bıraktığı omuzlarını kapatmak için kısa saçlarını öne doğru aldı ve sessizce konuştu: “Yatsı namazını da kılayım bari.”

“Çok da beklerim Hasret, istersen oturup nafle de kıl.”

Burnunu çekti Hasret. “Kılarım tabii. İmam torunuyum ben.”

“Hım... Pek belli.”

“Tabii, ot kökün üzerinde yürür. Sen benim amel defterimi bir gör.”

Hamza geniş geniş güldü en sonunda Hasret'in dediğine, kırk fırın ekmek yese yine laf yetiştiremezdi ona. En çok da bu yanını seviyordu aslında. Hiçbir lafı yanıtsız kalmıyor, hem sinirlenip hem yanaşabiliyordu. Sonraki hareketini hiç tahmin edemiyordu.

İki dakika sürmeden elini yüzünü düzeltmiş şekilde döndü Hasret. Ama gözlerinin altı da üstü de şişmiş, dudakları üzgünmüş gibi büzülmüştü.

“Buradan mı geleceğim gerçekten?”

“Kapı ön tarafa bakıyor, *gece gece nereye çıkıyor bu kız* demesinler.”

“Ee, burada görseler *ne işi var bu kızın pencere tepelerinde, Hamza'nın yanında* demeyecekler mi?”

“Desinler.”

Tövbe çekti Hasret, üzerine hızlıca hırkasını geçirdi, saçlarını geriye doğru ittirdi. “Az yüzünü çevirsene, altıma bir şey giyeceğim.”

Hamza yapmayacağını söyleyen gözleriyle daha keyifli bakmaya başladı Hasret'e, genç kız dolaptan dizinin hemen üstünde biten dantelli bir içlik aldı. Tövbe çeker gibi başını iki yana sallayıp yatağın ters tarafına oturarak Hamza'ya pek bir şey göstermeden giydi. Eğer görmek istiyorsa uğraşması gerekiyordu. Öyle bedavadan, Hasret'in gönlünü çalmadan olmazdı.

Sonunda az buçuk kendine geldiğinde pencerenin önüne geldi, sanki Hamza yokmuş gibi kollarını yaslayıp etrafa bakındı. Genç

adamın nefesini boynunda ve göğsünde hissediyordu. “Ee, var mı kimsecikler?”

“İki kişi var, Hasret. Her zamanki gibi pek bir güzeller.”

“Edepsiz.”

“Gel, gözüme sok; sonra edepsiz.”

“Hih! Ay ellemesene, Hamza.” Adamın göğsüne dokunup kaçan eline vurdu Hasret.

“Bakıyordum sadece, gülüm. Şeyi görünüyor da...”

“Hım...” Ağır ağır dudaklarına doğru eğildi. Adamın ağır olsa da sesli nefesini duyuyor, onun kendisini taklit ederek dudaklarına yanaşıp hımlamasını işitiyordu.

“Biraz uzak mı kaldık biz?”

Hamza’nın gülüşünü duydu ama yanıtını beklemedi, bu kez aşağıda kalan yüzüne baktı özleme benzer bir ifadeyle. Çok özlememişti ama. Belki azıcık göresi gelmişti, o kadar. Hiç de alışmamıştı Hamza’ya. Sürekli göresi de gelmiyordu.

Belki bazen biraz geliyordu.

Sonunda kendi kendini ikna edemeyince dudaklarını adamın dudaklarına dokundurdu, saçlarına parmaklarını geçirdi. Kendisine kalmadan güzelce öpmeye başlayan Hamza’nın öpüşüne dudaklarını aralayıp biraz daha alan açtı. Dudağı ısırıldı, emildi, Hamza’nın dili damağına sürtülüp geçti Hasret’i yaka yaka. “Ay sen de Hamza!” diye fısıldadı kısa bir anlığına ayrılan dudaklarına. Ama Hamza duramadan yine yüzlerini birbirine yaklaştırdı itiraz etmeden dudaklarından sakallarına doğru taşıra taşıra öptü Hasret.

Kim takardı ki dut ağacını! Hasret her yeri şenlendirirdi yanında Hamza olunca.

Pencerenin diğer tarafında kıvranıp durmaya başlayınca birbirine yapışan dudaklarını da Hamza’nın durmak bilmeyen ellerini de üzerinden nefes nefese ayırdı Hasret. Alınlarını yasladı birbirine. “Biri... Biri görecek, Hamza.”

Hamza genç kızın konuşmasıyla sanki daha çok istiyormuş gibi sertçe birleştirdi dudaklarını. “Otur pencereye, alayım seni.”

“Dur, deme şimdi öyle.” Hamza’nın istekli yüzüne dudağını ısıarak baktı Hasret, adamın her lafını olmadık yerlere çekiyordu. Kendince de bu konuda haklıydı. O yüzden eğilip bir daha öptü dudaklarından. “Geleyim...”

Etrafı şöyle bir gözleyip pencereye oturdu Hasret, Hamza’nın arkasında homurdandığını işitti. Tam dönecekken belini kavrayan iri ellerle duraksadı, ne yapacağını bekledi. Hamza’nın elleri önce belini sardı, ardından belinin iki yanına çıktı. “Döneceğim bak, yapma öyle.”

“Yaparım öyle.”

Hasret’ten ses seda gelmeyince güldü Hamza, genç kızı böyle etkileyip sessiz bırakınca içi kabarıyordu. “Dilini bağlamayı da öğrendik şükür.”

Hamza’nın şükrettiği Hasret’i pek tabii müşkül duruma düşürüyordu, hiç sevmezdi bir lafı yarım bırakmayı. Ellerini Hamza’nın geniş omuzlarına koydu, sert yüzüne baktı derin derin. “İneceğim.”

Şu *kimleri kimleri cebinden çıkaracak adam* da nazını çekiyor, her dediğini yapıyordu ya... Üzerinde nasıl bir hayrın sevabı olduğunu bilmiyordu Hasret. Kendisinden yana olmazdı tabii, rahmetli İsmail kime nasıl yardım ettiyse onun ekmeğini yiyordu kesin.

“Kucağıma gel, ayakların çıplak yine.”

“Sen beni taşlattıracaksın millete, Hamza.”

“Şşt! Sessiz ol.”

Adamın kendisini almasıyla deminki lafları diyen kendisi değilmiş gibi kucağındaydı, kollarını omuzlarına sımsıkı sardı Hasret. Yüzü Hamza’nın boynuna yaslanınca da burnunu sürtüp kokusunu soludu çekinmeden. Hasret’indi bu adam artık. Kimseye vermeyecekti. Biraz uğraşüyor, ters tepiyordu ama seviyordu da.

Sarılmasını da seviyordu, öpmesini de. Adı çıkmıştı ama olurdu o kadar. Burnunu az daha sürtüp evlenecekti onunla. Tek başına da hayat nereye kadar giderdi, canım! Çakır gelin kocasız, Hasret ise Hamza’sız yapamıyordu demek ki.

Adamı boynundan göğsüne doğru birkaç kere daha öptü. Bacağını okşayan elini hissettikçe daha da yaklaşıyor geliyordu.

“Az dur Hasret, boşa basıp düşüreceğim seni gece gece. Bir gidelim, öyle öp.”

Omuz silkti Hasret. Başını kaldırıp dudağının yanından, sonra çenesinden öptü Hamza'yı. Boynuna sarıldı, çenesinin altını öptü, yükselip dudaklarını öptü birkaç kere. “Ben seni özlemiş miyim neyim?”

Hamza'nın kısık gülüşünü duyunca kendi yüzü de güldü, az yumuşak davransa belki daha çok sevecekti Hamza. Ama her sevenin bir kusuru yok muydu, dikenini soyunup dökünse bir kavgada daha da acımaz mıydı canı?

Dut ağacının yakınına gelince Hamza'ya daha sıkı sarıldı, gözlerini kapattı biraz, bedenine sardığı elleriyle sırtını okşadı, biraz da sığınır gibi gömdü başını. “Geldik.”

“İndirecek misin beni?”

Hamza'nın duraksadığını fark edince başını geriye doğru çekti biraz. “Ayakların çamurlu değil mi?” Eğilip baktı. “Değilmiş. Basayım.”

“Şşt...”

“Fısıldıyorum Hamza, sessizim.”

“Ona demedim.” İnmeye çalışan genç kızı biraz daha sıkı tuttu. “Biraz böyle dur.” Hasret'in çakmak çakmak bakan gözlerine baktı Hamza, beline sarılıp yaklaştırdı bedenlerini. “Sen niye mutsuzsun bakayım?”

“Değilim, benden âlâ mutlu mu olur?”

“Ben gözünden anlarım.”

“Anlayamazsın. Bir daha bak.”

Biraz eğilip burunlarını birbirine sürttü Hamza. “Anlat bakalım, ne oldu? *Ne olsun* diye yanıt verme.”

“Ne olacaktı ki?”

“Onu soruyorum işte, Hasret.”

Ağzını açıp konuşacak oldu Hasret ama sonra geri kapattı, bir bir kuşandı yine arsızlık zırhını. “Aman, sen de! Madem yanaşmayacaksın ne diye çağırdın ki beni?”

Hamza'nın çatılan kaşlarına baktı alttan alttan. “İlla uçkurumu mu düşüneceğim, Hasret?”

“O yüzden evlenmek istemiyor musun?” Kaşlarını kaldırdı kalırdabilirdi kadar ama şu günlerde ne varsa gözlerinin dolası, ağlayası geldiğinden fazla da kaldıramıyordu. “Neyim için seveceksin başka?”

“Neyini mi seveceğim?”

“Hım?”

“Dikbaşlılığını seveceğim, Hasret.” İki adımda genç kızı dut ağacının kökten beri çapraz büyüyen kalın dalına yaklaştırtıp oturttu. Kendisi de bir adım uzaklaşmadan dibine girdi iyice, ellerini ağaca yasladı. Hasret gözlerini kaçırmıyordu sürekli ama yakalamasını bilirdi; yaklaştı, yanağını okşadı. “Çekincesizliğini, hoyratlığını, kadir kıymet bilmezliğini...”

“Ne?”

Gülüp devam etti Hamza: “Beni inatla itişini ama dayanamayıp ardımdan gelişini.”

“Senin yine dilin açılıyor,” diye homurdandı Hasret.

“Gel de beraber açılın.”

Derin bir nefes aldı, Hamza’ya böyle yaklaşınca da sarılıp boynuna boynuna ağlayası gelmişti. Hiçbir şeye layık hissetmiyordu, sanki onca parlak eşyanın arasında eski püskü, kahverengi bir kıyafetti Hasret. Üstelik yalnızdı da. “Annenin gönderdiği eşyalar var ya...”

“Var. Söz bohçası onlar.”

“Öyle. Oradan bir fincanın sapını kırdım. Ama istemedi oldu.”

Hamza burnundan sıkın bir nefes verdi, sitemli sitemli baktı. “Buna mı üzdün canını sahiden?”

“Hım... Bir de biberlerim nasıl olmuştur ki? Ben orada gidip ineğimle, tavuklarımla konuşuyordum. Burada sadece seni bekliyorum, Hamza.”

“Yabancıladsın burayı.” Hasret’in önüne gelen birkaç tutam saç ızzenle geriye çekti, yanağını okşadı sakince. Lojmanın yanına küçük bir kümes eklemek şart olmuştı.

“Öyle. Ama oraya da tanıdık değilim artık.” Yutkundu. Dişi kuş değildi Hasret, yuvasını kendi yapamıyordu. Üstelik atılmıştı bir de yuvadan. Şimdi başka yuva arıyor, Hamza’nın sözünü verdiği yuvayı

da *hakkım var* deyip isteyemiyordu. Kaçak hayatı yaşayamazdı, ayrık oru değildi ya yedi sene kökünü kurutsa toprak görünce yine yeşersin.

Hasret'ti bu. Kökü sağlamdı ama bir kere toprağından koparsan küser, daha da zor yeşerirdi.

"Ağabeyimin beş gün sonra düğünü var."

"Hayırlı olsun."

"Ondan evvel istemeye geleceğim seni."

Hasret kaşlarını çatıp baktı Hamza'ya, gözlerinde hâlâ bir tutam hüznü vardı. "Kimden?"

"Kimden olacak, yavrum? Senden."

Çatık kaşları biraz düzeldi Hasret'in, güldü dayanamayıp, Hamza'nın yüzüne yüzüne güldü hem de. "Vermem ki." Hasret'i Hasret'ten kim alabilmişti şu güne kadar?

Ama adamın hiç bozulmayan duruşu, manidar gülüşü ilk günden beri tuhafına gidiyordu tıpkı şimdi olduğu gibi. Bildiği "erkek adam" tanımına göre çoğu söylediği ağır lafa, Hamza'nın *ne diyorsun sen* deyip bağırması gerekiyordu kendince. Ama Hamza hayatında ilk defa densiz, ayarsız, ağzı bağırsız bir kız görmüş gibi hayran hayran bakıyor; tek laf etmiyordu. Yani sorun kesinlikle Hamza'daydı.

Ve o böyle yapınca Hasret'in daha çok dikleşesi, binbir laf söyleyesi geliyor; Hamza'nın ucunu bucağını görmek istiyordu. Mesela en çok neye delirirdi Hamza?

"Evlenince de böyle diyeceksen işimiz var ama haberin olsun."

Adamın dediğine şaşırıp ağzını açtı Hasret. O neye delirirdi, bilmiyordu ama kendisini delirtmeyi pek iyi biliyordu. "Edepsiz."

"İşine gelmeyince tabii."

Adamın omzuna vurdu bu kez Hasret ama gülmemek için kendini zor tutuyordu. Hamza'nın alnına parmak uçlarını değdirip saçlarına doğru sever gibi okşadı, gözleriyle elini takip etti. Yüzlerinin arasında bir karış mesafe ancak vardı ve Hamza'nın elleri, dizinin üzerinde duruyordu. "Hem annenin fincanını da kırdım. Gelmesin, görür."

"O halledilir, sıkma canını."

"Sapı koptu ama hepten."

“Olur öyle.”

“Ama çok pahalıdır.”

“Senin pahanla ölçüşemez, Hasret. Bir fincanla kendini denk mi tutuyorsun Allah aşkına? Sudan sebepten dert edinme kendine.”

Diğer elini de Hamza'nın saçlarına yerleştirdi Hasret, yüzü şimdi fazlaca gülüyordu. Çıplak ayağını oturduğu ağaç dalından çekti. “Kim öğretiyor sana bu dilleri?”

Bu adam böyle demeye devam ederse ilerisini de merak ederdi Hasret. Mesela kırdığı kaçınıcı fincana kadar kızmazdı Hamza?

“Göz seni görünce gönlün bir şakıyası geliyor, Hasret. Kendiliğinden.”

Dudağını ısırıp güldü Hasret. Kendisi dut ağacının eğri dalında oturuyor, Hamza da epey yakınında duruyordu. Dudağını ısırarak baktı biraz adamın yüzüne, ayağını ağır ağır sürttü Hamza'nın siyah kumaş pantolonunun yetişebildiği yerine. Şimdi gelip ikisi bu hâldeyken biri görse seyret köyün hâlini...

“Öyleyse iyi, sen bazen ezber de yapıyor gibisin.”

“Ne ezberi?”

Başını yukarı çevirerek güldü Hasret, gecenin karanlığına doğru uzanan dallara baktı, ayağını az daha sürttü yukarı doğru. İçinden sesli sesli gülmek gelse de tutuyordu. Çok gülünce çok ağlanıyor, çok ağlayınca da çok gülesi geliyordu insanın demek ki. “Ben bilmem orasını.”

“Okumam var deyince sen beni muallim sandın herhâlde.”

“Yok yok, olsan vay çocukların hâline.”

Hamza ciddileşip yüzünü geri çekti biraz, Hasret'in bacağı sabit dursun diye tuttu, aklını dağıtıyordu dizine değen yalın ayağı. “Benden iyi baba olur,” dedi ciddiyetle.

“Ne?”

“İyi baba olurum diyorum. Öyle dışarıya olduğum gibi *astım kes-tim* olmam. Sen bayağı kötü bellemişsin beni. İki gün sonra çocuk istemem de dersin.”

“Çocuğu köpek yavrusu gibi ensesinden tutup götürdün, daha ne belleyeyim, Hamza? Öyle yaparsan tabii yapmam.”

“Kendi çocuğuma öyle olur muyum, Hasret?”

Adamın ciddi ciddi yakınmasına gülesi gelse de tuttu kendini Hasret. “Ben orasını bilmem,” dedi kaşlarını kaldırarak. “İki üç tane çocuk yapıp bakmak lazım.”

“Olmaz.”

“Niyeymiş?”

“Beşten aşağı rengimi belli etmem.” Gülmeye başlayan Hasret’in çenesinden küçük bir makas aldı. “Göbek adım üçkâğıtçıdır.”

“Ben yalancı, sen üçkâğıtçı. İyi olur.”

Hamza genç kızın bu dediğinden sonra dayanamadı. Yakında olan yüzüne, öncekilere nazaran daha yumuşak seçtiği sözlerine ve Hasret’i bilmese “aşık” diyeceği yumuşak bakışlarına. Dudaklarını birleştirdi genç kızın çenesinden tutarak, hızlıca öpüp geri çekildi. “Sen bir iyi davranıyorsun bana, hayırdır?” Genç kızın öpücükle şaşkına dönen yüzüne bakıp gözünü kırpıttı serserice. “Gelirken de öpmeler, sarılmalar, ‘özledim’ler...”

“Başka zaman ne yapıyorum sanki, Hamza?”

“Ne bileyim, böyle narin narin sevmelere pek alışık değilim. Sen öpmeden önce bir terbiyelerdin aslında.”

“Yaa...”

“Yaa işte. Zalimin kızı, gün yüzü mü gösteriyorsun?”

“Sen de iki sataşıyoruz diye yürek yerine taş taşıyoruz sanıyorsun, Hamza.”

“Taşımıyor musun?”

Omuz silkti küskünce Hasret, ötelere baktı. Hamza tarafından bakanca böyle görüldüğünü pek tabii tahmin ediyordu ama adamdan bizzat duymak da yüreğini kırıyordu.

“Ee, o zaman seviyorsundur da beni...”

“Anca rüyanda.”

“Âşık da değilsin yani.”

“Gözüme bile göstermem seni.”

Hasret’in tavrına güldü Hamza, yanağını ve çene hattını okşadı ağır ağır. “O zaman kapmasınlar beni?”

“Öyle kapılıyorsan kapsınlar.”

“Ee, sen de hemen vazgeçiyorsun benden.”

“Sen olsan geçmeyecek misin?”

Burunlarını birbirine sürterek konuştu Hamza: “Başkasını sevsen mezarımda bile rahat duramam.”

“Tövbe de.”

“Tövbe...” Hasret’in çenesini parmaklarının arasına aldı şefkatle. “Oldu mu?”

“Olmadı, eve gidince bir de namaz kıl, yetim doyur da düzelsin.” Dudaklarının üzerine vurdu Hamza’nın. “Ağzını da düzelt. Ne o öyle, her şeyi konuşuyor.”

Hamza genç kızın söylediklerine güldü, ağzına vuran elini öptü. Hasret dediğinin azıcık öfkeli, çokça dikenli olanı makbuldü. Tekrar birleştirdi dudaklarını. Uzun uzun öptü, aralarında mesafe olmayan bedenlerini birbirine sürttü, ellerinin değmediği yer kalmıyordu Hasret’in bedeninde. Bir sırtında dolanıyor, bir an sonra beline iniyordu.

Genç kız geri çekildiğinde gözlerini zar zor açtı, nefes nefese dağıtmaya çalıştı aklını. “Hıı, oynaşmaya gelmemişsin.”

“Oynaşmak ayrı, konuşmak ayrı hoşsa ben ne yapayım, Hasret?”

Adamın dediğine güldü Hasret ama bedenleri birbirine bir kez daha sürtünce işler değişti, gülüşünün yerini yarı hırslı bir ifade aldı. Parmaklarını Hamza’nın saçlarının arasından geçirdi hafifçe çekiştirerek, bu kez kendisi yaklaşıp öptü onun karşılık vermesine bile fırsat vermeden.

Kabul ediyordu artık, bu adamın hamurunu Hasret için yoğurmuşlardı. Kollarını adamın omzuna sarıp şimdiye kadarki en müstehcen öpüşmelerini yaşattı Hamza’ya. Tabii, çok bildiğinden değil, çok istediğindendi bu. Zar zor ayrıldıklarında nefes nefese kalmışlardı, Hasret utancından konuyu değiştirmeye çalıştı hemen. “Hani sen bana yemeni almıştın?”

“Aldım.”

“Vermedin ama.”

“Aklımı başımda bıraksaydın verirdim şimdiye.”

Dudağını ısırarak baktı Hasret, onun da aynı gülen ifadeyle yüzüne baktığını görünce başını salladı iki yana. “Ne oldu, niye bakıyorsun öyle?”

“Bugün bir üzgünsün bir mutlusun. Yorgunsun ama gözlerin ayrı parlıyor. İtiyorsun ama her zamankinden fazla çekiyorsun, Hasret.”

“Her zamanki hâlim işte.”

“Yok... Keyfin yok senin.”

“Var yahu, gülüyorum ya deminden beri.”

Başını salladı Hamza, Hasret’in düşmeye başlayan yüzü ve parıltısı azalan gözlerini izledi. Biraz baktı neler görürüm diye, sonra yanağını okşadı usul usul.

Ona ilk baktığında uzaklarda bir yükseltinin üzerinde, yalnız bir ağaçtan başkası yoktu genç kızın bakışlarında. Rüzgâra, kara kışa alışık; dallarının yarısı kuru, yarısı yeşil; yaşamaya ferî kalmamış meyvemiz bir ağaçtı. Yalnızca etrafında dolanan iki üç tane kuşu var. Ne rüzgârdan koruyanı vardı ne de budayıp bakanı. Öyle yaşayabildiği kadar gelmişti bu günlere.

Şimdilerde dalları daha yeşildi, yaprakları daha gürdü. Birkaç meyvesi dahi vardı ama tepesinde ötüşen kuşları yoktu Hasret’in. Burada eski evinde olduğundan daha yalnızdı.

Yapayalnız.

“Öğretmenle iyi anlaştın mı?”

“Çok konuşuyor, biraz da saf ama iyi.”

“Yarın anamgil ekmek yapacaklarmış.” Hasret yorulmasın diye söylemeyecekti aslında ama onun da tanışıp ısınması lazımdı bir yandan, hem belki kız kardeşiyle iyi anlaşırdı. “Hasret’e de söyle dedi.”

“Yaa, gelirim ama kimseyle tanış değilim ki. Sen de gelecek misin?”

Gitmezdi genelde Hamza. “Geleceksen geleceğim.”

“O Gönül karısı geliyor mu?”

“Anam hazzetmez ondan. Gelmez.”

“İyi, iyi. Hazzetmesin zaten.”

Güldü Hamza, genç kızın kızaran yanaklarını okşadı, burunlarını sürttü birbirine. “Yarın sabah gelip alırım seni o hâlde.”

“Olur.” Aklına gelen şeyle kaşlarını kaldırdı Hasret, kollarını edalı edalı sardı Hamza’nın boynuna. “Ben de sana şey diyecektim.”

“Ne diyecektin?”

“Burada çalışma zamanıymış.”

Başını hızla iki yana salladı Hamza. “Hayır, olmaz, Hasret.”

“Bak, bak. İzin mi alıyoruz be, haber veriyorum.”

“Hasret...”

“Hamza’m... Nerede çalışıyorlar, nasıl yapıyorlar, anlatırsın değil mi?” Burunlarını sürtüp dudaklarını küçük küçük öptü adamın. “Canım Hamza’m...”

“Beni kandıramazsın. Paraya ihtiyacın yo...” sözü kesildi Hamza’nın, dudakları ayrılınca devam edebildi: “Dursana kızım, iki laf ede...”

Sonunda konuşmaktan vazgeçip sarılıp sarmalandılar yine. Hasret’in kolları Hamza’nın başına kadar dolanmıştı. Sonunda ayrıldıklarında güldü Hamza. “Böyle arada kaynatamazsın.”

“Vallahi kaynatmayacaktım. Ne olmuşsa hep böyle...” Hamza’nın dudağına baktı bir süre, zar zor gözlerine çıktı bakışları. “Bir öpesim falan geliyor, anlamadım.”

“Sen âşık falan mı oldun yoksa bana?”

“Ne bileyim, hiç huyum değildir.”

“Allah Allah, bir bakmak lazım şu işe.”

Hamza’nın dediğine güldü Hasret. Onun sürekli dudaklarına bakarak dişlerini sıkmasına, ağaca yasladığı yumruk olan ellerine bakacak olursa iyi bir irade gösteriyordu. Ve ona yapmadığını bırakmıyordu Hasret. Her anlamda hem de.

“Sen nasıl dayanıyorsun bana?” diye sormadan edemedi bu yüzden, gülmeye çalıştı. “Taş olsa çatlar.”

“Taş olsam çatlarım ama ben sen miyim, Hasret? Âşığım da dayanıyorum.”

Ağzını açtı, sonra geri kapattı Hasret. Gözlerini kırptırdı; şimdi övmüş müydü, yermiş miydi? Kendisi konuşmadan devam etti Hamza: “Çiçeklerinde dahi dikenlerin var, Hasret. Ama bir gör...” Saçından bir tutam alıp burnuna yaklaştırdı usulca, derin derin kokladı. “Nasıl seviyorum her hâlinle.”

Belli ediyordu zaten Hamza. *Sevmiyorum* dese bile seviyordu. Her şeyini düşünüyor, herkesten öne koyuyor, bakışıyla bile değerini gösteriyordu Hasret’e.

Ama kadir kıymet bilmezdi Hasret. Hamza en değerli mendillerini yarasına sarar, herkesi karşısına alır, gece gündüz demeden gelirdi ama onun verdiği değerın çeyreğini verebilir miydi Hasret?

Daha doğrusu kendine değer vermeyen, başkasına verebilir miydi?

Sabah akşam kendini törpülemeye çalışıyordu ama kimin huyu üç günde çıkmıştı ki Hasret’in çıkacaktı? Kendini sevebilmiş miydi de Hamza’yı onun hizasında sevebilecekti?

Değer veriyordu, şu saatten sonra ne hayatında ne de yatağında başka adam istemezdi. Ama evliliğin de bir dengesi olması lazımdı. Çocuk yetiştireceklerdi. Sever, yüreğine koyup taşırdı Hasret. Ama şimdiye kadar ne öğrenmişti de evladına öğretecekti?

Onca düşüncenin ve Hamza’nın gözlerinde yer eden sevginin, şefkatin altında ezilmeye başlayınca her zaman yaptığını yaptı yine. “Aman!” Burnunu çekti Hasret. “Seversen sev, sanki bana batıyor da dert ediyorum. Yemenimi istiyorum ben, doğru düzgün konuşamadık da.”

Hamza’nın düşünceli duruşuna rağmen hafifçe güldüğünü görünce rahatlardı biraz.

“O aklındakileri de konuşacağız uzun uzun.”

“Aklımda hiçbir şey durmaz benim, konuşmam,” dedi hoyratça ama Hamza yaklaşp da alnından öpünce çenesi titredi biraz, yutkundu.

“Zamanı daha gelmemiş.”

“Hiç gelmez.”

Hamza bir daha öptü, sakın durmaya çalıştı Hasret. Dolmak isteyen gözlerini öteye beriye çevirip, kırpıştırıp kuruttu. Titremek isteyen çenesini ovaladı. “Senin bana yemenimi veresin yok galiba.”

“Önce öpücük isterim.”

“Bir sürü öptüm ya.”

“Oralardan değil. Yanağımdan istiyorum.” Genç kızın çenesinden makas aldı çapkınca. “O kumaşlar için olan gibi, uzun uzun.”

Yaklaştı, dudağının hemen yanına dudaklarını bastırdı uzun uzun. Aynı o akşamki hisle dolunca gülümserken buldu kendini. Hafifçe geri çekildi. Bir de aynı lafını tekrar etti Hasret: “Beni düşündüğün içindi.”

Geri çekilirken başında hissettiği örtüyle gülümsedi. “Ya, rengi ne güzelmiş,” dedi iğne oyasını ayrı; açık ama fazla uçuk olmayan mor yemeninin ucunu ayrı incelerken.

“Güzel tabii... Pek güzel.”

“Yakıştı mı?”

“Çiçek gibi oldun.”

Güldü Hasret, örtüyü yüzüne doğru biraz daha çekip oyalı kısmını alnına indirdi, cilveli cilveli baktı Hamza’ya. “Kabak çiçeği falan değil, değil mi?”

“Tam da kabak çiçeği. Sabah akşam önüme koy, hep yerim.”

“Ya Hamza...”

“Ne Hamza?” Genç kızın boynuna eğilip sıkıca sarılarak birkaç öpücük çaldı, sonra beline sarılıp kucağına aldığı gibi eve doğru yürümeye başladı. “Yorgunsun sen hâlâ.”

“Gidecek misin sen hemen?”

“Gitmeyeyim mi?”

“Git. Beni de daha çağırma akşamları. Hiç de konuşamadık. Öbür gün çalışacağım ben.”

“Hasret.”

“Ne Hasret? Küsüm artık seninle, beni geri odama ko... Hih! Oramdan öpmesene, Hamza!”

10. Bölüm

Sabahın erken saatinde elinde güğümüyle evden çıkıp karşıdaki çeşmeye doğru yürüdü Hasret. “Adam evi yapmış, dayayıp döşemiş ama aklına su çekmek gelmemiş!” Başını iki yana salladı. “Bu Hamza’nın aklı hep iki karış havada.”

Elinin tersini ağzına yaslayıp esnedi, erken kalkmaya alışıktı normalde ama dün gece düzeni hepten bozulmuştu. Bir de sabah uyanınca *kalk kız* diye çağıranı, ahırdan bağıranı ve kümesten sesleneni olmayınca bir yokluk hissetmiş; öylece tavana bakmıştı bir süre.

Kendini annesinin sesinin gelmediğine ikna etmesi biraz uzun sürmüştü.

“Aman, sanki nimet!” diye mırıldandı tavuğu, horozu için. “Anca çalışıyordum, şimdi yan gelip yatarım.” Ama yumurtaları, sütü, sağarken iki yudum süt verdiği kedisi, ikide bir sinirlendiği horozu ve horoza sürekli iş atan kara tavuğu yoktu.

“Hamza’yı bugün sıkıştırayım da bakalım neredeymiş şu bağlar, bahçeler,” dedi geride bıraktıklarını aklından silmeye çalışarak. “Öyle düşünerek olmaz.”

“Hayırlı sabahlar.”

Duyduğu ince sesle gözlerini diktiği güğümden çekti, yanında duran üç kıza baktı. En önde kısa, sarışın; yanında da esmer, ikiz gibi benzer iki kız. “Hayırlı sabahlar,” diye karşılık verdi onların tonunda kibarca.

“Adın çok duyuldu buralarda,” diye tatlı tatlı gülümsedi kız, dişlerini göstermeyi pek seviyordu belli ki. “Hasret diye işittim ama...”

“Hasret adım.”

“Ben de Mürvet.”

Arkadaki kız düzeltti. “Mürvet değil, Mürüvvet.”

Arkadakine kızgın bir bakış atıp döndü sarışın kız. “Mürvet, Mürvet.”

Hasret güldü kızın tatlı tavrına, arkasındaki kızlara baktı ne diyeceğini bilemeyerek. Kızlar konuşkandı, ikisi de sırayla tanıttı kendini. Biri Eda, diğeri Ela. Gülümsedi ama bu hâli kısa sürdü Hasret’in. Bunlar çok konuşuyorlardı.

Bir başladılar köyde söylenenlerden; kimin ne dediğinden, ne alıp sattığından, nerede oturduklarından çıktılar. Pek memnun olmasa da can kulağıyla dinledi Hasret, sanki kırk yıllık tanışlarmış gibi onlara benzer yanıtlar verdi.

Yeni hayatı burada filizlenecekti, toprağını tanımalıydı.

İnsanlarla pek muhataplığı olmadığından onların yaptıklarını yapıyor, dediklerini diyordu şimdilik.

“Burada iki büyük aile vardır zaten; biri Nezihiler, diğeri Görgülüler. Hiç anlaşılamazlar, evvelden husumetleri var. Biri köyün bir ucunda, diğeri öbür ucundadır.”

Ela devam etti usulca, ikizine göre sesi daha inceydi. “Kadın meselesiymiş.”

“Hıı, evet. *Köygöçüren* derlermiş kadına. İki taraftan da sevmişler. Nezihilere nişanlamış babası ama o Görgülülerin beyine kaçmış, karışmış ortalık. Gerçek midir, bilmem ama öyle duydum.”

Uzaktan da olsa hasmı vardı demek Hamza’nın. “Öyle düşmanlık var mı ki şimdi aralarında?” diye sormaktan alamadı kendini.

“Öyle kanlı bıçaklı yok tabii. Ama birbirlerine kız alıp vermezler, ticaret yapmazlar.”

“Hamza Ağa’mıla öbür taraftan Murat’ın arasında husumet vardı ama eskiden. Su meselesiydi herhâlde.” Kızlar bu meseleyi tam bilmedikleri için kem küm edip geçiştirmişlerdi. Sonra konu dönüp dolaştı, Hasret’in istediği yere geldi. Dedikodunun tatlı havasına kapılıp konuşurken kendisine yaklaşmıştı üç kız. Hasret’in kanı da onlara biraz ısınmış olabilirdi. Pek bir tatlılardı.

“Biz de ne yapalım Hasret abla; gündüzleri tarlada, akşam evde çalışıyoruz valla.”

“Bağda mı çalışıyorsunuz?”

“He, Gönül karısı burnumuzu sürtüyor.”

Ustabaşı gibi bir şey demişti öğretmen de sanki Gönül için. Parasız kalıp taş kemirirdi de onun emri altında çalışmazdı Hasret. Burnunu çekti gıcıkça. Yani bu kızlarla birlikte de çalışamayacaktı. Muhabbetin yönünü değiştirdi. “Gönül’ü duymuştum sanki...” dedi kızların ağzını ararcasına.

“Hı, pis yosma şuradaki evde oturuyor.”

Arkasını dönüp hiç bilmiyormuş gibi o eve baktı Hasret. “Hım...” dedi mırıldanarak. “Gördüm onu, ilk geldiğimden beri bakıp duruyordu ama selam sabah vermedi hiç.”

Kızlar şeker bulmuş karıncalar gibi yanaştılar yine Hasret’e. Önce birbirlerine baktılar, söyleyip söylememek konusunda kararsız kalmışlardı. Mürüvvet diğerlerinden daha atılgandı, hemen o başladı: “Bakar vallahi, bakar. Gözünü dört aç Hasret abla, çingiraklı yilandır o. Geldiğini belli etmezse kuruyup gider.”

“Niye ki?” diye sordu masumca. Belki bu kızlar öğretmenden fazlasını biliyordu.

“Hamza Ağa’mda gözü vardı hep. Ne laflar etti *istiyorum* diye de ağam bakmadı, az daha minareye çıkıp ezan diye okuyacaktı valla.”

Hasret nedense kızın bu dediğine gülmesini zar zor tuttu, kendinden az daha evde kalmıştı varsa o da Gönül olacaktı. Pek kepaze bir kadındı. “Allah Allah. Niye böyle bu?”

“Küçüklükten severmiş sözde. Ama o hep öyledir. Yanından iki erkek geçse hemen bağıra bağıra güler, sesli sesli konuşur. Ağam da ondan yana bakmayınca hırslanmış.”

Diğer kız konuştu: “Nişanlı şimdilerde ama adama acıyorum vallahi.”

“Adamın Gönül’de gözü yok ki...”

Kendi aralarında kıkırdadılar kızlar, biri utanmıştı. Ama Hasret kurcalamadı, kendi işini halletmişti de Ela denen kızın nişanlı adama

vurgunluğu kalacaktı. “Hamza neresinde bu işin?” dedi Hasret, onun tavrını öğretmen anlatmıştı ama bu kızlar ondan daha eskiydi burada.

“Vallahi, iki gözüm önüme aksın ki hiçbir yerindedir, ablam.”

Diğer kız devam etti: “Yanaşmaz da yanaştırmaz da ağam. Hem Haşım Ağa’nın da kulağına gitmiş, Gönül’ün laflarından sonra baba-sıyla da konuşmazlar.”

“İyi bari,” dedi Hasret sakince, kızları bir sırtıma aldı öyle olunca. “Siz ağamla nasıl tanıştınız?” diye sordular neşeli bir merakla. “Ben pazarda gördüm geçen gün sizi. Sen önde gidiyordun, ağam arkandan geliyordu. Ay, bir güzeldiniz ki vallahi aklım oynadı, baktım kaldım.”

“Ben göremediğime yanarım! Ama anam anlattı *kızın peşinden ayrılmıyor, gözünü ayırmıyor*, diye. Ağam demiş ki ‘Hasret’in peşinde dolanıyorum ama yüz vermiyor.’”

“Sahiden de vermiyor muydun, Hasret abla?”

Kızların hızlı hızlı konuşmasıyla ağzını bir açıp bir kapattı Hasret. Hamza sahiden böyle mi demişti? Dudağını ısırdı kendinden habersiz, ne diyeceğini de şaştı. Şimdi *tabii ki yüz vermedim* dese bir dert, *verdim* dese başka bir dertti. “Ay!” dedi derin bir nefes alarak. “Ben pek konuşmam böyle şeyleri, ayıptır.”

“Ama...”

Kızların mahzun ifadelerini görünce dudağını ısırdı. “Hamza yalan demez, oradan bilin ne bileceksiniz.”

Kızların ince kıkırdamaları dinmedi bir türlü, en son anaları kapıya bacaya çıkıp da çığırmaya başlayınca oflaya oflaya bir hâl oldular. Hasret’in yanından gitmek istemiyorlardı, şeytan tüyü vardı bu kızda.

Hasret ise mutluydu nedense. Kızları sevmişti; çok cana yakın, bir de saflardı. O yüzden onlar arkalarını dönüp gitmeden küçük bir heyecanla konuştu: “Müsait olunca uğrayın yanıma, çay içip konuşuruz yine.”

Dudağının içini ısıra ısıra yanıtlarını bekledi; ilk kez hoşsohbet, gülmeli eğlenmeli bir ortamı olacaktı belki de. Ama kızlar gelmek istemeyebilirlerdi. Ya da anaları babaları izin vermeyebilir, *o kız evden kaçmış, gitmeyin yanına*, diyebilirlerdi. Bunları düşündükçe davet ederkenki hevesi soldu biraz Hasret’in.

“Ay, sahi mi?”

“Ben gelirim valla, ne zaman gelelim?”

“Ben de. Yarından başka gitmeyeceğim çalışmaya. Bensiz görüşmeyin, çatlarım.”

Kızların şen şakrak yanıtlarına gülümsedi yüreği heyecandan daralarak. “Ne zaman isterseniz gelin, buralardayım ben hep.”

Kızlarla vedalaşıp lojmana döndü ama artık hayatının her yeri kalabalık gibiydi. Eskiden bir çakır gelin, bir kendisi olurdu. Bu sadeliğe alıştığından ve henüz kimseyi yeteri kadar tanımadığından boğucu geliyordu Hasret’e.

“Dün akşam Hamza Bey yemek yollamış ama gördün mü, bilmiyorum canım. Derin uyuyordun, kapını çaldım ama duymadın.”

Ölü gibi uyuduğu zamanlarda mı yoksa Hamza’yla buluştuğu zamanlarda mı çalmıştı kapısını? Bunu bilmediği için gözlerini mutfak masasının üzerinde duran reçel tabağına dikti Hasret. “Kapı da çalıyor bu kadın,” dedi mırıldanarak. “İşte, görgülü olunca... Ben de çalayım bundan sonra.”

“Efendim?”

“Erken geldiyse uyuyordum o zamanlar.”

“Saat yedi gibiydi.”

Durdu Hasret. “Akşam ezanından önce mi, sonra mı?”

Bu kez öğretmen durdu. “Biraz sonra sanırım. Akşam ezanı kaçta okunuyor ki? Bir dakika, takvimim vardı.”

Hasret tam gerek olmadığını söyleyecekken gidip baktı takvime. “Aa bu geçen senenin takvimiymiş. Yeni almamış mıyım ben?”

“Mühim değil,” dedi Hasret. Kadın elini beline atarak bu kez takvimi düşünmeye başladı, Hasret tebessüm etmeye çalışıyordu. Ama insan akşam ezanı vaktini bilmez miydi? Güneşin battığı zamanlardı işte. Görgülüydü, bilgiliydi ama biraz hayatı yaşamıyor, kafasını kaldırıp etrafa bakmıyordu sanki bu kadın.

“Aman, bana ne?” dedi dudaklarını azıcık oynatarak, derdi başından aşkındı zaten. Şimdi güzel bir elbise giymeli, süslenip püslenmeli

ve Hamza'nın gelmesini beklemeliydi. Hem belki sabah tanıştığı kızlar da ekmek açmaya gelirdi de yine onların sohbetini dinlerdi.

Ama *çalışmaya gideceğim* mi demişlerdi?

Hatırlayamadı.

Zaten günün en önemli olayı Hamza'nın anasıydı. Dün gece Hamza'ya küstüğü sıralarda pencerenin dibinde kimlerin geleceğini, neler yaptıklarını kısaca anlatmıştı Hamza. "Bir bağda nasıl çalışacağımı anlatmadı, işine gelmiyor tabii."

"Hasret, kapı çalıyor ama ellerim dolu. Bakabilir misin, canım?"

Üzerini düzelterip kapıya koştu hızla, bu saatte Hamza gelmezdi. Vakit hâlâ çok erkendi, öğretmen gitmediğine göre çocuklar da okula gitmemişti henüz.

Hızlıca açtı kapıyı. Karşısında bir eli cebinde, sakalı tıraşlanıp düzeltilmiş ve ütülenmiş gömleğiyle jilet gibi duran Hamza'yı görünce kaşlarını kaldırdı. Baştan aşağı süzdü şöyle bir.

Düğüne mi gidiyordu bu adam da böyle hazırlanmıştı? Hem Gönül'ün perdesi niye yarıya kadar açıktı?

"Günaydın."

Biraz durup izledi Hamza'nın keyifli yüzünü. "Günaydın," deyip bedenini süzdü bu kez dudağında beğeni barındıran bir gülüşle. "Hayrola, düğünüm mü var?"

"Daha yok, çayını içmeye geldim."

Kapının pervazına kalçasını yaslayıp kollarını göğsünün altında birleştirdi Hasret, Hamza'nın gözlerinin bir anlığına açık düğmesinden görünen çiçeklerine kaydığını görünce dudaklarını bastırdı birbirine. "Çayımı içmeye gelmiş," dedi keyifle, biraz ukalalıktan zarar gelmezdi. "Özledim demiyor da..."

"Derim gülüm, seni mi kıracağım?"

Burnunu çekip etrafa baktı Hasret, sonra Hamza'ya döndü parılayan gözleriyle. "Çayım taze bitti, kahve yapayım mı sana?"

"Elinden zehir olsa içerim be Hasret. Ama bizde kahvenin tuzlusu makbuldür."

“Tuzumu her zaman herkese çıkarmam öyle.” Parmağıyla kapıyı eőelemeye başladı kendinden habersiz, sağı ayağıının parmak uçlarını yere koyup topuğunu sağı sola salladı ocuk gibi. “Ananı babanı alıp gel, öyle yaparım.”

“Az kaldı Hasret, ona da az kaldı.”

“İçeri mi geleceksin?”

“Yok, köy kazan olmuş kaynıyor zaten. Sen sayvana gel de orada içelim.”

Herkes görecekti, iki sırnaşıp gülüşemeyeceklerdi yani. Gözleri adamın üzerinden çekilip elindeki poőete kaydı. “O poşet ne?”

“Tatlı.”

Daha çok güldü Hasret. “Elin boş gelmeyi bilmiyor musun sen?”

“Yok. Geldiğim yer pek bir tatlı, eksik kalırsam ayıp olur.”

“Yaa...” Etrafta kimsenin olmadığını görünce Hamza’nın omzuna vurdu yavaşça. “Niye öyle şeyler söylüyorsun? Bari yalnızken söyle de cevabını verebileyim.” Hamza’ya vurduğı eli tutulup da avuç içi hızlıca öpölünce tekrar baktı etrafına Hasret ama elini geri çekmedi. “Ne yapıyorsun, Hamza?”

“Özlemişim, ne yapayım?”

“Daha dün gece...”

“Dün gece deme bana, Hasret. Ne yaptın ettin de uyku girdirmedin gözüme.”

Hasret dudaklarını ısırđı yine. “Of Hamza, konuşma şöyle.”

“Konuşurum. Günahı da benim, sevabı da.”

“Hemen tutturdun ama gideceğim diye.”

“İşim vardı, gülüm.”

“Gecenin o saati benden başka ne işin var, onu da konuşuruz tabii.”

“Hasret!”

“Sen geç otur da geliyorum ben.” İçeri gidecekken elinden tutup çekti yine Hamza, adamın yakın duran yüzüne beğenisini saklamaya çalışarak baktı Hasret. “Ne oldu?”

“Odandaki pencereden aşağıya bak azıcık.”

“Niyeymiş?”

“Bakınca görürsün.”

Tekrar soracaktı ki Hamza ardını dönüp gitti, oturdu sayvanın altına rahatça, bir de Hasret’e göz kırptı. “Kırpmasa eksilir zaten bir yerleri... Yakışıklı sanıyor bir de kendini,” dedi yutkunarak, sözlerine zıt bir şekilde içi giderek baktı adama. “Hiç de değil.”

Hızlıca içeri girip kahveyi falan unutarak odasına koştu, pencereyi açıp baktı aşağıya. Baktığı gibi de ağzı açık kaldı.

Anasının evindeki penceresinin altında yetiştirdiği çiçekleri buraya gelmiş, dikilmiş, bir de sulanmıştı. Bazıları çiçek açmış, bazıları ise tomurcukluydu. Bir de kümes vardı onların az ilerisinde, etrafında da eşinen beş tavuk.

Dudağını ısırdı Hasret. Dirseklerini pencereye, yüzünü de ellerine yaslayıp dolu gözleriyle çiçeklerine ve tavuklara baktı uzun uzun. “Ah Hamza...” dedi başını iki yana sallayarak. “Ne yapayım ben seni, Hamza?”

Bu adamı sarıp sarmalamalı, odaya koyup daha da dışarı salmamalıydı. Öyle şakasına da değil, sahiden. Derin, tekleyen bir nefes çekti ciğerlerine. Dolu gözlerinin üzerine parmaklarını bastırıp kuruladı. “Allah’ım ya. Gidip ısıracığım milletin içinde bu adamı, görececek o zaman gününü.”

Pencereyi kapatmaya gönlü elvermedi, biraz da ayrılamadı, eğilip eğilip baktı tavukların kümesine de binbir emekle büyüttüğü çiçeklerine de. İçinden sessiz sedasız şükretti.

Çabuk kaybederdi Hasret, o yüzden Hamza’yı kendine bile dillendirmek istemiyordu.

Hızla içeri geçip epeyce beklettiği adama kahvesini yaptı. Hamza’nın dün doldurduğu dolaplardan bir sürü ikramlık çıkardı. Kendi malı gibi yiyebilirdi. *Yarasın* diyerek sırtına da vururdu Hasret.

Düşündüğüne güleceği sırada öğretmenin tuhaf bakışlarını üzerinde hissetti. Bu kadın kendisinden biraz biraz korkmaya başlamış olabilirdi. Elinde tuttuğu kitaba sarılacak gibi durmasının başka açıklaması yoktu çünkü. Ağzının içinde homurdandı biraz, yine kendi

kendine konuştuğunu duyan kadının yavaşça mutfaktan sıvışmasıyla dudaklarını birbirine bastırdı gülmemek için. Cevizli lokumları güzelce dizip en son üstünü başını düzeltti.

Birazdan Hamza'ya canının dut çektiğini de söyleyecekti. Öyle milletin ortasında boynuna atlayıp da teşekkür edemezdi. Yaklaşması, sarılması, hiç öpüp sevmeden kollarında bir an kokusunu soluyup huzuru tatması gerekiyordu.

Kahvelere dikkat ederek evin kapısını açıp çıktı, iki basamağı indi. Hamza bıraktığı yerde oturuyor ama çatık kaşları ve iki üç esnafın olduğu tarafa doğru kilitlenmiş bakışlarıyla bıraktığından daha sert duruyordu.

Boğazını temizledi fark edilmek ister gibi. Hamza, kendisinin olduğu yerde dünya yansa başını çevirip de bakmasın isterdi. Hasret bakmazdı çünkü, üstüne yakışmazdı belki ama huyuydu işte. Küssünce çevirirdi sadece başını. "Huyum suyum bile güzel, değerimi bilsin tabii," dedi kendini pohpohlayarak.

Derinlerde bir yerde Hamza'nın yaptıklarının mahcubiyeti bastırıp duruyor, ağzından dışarıya da böyle çıkıyordu. Ama dillendir-mek lazımdı ortalık yerde, daha kendine bile söyleyememişti bu durumu çünkü Hasret. Salına salına yürüdü Hamza'nın bakışlarının altında. Adamın az önceki ifadesi çözülmüş, beğeni dolu yumuşak bakışları yerine gelmişti. Sanki sahibiymiş gibi genişçe oturduğu sandalyede pek bir heybetli duruyordu.

Şimdi evli olsalar, evlerinde olsalar gidip yamacına oturmak ister; göğsüne yaslanıp daha da kalkmamak isterdi Hasret. Bu hislerle nasıl baktıysa adama ufak bir uyarı geldi hemen. "Az daha öyle bakarsan elimden kaza çıkar, haberin olsun Hasret."

"Sen de öyle yayılıp oturma o zaman. Allah Allah! Göz hakkı, ne yapalım?" Kahveyi özenle koydu Hamza'nın önüne, eğilirken güzel bir manzara sunduğunun farkındaydı, hoşuna gidiyordu ona takılmak. "Hem kaza da bir çıkamadı gitti," dedi fısıldayarak. Hamza'nın imamla, müezzinle alakalı homurdandığını duyunca gülmesini zar zor tuttu, kaşlarını kaldırdı sitem edercesine. "Hem sen sevmiyorsun beni besbelli."

"Niyeymiş o?"

Burnunu çekti Hasret kibarca, yüzü biraz pembeleşmişti; ya deminki çiçeklerine ağlayacak olduğundan ya da biraz utandığından. “Sevmiyorsun işte,” dedi.

Sebebini duysa Hamza gülerdi. İçinden kendinin de gülesi geliyordu ama tuttu.

“Hım, sevmem.” Yaslandığı sandalyeden sırtını ayırdı, dirseklerini dizlerine yaslayıp eğildi biraz öne doğru. “Ama Hasret’im azıcık gülsün diye gece gece gidip ot, çöp söker gelirim.”

Adamın dediğiyle gözleri parladıkça parladı, dudağı kıvrıldı engelleyemeden, önlerindeki masanın altından terlikli olan ayağını uzatıp Hamza’nın siyah, parlak ayakkabısının ucuna değdirdi. “Ot, çöp değil onlar.” O tohumlarını bir bir almıştı pazardan; annesinden köşe bucak saklayarak, sakınarak büyüttü. O yüzden Hamza da değer versin istiyordu. “Çok güzel çiçekler.”

“Senden güzel çiçek görmedim, Hasret. Sana şöyle bir bakınca onlar ot, çöp geliyor insana.”

Hasret değer meğer derken adamın söylediğiyle ağzını bir açıp bir kapattı, Hamza onun bu hâline keyifle gülerek dudağına yaklaştırdı kahvesini, seslice içti inadına.

Bu adamı bir taraftan sevmeli, diğer taraftan dövmeliydi. “Senin canın su istiyor yine.”

Başını iki yana salladı Hamza ağır ağır ama *hayır* demek değildi bu. “Hem de ne istiyor, sorma, Hasret. Gel de söndür diye yana yana bittim.”

Hasret, Hamza’nın dediğine gözlerini irice açıp susmasını ister gibi bastırdı dudaklarını. Sanki etraftan biri duyacaktı. Fincanını alıp küçük bir yudum aldı kahveden, şu sıralar bu adama yetiştirecek laf bulamıyordu nedense. “Öyle deme.”

“Ya ne diyeyim? *Güzelin imanı da insafı da olmaz*, derlerdi de inanmazdım. Derdimi başka gördüğün mü var?”

Hamza öyle deyince de Hasret’in içi bir tuhaf olmuştu. Ama sanki bir şey yapıyor, yüzüne bakmayıp sabah akşam sırt mı çeviriyordu? Dün gece çok kez hem öpmüş hem öpüşmüştü işte. “Ne derdin var ki?”

“Hasret'im var.”

“Dert miyim ben sana?”

“Pek güzel dertsin. Başka şey düşünemem; gözümü açsam sen, kapatsam sen. Salsam gitmezsin, gitsen göndermem.”

“Eh,” dedi Hasret. “Senin derdin başını aşar o hâlde. Kendin etmiş, kendin bulmuşsun.”

Güldü Hamza, etraftaki insanları umursamadan yine uzandı Hasret'in masanın üzerinde duran eline, kendine yanaştırıp bu kez üzerini öptü küçük ama derince. “Bulmasaydım da yarım kalırdım be Hasret.”

“Of Hamza, akşam yapıyorsun da bari onca insanın içinde yapma.” Etraflarında başlarını hep öbür taraflara çevirip duran üç beş kadına baktı sıkıntıyla. “Biri bir şey diyecek artık. Zaten doğru düzgün gelmedim, bir de konuşup durmasınlar.”

“Ne olacakmış onca insansa? *Seviyorum* dedim mi, dedim. Saklayacağım neyim varmış?”

Elini Hamza'nın elinin içinden çekmek istemedi Hasret ama yan taraftan gelen ani sesle başını çevirmeden edemedi. Gönül denen karı küçük bir halıyı hırslı hırslı çırpıyordu kollarında bilezikleri, boynunda altınıyla. Dişlerini sıktı Hasret, belki de tüm fettanlığını göstererek baktı kendisinden gözlerini ayırmayan Gönül'e. Hamza'nın o kızıışmış karıya bakmadığını, sadece kendisini izlediğini göz ucuyla görüyordu. Ama yine de sinirlenmeden edemiyordu, resmen adamın dikkatini çekmek için yapıyordu.

“Ben bu karıyı yolarım,” dedi başını Hamza'ya çevirmeden. “Elimde kalır bak.”

Hamza'nın kısık gülüşünü duydu. “Çocuklara, *ananız benim için sabah akşam kavga ederdi*, diye anlatırım.”

“Pis.”

“*Pek kıskançtır, dişi sineği bile avlar, derim.*”

“Sana bakıyor sürekli.”

“Ben sana bakıyorum ama.”

“Fırsatını bulunca dibinde bitecek, belki nefsinı sınayacak, Hamza?”

“Sana dayanmışım ben, Hasret,” dedi Hamza, dut ağacında sürekli öpüp sarılmasını kastediyordu. “Hem o kadar yanaştırır mıyım, azıcık güven.”

Sıkkın sıkkın nefes aldı Hasret, bu konuda güveniyordu zaten ama yine de sinayası vardı işte. *Neyse*, dedi içinden. Kahvesinden bir yudum aldı. Çiçeğin de tavuğun da konusunu pek açmak istemiyordu, onların teşekkürünü ayrı edecekti. Ayrıca şu an Hamza’nın yüzünü okumak, düşüncelerini anlamak ister gibi sürekli gözlerinin içine içine bakması hoşuna gidiyordu.

Dudağının içini ısırdı birkaç kez. *Sorsam mı, sormasam mı* derken ağzından kaçtı aklına takılan. “Ben mi güzelim, Gönül mü güzel?”

“Ben seni seviyorum.”

Emin olduğu cevap gelmeyince yerinde dikleşti Hasret. “Hih! O mu güzel diyorsun yani?”

“Ben seni seviyorum, Hasret,” dedi Hamza yine bastırarak.

Hasret durdu biraz, adamın neyi kastettiğini anlamamıştı. *Sen güzelsin* dese bitecekti ama uzattıkça uzatıyordu. “Ama kim güzel?”

“Bana hep sevdiğim güzel.”

İç bir hoş olsa da devam etti Hasret, güzeldi işte o yosmadan. “Ama dışarıdan bakınca...”

“Dışarıdan da içeriden de hep sen güzelsin, Hasret. Sadece onunla değil; kendini kiminle kıyaslarsan kıyasla, bana hep sevdiğim güzel.”

“Yaa... Senin bu dilini ne yapacağız, bilmiyorum. Hep kandırırsın beni ileride.”

Güldü Hamza ama diğerlerine göre daha imalı bir gülüştü, gözleri şöyle bir dolaştı Hasret’in vücudunda. “Kandırırım,” dedi sakince. “Ama sen de kanmak istersin.”

İsterdi. Böyle bakınca bile kanası geliyordu.

“Ee, kümesin yeri iyi mi bari?” diye konuyu hızla değiştirdiğinde bir an anlayamadı, Hasret. Akli Hamza’nın evlendikten sonra kendisini kandırmalarında kalmıştı. “Hı-hı... İyi.”

“Tavukları tanıdın mı?”

Kaşlarını kaldırdı Hasret, çiçeklere bakmaktan tavuklara dikkat etmemişti pek. “Nasıl tanıdım mı?”

“İki tanesi senin tavuklardan.” Kahvesinden bir yudum daha aldı Hamza, yüzünde eğlenen bir ifade vardı. “Çaldım.”

Ağzını şaşkınlıkla açtı Hasret. “Nasıl?” diyebildi masaya biraz daha eğilerek. Bir zamanlar bunu düşünmüştü, yani Hamza’nın tavuk çalacağını düşünmüştü ama hayaldi sadece. “Yuh!”

“Yuh falan yok, alıp getirdim işte. Senindi sonuçta.”

“İnanmam, bakacağım.” Yerinden kalkacak olduysa da durdurdu Hamza.

“Dur iki dakika kızım, Allah Allah.” Sırtını biraz geriye yaslayıp inceledi Hasret’i. “Sonra bakarsın, gündüz gözüyle izleyeyim biraz seni. Hasret bırakıyorsun.”

Hasret meraktan kıvransa da Hamza’nın boynuna atlamak istese de tuttu kendini ama içi kıpır kıpırdı. “Sağ ol hepsi için. Sen öyle gece vakti işim var falan deyince...” Kızmıştı. Yetmemiş, son kez öpmesine de müsaade etmemişti. O an kendince iyi yapmıştı ama şimdi gitme nedenini öğrenince de mahcup olmuştu.

“Eh, artık onun da hesabını sorarız,” diye sırita sırita içti kahvesini Hamza. Hasret de derin bir nefes çekti. İnat değil miydi, kendi de aldı kahvesini aynı Hamza gibi.

Ama tabii ondan daha iş bilirdi. Oturuşunu düzelterip hanım hanımcık şekilde dizlerini sola doğru eğdi, eğdiği gibi de eteğinin dışarıdan görünen tarafı uzunlaştı, Hamza’nın gördüğü kısım dizine kadar açılıverdi.

Hamza’nın gözlerinin bir an için bacaklarına kaydığını, uzunca süzdüğünü görse de bozmadı kendini, hoşuna gidiyordu. Bir yudum daha aldı keyifli keyifli. Ama düzgün alamamış olmalıydı ki fincanın kenarından dışına taşırdığı bir damla kahveyi çok aşağıya kaymadan dilinin ucuyla yakaladı. Kendi küçük zaferine sevinirken hemen sonra Hamza’ya baktı yakalandım mı diye.

Evet, yakalanmıştı.

Yutkundu, kendi toplum içinde yaptığına utanacağı sırada Hamza’nın değişik bakışlarını yakalayınca daha bir tuhaf oldu içi.

Öksürdü birkaç kere, Hamza'nın gözleri hâlâ üzerindeydi ama bu kez iğne gibi battığını hissediyordu. Ne olmuştu yani şey yaptıysa, ağzını açıp dilini kocaman çıkarmamıştı. Sadece dilinin ucuyla... Zaten utandığı için hızla yüzünü kahveye eğdi içiyormuş gibi, Hamza'nın oturuşunu değiştirerek ilk geldiği hâli gibi rahatça geriye yaslanmasıyla başını kaldırıp baktı. Zaten çok yakışıklı olmuştu bugün, bir de karşısında böyle oturup da içini kabartmasına ne gerek vardı? Hem niye birden sessizleşmişlerdi?

“Bitmedi mi senin kahven?”

“Yok, daha yarım saati var.”

Tekrar konuşacağı sırada Gönül'ün bu kez kapının önünü süpürek bu tarafa baktığını, eğildiği için de tüm mal varlığını ortaya serdiğini gördü. İçtiği kahve az daha boğazından geri gelecekti Hasret'in. Hayretle baktı kadına. “Yosma!”

Hasret'in çiçekleri nerede, onun tahta memeleri neredeydi! Yanından bile geçemezdi o Gönül karısı. Biraz haddini bildirmek istedi; Hamza'ya cilve yapmak, onu nasıl etkilediğini Gönül'e göstermek ve yerini bildirmek. Başta yapacak da oldu aslında. Ama sonra kendinin Hasret olduğunu hatırladı oturduğu yerde. Bunu yapsa yapsa Gönül yapardı, Hasret pahasından düşerdi. Dudağının içini kemirdi sıkıntıyla. “Benim asabımı bozuyor bu kadın.”

“Niye?”

Niye olacaktı, Hamza'ya yalanıp duruyordu. Derken yanı başından gelen sesle başına sıkıntılı bir ağrı girdi.

“Hamza,” dedi Gönül tuhaf bir tonla. Hasret'in başını kaldırıp kızın derin mavi gözlerine bakması, al yanaklarını incelemesi bir oldu. Elindeki süpürgeyi ne ara bırakmış da yanlarına gelmişti, anlamamıştı. “Sen uğrar mıydın buralara?”

Hamza gözlerini ayırmadı Hasret'ten. Gönül'e yanıt vermemekte ayıplık durum yoktu ona göre, onca laftan sonra verse ayıp olurdu asıl.

Dudağının içini kemirdi de kemirdi Hasret, sonunda kızıdan gözlerini çekince Hamza'ya baktı kıza bakıyor mu diye. Ama adam

gözlerini ayırmıyordu kendisinden. Sanki o burada yokmuş gibi davranıyordu.

“Mühim bir şey konuşuyoruz,” dedi Hasret, dilini ısırsa da lafını tutamamıştı. “Her gördüğünün yanma gelinmez öyle.”

“Ne her gördüğüm olacak, canım. Kırk yıllık tanışım Hamza.”

Başındaki ağrı daha bir artıyordu sanki Hasret’in, kız utanmadan Hamza’yı süzüp duruyordu, elleri de karıncalanmaya başlamıştı. “Bir kırkın olduğu belli zaten.”

“Ne?”

“Muhabbetimizi bölme.” Eliyle evinin tarafına doğru kışkıştırmadan edemedi. “Hayde.”

Kadının iki üç hayret dolu lafı ve Hamza’ya hitabından sonra gidişiyle rahat bir nefes aldı Hasret. “Allah’ın çingiraksız yılanı,” dedi dişlerinin arasından.

“Hasret...”

“Ne Hasreti, âlem yılan görmemiş de buna yılan diyor. Kör yılan bu, gözünün önünü görmüyor!”

“Gülüm?”

“Yolarım ben bunu!”

“Çiçeğim?”

“Gelmiş bir de dik dik sana bakıyor. Nişanlıymış... Ben senin işini bir bozayım da gör.” Sonra kendi kendine itiraz etti. “Yok yok, işi bozulursa hep Hamza’ya dadanır bu.”

“Hasret?”

“Ne?” diye sinirle döndü adama. Ama Hamza’nın bakışı bakış değildi. Kıskanması hoşuna mı gitmişti?

“Az daha sinirlenirsen içerisi dışarısı demeden öperim.”

“Öpersen öp...”

“Günah benden gider ama.”

“Hamza...”

“Söyle, gülüm.”

“Gel, biz bir tavuklara bakalım.”

Düzenleme

Ny.ozlem

11. Bölüm

“**B**ulunmaz Hint kumaşı!” Burnunu çekti hırsla, daha güzel olanı giymek için üzerindeki elbisenin düğmelerini açıp soyundu Hasret. “Gelmiyor bir de çağırınca.” Açık renkli elbiseyi elinde buruşturup yatağın üzerine attı, kiremit rengi olanı aldı sinirle. “Ben sana daha da yanaşıyor muyum, gör!”

Tabii çok yüz vermişti. “Ne dedim sanki, alt tarafı tavuğa bakacaktım hangilerini çalmış diye.” Burnunu da çekti hırsla. “Hem adı çıkmış hem hırsız. Alıyor muyum seni, bak bakayım!”

Elbisenin ilk düğmesi elinde kalınca sinirle çekmeceye koydu sonra dikmek için, Hamza’ya çok öfkeliydi. “Neymiş, insanların gözü üzerimizdeymiş!”

Belki biraz haklı olabilirdi ama onlara neydi, canım? “Adım çıkar-mış da önümüze taş koyarlarmış. Zaten diken üzerindeymişiz. Kendini değil, benim adımla düşünüyormuş!”

Belki biraz haklıydı. Sinirli olmasa aslında Hamza çokça haklıydı.

Ama yaşadığı durumda en ön planda olan hissi de reddedilmekti. Şu yaşına kadar kimseye adım atmamış, attığında da böyle karşılanınca bozulmuştu Hasret. Hem Hamza kimse değildi artık. Yavuklusuydu. O yüzden daha sinirliydi.

Hatice’ye değil neticeye bakıyordu. Hamza’nın güzel sözlerine, küçük dokunuşlarına ve gözünün içine bakışlarına kanmayacaktı bir daha. “Sen çağırınca gelmeyeyim de gör gününü. Sabaha kadar bekle dut ağaçlarının diplerinde.”

Üzerini değiştirip aynaya baktı, güzel olduğunu ve hoş görüldüğünü çokça kez tekrarladı kendine. Çetin cevizliği dışarıya olduğu kadar kendine de olmalıydı aslında. İnsanlar bir taşlasa kendini bin taşlardı Hasret. Tabii, onların ağzının payını verdikten sonra.

Derin bir nefes aldı, kendinden başka dostu da düşmanı da yoktu hâlâ. Hamza'nın iki lafına bu kadar değer verip sinirlenmesine de şaşıyordu. Önceleri böyle değildi.

Hızlıca çıktı odasından, bir bardak su içip ağır ağır evden çıktı. Hamza kapıda bekliyordu yine, göz ucuyla bakıp önüne döndü, hangi yoldan gidileceğini bilse durmayacaktı.

“Düğmen kopmuş.”

“Kopar, sana mı soracak?”

“Yok da açık duruyor.” Dudağının içini kemirdi biraz Hamza, gözleri derin derin teninde dolaştı. “Güneş yakmasın.”

Hamza'ya ayrı, bakışlarına ayrı sinirle baktı Hasret. Adamın gözlerinin hâlâ boynunda, boğazında dolaştığını görünce tutamadı kendini. “Tavuklara bakmaya gelseydin iliklerdin.”

“Akşam geleceğim gülüm, milletin gözünün önünde güle oynaşa evin arkasına mı gidelim?”

“Bana ne? Benden önce milleti düşünüyorsun.”

Genç kızın tavrına güldü Hamza, şimdi ortalık yerde olmasalardı ona sımsıkı sarılmak isterdi.

“Akşama,” diyerek tekrarladı kendini. Ama hemen yanında arada mesafe bırakarak yürüyen kızı izlemeden edemiyordu. “Önce seni düşündüğümünden milletin lafını da düşünüyorum asıl.”

Yürüdüler on dakika kadar. Kimin yanından geçseler Hamza'ya selam veriyor, Hasret'i de şöyle bir süzüyordu. Beğeneni de beğenmeyeni de anlıyordu Hasret bakışlardan. Ama onlar, kendisi için bir anlam ifade etmiyordu.

“Ne kadar küs kalacaksın bana?”

“İki gün.”

“Olmaz, çok uzun.”

“Beş gün olmadığına dua et.”

Hamza baktı yandan yandan Hasret'in bir düşük bir heyecanlı görünen yüzüne, tavuk sayısına göre ceza mı veriyordu? Güldü. Yolu da uzattı biraz, iki evin arasındaki dar yoldan geçerken kimsenin olmadığını görünce tuttu kızın elini, fazla yaklaşımadan avucunun içine aldığı elini kaldırıp avuç içinden öptü. "Küsmeyelim. Canım sıkılıyor sen üzülünce."

"Önce üz, sonra canın sıkılsın!"

"Senin bugün başka bir şeye mi canın sıkkın?"

Başını iki yana salladı Hasret. Hamza'nın tavrından çok onun tavrının kendisini bu kadar etkilemesine kızmıştı aslında. Ama ona da kızmıştı nihayetinde. "Yok, değil. Kaynanamın yanına gidip ekmek yapacağım."

Hamza güldü Hasret'in dediğine. "Onlar ekmeği yapmışlardır şimdiye, börek açarlar."

Hasret duyduğuyla döndü hemen. "Yaa, o zaman niye oyalandık kahve içeceğiz diye?"

"Oturup iş yapmaya gitmiyorsun ya Hasret, tanışıp kaynaşırsın diye gidelim dedim ben. Canın isterse iki de börek açarsın."

"Öyle olur mu, Hamza?" Böyle yere gidecekse elinin becerisini göstermesi gerekmiyor muydu? Meziyetlerini falan... Yani bu işin öyle olması lazımdı. Bilmiyordu.

"Olur, olur."

"Sen duracak mısın orada?"

"Tabii. Kenardan izlerim seni."

"Çok kadın olur ama."

"Olsun, bana yoklar."

Kaşlarını kaldırdı Hasret, biraz daha geniş bir yola çıkınca birleştirdikleri elleri ayrıldı, içli bir nefes aldılar.

"Yol da uzunmuş, hani kısıydı?"

"Uzattım. Her zaman göremiyorum seni."

Ona da başta gülüp söylenecekti Hasret ama biraz da akşama saklaması lazımdı çenesini. O yüzden sustu, Hamza'nın beğeni dolu bakışlarını üzerinde taşıya taşıya gitti gelin gideceği eve.

Büyüktü, diğer evlerin yapısına tezat beyaz kesme taştan yapılmış, epey de temizdi. Büyük bir avlusu, yerlere minder serili bir de gölge-liği vardı.

Maşallah, dedi içinden. Hamza'nın birkaç söz söyleyip evi tanı-tmasını dinledi ama önemsizdi. Hatta sesi söylediklerinden daha de-ğerli geldiğinden ona daha çok odaklanmıştı.

“Böreği arka tarafta yaparlar, tandır var.”

“Sesleri geliyor.”

Yürüdüler ağır ağır, seslere yaklaştılar. Ama daha kimseyi göreme-den tuttu kolundan Hamza, çekti yanına doğru. “Anam da olsa baş-kası da olsa çekinme. Olduğun gibi, istediğin gibi davran, tamam mı? Uzak olurum belki, duyamam sizi.”

Nerede yürek yiyip nerede içine kaçacağı belli olmazdı Hasret'in. O yüzden Hamza bunu demese çekinirdi; belki kendini beğendirmek ister, olduğu gibi davranamazdı.

“Ne çekineceğim, canım!” dedi yine de burnunu aşağı indirme-den. “Hasret'i nereye koysan yine Hasret.”

“Tabii. Bir gıdım dahi değişme.” Genç kızın yemenisinin altından çıkıp boynuna doğru kıvrılan kısa saçını doladı özenle parmağına, boynunu okşadı usul usul. “Arada benim tarafıma da bak, unutma.”

“Niyeymiş?”

“Hasret kalırım, niye olacak?”

“Ya of!” Gülmesini tutmadan adamın omzuna vurdu, sonra onun ciddileşerek devam etmesini izledi.

“Zümrüt vardır, en büyük ağabeyimin karısı. Gözü de lafı da kes-kindir. Seni sevmiş gibi görünüyor ama yine de belli olmaz.”

“Ben hallederim onu, merak etme.” Hamza'nın etrafına bakınıp kendisine dönmesiyle konuştu: “Siz kaç kardeşsiniz yahu? Ağabeyler, kardeşler say say bitmiyor.”

“Dört. İki benden büyük, biri küçük.”

Kaşlarını kaldırdı Hasret. “Maşallah. Görümcem var mı?”

Güldü Hamza. “Var ama zararı dokunmaz, merak etme. Akı bir kendine yetiyor.”

“Ay öyle demesene, Hamza.”

“Konuşuruz sonra bunları,” diye burnundan küçük bir makas aldı Hamza. Yetmedi, alnından öptü. İkisi de evin köşesini dönüp kadın kalabalığının olduğu alana doğru yürümeye başladı, sesler bir bir kesildi.

Hasret ne yapacağını, ne edeceğini bilemedi başta. Sonra kadınlar birden neşelenip paldır küldür hoş geldin faslına girince, kaynanası da kendisini yüksekçe bir mindere oturtunca yüzü güldü. Kenardan olanı biteni izleyen Hamza da bir köşeye çekildi, kısa bir an bakıştılar.

Kadınlar önce konuştu Hasret’le, anasından babasından tut da evlerinin önündeki biber fidelerine kadar. Sonra kıymalisından şekerlisine börekler, çörekler dizdiler önüne.

Hasret’in elini ayağına dolaştırdıklarından, bu kadar ilgiye herkesten daha uzak olduğundan habersizce gözünün içine içine baktılar.

Yetmedi, Hamza’nın anası Mediha seslendi içeri: “Gelin bunları sevmiyor herhâlde Zümrüt, peynir çıkarın da ondan yapalım.”

Hayır dese de itiraz etti kadınlar, kucağında birleştirdiği ellerinin üzerini her itiraz edişinde farklı bir yaşlı el kaplıyor, *sana değil de kime yapacağız*, diyerek şefkat gösteriyorlardı.

Şaşkındı.

Öyle ki içindeki ses bile konuşup aklını dağıtamıyordu.

Buradakileri hiç böyle beklememişti, en azından iki üç laf söylerler sanmıştı kaçmasına ya da anasının tavrına karşılık. Ama yoktu. Başını kaldırıp baktı Hamza’ya. Onun gözleri de kendisinden ayrılmazken eskiyi yaşatır gibi göz kırptı yine.

Aynı düğündeki gibi.

Bu kez işin ciddiyetini anlayarak içine çöken huzura mı yoksa ağırlığa mı, bilemeden gözlerini kaçırdı Hasret. Kadınlar da şahit oldukları bakışmaya bir kere daha güldüler.

İçli bir nefes aldı, geçen günkü kadın evin yan tarafından kazma kürekle geldi. Kendisine bakmaya geldikleri gün *Hamza zenginleyip başka karıya gitse*, diyen. Onun adı Zümrüt’tü demek ki.

Ne ara kalktığını görmediği Hamza yarı yolda karşıladı kadını, elindeki kazma küreği alıp etrafı çevrili bir yeri kazmaya başladı. Kaşlarını çatıp izledi Hasret; adam da biraz kazdı, biraz eşeledi. Sonra da koca bir küp çıkardı toprağın içinden.

“Getir, ben açarım, oğlum. Siftahı Hasret yapsın.”

Ne olduğunu daha yeni idrak edince ağzını bir açtı bir kapattı Hasret. Peynir deyince içeriden getireceklerini sanmıştı, topraktan çıkaracaklarını değil. “Hiç gereği yoktu,” dedi cılız bir sesle, muhtemelen kendinden başkası duymamıştı.

Hamza üzeri topraklı küpü çeşmede temizledi, getirip koydu Hasret’in yanına, kendi de çökerek aynı hizaya geldi. “Geline iyi bak, ana,” dedi Hasret’i kızartıp bozartan bir tonla. “Az cefa çekmedim gönlünü çalacağım diye. Kıymetlidir Hasret.”

Kadınların kıs kıs gülüşünün ardından küpü açtı Hamza, Hasret de eline tutuşturulan tabakla kaşığa bakıp eli titreye titreye aldı peynirden.

“Seni var ya, Hamza...” dedi başlarının yakın olduğu bir anda fısıldayarak.

“Hım, beni var ya...”

“Akşam görürsün. Yakacağım senin çıranı.”

“Göresim var zaten, yanmayı da pek bir severim.”

Aralarındaki fısıldaşma bitince ayaklandı Hamza, Hasret de elindeki peynir tabağını kadınlara uzattı. Hemen yakınında ayakta duran Hamza’nın kendini tutmadan yanağını okşadığını, yemenisine dokunduğunu hissedince öksürdü. Ah dese de vah dese de yanmıştı bu akşam Hamza.

Mediha’nın hitabı Hasret’in düşüncelerini böldü ansızın. “Uygun bir zamanda misafirin olmak isteriz, kızım.”

Kadınların gülüşmelerine yan gözle bakıp devam etti Mediha, Hasret’in irileşmiş gözlerini görünce kendi gülüşünü de tutamadı yaşlı kadın.

“Hayırlı bir iş için.”

“Ne olmuş, ne olmuş?”

“Hamza, kızı ekmek yapmaya anasına götürmüş.”

“Ya, oldu bu iş desene.”

“Oldu valla. Mediha karı, kızı oturtmuş köşeye; önüne dizmiş yemeleri içmeleri.”

“Ya...”

“Ya, bir bize denk gelmedi böyle iyi kaynana.”

Kenardan bir kadın da girdi söze: “Onların âdeti öyledir; Mediha’nın önüne de az yeme içme, koluna bilezik dizilmedi.”

“Mediha’nın soyu belli, sopu belli. Damat tarafı yapmasa kız tarafı fazlasını yapardı. Babasının yığınla parası vardı.” Dudağını aşağı büktü. “Ben bu kız böyle yetim olunca bu kadar şey yapmazlar dediydim.”

Kadın elini salladı geçiştirir gibi. “Hamza sevdalıymış kıza, dünyaları istese sererler artık önüne. Bu sabah oturdular, kahve içtiler karşılıklı.”

“Kim?”

“Kim olacak, kızla Hamza.”

Şaşırdı kadınlar bir bir. “Bir de tutup elini öpmüş kızın. Gözünün içine bakarmış, başka yere bakmazmış Hamza.”

“Haşim’in Hamza?”

“He he, o. Başka Hamza mı var?”

Kadın güdük elini ağzına kapattı hayretle, elini dizine vurdu sonra. “Ben baştan yanlış yaptım. Almayacaktım bu herifi, gidip Osman’a varacaktım. Bak, seven nasıl seviyor valla.”

Kadınlar ahlayıp vahladılar kendi hâllerine, sonra biri daha katıldı. “Bu kız kimmiş, kimlerdenmiş? Lafı çok döndü de çıkaramadım ben.”

“Kız, bu senin herifin yeğeni ya işte. Rahmetli İsmail’in kızı.”

“Nasıl?”

“Hasret işte kızın adı, bilmiyor musun sen?”

“Ne bileyim, bacak kadarken gördüm en son,” dedi kadın tutuk şekilde.

“Çakır gelinin kızı.”

Kadının ağzı açık kaldı bir süre. Kaçan kız... Hamza'nın yaptırdığı lojmanda kalan kız... Anasını bırakıp gelen kız...

Elini dizine vurup duran kadın birden evine doğru koşturdu. “Hüseyin... Herif, yetiş!”

“Ben bir türlü anlamıyorum bu adamı. *Eller ne der* diyor ama bir saat geçmeden kadınların içinde okşamalar, etmeler.” Ağzının içinde homurdanarak elbisesinin düğmelerini bu kez geceliklerini giymek için açtı, burnunu çekti rahatsızca. “Ama bu kez konuşmayacağım. Görsün gününü.”

Tek sorunu Hamza'nın okşadığı yanağının usul usul karıncalanması, dokunuşunun devamını istemesiydi. “İliştirmeyeceğim de yamacıma. Ciğerci kedisi gibi bakıp dursun.”

Hem şimdiden böyleyse evlenince daha çok özlerdi bu adamı. Dokundukça yüreğine kazınıyordu Hamza, izlerinin yeri çiçekler açarmış gibi belli ediyordu kendini.

“Kuyruğu dik tutmak lazım, Hasret,” dedi söylediğinin aksine yanağına parmak uçlarıyla dokunurken. “Kanmamak lazım. Bu her istediğini yaptırır yoksa.” Tüm düşüncelerine rağmen iki dakika sonra yüzünde ince, her zamankine nazaran sakın bir gülümsemeyle elbisesini omuzlarından sıyırdı.

Sabahından akşamına kadar güzel bir gün geçirmişti aslında. Bu da Hamza sayesindeydi.

Hamza'nın annesi olsun, oradaki kadınlar olsun çok iyi davranmışlar, gözünün içine bakmışlardı. Oradan ayrılırken de eline ekmeğini, böreğini, peynirini tutuşturmuşlar; boş göndermemişlerdi.

Ama...

Eve dönüş yolunda biraz tedirgin olmuştu Hasret. Nedenini kendine bile açıklayamıyordu ama genelde bu sezgileri yanılmazdı.

Yine Hamza'yla yan yanlardı dönüş yolunda ama iki üç bakışın değiştiğini fark etmişti iki arada bir derede. O yüzden sessizleşmiş, soracağı hesabı da soramamıştı yol boyu kendisine laf atan adama. "Aman, kim zarar edebilmiş bana da bunlar edecek?" dedi kendi kendini telkin edercesine. Kafasını kırardı herkesin. Kendisi kıramazsa da Hamza'ya kırdırırdı.

Yine de içine kurt düştüğünden içeri gidip kalın oklavalardan birini yatağının yanına almıştı. Belli olmazdı kimin ne olduğu, ne olacağı.

Hasret, testisi kırılmadan önlemini alırdı.

Aynasının karşısına oturup kısa saçlarını taramaya başladı usul usul. "Artık uzatmak lazım. Kırpık kırpık gezilmez, gelin olacağım."

Hem Hamza saçları bu kadar kısıyken seviyorsa uzunken nasıl severdi, Allah bilir. Parmakları sürekli aralarında dolanıp dururdu. Aynada kendine bakarken güldü biraz düşündüğüne, belki de olmayacak hayallere daldı. Dalmışken de pencereden gelen, neredeyse duyulmayacak sese zaten tetikte olduğundan irkilerek döndü.

"Yetişememişim yine üstünü değiştirmene. Başka gecelik giysen gülüm, bu olmamış."

Hızlıca uzandığı oklavadan elini çekip rahatlamayla omuzlarını düşürdü Hasret. "Ne işin var burada, Hamza? Ses etsene gelirken."

"Yavuklumu göresim geldi."

"Sor bakalım yavuklunun seni göresi gelmiş mi?"

"Sabah köşeye çekesi bile gelmişti, illa gelmiştir."

Hasret adamın hafif dengesiz sesini duyunca kaşlarını çatı, sarhoş muydu o? "Hamza?" dedi hafif tehlikeli bir sesle pencereye yaklaşıırken.

"Söyle gülüm."

"İçtin mi sen?"

"Az bir şey."

Sikkın bir nefes verdi Hasret, düşük yüzüyle pencereye kadar gidip adamın pervaza yaslanan koluna vurdu hafifçe. “Git evine, sarhoşken konuşmam seninle.”

“Kızım, çok içmedim ki. Aklım başımda. Az bir şey öpeyim, öyle giderim.”

“Niye içtin?”

İçli bir nefes aldı Hamza, derin derin baktı Hasret’in yüzüne. “Öyle bizimkilerle otururken aklıma düştün. *Lan*, dedim, *ağzıma sıçacak bu kız, çok seviyorum ben bunu.*”

Hasret’in sinirle çattığı kaşları seğirdi, az daha güler bir hâl alacaktı yüzü, pencereye yaklaşıp Hamza’yla yüz yüze geldi. “Ee...”

“Kaşı ayrı güzel, gözü ayrı güzel.” Az da sarhoş değildi Hamza, bakışları dalıp dalıp gidiyordu Hasret’in gözlerine, dudaklarına. “Dilleri ayrı güzel, çiçekleri ayrı güzel. Ah, vurmasana gülüm, valla gerçek.”

“Sana ne benim çiçeklerimden ya!”

“Senini, benimi mi var Hasret? Az yanaş da öpeyim haydi.”

“Olmaz.” Hamza’nın epey yakın duran yüzüne yaklaşıp yanağına elini koydu usulca. “Kokuyorsun sen, yanaşmam.”

“Allah Allah, hemen de vazgeç benden.”

Dudağının içini ısırdı Hasret, adamın saçlarını okşadı, sakallarına doğru inince gözleri kapandı sarhoş Hamza’nın. Ama uyuyacak olduğundan değildi; kabullenir, anı yaşamak ister gibi bir ifadeydi yüzündeki. “Ben küsüm sana,” diye fısıldadı.

“İki gün sensiz yapamam, Hasret.”

“O zaman küstürme beni.”

“Küstürmem.”

“Yalan.”

“Yok, evlenince kimseyi dinliyor muyum bak bakalım. O zaman *millet var Hamza, yanaşma* diye gezersin ortalıkta.”

Hasret’in omuz silkmesiyle burunlarını bu kez Hamza sürttü birbirine, dudakları değdi degecek olsa da öpmedi, hayran hayran baktı uzunca. “Saman alevim benim. Kara üzüm tanem.”

Adamın söylediklerine yutkunsu da bir kez daha omuz silkti Hasret, zar zor burnu havada kalıyordu o böyle şeyler deyince. “Küsüm hâlâ sana,” diye cılızca konuştu.

“Hasret...”

“Hem kara değilim ben.” Yüreğinin fersiz çırpınışını önlemek isteyerek Hamza’nın yoğun bakışlarından kaçtı, yoksa nedensizce dolacaktı gözleri. Onun bu sözlerine karşılık verecek yürek yoktu Hasret’te.

Hamza belki insanın insanı nasıl sevdiğini görmüştü ama Hasret hiç görmemişti. O iğneli lafları, dikenli sözleri bilirdi. Hamza’yı da öyle seviyordu kendince, son zamanlarda ise yaralamaktan korktugundan bazı laflarını yutuyordu, sarılıyordu sadece.

Hamza’nın öpeceğini anlayınca yüzünü geri çekti birazcık. Gözlerini kapatıp açtı kendine gelmek ister gibi. Sarhoş sarhoş gelmiş, dandanmıştı penceresine. “Yeter bu kadar yanaştığın.” Kaşlarını kaldırdı onu reddederek, ama içten içe yine kendisini pencereden alıp da sarıp sarmalamasını, göğsüne saklamasını istiyordu. “Sen sabah hiç gelmemiştin, ben yine geldim.”

“Hasret.”

Ellerini adamın yanaklarına koyup iki kaşının ortasından, sonra da dudağının kenarından öptü susuzluğunu dindirir gibi derince. “Haydi, git evine.”

Sonra aklına gelen şeyle adamı çok da eli boş göndermek istemeyerek boynunu çekiştirdi biraz, azıcık da homurdandı. “Geceliğim de kalınmış sahiden, değiştireyim de öyle yatayım ben de.”

Hamza’nın gözleri parladı biraz; hatta o yetmedi, çiçeklerinde dolıştı uzun uzun. “Değiştir, değiştir.”

Camı kapatmadan perdeyi çekti Hamza’nın yüzüne Hasret, onun birazdan olanı biteni idrak edeceğini bilerek yüzündeki hınzır sırıtişla dolabını açtı, içinden kısa mı kısa, ince bir gecelik çıkardı. “Bunu hiç giymedim daha önce,” dedi adamın duyacağı sesle, kısa saçlarını önünden geriye attı. “Bir deneyeyim bari.”

Adamdan gelen kısık homurtuları duysa da dönmedi o tarafa, dudaklarını bastırdı gülmemek için. Bilerek yarı açıkta, yarı gizlide omzundan sıyırdı geceliğini; bir de içli içli nefesler aldı. “Buranın havası daha sıcakmış, Hamza. Geldim ama alışamadım bir türlü.” Sanki dağlar aşmış da gelmişti. Gülmemek için dudağını ısırды yine. Hamza’nın perdeyi aralayarak alttan alttan kendisini izlediğini görse de görmemiş gibi yaparak aynadaki aksine baktı. Geceliğini aheste aheste beline kadar indirdi, iç çamaşırıyla kaldı Hamza’nın görüş alanında olduğunu bilerek.

Ondan gelen kısık bir öksürükle işi biraz da gösterişe döktü, yeni giyeceği geceliği düşürdü. “Hay Allah... Nasıl düştü?”

Sessiz ve pusuya yatmış gibi kendisini izleyen Hamza’ya çiçeklerini bu kez bilerek gösterdi; eğildikçe eğildi, ağır ağır da kalktı.

“Sahiden de geceleri çiçek açıyormuşsun be Hasret.”

Hamza’nın kilitlenmiş gibi kendisini izlediğini görünce dudağını ısırды, adamın bakışlarındaki istekle yutkunmadan edemedi. Omuz silkip üzerindeki geceliği tam çıkarmadan yenisini giydi, diğerini de alttan çıkardı her yerini göstermeden.

“Tabii... Ama küstürmemek de lazım.” İnce askılı geceliği üzerine geçirdikten sonra Hamza’ya döndü bu kez, geceliğinin içinde kalan sütyeninin askısını indirdi ağır ağır, arkasından kopçasını çözdü. “Yoksa böyle uzaktan bakarsın ancak.”

“Gelsem itiraz edecek misin?”

“Tabii, oklavam var, vururum bile.”

Sütyeni göğüslerini rahat bırakınca Hamza’nın gözünün içine baka baka geceliğinin içinden çıkardı, sanki iç çamaşırı acıtmış gibi oflayarak azıcık da ovdu yumuşak göğsünü. Adamın bakışlarına bu kez bakmaya cesareti yoktu. O yüzden yok sayacaktı, ne yapacağını merak ediyordu. “Haydi, Allah rahatlık versin bana,” diyerek yatağın örtüsünü kaldırmadan yaklaştı, ayağındaki terlikleri çıkarıp uzandı.

Hamza’dan ses seda gelmiyordu ve bu epey ürkütücüydü.

“Bayıldı galiba adam,” diye mırıldandı sessizce, merak etse de bakmak istemiyordu. Başını yumuşak yastığına iyice gömse de gözleri

değdiği yere bir daha değmeden dolaştı odayı. Adam tepki vermeliydi bu yaptıkları karşısında. Sesli bir nefes verip yattığı yerde kıpırdandı, sırtını pencereye döndü iyice, geceliğin sardığı bedeninin tüm hatları ayan beyan ortadaydı. Ama hâlâ Hamza'dan ses seda yoktu. Gitmiş miydi yoksa?

“Sızdı mı acaba?”

Ya da düşmüş müydü? Ama sesi gelirdi düşseydi.

Bir sürü ihtimal düşünürken birden kalçasının alt taraflarında, bacaklarının yumuşak etinde güçlü bir el hissetti. Sıçrayarak kalkacak oldu ama bu kez üzerine doğru kapandı koca bir beden. “Hamza...” dedi Hasret telaşla. “Sen nasıl girdin içeri?”

“Sen böyle yaparsın da...” Elini Hasret'in karnına basturarak okşadı Hamza. “Bana kapı pencere mi dayanır, Hasret...”

“Dayanmaz mı?”

Alayla güldü Hamza, burnunu yavaşça sürttü Hasret'in boynuna, saçlarını öptü. “Kara üzüm tanem. Şimdi yutayım mı seni tek lokmada?”

Adamın hoyrat ve şehvetli dokunuşları altında kıvrandıkça bedenleri birbirine yaslandı. Hamza'nın yaklaşımına bakılırsa zaten bu kaçınılmazdı, gelişinin nedeni bizzat belliydi.

“Sessiz sedasız...” diye başladı, boynunu öpmeye başladığında dudaklarını araladı nefes almak isteyerek, zar zor konuştu: “Hiç duymadım girdiğini.”

Yanıt vermedi biraz Hamza, sadece Hasret'le ilgileniyordu ve gece boyu da böyle olacak gibiydi. Hasret'in teni, Hasret'in çiçekleri, ince beli, yalın ayakları, çıplak teni, omuzları, saçları, nazlı hâlleri, küskünlükleri, yoldan çıkarışları, yola getirişleri...

Neyi varsa hepsini istiyor, hayatı boyunca bunlarla yaşamayı diliyordu.

“Sarhoşuz diye elimiz ayağımız da mı tutmasın, Hasret'im?”

Hamza'nın dokunuşları altında şimdiye dek yaşamadığı bir heyecan yaşıyordu Hasret. Aynı yatakta ilk kez bu kadar samimiyetle bulunuyorlardı ve ona güvenmemek gibi bir his yüreğinin köşesinden

dahi geçmiyordu. Yalnızca aklını kurcalayan birkaç mesele vardı. “Hamza?”

Çok az geri çekilerek Hasret’i kendine çevirdi Hamza, kendisi de dirseğine yaslanarak yukarıdan baktı yüzüne. “Söyle, yavrum.”

Biraz durakladı Hasret, oda karanlığa yakın olsa da çoğu şey seçiliyordu. “Ne yapacaksın?”

“Seveceğim. Biraz.”

“Ne kadar biraz?”

“Sen izin verdiğin kadar biraz.”

Göğsünü kapattığı elinin üzerinde Hamza’nın elini hissetti. “Sarhoş musun hâlâ?”

“Çok değil.”

“Sabah hatırlayacak mısın?”

Genç kızın gözlerine baktı Hamza, hatırlardı ama Hasret açıkça *hatırlama* der gibi bakıyordu. “Hatırlamam belki.”

Yutkunup adamın yüzüne baktı Hasret, sonra az öncekine nazaran daha keskin bakan gözlerinde gezindi bakışları. “Ne kadar belki?”

“Genelde hatırlamam.” Genç kızın yanağını öptü, sonra devam etti sessizce: “Öptüklerimi hatırlarım da dediklerimizi hatırlamam. Ne diyeceksin?”

Hasret’in gözleri parıldadı. “Kesin mi hatırlamazsın?”

“Hiç hatırlamam. Unut dersen unuturum.” Gülmemek için zor durdu, ne soracağını epeyce merak ediyordu ama hazır yaklaşmışken dudaklarından öpmeden de edemedi. “Şey... Şimdi biz evleneceğiz ya...”

“Evleneceğiz.”

Yutkundu Hasret. “Şimdiye kadar öptük, sarıldık ama ileride daha başka olur.” Hamza’nın kaşlarını çatıp anlamaya çalışmasıyla daha net açıklamaya çalıştı. “Acır mı canım?”

“Nasıl?”

“Çok yanaşınca işte.”

Genç kızın ne sorduğunu anlayınca kaşlarını çattı Hamza düşünceyle. “Yani... Ne bileyim, acımaz herhâlde.” Sonra evlendikten sonrasını hayal ederek devam etti: “Dikkat ederim ona, odun değiliz herhâlde.”

“Ya onu mu diyorum, Hamza?”

“Ya neyi diyorsun?”

“Bazılarının ki çok çok acıyormuş, dikkat etsen de acıyormuş yani. Öyle mi olur?”

“Hım...”

“Hım?”

Derin bir nefes aldı Hamza, ellerini aşağı indirip Hasret’in beline koydu, kendi bedeninin üzerine çekti bedenini. “Herkeste aynı değildir ama eğer canın acıyacak olursa, korkarsan, hemen olmasın dersin beklerim.”

“Ama bir beklersin, iki beklersin.”

“Üç de beklerim.”

“Dört?”

Güldü Hamza, Hasret’in bacağına hızla beline sarıp dudaklarını öptü yumuşakça. “Onu da beklerim gülüm, senden kıymetli mi?”

“Ama unutursun sen bu dediğini.”

“Hasret nasıl aynı Hasret’sen Hamza da nereye koysan aynı Hamza’dır.” Genç kızın yanağını okşadı ağır ağır. “Üstelik sana sevgim kadar saygımın da olduğunu bil.”

Derin bir nefes aldı Hasret, çıplaklığını bir anlığına unutup kollarını sardı Hamza’nın boynuna, sıkı sıkı sarıldı. Saçlarından, alnından, neresi denk gelirse öptü. “Benim yok, haberin olsun. Öyle başım ağrıyor falan dersin hiç nazını çekmem.”

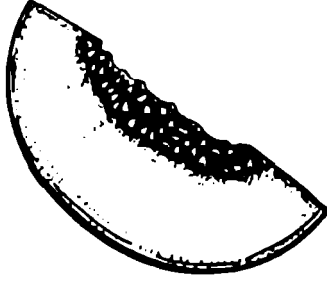
Güldü Hamza ama daha fazla konuşmadan boynunu öpmeye başladı genç kızın, oradan da yavaş yavaş aşağılara indi. Hasret ne düşüneceğini, ne hissedeceğini bilemeden şakağından öptü Hamza’yı. Diğerlerine nazaran epey duygulu bir öpüştü, Hamza da bunu anlayıp durdu.

“Hamza...”

“Söyle, Hasret'im.”

Yutkundu Hasret, kendini biraz geri çekip baktı adamın yüzüne. Belki biraz ağlamaklı, belki biraz duygulu bir bakıştı. Hasret şu güne kadar Hamza'ya hiç böyle bakmamıştı. Yutkundu genç kız, parmak uçlarını Hamza'nın yanağına değdirdi korkakça.

“Ben de seni almazsam gözüm açık giderim.”

12. Bölüm

Buz gibi kış gününde sıcacık yatağında yatmanın tatlı hissi gibi bir yumuşaklık vardı çiçeklerle bezeli gecesinin sabahında. Uyanmak istemiyordu Hasret. Yatağından başka her yer soğukmuş da bir Hamza'nın kollarının arasında bu denli sıcak kalırmış gibi bir hissi vardı.

Penceresinin kar dolduğu çocukluk yaşlarında annesi içeriden işleri sayarken kalın yorganın altında uyku mahmurluğunun taze sıcaklığı üzerindeydi, en son beş yaşındayken hissettiği bu huzur yerli yerindeydi. Hamza'nın verdiği güven ve daha adını bilmediği birçok duygu da. Sımsıkı sarmalanmış, battaniyesinin altında sıcacık göğsüne kollarını dolamış bir hâlde yatıyordu.

Daha gözlerini açmadan dudağına bir gülüş konmuştu bile, yanağını sürttü Hamza'nın göğsüne, derin bir nefes çekti. Bacağını ona sarmış, en az onun kadar tutunmuştu ama tutuşu, onunki kadar etkileyici olamazdı.

Çünkü uykusunda bile çiçeğini böceğini düşündüğünden adamın eli hemen kolunun altına denk geliyor, parmak uçları olmadık yerlerde duruyordu. Dün akşam nasıllarsa öyle uyumuşlardı.

“Edepsiz,” dedi gülerek ama dediğinin aksine biraz daha sarılıp boynundan öptü Hamza'yı. “Bu adam uyurken daha iyi öpülüyor ya.” Sanki uykudayken Hamza'ya her şeyi yapmaya hakkı varmış gibi öptü de öptü. “Hamza,” dedi yumuşakça. “Hani sen sabah erkenden gidecektin?”

Adamın güldüğünü duydu uykulu uykulu, sonra azıcık uzaklaştırdığı başı birden yine boynuna gömüldü, çıplak tenleri gamsızca sürttü birbirine. “Koynundan çıkması zor geldi.”

“Allah Allah...” Şikâyetçi gibi dursa da yüzü gülüyordu Hasret’in. “Evlenince seni evden çıkaramam o zaman.”

“Çıkaramazsın, gülüm. Hasret dediğin yalnız mı bırakılırmış?”

“Bırakılmaz mı?”

“Hiç bırakılmaz.” Üzerindeki örtüyü biraz daha üstlerine çekip Hasret’i de kendine iyice bastırdı. “Böyle girersin koynuna, daha da çıkmazsın. Öpersin, sarılırsın, müsaade olunca yanaşırsın.”

“Hoşuna gitmiş bakıyorum.” Dudağını ısırarak gülmesini engelleyip adamın cevabını bekledi. İçi kıpır kıpırdı ve Hamza’nın hiç durmayan sıcak elleriyle vücudunu sarması oldukça hoşuna gidiyordu.

“Çok. Senin de gitti mi?”

“Hı hı... Öyle, alıştım galiba biraz.”

“Alış.”

“Ne zaman evleneceğiz?”

Eli Hasret’in sırtından kalçasına kadar sürünüp oradan da çıplak bacağına geçti, tuttuğu gibi de kendine doğru çekip bacağına üzerine aldı, beline doğru okşadı ağır ağır. “Yarın akşam seni istemeye geleceğiz. Orada söz takılır, ağabeyimin düğünden sonra nişan, arayı açmadan da düğünü yaparız. Bana kalsa hemen bugün ama örfü de âdeti de bitmez buranın.”

“Yarın akşam mı geleceksiniz?” derken doğrulmaya çalıştı Hasret ama Hamza’nın kolları engelledi hızla.

“Evet.”

“Ama hazırlık?”

“Gerek yok gülüm, her şeyi hallederim ben. Yarın sabah Büşra ile kızlar gelir, ne yapılacaksa yaparlar. Sen sadece giyinip süslen, ne istiyorsan.”

Ne giyecekti ki? Hamza’nın anasının yolladıkları vardı ama onların karşısında onların aldığı kıyafeti giymek olur muydu?

Nasıl davranacaktı? Kaç kişi geleceklerdi? Büşra dediği kişi evdeki çalışan mıydı? Onlar gelip halledecekse sorun yoktu. En önemlisi bambaşka bir konuydu. “Beni sahiden benden mi isteyeceksin?”

“Evet, gülüm. *Rızan var mı* diye soracağım, sen de *he* diyeceksin.”

Dalgın dalgın pencereyi izledi Hamza’nın omzunun üzerinden, bari bir büyüğü olsaydı da yol yordam gösterseydi. Böyle olunca ne yapacağını, bu evlilik işlerinin hangi sırayla gittiğini bilemiyordu. Hamza’ya sorayım dese zaten her şeyi ondan öğreniyordu. Adam en sonunda yüzüne demese de içinden *cahil bu kız* derdi. “Olur.”

Alnına değen dudakları hissedince gözlerini kapattı, isteme işini hallettikten sonra öyle çok dara düşeceği bir durum olacağını sanmıyordu. Geri kalan şeyleri kendisi de halledebilirdi.

“Dün gece sen bana bir şeyler soruyordun sanki?”

Hamza’nın konudan uzak, eğlenen sesini duyunca yüzünü biraz daha gömdü onun sıcak, çıplak göğsüne. “Yoo.”

“Öyle bir şeyler hatırlıyorum ama hayal meyal.”

“Yanlışı hatırlamışsın, o kadar içersen olacağı o. Ayyaş olup çıkacaksın başıma.”

“Ama hatırımda hâlâ sözlerin.” Adamın parmaklarının kısa saçlarının arasından geçtiğini, bunu sürekli tekrarladığını hissetti. Parmaklarıyla saçlarını tarıyordu Hamza, seviyordu. “Diyordun ki canım acı mı, nasıl olur?”

“Allah Allah. Nasıl demişim onu ya?”

“Ben bilmem.”

Adamın güldüğünü duyunca yüzünü yasladığı göğsüne vurdu bir tane. “Edepsizsin sen.”

“Sen de hem açık sözlü hem de utangaçsın.” Hasret’in yüzüne doğru eğdi yüzünü. “İkisi bir arada olmaz aslında.”

“Niye olmuyormuş? Gül de diken de aynı dalda değil mi? Ben de olurum. Hem... Sen benimle eğlenip dur, bak bakalım bir daha soruyor muyum?”

“Şşt! Orada bir durmak lazım.”

“Durmuyorum. Git, sarılma bana.” Dinlemeden daha çok sarıldı Hamza ama Hasret de inat olduğundan uzaklaşmaya çalışıp arkasını döndü. “Bacadan mı çıkarsın yoksa pencereden mi, bilmem ama yanaşma.”

Hamza gülerek kendine çekti yine genç kızı. “Gülüm, bana bak.”

“Bakmam.”

“Gücendirmek değil niyetim.”

“Ama gücendim.”

Hamza’nın dudaklarını çıplak omzunda hissetti Hasret, uzaklaşsın diye de yalandan omuz silkti. Pek istemiyordu gitmesini, yanında kalırsa akşama kadar yataktan çıkmazdı. Ama nazı niyazı da bırakmazdı.

“Bana istediğini sor. Aklına takılanı, istediğini, istemediğini...” Omzu bir kez daha öpüldü, içli bir nefes aldı Hasret. “Hamza, *ben böyle yapmanı sevmiyorum* de.” Boynunu öptü derince. “*Buramdan öpme, sevmiyorum* de.”

Omuz silkti yine Hasret. Dudağının kenarı kıvrılmış, Hamza’nın demek istediğini de anlamıştı. “Öp orayı, seviyorum.”

Hamza da güldü arkasından, öptüğü yeri tekrar tekrar öptü, elleri bu kez boş durmadan Hasret’in karnına sarılıp yukarı doğru çıktı. “Ay Hamza, dur,” dedi nefeslenerek. “Öğretmen uyanmıştır şimdi. Zaten dün akşam da...” Devam edemedi Hasret, yaparken utanmıyordu da konuşurken utanıyordu böyle.

“Uyansın. Dün akşamın tadı damağımda, Hasret.”

“İdareli kullan, daha bulamazsın.”

Hasret’in sırtını okşadı yine Hamza, lafları ne kadar tersse bakışları o kadar yumuşak, yüzü o kadar sevgili bakıyordu Hasret’in. Dün akşamdan sonra ne olduysa ya da dün akşam Hasret neye ikna olduysa sanki bir duvarını daha kaldırmıştı Hamza’ya karşı.

Yakınlaşmak kıstas değildi; Hasret daha çok söylediği lafa, bakışına, dokunuşuna göre bir şeylere karar verirdi. Ve bu bakışına göre Hamza haberi olmadan güzel bir şeyler yapmıştı. Merak etse de sormadı, biraz daha yakınlaştıklarında asıl düşünceleri açılacaktı Hasret’in. Ve asıl mücadele o zaman başlayacaktı.

“Ne yapacaksın bugün?”

“Yemek yapacağım.”

Daha doğrusu yapmayı deneyecekti. Bildiği birkaç çeşit yemek vardı ve onlar da buğdayla, bulgurla yapılırdı. Mediha kadının evinde pişen binbir çeşit yemek nerede, Hasret’inkiler neredeydi...

En azından birkaçını deneyip öğrenebilirdi aklında kaldığı kadarıyla.

“Bizden yollayayım gülüm, uğraşma hiç.”

“Ona uğraşma, buna uğraşma, Hamza!” Adamın yatağın kenarına eğilip aldığı geceliğe bakarak kızardı. “Akşama kadar ne yapayım ben?”

“Dinlen. Yılların yorgunluğu var üzerinde, hemen geçer mi sanıyorsun?”

Yutkundu Hasret, Hamza’nın düşünceli düşünceli dediği bir lafa bu kadar takılmamalıydı belki ama takılmıştı. Yorgundu. Yine de o kadın başında olmayınca hayatı güllük gülistanlıktı. Hamza’nın kendisini bu kadar düşünmesi de içini bir hoş ediyordu. “Olsun, ben yine de yapacağım.”

İtiraz etmedi Hamza. Geceliği Hasret’in üzerine giydirdi özenle, boynuna dudaklarını bastırdı birkaç kez. “İz olmuş biraz boynun.”

“Hım biraz, öpe öpe çürüttün vallahi beni.” Hamza’nın yüzüne parıldayan gözleriyle baktı biraz, sonra omzunu ona doğru bükte. “Birazcık da şuramın çürüyesi varmış ama bir bak.” İnadına biraz daha bastırarak öptü Hamza, içerideki öğretmeni unutup gülüştüler bir süre.

Dışarıdan gülse de içeride durumlar epeyce karışıkta Hasret’te.

Tek başına planladığı, kurduğu tüm o hayaller boşunaydı şimdi. Hamza’nın yanından ayrılmak istemiyordu. Onsuz bir hayat, gelecek, bir inek daha veya tarla istemiyordu. Şimdi evlilik lafı geçerken tüm gelecek hayallerini onunla kurmak hem güzel hem de ürkütücüydü.

Çünkü birine güvenmeye alışık değildi Hasret.

İstese giderdi yine tabii. Dışarıdan tutan yoktu ama daha kötüsüydü, içeriden tutan vardı bu kez.

Hamza'nın bir hatası olsa, Hasret'i kırsa eskisi gibi silip atamazdı hemen. Tabii, atacağı yer de olurdu ama ilk zamanlardaki Hasret kadar hoyrat olamazdı. Ve bu bağıllık hissi sinirlendiriyordu Hasret'i.

Hamza'nın bu bağıllığı hiçbir güç kullanmadan, sadece gözlerinin içine bakıp onu sevdiğini söyleyerek yapması daha da sinirlendiriyordu.

Bu kadar kolay mıydı?

Hamza da böyle hissediyor muydu?

Ayrılmadan önce son kez öpüştiler. Hasret yataktan kalkmak istese de Hamza onu battaniyesine sarıp sarmalamış, uyumaya bırakmıştı.

“Sen uyu birkaç saat daha.” Saçlarının arasından öpüp çekildi, daha sessizce konuştu. “Uyanınca abdest almayı unutma.”

Hasret kendisine vurmadan ve yeni bir tartışma başlamadan genç kızın alnından hızlıca öperek pencereden girdiği gibi geri çıkıp gitti Hamza, Hasret de onun arkasından küçük bir tebessümle bakıp düşündü yaşadıklarını. Doluya koydu taşıramadı, boşa koydu artıramadı. En sonunda da kendi günahım, kendi sevabım deyip uyudu birkaç saat.

Uyandığında ortalıkta kimse yoktu, kendi kendine söylenerek mutfağa gidip aklında kaldığı kadarıyla yemekleri yapmaya başladı. Hamza'nın annesine gittikleri gün kadınların ellerinden, işlerinden ayırmamıştı gözlerini. Kim ne yapıyor, nasıl yapıyor diye bakıp durmuştu.

Bunca insanın içinde bir çocuk gibi baştan öğreniyordu çoğu şeyi. Başkasının odasına girmeden kapı çalınacağını, yemeğin nasıl sunulacağını, kahveyi ilk kime ikram etmek gerektiğini, böreği hızlı açmak için hep çaprazdan saracağını, baklavanın yağını ne kadar eriteceğini, hamuru mayalamadan mayayı mayalamak gerektiğini, sarmayı nasıl daha düzgün saracağını...

Kısa zamanda okuma yazma da öğrenecekti. Derin bir nefes aldı. “Yaparız be Hasret. Neyi yapamadık şu güne kadar, bunları da yaparız.”

Her şeyin üstesinden gelmişti ama şimdiki vaziyete baktığında iki üç yemeğin üstesinden gelemeyecek gibi duruyordu, patatesleri de küçük doğramıştı sanki. Kaşlarını çatıp gözlerini kısarak salçalı suyun

arasından görünen patateslere eğildi. “Yok ya, siz küçük değilsiniz. O karılar büyük doğruyor.”

Biraz bekledi kaynamasını, tuz koyup biraz da baharat ekledi. Piştiğine kanaat getirince de küçük bir tabağa koyup tadına baktı.

Ağızına götürdüğü kaşığı usul usul geri indirdi, yemeğe bakarak yutkundu. Tuzu fazla olmuştu; patateslerin biri pişmiş, biri pişmemişti. Neyin yanlış olduğunu anlayamamıştı ama yemekte bozuk bir tat vardı. “Tavuklara da yemek lazım. Onlara yapmıştım zaten.”

Tabağı kenara koyup güğümünden aldığı ılık suyla ellerini yıkadı, suya bakarken de birden aklına düştü. “Ay ben abdest alacaktım! Bak işte, ondan güzel olmadı yemek, yoksa olurdu.”

Birden kapı güm güm çalınca sıçrayıp kaşlarını çattı, elindeki güğümü kenara koydu. Kim gelecekti ki gün ortasında böyle? Öğretmen kibar kadındı, Hamza pencereye dadanırdı. Haşim denen adam gelmezdi, Gönül ne diye gelecekti? Ölçüp biçtikten sonra sobanın yanındaki demiri aldı eline. “Çakır gelin dayanamamış herhâlde bensiz.”

Kapının tekrar gürültüyle çalınmasıyla hırslanıp açtı sonuna kadar; karşısına çıkan tanımadığı adama kaşlarını çattı, elini beline attı hırsla. Evin kapısının iki basamaklık mesafesinden, biraz da yukarıdan üstünlük kurarak baktı. Tanıdık bir yüzü vardı ama çok eskilerden gibi duruyordu. “Hayrola, efendi?” dedi sinirle. “Kimin kapısını alacaklı gibi çalıyorsun?” Soba demirine baston gibi dayandı tehditkâr bir tavırla, gelip geçerken durup izleyen birkaç insanı göz ucuyla görüyordu. “Öyle her kapıya dayanılmaz.”

“İstediğim kapıya dayanırım! Evdeki benim kanımdansa hayli hayli dayanırım. Arsız, utanmaz!” diye başladı adam. Sesi, hatırında kalana göre babasının sesine benziyordu. “Kimsin sen?” diye sordu.

“Hah!” dedi adam alayla. “Daha atasını bilmez, çakır gelinin eline bırakırsan iki fazlası olmazdı zaten!”

“Ağızını topla da konuş. Bu eve de içindekini değil, çausını yapanı bilip de yanaş,” dedi evin Hamza’ya ait olduğunu hatırlatarak. Kendi durduramazdı ama belki Hamza’nın adı durdurdu adamı.

Dünkü hissi yanılmamış, karşısına çıkarmıştı işte belayı.

Etrafına şöyle bir baktı Hasret. Sabah çeşme başında gördüğü kızlar evlerinden çıkmış, olayı izliyordu tedirginlikle. Sarışın olana biraz baktı Hasret, gözlerini bir kez kırptı açıp kapatır gibi. Gördü mü, bilemedi başta ama kız sanki sesli söylemiş gibi anladı Hasret'in istediğini.

Kısacık boyuyla, yemenisinin altından taştan sarı saçlarıyla Hamza'nın evine doğru fişek gibi koştı kız. Mürüvvet'ti adı.

Gönül kancığı penceresine yaslanmış, utanmadan eline de çayını almıştı. Tezgâhçı birkaç adam durup izliyor; birkaç kadın oyalı yemelerinin kenarını ağızlarına kapatmış, dikiliyordu.

Bıkkınca döndü önüne, elini beline attı tekrar Hasret, diğer eliyle de uzun soba demirini göstere göstere bir adım öne çıktı.

"Atam mısın, neyimsin!" Sözü sokak arasından ağır ağır gelen Haşim'i görmesiyle duraksadı. Karşısında dikilen akrabası olacak adama sert bir ifadeyle bakıyordu. Burnunu kaldırdı Hasret yine, gerçi ne zaman indirmişti ki! "Haydi, şimdi de bakalım ne diyeceksen."

"Ne diyeceğim! Ananın evine geri döneceksin!"

Çattığı kaşlarını kaldırdı Hasret, güldü bir de alayla. *Ananın evi* mi demişti o?

Hasret'in varlığı aklına yeni mi düşmüştü de gelip kapısına dayanıyordu! Üstelik bir de anasına göndermeye çalışıyordu. "Sen bu elimdekini görüyor musun, elimdekini!" diye hırsıyla indi bir basamak daha Hasret.

Artık yüzü nasıl sinirliyse adam tedbirini alıp bir adım geri çekildi; bir yüzüne, bir elindeki soba demirini baktı. "Vallahî kafanda parçalarım bunu. Gelmişim kaç yaşına, kazık kadar olmuşum, karşıma geçip *ananın evine dön* diyor."

"Bana ba..."

"Höst oradan! Git, sen ananın evine dön."

Etraftakilerden birkaç gülüşme sesi geldi, Hasret, Haşim'in arkada olduğunu hepten unutmuştu adam öyle deyince. Anasının eviymiş!

Ölse oraya gömdürmezdi kendini. Gömseler bile kalkıp yürür, dere kenarına geri yatar; o kadar istemiyordu. O kadının yüzünü de şeytan görebilirdi.

“Bana bak lan! Bir kırık bulmuşsun kendine, kaçmışsın.”

Elini beline atıp adamı ciddi ciddi dinler gibi başını salladı Hasret, ayağının ucunu gergin gergin yere vuruyordu. “Ee?”

“Nikâhın yok, düğünün yok, kimsesiz gibi kalıyorsun lojman köşelerinde!”

Bir basamak daha indi Hasret. Bu sesi, bu sureti hayal meyal tanıyordu ama hatırlaması zor olmuştu. Babasının küçük kardeşiydi, amca demeye dili varmıyordu. “Asıl sen bana bak! Babamın cenazesinde gördüm ben seni en son! Yüzünü görsem tanımam, geçmiş karşıma kırık mırık diyorsun!”

“Ağabeyimin kemikleri sızlar, kemikleri!” diye elini salladı adam. Ortalık kalabalıklaşmıştı, ahali kavgayı izliyordu. Cami tarafından gelen uzunca bir adam da durmuş, bakıyordu meselenin ne olduğuna. Keskin yeşil gözleri ilk kez gördüğü bu kadının üzerinde dolaşmış, dudağı hafifçe kıvrılmıştı. Hasret görmedi onu, lafına devam etti:

“Hah! Sen git de rahmetli İsmail’in mezarının yolunu öğren, sonra kemiğinin derdine düş!” Sinirle tısladı ağzının içinde. “İt!”

“Bana bak!”

“Baktım, ne oldu! Edebinle git evine, düğünüme de akrabayım deyip geleyim deme, vallahi kovdururum!” Tiksinir gibi baktı kendisinin karşısında o kadar da konuşamayan adama. Etraftaki insanlara duyurarak da devam etti, haklı olduğunu gösterircesine dikleştirdi sırtını. Hasret’e *caka satmak* diyeceksin, gerisini bırakacaksın söyle. Üstelik bu kadar bağırmayıp bir köşeye sinse başına geleceği de biliyordu.

“Evlenecek olunca da türüyor bu akrabalar. Bu yaşıma kadar gelip bakmamış; kız başına aç mıdır, tok mudur, gözetmemiş ama Hamza’nın adı geçince dibimde bitiyor!” Elini salladı *yazık* der gibi. “Hey gidi hey, böyleleri de adamım diye geçinirler. Amcalık sadece namus deyince olmaz.” Sobanın demirini adama doğru doğrulttu, birkaç telaşlı nal sesi duysa da umursamadı. “Zamanında arayıp soracaksın ki bir mesele olduğunda *üzerinde hakkım var* deyip hesap sorabilesin. Senin bende zerre hakkın yok, o yüzden evime ocağıma da yanaşma!” Elini kovar gibi salladı. “Hayde, hayde, tanımam etmem ben seni.”

Adam kovulmanın mı yoksa iki çift laf edememiş olmanın hırslı-
la mı, bilinmez; Hasret'in üzerine yürüyecek oldu öfkeyle. O arada
Haşim'in gür sesi duyuldu kalabalıktan: "Hüseyin!"

Hasret soba demirini daha sıkı kavrayarak yutkundu, karşısındaki
adam arkasını dönünce de kavga ederken indiği basamaklardan birini
hızla geri çıktı üstünlük sağlamak isteyerek. Uzaklaşmak istediğinden
de olabilirdi. Lafa gelince ağzının payını verirdi de adam kendisini
elinin tersiyle bir güzel benzetebilirdi.

"Hayırdır, kapılara dayanmaya mı başladın?" Haşim'in cümlesi
bitmeye yakın, daha yakından duyulan nal sesinin geldiği yöne çe-
virdi başını, çevirdiği gibi de kaşları kalktı hafiften. "Hey maşallah!"

Hamza tüm heybetiyle atın üzerinde kendilerine doğru geliyor,
oldukça yakışıklı olmasının yanında sinirli de duruyordu. Hasret'e
göre yakışıklılığı daha fazlaydı o an. Ağzı açık ayran budalası gibi bak-
tığının az buçuk farkında olsa da engelleyemiyordu.

Hamza gelip hemen yanlarında dizginlerini çekerek durdurdu atı-
nı, Hasret dudağının içini ısırarak adamı izlemeye başladığından soba
demirini de elinden düşürdü yanlışıyla, sonra hızla eğilip geri aldı,
toparlanmak için öksürdü. "Bir daha maşallah."

"Hamza Ağa'm," diye atıldı amcası olacak kılıksız. "Kızımızı al-
mışsın, haberimiz yok!"

Hamza öfkeliydi, öfkesi bakışından da duruşundan da belli olu-
yordu ve uzak durulması lazım gelen nadir zamanlardan birindeydi.
"Sana mı soracaktım lan it! Yeni mi kızın oldu!"

Hasret bir çıkış beklese de bu kadar hiddetli bir tepki beklemedi-
ğinden olmalıydı ki kaşlarını kaldırdı sonuna kadar. Hamza'nın sesi
her zamankinden gür çıkıyor, kaşları olağanca çatık duruyordu. Bu
hâline bakılırsa Hamza kendisine sinirlendiğinde bile tam sinirlen-
memiş olmalıydı. Bu hâlini daha önce hiç görmemişti.

Ama yine de bir hoşuna gitmişti. "Adamın her hâli hoş, dere kena-
rında böyle değildi yahu bu," dedi kendi kendine fısıldayarak. Adama
doğru yürüyüşünü izledi. Sesini yükseltip kaşlarını çatışını, hesap so-
ruşunu, evin olduğu tarafa geçip önüne siper oluşunu.

Amcasının ne dediğini tam anlayamadı Hamza'nın gergin sırtına bakıp her yükseldiğinde elini kaldırmasını, sırtının gerilmesini ve diğer hareketlerini izlemekten. Dün gece sadece çiçeklere bakmamış, yanına yeni tohumlar da ekmiş olacaktı Hamza. Bu işin başka açıklaması yoktu çünkü Hasret gözlerini alamıyordu adamdan.

Sonra ne olduysa Hasret hülyalı hülyalı Hamza'nın kirli beyaz gömleğini, dirseğine kadar sıvadığı manşetlerini ve kalın kollarını izlerken Hamza birden yumruğunu geçirdi adamın yüzüne. Bir kova su yemiş gibi ayıldı Hasret, yerdeki adama baktı şaşkınlıkla. "Ay ne oldu?"

"Sen gir içeri, Hasret."

Hamza'nın kendisine dönmesiyle ne dediğini bilmeden konuştu: "Girmem. Sen de gel."

"Sen nasıl babama vurursun lan!" diye bağırان ve Hamza'ya doğru gelen adamı fark edince gözlerini kocaman açtı Hasret. Hamza daha adama dönmeden elindeki soba demirini adama doğru nasıl attığını bilemedi, demir adamın suratına çarptı sertçe ve bir bağırış koptu. Hasret elini hayretle ağzına kapatmıştı. "Ay! Gözüne geldi galiba."

Sonra ortalık karıştı. Hamza, Hasret'i içeri iteleyip kapıyı yüzüne kapattı; ardından dışarıdakilerle ilgilendi. Sorun basitti, başta Hasret'in kaçtığını öğrenip söylenmişler, sonra da kendisiyle evleneceğini duyunca pay almak istemişlerdi. Başlık parası...

Tanıdıkların gelmesiyle ellerinden aldılar baba oğlu, sonra da iki sopalayıp gönderdi Hamza. Tekrar gelmeleri durumunda olacakları da bir bir anlattı, toplanan kalabalığı da bir hareketiyle dağıttı. Ortalıkta doğru düzgün kimse kalmayınca Hasret'in yere düşen soba demirini gördü, ortalıkta bırakmaya içi el vermediğinden evin kapısına dayadı nazikçe.

Kenarda durmuş, elinde tespihiyle sabır çeke çeke kendisine bakan babasının yanına gitti Hamza. Her ne kadar hemen Hasret'le konuşmak istese de erteledi. "Sen ne zaman geldin, baba?"

"Hüseyin'in arkasından geldim." Elindeki mermili kemeri uzattı Hamza'ya.

Hamza başta kaşlarını çatsa da hemen anladı olanı biteni, hiç bozmadan aldı babasının elinden. Bunu yine çiçeklere bakmaya gittiği bir akşam unutmuştu Hasret'in penceresinin önünde. Sonra yakalanmasın diye eve almış olacaktı genç kız, o gidince de anası bulmuştu. "Çakır gelinin selamını da mı getirdin?"

"Neyini nerede bıraktığını biliyorsun demek."

"Baba," dedi bıkkınlıkla Hamza, Hasret'in kapı arkasından kendilerini dinlediğine de adı gibi emindi. "Ne konuştunuz?"

"Ne konuşacağız oğlum, yirmi sene evvel nasılsa yine aynı çakır gelin. İsmail'i koparıp götürdü ta ebesininkine, kızı da saklamış milletten köşe bucak." Bastonuna dayanıp etrafı süzdü Haşim düşünceyle. "Dedi ki *ben böyle olsun ister miydim?*"

"İstemeseydi yapmazdı. Hasret'e anlı şanlı bir düğün yapıp alacaktım oradan, kendine yediremedi çakır gelin. Sana laf döndürmüştür."

"Öyle."

"Başka ne dedi?"

"*Kızım yakınımnda olsun, evinin ışığını göreyim. Evi ocağı yandı mı, söndü mü, bileyim istiyorum ben,* dedi."

"Ağzımdan kötü bir laf çıkacak şimdi."

"İnanmadım tabii ama evinin ocağının hâli çok kötüydü, içeri girmedim zaten. Kızcağız döndürüyormuş her işi, belli." Biraz daha düşündü Haşim, Hamza'nın kulağı Hasret'ten gelecek en ufak tıkırtıdaydı. Annesini merak ettiğinden dinliyor olmalıydı.

"Kızını isteyeceğiz, şöyle böyle deyince yanaşmadı. Israr edince de *yok benim öyle kızım,* dedi." Sonra alayla güldü Haşim. "İnadına giderken dedim ki *başlık parasını da Hasret'in eline sayarız o zaman.* Bunca bakıp büyüttün diye sana geldim."

Hamza da güldü babasının dediğine, bu ifadeye bakılırsa çakır geline Hasret üzerinden alacağı para tatlı gelmişti. Tabii, elini ayağını kesmişti köyden. Kimse onun sattığını almazdı.

Dudaklarını aşağı büküp başını iki yana salladı Haşim. "İnsanoğlu yahu, geldim şu yaşıma ama anadan daha hayırlısını da görmedim hayırsızını da. Kıza söyledin mi istemeye geleceğiz diye?"

"Söyledim."

“İyi, iyi, düğünden önce sizin söz de aradan çıksın, fazla uzatmadan everelim. Bu kızı kaçırırsan daha kırk yıl beklemek lazım senin başını.”

“Baba...”

“Gidiyorum ben,” diyerek elini kaldırdı Haşim, gevrek gevrek gülmeden de edemedi. “Hasret’in de pek yamanmış ha, adamı evire çevire dövecek sandım bir an.”

Haşim’in gidişyle arkasını dönüp evin kapısına yanaştı, üç kere tıklatıp açılmasını bekledi Hamza. Düşüncesine göre Hasret kapı arkasından onları dinlemiş, anasının dediği laflara üzülmüştü. Ama kapı açılıp da üzeri başı değişmiş, banyodan çıktığı teninin pembeliğinden belli olan kızı görünce yanıldığını anladı Hamza. Bir iki kelam konuşacağı vardıysa da unuttu.

Köy yanar, Hasret yıkanırdı.

Hamza en çok onun bu hâllerini seviyordu.

Hasret bir eli kapının pervazında, diğeri kolunda duruyor; ıslak saçına taktığı yemenisi, telaştan bir düğme atlayarak iliklediği elbiseyle ince bir heyecanla karşısında duruyordu.

Şimdi evli olmak vardı. İçli bir nefes aldı Hamza. “Sıhhatler olsun.”

“Sağ ol,” dedi Hasret parlayan gözleriyle, etrafa şöyle bir baktı. Zaten Hamza’nın bu durumu halledeceğini bildiğinden arkasına bile bakmamıştı.

Hamza da derinlere dalmış, düşüncelerini savuşturmak isteyerek Hasret’in ilgiyle kendisine bakan gözlerini izledi. “Allah’tan çöpsüz üzüm müşsün be gülüm. Taşı kaldırısam altından akraban çıkıyor.”

Hamza’ya doğru bir adım yaklaştı Hasret, kollarını göğsünün altında birleştirdi. “Eh, şikâyetçiysen almayıverirsin, ağam. Sana kız çoktur.”

“Kız çok da Hasret bir tane, onu ne yapacağız?”

“Gönlünü hoş et ki kaçmasın.”

Derince soludu Hamza. “Konuşmamız lazım. Duydun mu söylenenleri?”

Omuz silkti Hasret. “Beni biraz űzer gibiydi, dinlemedim o yűzden.”

“Ama műhimdi.”

“Olsun, űç gűnlűk dűnya için tatlı canımı sıkmaya ne gerek var? Őlen űlsűn, gűmen gűmsűn.” Hamza’nın gűğsűne koyup aŐağı doėru sűrűdű elini kimseyi umursamadan. “Hamza’mın canı saė olsun, yeter.”

Olanın bitenin gerginliėi azaldı, Hamza’nın omuzları gevŐedi biraz, Hasret’in yűzűne sanki dűn akŐam koyun koyuna uyumamıŐlar gibi bir űzlemle baktı. “Canın kavun çekti mi?”

“Seninle yiyeceksem çekti,” diyerek gűldű Hasret.

“Fenasın, Hasret.” Genç kızı elinden tuttuėu gibi yanına kattı, atın yanına yaklaŐtı; űnce sűylenip duran Hasret’i oturttu atın űzerine, sonra kendisi çıktı elinde kalan mermi kemeriyle. “Av da mı yapacaksın?”

“Yok...” Kimseyi umursamadan yemenisinin űzerinden űptű Hasret’in baŐını. “Benim keim de ceylanım da burada.”

“Keçi mi?”

“Hım, keçi... Hem de en huysuzundan.”

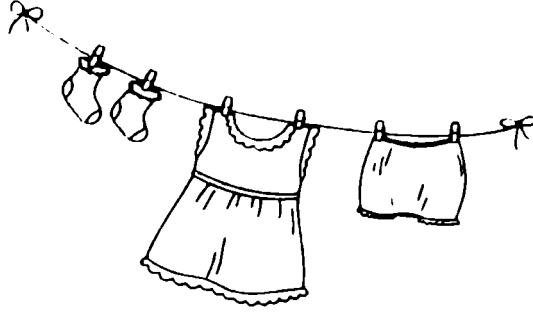
Burnundan bir soluk verdi Hasret. “Ben biliyordum o soba demirini yanlış adama attığımı...”

Onlar atı sűredursun, o kűŐedeki adam hâlâ bakıyordu arkalarından. GűneŐin vurduėu altın sarısı saçları parlıyordu. Yaverine doėru konuŐtu: “Kimdir bu kız?”

Yaveri gelip iki elini űnűnde birleŐtirdi. “Beyim, Nezihilerden Hamza’nın kaçırdığı kızdır. Adı Hasret diye kulağıma geldi. akır gelinin kızı.”

BaŐını salladı Murat, dalıp kalan gűzlerini hafif bir kaŐ kaldırıŐla çekti Hasret’in gittiği yoldan, tekrar etti adını.

“Hasret...”

13. Bölüm

Ne olmuş, ne olmuş?”
“Ay kız, sorma sorma, neler olmuş...”

Kadınlar bir bir kulak kabarttı dedikoduya, fırsattan istifade pazarcı da altlarda kalan karta kaçmış iki üç biberi torbanın içine tıktırdı söylenenleri dinlerken.

“Şu lojmanda kalan kız var ya, Hasret. Hamza’nınki...” Kadınların meraklı bakışlarına bakıp iç çekti. “O kızın amcası gelmiş. Bir hiddetli, bir hiddetli ki sormayın. Kızı saçından sürüyüp götürecek sanmışlar, o kadar.”

“Aboo. Ama ona neymiş, gelip anası alsın alacaksa.”

“Hah işte! Kapıyı kıracaktı az daha ama kız da yaman çıkmış.”

“Dedilerdi zaten kız cingözmüş diye. Ne yapmış?”

“Ağzına geleni vermiş adama. *Şimdiye kadar neredeydin; aç mı yat-tım, tok mu kalktım bilmezsin; sen adam mısın...*” Biraz daha yaklaşp fısıldadı: “Babası öldükten sonra amcası hiç gelmemiş. Hüseyin, rahmetli İsmail’in mezarının yolunu bile bilmezmiş.”

“Bak, bak... Şimdi iyi kapıya gelin gidiyor diye gelmişlerdir, soysuzlar.”

“Tabii, yavrucak da artık nasıl taşıysa bağırmış da bağırmış. Açmış ağzını, yummuş gözünü. Can havli olacak; anası yok başında, babası yok.”

Başka biri söze katıldı kenardan: “Taştığından değildir yahu, o kız zaten çok fenaymış.”

Kadın elini kaldırdı *ben bilmem* der gibi. “İçini tanımam. Ama ben sevdim kızı. Yürekli.”

“Hamza ne yapmış, boş koymamıştır kızın yanını.”

“Yok yok, ne koyacak! Atlamış atına, fırtına gibi gelmiş valla. Benzetmiş hepsini. Ben de ne bu telaş diyerekten gördüm zaten.” Gözlerini şöyle bir çevirdi etrafta, pazarcıdan uzaklaşıp eğlenir şekilde fısıldayarak devam etti: “Kız da pek bir cilveli.”

“Yaa...”

“Valla... Adamı parmağında oynatır bu.”

“Ne gördün de öyle diyon, kız?”

Yemenisinin ucunu çekiştirdi, yanakları allanarak konuştu kadın: “Adam bir göründü, kızın gözleri cam gibi parıldadı vallahi. Göz süzmeler, kapıya yaslanıp hülyalı hülyalı bakmalar...” Elini omzunun az aşağısından göğsüne kadar sürttü. “Ha böyle adama elleşmeler.”

“Aboo... Yanmıştır bunlar.”

Başka bir kadın da gülmesini tutmaya çalışarak konuştu: “Valla yanmıştır ha, Hamza zaten kızın başından ayrılmıyor.” Sesi ni daha da kısarak devam etti: “Diyorlar ki pencere kenarlarından görüşüyorlarmış.”

“Orasını bilmem de kızı pek bir şımartıyor, kıyamıyor da belli. Böyle süzüp süzüp duruyor valla. İyi olmuşlar, iyi.”

Kadınlar kendi aralarında gülüştiler. Hasret’in anasına, amcasına ah vah ettiler bir süre. En sonunda Hamza’nın onu alıp götürdüğü söylendiğinde ise hepten coştular. Artık bu yeni kızı da epey sevmeye başlamışlardı.

Ama ortalık karışmasa olmazdı, uğursuz ağızlardan biri açıldı bu kez.

“Görgülülerden Murat Bey de oradan geçiyordu. Bizim dükkânın önünde durdu, izledi Hasret’i uzun uzun,” dedi yaşı büyük bir adam.

“Yaa...”

“Yaa işte! Adını sanını sordu, *kimmış bu kız*, dedi.”

“Aa, gördün mü!”

“Öyle sorsa iyi, peşlerinden bile baktı.” Başını umutsuzca salladı iki yana. “Hamza nasıl bulduysa Murat Bey de bu kıza göz koyar. Koymazsa adım Nasuh değil!”

“Kavun seçmeyi biliyor musun?”

Atın üstünde ayaklarını salladı Hasret. Kavun kimdi, kendisi kimdi yahu! Nereden bilecekti? “Tabii, pek güzel seçerim.”

Hamza’nın keyifli gülüşünü duydu, kendi dudağı da kıvrıldı sakinlikle. “Öğreteyim, gel.”

Yine çıplak ayaklarını salladı Hasret. Hamza kendisini kapıdan alıp da ata koyuncaya kadar gıkını çıkaramadığından ayakkabılarının olmadığını söylemeyi de unutmuştu. Üstelik ömrü hayatında ilk kez ata biniyordu. Bir de Hamza bindirince hepsi üst üste gelmiş, Hasret’te akıl fikir kalmamıştı.

Atın üzerinden düşme korkusu olsa da sırtını yasladığı adamdan aldığı güveni de o an fark etmişti aslında. Şundan iki saat önceki Hasret olsa Hamza için *Hasan dağı olsa sırtımı yaslayamam* derdi. Hasret hep Hasret’ti, mezara koysalar sırtını toprağa da zor yaslardı.

Güveniyordu Hamza’ya. İçindeki dik başlı ve ters kadınla Hamza’ya kendini bırakmak isteyen kadın kıyasıya savaşıyordu. Bir öpüp bir itmesi de bundandı.

Derin bir nefes aldı ve kavunların arasından iyisini seçmeye çalışan adama baktı uzunca. Ne ateşlerin içinden almıştı Hamza, kimlerin dilinden kurtarıyordu. Kurtarıp bir de uzaklaştırıyordu, sanki ömrü hayatında bu düzene kafa tutup milletin ağzının payını vermek için Hasret’i beklemişti.

Üzüm bağına gideceklerdi, Hamza’nın dediğine göre epey arazisi vardı. Üzüm, nohut, buğday, patates, ne varsa yetiştiriyordu. Ama en çoğu üzümdü. Kırmızı veya pembe demiş olabilirdi; aklı biraz karışırken konuşmuştu Hamza, o yüzden hatırlamıyordu.

Şimdi de başta yabancı birinin tarlası sansa da Haşim’in tarlası çıkan bir yerden kavun araklıyorlardı. Hamza en olgununu seçiyordu.

“Attan inemiyorum,” dedi yine ellerini eyere yaslayarak. “Bahşışimi ver, geleyim.”

Hamza’nın yüzünde öncekine nazaran daha gerçekçi, yaşına rağmen neredeyse gencecik hevesli bir gülüş gördü. Onun kendisiyle bir hayat yaşama arzusu Hasret’i çoğu şeyden daha mutlu ediyordu. Bu kadar beklenen, istenen biri miydi?

“Şimdilik kavunum var sadece ama duvağının yanında beşibiryerdeni takarım. Söz.”

Adamın hem konuşup hem kendisine yaklaştığını görünce inmeye hazırlandı Hasret. Ellerini uzatıp omuzlarına tutundu, Hamza da her zamanki gibi beline sarıldı, epey yanaşarak ayağını Hamza’nın ayakkabılarının üzerine yerleştirdi Hasret. “Ayakkabım yok.”

“Senin ayağına güzelce bağlamak lazım bunları, yoksa unutuyorsun sürekli.”

“Kaçırıp kaçırıp götür, sonra da bağlamak lazım de. Oldu, paşam! Ben gelmiyorum, kendin seç kavununu.”

Hamza daha çok güldü iki saniyede değişen tavrına ve bu tavrına rağmen hâlâ omuzlarına sarılı duran kollarına, nazlı sesine. Zar zor da olsa Hasret’i ikna edip kavun seçmesini öğretti; Hasret fazla sevdi seçtiği kavunu, belki de hayatında hiç kavun yememişti.

“Bunu kucağında götüreyim mi ben?”

“Heybemiz var, oraya koyayım, taşıma o kadar.”

Hasret bir kucağındaki kavuna baktı, bir de heybeye. “Sen ezersin kavunumu orada.”

“Ezilmez ki gü...”

“Ezilir Hamza ya. Baksana yumuşak bu, parmağımı bassam içine çökecek. Kucağında götüreceğim.”

Hasret’in kavunu alarak yalın ayak ilerlemesini izledi, oldukları yerden pek de görünmeyen tarlalara doğru baktı. “Az ileride yevmiyeciler var, görmesinler.”

Kaşlarını çattı Hasret, Hamza’nın baktığı tarafa doğru baktı. “Sen benden utanıyor musun kavunu böyle taşıyorum diye?”

“O nereden çıktı yahu? Sende görürlerse gelip anasını ağlatırlar tarlanın, ondan diyorum.” Hasret’in omuz silkerek kucakladığı kavunla öbür tarafa dönmesiyle yüzünü gökyüzüne kaldırdı Hamza, gözlerini kapatıp derin birkaç nefes aldı, Hasret’in küskün sesini duyanaya kadar bekledi.

“Tamam, istemiyorum kavun falan.”

“Hasret’im...”

“Eve gideceğim ben. Yemeğim var, onu yiyeceğim. Sen de nerede istiyorsan orada taşı.”

“Tövbe tövbe... Yemek mi yaptın sen?”

Ses vermedi Hasret, ağzının içinde onayladı. *Neden böyle davranıyorsun*, deseler tek kelime edemezdi. Ağlamak geliyordu içinden, elinde olan tek sebep de kucağındaki kavundu.

“Bugün üzölmüşsün.”

Kaşları titredi, Hamza’ya arkasının dönük olmasını fırsat bilerek dolan gözlerini kırıştırdı. “Yoo.”

“Anlarım ben, üzölmüşsün.”

Tekrar yutkundu, derin bir nefes almaya çalıştı. “Nereden anlayacakmışsın?”

Hamza’nın bedenini hemen arkasında, elini belinde hissetti; başında küçük bir temas vardı. “Küskünsün, dargınsın, rüzgâr esse si-tem edeceksin, Hasret. Dön bakayım yüzünü bana.”

Ağlayacaktı, gözlerinin kızarık olduğunu ve bu yüzden Hamza’ya anlatması gerektiğini, anlatırken daha da ağlayacağını biliyordu. “Hiç de bile. Dönmeyeceğim.”

Derin bir nefes aldı Hamza, Hasret’e sorsan bıkkın bir soluktu.

Düşüncelerinin tam orta yerine alev topu gibi düştü bu düşünce; yüreği Hamza’nın kendisinden, tavırlarından bıkmış olma ihtimaliyle telaşla attı. Tam ardını dönüp telafi edeyim diyecekken işitti Hamza’nın sözlerini: “Söyle bakalım, ne yapmışlar benim çetin cevizime?”

Biraz suskunlaştı, içi rahatlamıştı. Nazı niyazı vardı ama Hamza çekiyor diye yapıyordu. Böyle bıkacaksa, bir gün sevmeyi bırakıp

uzaklaşacaksa yapmazdı. Düşüncesi dahi yüreğini sıkıştırıyordu. Hamza görmüyor diye dolan gözlerini de umursamadı bir süre, yanağından kaç damla gözyaşı düştüğünü sayamadı. Konuşsa sesi düzgün çıkmayacaktı, ağlak görünmek de istemiyordu. Ama derdi de say say bitmezdi ki... Çetin cevizin kabukları kırılmamak için zar zor duruyordu.

Evsiz barksızdı, anası babası yoktu. Parası varsa bile köyde neye yetecekti? Kalacak yeri kendinin değildi, yiyecek yemeğini bile Hamza aldırıyordu, tanımadığı etmediği insanlarla kırk yıllık dostmuş gibi konuşmak istemiyordu.

Ama konuşmasa Hamza'dan başka kimsesi de yoktu.

"*Ananın evine git*, dedi bana."

Nemli yemenisinin üzerinden öptü Hamza, Hasret dolan gözlerinin tekrar taşmasını engelleyemedi, çenesi titredi biraz. Kucağındaki kavununa daha da sarıldı.

"Sen ne dedin?"

"Ne diyeceğim, *sen git ananın evine*, dedim."

Arkasındaki adamın güler gibi bir nefes verdiğini işitse de ötelere baktı Hasret, orada o adama bağırp çağırmasının bir nedeni varsa o da etraftaki insanların sesi yüksek çıkanı haklı gördüğünü bilmesindendi. Sessiz dursa kolundan tutulduğu gibi sürüklenirdi, sessiz dursa *gördün mü, kaçmış sahiden* denirdi. Seyrek de olsa çıktığı çarşıda duyduğu dedikodular böyleydi.

O yüzden kendini duyurabildiği kadar duyurmuştu.

Belki Haşim orada olmasa bu cesareti de alamazdı. Ama bunlar göz önüne alındığında ona güvenip yanlış yapmış da olabilirdi. Haşim Ağa, *ben böyle ortalık karıştıranı gelin diye istemem* diyebilirdi. Şaşırmazdı Hasret.

"Düşündüklerini de söyle bana, Hasret."

İkiletmedi Hasret. "Baban benim için kötü düşünür, sana ahlaki düzgün birini ister."

"İstemez, öyle de düşünmez." Bir kez daha öptü Hasret'in yemenisinin üzerinden. "Haydi, diyelim ki istedi. Bende seni bırakacak göz var mı?"

“Yok mu? *Benim adım var, şanımla var* demez misin?”

“Adımla da şanımla da seninle olsun, Hasret. Otuz yılımla geçmiş, seni yeni bulmuşum, gözlerine yeni bakmışım, dilinin emrine girmişim... Seni iki çift laf için, üç beş akraba için bırakır mıyım?”

Hasret’in çenesi titredi yine, bu kez burnunu da çekti. Hamza genç kızın ağladığını fark ettiği gibi kendine çevirip sarıldı sıkıca. Böyleydi işte Hasret. Her meselede asar, asamadığını keser, mesele bittikten sonra da kuru yerde sel alır, ardından da sahici duygusunu belli ederdi.

Hamza artık öğreniyordu Hasret’in hamurunu. Öğrendikçe de ayrı bir bağlanıyor, adım atışından göz süzüşüne kadar hayran oluyordu.

Alnından öptü Hasret’i, gözyaşlarını sildi, yanaklarından öptü. Etrafına bakıp kimseyi görmeyince yemenisini çıkarıp nemli saçlarını dağıttı, ağladığı için kızaran yanaklarını yine okşadı, eğilip dudaklarından küçücük öptü. Sarıldılar, Hasret’in ayakları Hamza’nın ayakkabılarına basıyordu yine. Onun yanında kimseye olmadığı kadar savunmasız, yalındı.

“Hasret’im...”

“Hım?”

“Diyorum ki...”

Başını kaldırıp baktı Hasret, sarılsalar da aralarında kavun olduğundan dikkatinin yarısı oradaydı. “Kavun mu yiyeceğiz?”

“Yok...”

“Ya ne?”

“İstemedenden hemen sonra... Bizim nikâhı kıysak mı?”

Fazla düşünmedi Hasret, Hamza’nın yakın duran yüzünü izledi nemli kirpikleriyle, devam etti adam: “Uçkurunu düşünüyorsun deme ama. Sabahım, akşamım seninle olsun istiyorum; hiç çekincen olmasın, onun bunun lafı seni üzmesin, aklında kırk tilki dolanmasın. Sana gelecek olan önce benden bir geçsin.”

Adamın ilgiyle kendisine bakan gözlerini izledi biraz, sakallı yanğını okşadı. “İstemedenden ne kadar sonra?”

“İstersen aynı akşam, istersen sonraki gün. Ya da daha sonraki.”

“Olur.”

“Olur mu?”

“Hım, sonraki akşam düğün vardı, aynı akşam olur.”

“Sahi mi?”

“Sahi.”

Kavun tarlasından eve nasıl geldiğini bilmiyordu Hasret. Kendini kapıdan içeri attığı gibi derin bir nefes aldı, elini göğsüne yasladı kalbinin atışını yavaşlatmak ister gibi. “Ay Allah’ım!” Parmak uçlarını boynunda, elbisesinin Hamza tarafından ağaç arkasına çekilip düzeltilmiş düğmelerinde gezdirdi o anları tekrar tekrar yaşarken. Yetmedi, eliyle yüzünü yelledi. “Tövbe tövbe.”

Bir de *akşam bekle, geleceğim*, diyordu. “Şu saatten sonra nikâhsız alıyor muyum bak bakalım,” dedi alacağını adı gibi bilse de. “Bacayı aşındır bu kez.” Bu Hamza’yı yola sokmalıydı bir şekilde, yoksa elden de yoldan da gidecekti Hasret. Hamza’nın elinde kalacaktı. “Neyse... Hiç yoksa kavun güzeldi.”

“Hasret. Geldin mi?”

İçeriden öğretmenin sesini duyunca boğazını temizleyip üstünü başını düzeltti, az önceki telaşlı adımlarının aksine gayet sakinlikle salına salına yürüdü mutfığa, kendi kendine konuşmalarını duymamış olmasını diliyordu. “Geldim, Öğretmen Hanım.”

“Hoş geldin, canım. Ben de tatlı yapıyordum. Çay da var, vereyim mi bir bardak?”

Kadının tezgâha koyduğu yumurta, un, şeker ve başka birkaç malzemeye baktı. “Yok yok, sen zahmet etme, ben koyarım.” İki üç adım da demliğin başına geçip bardak indirdi kendine, çayı doldururken devam etti. Yandan bakışları son derece sinsilikle kadının yaptığına bakıyordu. “Ne tatlısıymış ki o?”

“Kek canım, buradakiler pek bilmez, birkaç kez ikram ettim ama sevmediler.”

Kaşlarını kaldırdı Hasret, içinde şeker varsa sevilirdi. “Niye ki?”

“Burada daha çok şerbetli tatlılar yapıyorlar, kek biraz kuru kalıyor sanırım.”

“Şerbet dök sen de üzerine, severler belki.”

Öğretmen küçük bir leğen çıkardı, yandan yandan Hasret’e baktı. “Öyle de ağır oluyor. Keki bırak şimdi, neler yaptın bakalım bugün? Hayatın çok hareketli, merak ediyorum.”

Omzunu öne doğru büktü Hasret. Sabah Hamza’yı yolcu etmiş, tavukları yemlemiş, amcasını kovup bir adamın kafasını yarmış, onca insanın yanında Hamza’nın kendisini kucaklaması suretiyle ata bindirilmiş ve kavun yemişti. Hepsini anlatmasına gerek yoktu, sakinlikle konuştu, gözleri leğendeydi. “Kavun yedim.”

Öğretmen kırdığı yumurtadan gözünü ayırıp Hasret’e baktı anlamaz gibi. “Kavun mu? Yani... Güzel.”

Öğretmenin tuhaf bakışlarını görünce gülmek için zor tuttu kendini. Onun fazlasıyla yalnız olduğu ve kendisiyle anlaşmak istediği belliydi ama öyle ürküyordu ki muhtemelen “bö” dese buradan camiye kadar koşardı. “Sen neler yaptın, Öğretmen Hanım?” diye sordu nezaketen.

Buralının konuşma usulünü de öğreniyordu. Ne sordularsa dengi bir soru sormak lazımdı; övdülerse övgü, sövdülerse sövgü.

“Ne yapayım canım, öğrencilerle etkinlikler yaptık...” Tuhaf bir hâl aldı yüzü, serçe parmağının ucuyla kaşının köşesini kaşıdı. “Askerler gelmiş, birkaç mesele olmuş, duymuşsundur.”

“Ne meselesi?”

“Bugün öğle saatlerinde Hamza Bey’in fabrikaya giden üzüm aracının yolunu kesmişler. Görgülüler kesmiş daha doğrusu. Murat Bey tarafı.”

Yerinde dikleşti Hasret. Öğle saati, amcasının geldiği zamanlardı; belki biraz sonrası. “Nasıl? Niye?”

“Birkaç yıl önce yapıldı buranın yolları, Görgülülerin tarlasından çok yer gitmiş yol için. *Bizden çok toprak gittiyse yol da bizimdir*, demişler, herkesi geçirmiyorlarmış o yüzden. Ama şehir içi yol, yaptıkları yasak.” Derin bir nefes alıp devam etti: “Hamza Bey de haber

yollamış jandarmaya, köylü karşı karşıya gelip kavga gürültü çıkarmalarını bekliyordu ama asker gelip açtı yolu sorunsuzca.”

Başını salladı Hasret, Hamza bunları anlatmamıştı, yanına gelmeden olmuş bitmiş bir şey olacaktı. Çünkü şu saate kadar yanındaydı ve hiç jandarmaya haber yollayacak vakti olmamıştı. Demek askere haber salmış, sonra amcasının geldiğini duyunca burada bitmişti hemen.

“Haspam!” dedi içinden. “Bana tırnak ucu kadar şey anlatmıyor, varsa yoksa düğmem yamukmuş!”

Öğretmenin hâli de değişikti, askerden birine gönlünü düşürmüş olmalıydı ki kıpırdanıp duruyordu, ha anlattı ha anlatacaktı. Yolunu açtı Hasret. “Askerden de Allah razı olsun,” dedi abarta abarta. “Epey ilgileniyorlar herhâlde burayla?”

“Evet, evet. Komutan Bey sağ olsun, hiç asayiş sorunu olmuyor.”

“Hım...” dedi imayla. “Tanışıyor musunuz siz? Sonuçta devlette çalışıyorsunuz?”

“Hı hı...”

“Görüşüyor musunuz?” Öğretmenin derince bir nefes verdiğini duydu, dinledi sakince.

“Çok zeki bir kızsın, biliyor musun? Anlatsam mı, anlatmasam mı diye kararsız kalıyorum; o uçtan alıyorsun hemen. Ama burada beni pek sevmezler, uzun zamandır yakın bir arkadaşım yok. Olsa dahi ağzımdan laf çıksın da dedikodu olsun diye bekliyorlar.”

Başını salladı Hasret, onu fark etmişti ama önce şu meseleyi dinlemek istiyordu. “Güvenecek insan bulmak zor,” dedi durgun olmaya çalışarak. “Ne zamandır görüşüyorsunuz?”

“Daha görüşmedik. Öyle ara ara bakışıyorduk geldiğinde. Bugün geldiğinde *bir akşam yemek yiyelim mi*, dedi.”

“Dan diye?”

“Evet. Açık sözlü biraz.”

Başını salladı Hasret. “Gidersin yahu.” Bakışıyorlarsa ikisi de birbirini beğeniyordur sonuçta. Hasret, Hamza’yı beğenmese düğünde o kadar da bakmazdı nihayetinde. “Hem askerle öğretmen iyi olur,” dedi kulaktan dolma bir yakıştırmayla. Neden iyi olacaklarını sorsalar

bir şey diyemezdi. İyi olurlardı, o kadar. Bir süre konuştular, kırk yıllık yavuklusu varmış gibi öğütler verdi Hasret. Deneyimi ise bir pencere, bir de dere kenarıydı. Dut ağacını da unutursa ayıp ederdi, onu da hatırlattı kendine. Bir suskunluk oldu aralarında, bu kez Hasret kararsız kaldı. Bu isteme, nikâh işini ne zaman söylemeliydi bu kadına? Sonuçta aynı çatı altında yaşıyorlardı ve az buçuk bilmesi gerekirdi.

“Bir şeyler anlatma sırası sende sanırım, tedirginleştin.” Samimiyetle güldü öğretmen. “Merak etme, kimseyle muhabbetim yok köyden, benden sır çıkmaz.”

Sır da değildi ki. Hamza’nın yanından gelirken pencere önü buluşmalarının bile dedikodu olduğunu duymuştu kıyıdan köşeden. Onların da hesabını kesecekti. Nefes alsa laf ediyorlardı. Hasret, Hamza’sız nefes alamıyordu ama hepsi de dedikodu olmasa iyi olurdu. “Yarın akşam istemeye gelecekler beni. Ardından da hemen nikâh kıyacağız,” dedi pat diye, öğretmenin şaşkınlığa bürünen yüzünü izledi.

“Aa!” dedi öğretmen. “Çok hızlı. Neden acele ediyorsunuz bu kadar?” Sonra sorduğu soru ayıpmış gibi utandı, sessizleşti. “Yani sormak haddim değil tabii ki ama hızlı geldi biraz.”

“Yok yahu, nesi ayıp olsun? Benim oradan buradan akrabam çıkıyor,” dedi Hasret rahat olmaya çalışarak. İçti kazan olmuştu, tedirginlikle kaynayıp duruyordu. Çayından bir yudum aldı. “Bugün yarın anamın da sabrı tükenir, dedeme gider. İmamdır dedem ama acıması pek yoktur, kanı koyudur.”

“Nasıl yani?”

“Nikâhım olmazsa çekip alır buradan, öyle lafla sözle de değil. Dümdüz.” Saçını kaşıdı biraz. “Hatırımda o kadarı kaldı tabii ama belki de ölmüştür, bilmiyorum.”

Kaşlarını kaldırdı öğretmen, biraz dalgınlıkla baktı masaya. “Sadece imam nikâhı mı kıyacaksınız?”

Öğretmenin dediğine kaşlarını çattı Hasret. “Ne bileyim? Nikâh işte, kaç türlü var ki bunun?”

“Bir dinî nikâh bir de resmî nikâh var, canım. Resmî nikâhı asla ama asla atlama, atlanmasına da izin verme. Yoksa belge üzerinde evli

sayılmazsınız. Hamza kocan olarak görülmez, sen de karısı olarak görülmezsin.”

“Herkes yapıyorsa yaparız herhâlde,” dedi Hasret düşünceyle. Annesiyle babasının resmî nikâhı var mıydı, onu da bilmiyordu. “Bu kadar mühimse.”

“Çok mühim. Buralarda pek yok ama sadece imam nikâhının kıyılması erkeklerin ikinci eş işinin önünü açıyor. Resmî nikâhta ikinci eş olmaz, o yüzden bazı erkekler yapmak istemez.”

Hamza isterdi, bir de üzerine başkasını sevecek değildi ya. Öyle bir şey olacak olsa Hasret ona bir güzel sevdirdirdi. Akşam geldiğinde hemen söyleyecekti. Resmî nikâh da istiyordu o nasıl bir şeyse. Hatta başka nikâhlar varsa onlardan da istiyordu. “Hamza’ya derim, onu da yaparız.”

Başını salladı öğretmen. “Sana tavsiyem iki nikâhın arasını açmaman. Benimki öyle olmuştu, gerek olmamasına rağmen tedirginliğini yaşadım.”

Benimki öyle oldu mu demişti öğretmen? Onun nikâhı mı olmuştu? Kaşlarını kaldırdı Hasret. “Senin nikâhın mı oldu?”

“Evet canım, bir kez evlenip boşandım ben.”

Biraz da bunu konuştular, Hasret epey şaşkındı, kadın bekâr kızlar gibiydi çünkü. Çok gençti. Anlattığını göre ilk kocası da askerdi, epey rütbeliydi. İki sene evli kalmışlardı, öğretmenin çocuğu olmayınca adamı kıskanmaya başlamıştı. Sonunda da adamın birkaç lafını duymuş, boşanıp gelmişti buralara. Meselenin özündeki durum boşanma mevzusuydu. Davasını öğretmen açmıştı, yani kadın da boşanmak isteyip böyle bir şey yapabiliyordu resmî nikâhta. Dinî nikâhta da var mıydı böyle bir şey? Bilmiyordu Hasret. Sorup öğrenirdi.

Dudağını aşağı büktü kadını dinlerken ama fazla üzerinde durmadı. Milletin hayatını dinlemekten kendi hayatını unutmak istemiyordu. Bencillik olabilirdi ama çok da ilgi çekici değildi. Önlerinde yumurta, şekerle durup konuşmuşlardı bir saat. Hasret aklına yazdığı resmî nikâh lafından gerisini unutup akşam gelecek Hamza’ya bu tatlıdan vermeyi düşündü. Gayet de öğrenip ona bundan yedirebilirdi. “Tadı nasıl oluyor bu şeyin? Tatlının.”

“Çok güzel, şekerini biraz az atınca daha hafif oluyor. Zaten hızlı pişer, yeriz birazdan.”

Başını salladı Hasret, ayak uçlarında gayet sinsice yaklaştı kadına. “Bakayım mı ben de?”

“Bak bak. Hatta istersen ben tarif edeyim, sen yap. Tek başına olduğunda da yapabilirsin öğrenirsen.”

Kadın daha lafını bitirmeden bunu demesini bekliyormuş gibi elbisesinin bir yere kadar büzgülü, sonrası fırfırlı kollarını çekiştirdi yukarı. “Ne koyayım yumurtadan sonra?”

“Şeker. İkisini fazlaca karıştırıp köpürteceğiz.”

Her malzemeyi saydı, önemli yerlerini de söyledi Öğretmen Hanım. Gayet de uygun bir meslekti kendine seçtiği, öyle bir anlatıyordu ki yumurta kırmayı bilmese yine de yapardı bu tatlıyı Hasret.

“Evet, tepsiyi tezgâha vur birkaç kez, hamurun içinde kabarcık kalmasın. Evet, elin çok yakışıyor gerçekten yemek yapmaya, Hasret.”

Kaşlarını kaldırdı Hasret, hamurda olan gözleri öğretmene çevrildi hemen. “Ya, sahi mi?”

“Evet, ben yemek yaparken kaşığı bile yamuk tutuyormuşum, öyle demişlerdi. Senin bileğin bayağı kıvrak.”

Kadının dedikleri hoşuna gitmişti, dediği gibiye diğer yemekleri de kolaylıkla kavrayabilirdi. “Sevindim vallahi. Ben öyle...” Anlatmakta biraz kararsız kaldı, hamuru karıştırdı azıcık. “Buralardan uzakta büyüdüm, insan içine pek karışmadım. Çok paramız pulumuz da yoktu. Bulgurdan, buğdaydan yemek yaparım sadece; başka şey bilmem. Öyle elimden geldiğince öğrenmeye çabalıyorum.”

Dudaklarını birbirine bastırdı öğretmen anlayışla. “Öyle canım öyle, kırsal kesim olduğu için her konuda eksiklik var maalesef. Sen yine her alanda bilmediklerini öğrenmeye heveslisin. Yemek olur, sosyal ilişkiler olur... Köyün kızları kalabalık yerde olmalarına rağmen tam anlamıyla okuma yazma bilmiyor, biliyor musun? Üzülüyorum vallahi hâllerine, iki kelamı okuyamadan yaşayıp gidiyorlar. İnsan hiç yoksa kendi çabasıyla öğrenir yahu, onca yaşa gelip hiç bakmamışlar.”

Yutkundu Hasret.

Sonraki lafı da tam bu olacaktı.

Yemeği öğreniyorum, okuma yazmayı da öğreneyim. Bu yaştan sonra nasıl olur, bilmem ama zaruri. Bana yardım edersin, değil mi?

Tam olarak bunu diyecekti.

Derince bir nefes aldı, öğretmen aklı bir karış havada olan kızlardan bahsetse de alındı Hasret çünkü sözü edilen konuda yarası vardı, gocunuyordu. “Doğrudur, herkesin imkânı aynı olmuyor işte,” dedi sakince. Ama bir tarafı ne kadar içerlese de bir başka tarafı kızmıştı içinden. Bilmeyen, eksik bir tarafı.

“Evet ama biraz da çaba lazım, öyle akşama kadar oturup el işi yapıyorlar, dedikodu yapıyorlar. Anlamıyorum.”

Başını salladı Hasret, öğretmeni onayladı görünüşte, atılan taş kendisine olmasa da öyle hissediyordu. “Hangi tepsiye koyayım bunu?”

Hızlıca bir tepsi çıkardı öğretmen, yağlayıp Hasret’in önüne bıraktı. Sonra da sürdüler fırına. Ama Hasret’in aklı bir karış havaya gitmişti yine. Son çare olmasa da öğretmen iyiydi okuma yazma öğrenmek için. En azından düzgünce anlatır, hatasız olurdu. O böyle deyip de bu yaşına kadar okumayanı cahil gibi görünce bir uzaklaşmıştı Hasret. Daha da yanına gidip öğretmesini istemezdi. Elini silerek odasına gitti, öğretmen pişirirdi keki. Hem o cahil değildi sonuçta, yakmazdı.

“Haspam, sanki millet anasının karnında öğreniyor her bir şeyi!” Yemenisini sıyrıp attı yatağın üzerine. “Hoş, anasının karnında öğrense benim anam onu da eksik yapardı.”

Başını sağa sola kıpırdattı, havanın sıcağından bunalmış, bir de üzerine çay içip iyice terlemişti. Üstünü başını değiştirdi. Çamaşır yıkama vakti de gelmişti, hepsini leğene doldurup lojmanın arka tarafında kalan tavuklarının yanına götürdü, çeşmeden su taşıdı biraz. Her gittiğinde de üç beş kızla dedikodu yaptı ama Görgülü meselesi hakkında pek de bir şey öğrenemedi. Karşılaştığı tek şey imalı bakışlardı. Bir olup iki olunca kızların ağzına güğümü geçiresi gelse de tuttu kendini, daha da çeşmeye gitmedi, oturup yıkadı her şeyini, sonra bir ip gerip astı.

Elinde boş leğenle kapıya gelince evin köşesine sinmiş, ağlayan bir çocuk gördü. Kaşlarını çatarak, “Haydi bismillah,” dedi başına bela alır gibi. “Pişt, çocuk.”

Çocuk yanağında beş parmak iziyle başını kaldırıp baktı maviş maviş, sonra utanıp geri gömdü yüzünü, ağlamaya devam etti. Ama o bakışı dokundu bir kere Hasret'in yüreğinde bir yerlere. Leğeni meğeni bırakıp gitti, çocuğun yanına çömeldi. "Ne oldu, niye ağlıyorsun bakayım sen?" Dayak yediğini bilse de konuştu: "Düştün mü, ne yaptın? Yanağın kızarmış."

Burnunu çekti çocuk. "Hı hı."

"Ona mı ağlıyorsun?"

"Yok..."

"Ya niye?"

Omuz silkti çocuk, Hasret biraz daha gitti üzerine, sonunda da anlattırdı ama sanki dünyanın en mühim derdini dinliyordu. Kaşları çatılmış, gözlerini çocuktan ayırmamıştı.

"Derslerim hep pekiyi, bubam diyor ki doktor olacaksın."

"Hı..."

"Ama öğretmenim bana hiç kurdele vermiyor, hep bacıma veriyor. Onun okuması da çok kötü."

Başını salladı Hasret, küçük çocuğun akan burnunu elbisesinin cebinden çıkardığı mendille sildi. "Babam da *Fatma kötü okuyor, kurdeleli; Memo daha da kötü okuyor, kurdelesiz* diyor."

Pek salak adam olacaktı babası; çocuk konuşurken Hasret'in içi gitmişti, adam nasıl kıyıyordu? "Sen de kurdele almaya mı geldin öğretmene?"

"Geldim de vermedi, hep kızlara veriyor. Babam da... İşte, hep onlara veriyor. Ben istedim ama vermedi, bir daha isteyeceğim."

Bir kere kurdelesiz dönmüş, tokat yemişti yani. Çocuk anlatmak istemese de öyleydi. "Ne renk ki bu kurdele?"

"Kırmızı."

Başını salladı Hasret, bir kere mutfak masasının üzerinde görmüştü. "Sen az otur da tatlı getireyim sana."

"Yok, istemem," dedi çocuk. "Abla diyeyim mi?"

Başını salladı Hasret. "Adımla birlikte de."

"Hasret abla mı diyeyim?"

Başını salladı Hasret, çocuğun adını bilmesine şaşırmadı, ikna edip içeri gitti, pişen kekten tabağa biraz koydu, öğretmenin masa üzerinde duran kurdelesinden biraz kesip cebine attı. “Üç günlük dünya, değer mi şuncacıkları ağlatmaya yahu! Bu öğretmen de iyi mi, körü mü, anlamadım.”

Gidip yedirdi çocuğa keki, pek bir sevmiştii. “Demek senin okuman iyi.”

“Hı hı. Hiç takılmam.”

“Harfleri marfleri hep biliyorsun?”

“Hep.”

Başını salladı Hasret, çocuğu uzun uzun aferinledi, övdü, yüceltti. Şuncacık olsa da kafası zehir gibiydi. “O hâlde anlaşılm seninle.”

“Ne için?”

“Sen öğretmene değil, gelip bana anlat öğrendiklerini. En baştan başla, sonuna kadar. Ben de anladığın her harfe, anlattığın her derse kurdele vereyim.”

Gözleri parıldadı ilk anda çocuğun, sonra söndü. “Ama öyle olmaz ki, sen öğretmen değilsin.”

“Ama bak, aynı yerde kalıyoruz, ben de biliyorum okuma yazma. Senin bildiğini ölçeceğim sadece. Hem bol keseden kurdelen olur. Ama kimseye demeyeceksin.”

Birkaç dil daha döküp ikna etti çocuğu, kimseye söylememesi için de konuştu üç beş laf, bir de eve gidince bir tokat daha yemesin diye kurdeleyle akıl verdi. “Nasıl aldın diye sorarsa *öğretmen kitap verdi, okudum; iyi okudum diye verdi*, dersin. Tamam mı?”

“Tamam, Hasret abla.”

Sevindirik sevindirik gitti çocuk, Hasret de geride işini yarı halletmiş şekilde durup baktı. Cahil değildi işte, cahil adam böyle yolunu yordamını bulup da öğrenmeye çalışır mıydı?

İçeri gitti, akşama az bir şey kalmıştı, biraz uyuyup uyandı, yemek yedi, gece vakti gelip çatınca da erken uyuyan öğretmenin yüzü suyu hürmetine Hamza gelecek diye çay demledi. Öğretmenin ortalıkta duran kitaplarını karıştırdı, karınca gibi küçük yazılardan bir şey anlamayınca durup yeni okunan yatsı ezanını dinledi.

Hamza geç kalmıştı.

“Sahiden bacaya kalacak bu gece,” dedi içinden. Zaten yorgundu Hasret, yarın akşama hazırlık yapmalıydı. Odasına getirdiği tepsinin üzerinde bir tabak kek, iki üç lokum, iki boş çay bardağı ve soğumuş demlikle gece yarısına kadar bekledi söz verip de gelmeyen Hamza’yı.

“Bu hep böyle yapacaksa işimiz var, yol yakınken bırakmak lazım,” dedi kendi kendine beklentisini köreltmek için. Dolanıp durdu odanın içinde, Hamza gelirse kapı duvarla karşılaşmasın diye bekleyebildiği kadar bekledi. En son da düşmüş omuzlarla, ufağından kırılmış yüreğiyle geçip uzandı yatağına. Çok geçmedi, tam uykuya dalacağı sırada bir kıpırtı oldu pencere önünde. Hamza’nın başı görüldü; dağınık saçları, dudağının kenarında hafif kurumuş kan lekesi.

Dikine kalktı Hasret, pencerenin kenarına geldi. “Hih! Hamza, ne oldu sana, nereden geliyorsun böyle?”

Hamza’nın yüzüne baktı telaş ve sinirle. Kavga mı etmişti, pek imkânı yoktu ama dayak mı yemişti? Adamın gözlerinde hafif bir çekingenlik vardı, yanında da öfke duruyordu. Soludu derin derin, verdiği nefes Hasret’e vurdu. “Nerede olsam iyi Hasret, kerhanedeydim.”

“Kerhane mi?”

“Hıı, kerhane. İşim vardı.”

Biraz durdu Hasret, baktı da baktı Hamza’nın yüzüne. Nerede olduğunu idrak etti, saati idrak etti; üstünü başını, saçını sakalını, çekinmeden ağzından çıkardığı lafı tarttı. Sonra da Allah yaratnı demeden pencereden olduğu gibi itti adamı, nereye düştüğüne bakmadan da çat diye penceresini kapatıp perdeyi çekti.

“Hıı, resmî nikâh, Hasret!” dedi pencereden bir adım uzaklaşıp, elini beline attı tam pencerenin karşısında. “Haspam! Kerhaneymiş! Biliyordum ama ben! İçiyor zaten, ne hayır gelir ki bundan!”

Burnunu çekti bir de, tepsinin üzerindeki boş bardaklara ve keke baktı. “Almıyorum seni Hamza, kuruyup git penceremin önünde!” Derin bir soluk aldı, ne düşüneceğini bilmiyordu. “Bir tane de güzel şey yaşayayım yahu! Bir tane, bir!”

Eli belinde, odasında dönüp durdu Hasret. “Bir de pişkin pişkin kerhane diyor! Oh, iyi düştü, canıma değsin.”

Bir tur daha döndü odada, gözü sandıklara takıldı, Hamza'nın kafasına atıp atmamayı düşünse de vazgeçti. Belki aslı astarı vardı da bilmeden çeyizlerini hiç ederdi.

"Ama bende hata!" dedi ünlemini eksik etmeden, sonra vazgeçti. "Niye bende olacakmış hata, sanki ben gittim kerhaneye!"

Ah Hamza, vah Hamza! Buradan nasıl dönecekleri meçhuldü, üstelik odada onuncu turu atmasına rağmen Hamza'dan ses seda yoktu. Sonunda sinirini az buçuk yuttu Hasret. Birkaç neden sıraladı kendine.

Hamza öyle adam değildi öncelikle.

Öyle adam olsaydı gelip yüzüne öyle demezdi, akıllıydı. Dediye bile kesin şakasınaydı.

Hasret'i böyle giderse çok kandırırlardı.

"Ama..." diye başladı kendi münakaşasında kendine karşı durmaya, sonra vazgeçti. Odada üzgün üzgün dolaştırdı bakışlarını. Hiç yoksa bile gönlü ucundan kırılmıştı. Kendisi hep tersine gidiyor diye öyle denir miydi? Hasret öyle anlaşırdı ama Hamza böyle anlaşsın istemezdi. Hasret'in de yüreği vardı, Hamza'nın ayda yılda bir pervasız olası tutmuşsa da ince yere denk gelmiş, acıtmıştı. "Konuşmayacağım daha."

Pencerenin kenarına yaklaştı iki adım, ilk o zaman düşündü Hamza'nın dediği doğru mudur, değil midir diye. Kerhanenin neresi olduğunu biliyordu, içinde neler olduğunu da duymuştu. Hamza'ya yakışmazdı hiçbiri.

Ama herkes yakışanı mı yapardı?

Kendisi düşünmeye yeni başlamışken düştü omuzları, boğazına bir de yumru oturdu. Aynı zamanda ay ışığından perdesine dağınık saçlı bir başın gölgesi vurdu. İki kere nazikçe tıklattı camını Hamza. "Gülüm, aç pencereni de açıklayayım, vallahi anladığın gibi değil."

Omuz silkti adam görmese de, o yokken iyi hoştu da sesini duyunca nedense dolmuştu gözleri.

"Hasret'im."

Burnunu çekti biraz, geceliğinin koluna iki damla etmeyecek göz yaşlarını sildi. Açmayacaktı.

“Doğruya doğru, oradan geldim,” diye seslendi Hamza. Çıt çıkarmadan, itiraz etmeden dinledi Hasret.

“Bugün bizim arabanın yolunu kesmişler, senden önce de senden sonra da onunla uğraştım.” Sesi yorgun geliyordu, iki adım daha yaklaşıp görünmeyecek yerde durdu Hasret. İyi duyabilmek içindi.

“Sonra bizim sarrafa gittim yarın akşama yüzük almak için. Kendi parmağımın ölçüsünü verdim de seninki kalınca yanına gelecektim.”

Dudağının içini ısırdı Hasret, yanı başında duran elini açıp baktı parmaklarına, yüzük parmağını okşadı diğer parmağıyla. Burnunu çekti yine, ağlayası geliyordu.

“Ağabeyimin düğünü var dedim ya sana... Onun hazırlığı, isteme hazırlığı derken kafam bir duman.”

Mesele burada başlıyor olacaktı, kesin kafasının dumanını atmaya gitmişti o kerhane köşelerine. Dışlerini sıktı Hasret, konunun nereye bağlanacağını sabırla bekliyordu.

“Yüzük için yanına gelirim diye niyetlendim ama babam çıktı bu kez. Ağabeyim gitmiş kerhaneye, içmiş de içmiş. Sonraki gün düğünü var, karşı tarafa ne diyeceğiz diye başımın etini yediler.”

Kaşlarını çatıp pencereye çevirdi başını Hasret. “Büyük ağabeyimle çıktık, Ayhan’la. Yetişemesek bizimkini bir güzel döveceklerdi. Orada bir kadının belalısı varmış, onunla kapışmışlar, sonrası da Görgülüler... Neyse, alıp geldik, bu saate kadar onunla uğraşıyordum. Ondan kerhane dedim.”

İyi halt etmişti!

Ortalığı bir sessizliktir süpürdü götürdü, Hamza’nın pencerenin pervazına sürekli vurup duran işaret parmağını görür gibiydi Hasret. Ya on ya on beş dakika durdular öylece, Hamza’nın iltifatlı birkaç sözü, kendini açıklaması, vallahileri billahileri dolandı. Dediğine göre çok seviyordu Hasret’i, ondan başkasına bakmazdı. Gözüyle değil, gönlüyle sevmişti; onsuz yapamazdı.

Her birinde yüreği okşansa da bekledi Hasret, hatasını anlasın istiyordu. Kendisi her şeyi pat diye söylüyordu ama dayanabildiğinden değildi ki. En ufağından *benim anam babam yok*, derdi rahatça. Hatta belki gülerek.

Ama Hamza karşısına geçip bunu dese oturup ağlardı üç gün.

Onu koymuştu bir kere ayrı bir köşeye, lafını herkesle bir tutamazdı. Bunu bilmesi gerekiyordu adamın. Bilip de ona göre davranmalıydı.

“Hasret'im, aç pencereni haydi.” Durdu biraz, gergin geliyordu sesi. “Hem öyle başlamayacaktım lafa, aklıma yarın dönecek dedikodulardan tut da ne varsa geldi, senin kulağına gelecek lafı da biliyorum. Ondan ilk onu söyleyeyim diye geldim. Üzülme, aramızda küslük olmasın, ilk benden duy diye.”

Bilmem kaçınıcı ısrarıyla sırtını verdiği duvardan ayırıp yanaştı pencereye Hasret, perdenin köşesini aralayıp baktı kendini görünce hevesle doğrulan Hamza'ya.

“Vallahi şükür.” Perdeyi araladı, gıcırdayan pencereyi de biraz açtı Hasret. Yolunu bulmuş gibi hızla elini tutan Hamza'nın iri, sıcak ellerini hissetse de düz dudaklarını kıpırdatmadı. “İnanmadım dediklerine,” dedi düşük bir yüzle. “Uydurmaca konuşuyorsun hep.”

Hasret'in ellerini bırakıp yanağına uzandı Hamza, genç kızın itiraz etmemesini fırsat bilip yaklaştı. “Gülüm, istediğin yemini edeyim, vallahi o niyetle gitmedim.”

Omuz silkti Hasret, Hamza'nın ikna çabalarına bir bir nazlandı. Dediklerine göre eli değil, gözü dahi değmemişti kimseye. “Ama yüreğimi kırdın.”

“Kafamı kırsınlar Hasret'im! Hoş, onu da başkasına bırakmıyorsun ya, canın sağ olsun.”

“Güvenimi de kırdın. Ne bileceğim ben başkasına gitmeyeceğini?” Hamza'nın çatılan kaşlarına, ilgiyle bakan gözlerine odaklandı. “Zaten içiyorsun da. Ya aklın başında değilken bir şey yapsan? Güvenemem.”

“Ağzıma sürmem daha. Zaten günah. Koca olacağım, baba olacağım. Hepten bırakırım,” diye samimi bir telaşla konuştu Hamza. Sanki Hasret'in gözlerindeki kırıkları görüyor da avuçlarından kayıp gideceğinden korkuyordu.

Genç kızın gözlerine hafif bir gülüşle baktı. “Güvenin de kırılmasın, senden başımı çevirdiğim mi var, Hasret? Başkasına gözüm degecek olsaydı yaşıım otuz, illa değerdı. Bunca beklemişim, bundan gayrı da öldürsen bakmam.”

“Valla de.”

“Valla.”

Dudağını büktü yine de Hasret, ötelere berilere baktı, derin derin soludu Hamza'nın gözleri ve elleri altında. Onun da sesi soluğu çıkmadan suçunu bilerek kendisine bakışı yumuşatıyordu bir nebze içini. “Ama yine de sormazlar mı *âdemoğlu, niye kırdın bu kızın gönlünü* diye?”

Ufacık güldü Hamza, eğer ki aralarındaki sadece tartışma olsa bu kadar yumuşak konuşmazdı Hasret. Hâlini anladığını seziyordu, kırılğanlığını görüyordu Hamza. “Sorsunlar ama sadece bundan değil, Hasret'imın gönlünün kırılacağı varmış. Tüy dokunsa kasırğa sanacak.”

“Hıı, senin tüyün kerhaneyse denk değiliz, haberin olsun.”

“Dengini buluruz o hâlde.”

“Ne o, iki üç kat aşağı mı ineceksin?”

“Yok, çıkacağım. Kerhanenin yukarıda olduğu nerede görülmüş, Hasret?”

Hasret yüzünü çevirdi yine ötelere ama fazla kalamadı bu kez. Hamza'nın yüzüne yaklaştı yüzü, burunları değdi birbirine, sesleri kısıldı epeyce. “Sırtım da pek acıyor, bu güzelin hiç mi insafı yok?”

“Sor bakalım, niye yok?”

Genç kızın küskün sesine güldü, kısacık saçlarını okşadı sevgiyle. “Sonuna kadar hakkı. Hesabımı kessin, defterimi dürsün. Tek laf etmem.”

“Etme tabii,” diye üstte olsa da üste çıktı Hasret, yanağının üzerine durup tenini okşayan eline sürttü biraz yüzünü, sönük sesiyle vicdanını sızlattı da sızlattı adamın. “Çay yaptımdı içeriz diye. Geç geldin, o da soğudu.”

“Bize mi yaptın?”

“Hıı... Kek de vardı yanında.” İçli bir nefes verdi, kendisi üzüldüğü kadar Hamza'yı da üzdü. “Oturup iki sohbet ederiz dedim. Ama neyse, başka zaman artık. O kadar beklediğime değmedi.”

Hamza'nın bir pişmanlığını daha dinledi dudağının köşesi belirsizce kıvrılarak. Haberi olsa uça uça geleceğini, ağabeyini onların eline bırakacağını, Görgülülerin de anasını sattığını...

Hepsini dinledi Hasret. Dinledikçe de nedenine isim konduramadığı güzel bir hisle doldu. Değer görmek mi denirdi buna? Hamza onunla bir an geçirmeyi her şeyden değerli görüyordu. Onlara paha biçip, *senin uğruna bunlardan geçerim*, diyordu.

Kıymet veriyordu yani.

Hüzünlü görünse de sakın, sevgili bir ifadeyle Hamza'nın epey yakınında duruyordu Hasret. Elleri eskisinden daha yumuşaktı, sözleri törpülenmişti. "Uykum da geldi zaten, yarına çok iş var."

Niyetsizce pencereden uzaklaşacakken tutuldu yine kolundan. "Dur gülüm, çayı ısıtırız, kekin tadına bakarım. Parmağının ölçüsünü de alacağım. Allah için azıcık da gülüşünü göreyim, daha erken."

Tabii, kerhanede dolaşana daha erkendi. "Çok bekledi onlar, çay da acıdır, daha içilmez."

"Acısını da tatlısını da içerim ben onun. Geleyim, gönlünü de alırım."

Omuz silkti Hasret, pencereye yaslandığından Hamza'yla yüzleri epey yakındı. "Alamazsın gönlümü, ben caydım, evlenmeyeceğim seninle."

Kaşlarını kaldırdı Hamza. "Allah Allah... Evlenmeyip ne yapacağız?"

"Hiçbir şey. Madem öyle kerhane falan diyorsun, ben de kendi yoluma bakarım."

Hasret'in yukarı diktiği burnunu şöyle bir sıkmak istese de tuttu kendini Hamza, neredeyse hayran bir ifade ve dinlemeye hevesli gülüşüyle hımladı. "Anlat yolunu da bilelim, Hasret'im. Ne yapacaksın?"

Sanki saç çok uzunmuş gibi aheste aheste geriye taradı Hasret, ince askılı geceliği yine üzerindeydi, Hamza'nın bakışlarının farkındaydı. Bu adamın sadece kendisine böyle bakması hoşuna gidiyordu. Kaç kere görmüştü Gönül karısının Hamza varken eteklerini sıyrı sıyrı çeşme başında eğildiğini... Gözünü değdirip bakmamıştı Hamza, içi okşanıyordu böyle olunca. Ama bir de şu kerhane meselesi olmasaydı... Hamza'nın çenesi böyle bağırsız kalmasaydı...

"Ne yapayım? Gidip evime kapı dışarı ederim anamı. Hep beni mi yollayacak dere kenarına, bu kez de ben onu kovarım."

Başını salladı Hamza, Hasret devam etti: “İneğim var bir tane, birikmişim de var. Üstüne katar, bir tane de gebe inek alırım. Tosun olursa kurbanlığa satarım; inek olursa yoğurdu, sütü.”

“Ama inek ananın değil mi?”

“Yoo, bana babamdan kalan künyemi bozdurup da aldı. Onun sayılmaz bir kere.” Hamza’nın kaşlarını çatmasına kalmadan devam etti: “İşte, öyle olunca en son parayı artırıp tarla alırım, rahatça da yaşarım. Koca neymiş, kerhaneci Hamza kimmiş!”

Hasret’in sonsuz bir öz güvenle konuşan yüzüne güldü Hamza, saçını okşadı, oradan boynuna doğru geçti parmaklarının tersi. “Kimden, nereden alacaksın tarlayı?”

“Bilmem, satan biri olur herhâlde.” Aklına gelmiş gibi parıldadı gözleri. “Köyün girişinde bir tarla var, kimin olduğunu bilmem. Hep kabak ekili, kenar sırada da marul. Derenin yanında. Satsalar orayı alırdım herhâlde ama pahalıdır.”

“Kenarında kayısı ağaçları var, orası mı?”

Başını salladı Hasret, çarşıya gidip gelirken gözü kalırdı orada. Belki bir gün almak nasip olurdu. Çok ileride.

“Sana bırakmazlar orayı. On kardeşi var oranın sahibinin.”

Omuz silkti Hasret, Hamza’nın bir şeyler bilen bakışları ümidini titretmişti. “Parayı fazla verip alırım canım, ne olacakmış!”

Ağzının içinde *cık* dedi Hamza. “O işler öyle olmaz, toprak burada sadece parayla satılmaz.”

Anlamadı Hasret, adam da bunu anlayıp devam etti anlatmaya: “Misal, benim tarlam var, on bin kaymeye satıyorum. Kardeşim on bin, dışarıdan bir adam yirmi bin verse kardeşime satarım. Herkes aynısını yapar.”

“Niyeymiş o?”

“Toprak namustur çünkü. Soydan dışarı çıkmaz, bizde Nezihi olmayana toprak da satılmaz. İlle de satılacaksa, başka soydan toprak alacaksan o soydan birine gider konuşursun. Dersin ki sen almayacaksan ben alacağım, aramızda dargınlık düşmanlık olmasın, hakkını helal et.”

“İzin isteyeceğim bir de yani?”

Başını salladı Hamza. “Öyle. Senin alacağın tarlayı ya amcan ya halan satacak sana. Yoksa çok güç, kimse vermez de aldırılmaz da.”

Kaşlarını çatıp düşündü Hasret, onlardan hayır gelmezdi. Onca zamandır kurup durduğu hayalinin temeli dahi çürüktü. İstemiyordu kimsenin tarlasını!

“Ama yüzün düşmesin hemen, ben aracı olup aldırırım sana, merak etme.” Genç kızın saçını parmağına doladı şefkatle.

“Sen olmayacaksın ki o zaman, gidip çoluk çocuğa karışırsın. Yarparsın dokuz tane.”

Genç kıza güldü Hamza. “On olsun, senden olsun, Hasret. Barıştın mı benimle?”

“Yok, barışmam öyle kolay kolay.”

“Yarın *he* diyecek misin peki?”

Evet diyecek olduysa da sustu Hasret, omuz silkti sadece, sonra orada bir öpücük hissetti. Biraz daha yukarısında, boyun çukurunda. Direnemedi Hamza’nın boynuna sokulan başına yasladı başını, elini saçlarına daldırdı. “Canım isterse.”

“Seviyor musun beni?”

Ona da omuz silkti ama gözleri fersiz bakmaya başlamış, direnci azalmıştı. “Erken gelseydin söyledim.”

Derince bir nefes geldi adamdan, boynunu yine öptü özlemle. “Ama olmuyor ki böyle, gülüm.” Yüzlerini biraz uzaklaştırdı Hamza, gözlerine baktı. “Senin gönlün kırılıyor da benimki hep sağlam mı?”

“Değil mi?”

“Değil. Böyle uzak tutuyorsun beni, bir köşesinden çatlıyor. Öpmüyorsun, bir parçası düşüyor. Küsüyorsun, paramparça oluyor.” Hasret’in gözlerinden ayırmadı gözlerini. “Eyvallah erkek adamız, namımız var, şanımız var.” Hasret’in tel tel saçlarını okşadı. “Ama Hasret’im *seviyorum seni*, Hamza demeyecekse tüm bunların ne manası var? Ölesin gidesin, kaç yazmış!”

Fersiz bakan gözleri canlanır gibi oldu Hasret’in, kaşları kalktı, omuzları bükülüp yavaştan yanaştı Hamza’ya. “Öyle mi sahiden?”

“Öyle ya. Şu canım varsa sen varsın diye. Bulmuşum tutunacak dalımı; bırakır mıyım, Hasret?”

Dudaklarını ısırdı Hasret, Hamza'nın sahici yüzünü izledi. Girmezdi oraya, başkasına bakmazdı, yalan da demezdi. İnaniyordu. Hem inanmasa da yarın söylenecek onca lafı sözü inceden tartar, rayına oturturdu. Yaklaşıp yanağından öptü adamı, içinden gelen ufak bir pişmanlıkla konuştu. "Ben öyle itince kötü düştün mü?"

Hamza pek memnundu hâlerinden, genç kızın elini kaldırıp avuç içinden öptü uzun uzun. "Kötü düştüm Hasret, öyle böyle değil."

"Yaa..."

"Yaa işte... Uzat parmağını, taze gelin." Zaten avucunda olan elini çekti kendine. "Yüzüğünü yaptıralım artık."

"Altın mı?"

"Sarı altın hem de." Bakışları Hasret'in boynuna değip geçti. "Boynuna da yaptıralım, pek bir yakışır..."

Omuz silkti Hasret, altında değil de Hamza'da gözü vardı tam konuştukları sıra, bakışlarını ayıramıyordu parmağına ip dolamaya odaklanan ifadesinden. "İyi bari, torunlarıma kadar bırakırım."

"Bırakırız, gülüm."

"Ben de sana alacak mıyım bir şey? Öyleyse bilmem, söylemen lazım," diye ciddiyetle konuştu Hasret. Hamza *şu alınacak* dese yarın çarşıya inip alacak gibi bir ifadesi vardı. İfadeden ziyade sahiden gidip alırdı. Bilmiyordu usulünü.

"Yok gülüm, ne alınacağım olsun?" İp bağladığı parmağına baktı biraz Hamza, sonra yüzüne döndü Hasret'in. "Bir sen varsın işte." Yoğun bir bakış, tuhaf bir istek vardı gözlerinde. Öyle yanaşmalı dokunmalı bir şey de değil, sanki yanına katıp da bir ömür eskitmek ister gibiydi. Hasretli bir bakıştı.

"Altınım burada benim; ömürlük madenim, evim, ocağım." Genç kızın elini kaldırıp dudaklarına yaklaştırdı, yüzük parmağına doladığı ipin yakınından öptü usulca.

"Hasret'im burada benim. Dindim, meraklanma."

14. Bölüm

“Ne olmuş, ne olmuş?”

“Hamza Ağa’m kerhaneye gitmiş! O kaçan kız var ya, Hasret... Sonra da gecenin bir körü onun penceresine dadanmış! Sarhoşmuş!”

Dedikodu sabahın kör saatinden hemen sonra ilk kurulan domates tezgâhının önünde başladı, oradan da duyana duymayana yayıldı.

“Yok yahu, yok! Ne kerhanesi, ne Hamza’sı? Haşim’in oğlu yapmaz öyle şey. Sabah namazına bile kalkar, aksatmaz onlar. Gittiği yalandır kesin. Ama... Belki sarhoştur...”

“Yok, yalan değil, benim oğlan anlattı aslını astarını,” diye başladı başka bir kadın, oğlu sahiden de Hamza’nın yakını olduğundan bir bir topluştılar başına merakla. Kerhane günahı da dedikodu değildi sanki.

“Neymiş, neymiş, anlat!”

“Hamza değil, büyüğü gitmiş kerhaneye; kendine dost da tutmuş, kırmızı saçlı bir karıymış.”

Eller bir bir kapandı ağızlara, hayretle baktılar birbirlerine kadınlar. Bir başladılar kötülemeye adamı, ne puştluğu kaldı ne de pezevenkliği. Sonra kadına geçtiler nasıl ayartmış adamı diye ama ona da pek bir şey bulamadılar. İşi gücü belliydi kadının, ayartmayıp ne yapacaktı?

“Eee, Hamza da eşlikçisi mi olmuş ağabeyinin? Onun ne işi varmış orada? Hasret’i istemeye gidecekti. Vah kıza, vah!”

“Yok, yok! Haşim Ağa demiş gidin alın ağabeyini diye. Büyükleri Ayhan da gitmiş herhâlde almaya.”

“Ama yazık kıza,” dediler kendine dost tutan Mehmer’in gelini için. “Bilmiyor ne hayırsıza gelin geldiğini. Kız buralı da değil.”

“O bilmiyor da Hasret kız biliyor. İçkisi de var Hamza’nın namazı da. Öyle iş mi olur, canım?”

“Orası onunla Allah arasında ama o da gitmiş sonuçta günah yuvasına. Hamza desen basınca toprağı titretir, boylu posludur. Bir gün olur, iki gün olur Hasret de.” İmalı imalı baktı eline irisinden bir domates alırken. “İllaki bulaşır, nefis bu.”

“Bulaşacaksa kendi kocana bak, ona bulaşmasın hanım teyze,” diye ince fakat güçlü bir ses geldi arka taraflarından. Kadınlar bir bir döndü yeşil fistanının içinde parıldar gibi duran kıza, tek tek toparlandılar, mahcubiyetle bakındılar birbirlerine. Hasret de iki adımda sanki meseleye hiç takılmamış gibi geçti yanlarından, köye ilk geldiği hâline nazaran pek bir güzeldi. “Ben kendi sözlümü sakınırım, meraklanmayın. Çenenizi tutsanız kâfi.”

Duymuştu her şeyi en ince detayına kadar. Sadece bu kadınları değil, diğerlerini de. Hamza hakkında dedikleri en uç şey içkisiydi, onun da sözünü almıştı bırakacağı konusunda. Bırakmazsa da artık ya dereye yuvarlar ya başka bir iş getirirdi başına. “Şunların ağzına laf vermesen tepeüstü düşersin sanki, Hamza!”

Derin bir nefesle göğsünü şişirip akşam için almaya geldiği taze çekilmiş kahvesini aradı gözleri. Hangi tezgâhta, nasıl satıldığını görmemişti daha önce ama bulurdu. “Hamza’nınki bu kız...” diye bir konuşma duydu kenardan. “Pek güzelmiş ha. Nasıl salınıyor etekleri... Hanımcık,” diyen bir başkasına gülesi gelse de tuttu.

“Sen bir de içimi gör, teyze,” diye söylendi dudaklarının arasından. Hamza bile zor çekiyordu Hasret’i. Üstelik çekemeyeceği kısmını da daha konuşmamıştı adamlarla. Resmî nikâh istediğini, resmî nikâhsız aynı evde kalmayacağını, düğünü de ona göre ayarlamaları gerektiğini hiç dillendirmemişti.

“Hop aldım, hop verdim yok öyle.” Burnunu çekti yüzünde mutlu bir ifadeyle. “Kolay lokma değiliz, az daha tırmala bakalım kapımı. Kerhane kapısına benzemez benimki.” Aklında bunlar yoktu aslında. Nikâhtan sonra yapacaklarından az buçuk korktuğunu söyleyecekti müstakbel kocasına. *Biraz zaman, alışmaya vakit lazım* diyecekti.

Belki düğünleri yapılan kadar ya da düğünsüz sadece hazır olana kadar.

Bu resmî nikâh, düğün işi de dün akşamın siniriyle gelmişti aklına. Adamı öncekilere nazaran daha az öperek gönderdikten sonra yani. İnadi tutmuştu bir nevi.

Hamza'nın hasreti dinerdi de Hasret'in fırtınası bir türlü durulmazdı.

"Böyle çok ileri gitmeden az az yanaşmak güzel," dedi kendi kendine tezgâhların arasında yürürken. Hamza'nın dudaklarını öpüşünü, tenine dokunuşunu, gözlerine bakışını... "Ay tövbe!"

Hamza gittikten sonra yatağında dönüp dolanmış, yine sinirlenmişti. Yetmemiş, uykusundan uyanıp Hamza'ya sövmüş, geri uyu-muştu. Sabahında ise sevgili kayınvalideciğinin verdiği elbiselerden birini giyip kuşanmış, kimin ne dedikodu döndürdüğünü öğrenmeye gelmişti. Onca yolu arşınlaması iki kaşık kıytırık kahve için değildi.

Hamza hakkında söylenenler çoğunlukla hoşuna gitmişti. İnsanı yanındayken az buçuk tanıyordun ama sana gösterdiği kadarıyla, göstermek istediği yönüyle. Ağacın dibinde dururken meyvelerini zar zor görmek gibiydi bu da. Çıkıp da karşıdan baktığında, uzaklaştığında her şeyi ayan beyan ortaya seriliyordu. Bu da tıpkı başkalarının dilinden müstakbel kerhaneci kocasını dinlemekle aynı hesaba geliyordu.

Delikanlı diyorlardı Hamza için. Elin karısına kızına bakmaz; bir içkisi, üç beş de arkadaşı var.

Çalışkandı. Beyefendiydi. Yardıma ihtiyacı olana elini uzatır, kavgalı olanı barıştırdı. Külhanbeyiydi, yeri gelince kavga da ederdi. Buralarda da pek sevilirdi, onu ilk gördüğü düğünde yanında olan kişiler de hem arkadaşları hem akrabalarıydı. Parası pulu, geçimi vardı. Üzüm bağları vardı; işçi alıp çalıştırıyor, çıkan ürünü de satıyordu. Sadece civar şehre de satmıyordu, ecnebilere gönderdiği de oluyordu. O yüzden yabancı lisan bile konuşabiliyordu Hamza.

Hasret de harfleri daha yeni yeni öğreniyordu işte.

Dudağının içini ısırdı, yaşlıca bir kadının ancak sini kadar olan tezgâhının önünde durdu. Lif satıyordu renk renk, bir tarafı genç bir kızın yaptığı belli olur şekilde parlak, diğer tarafı sönük renklerden.

Nedensizce dikkatini çeken tezgâh mıydı yoksa kadın mı, bilemeden yanaştı. “Kolay gelsin, nine.”

“Sağ olasın, kızım,” derken kalkmaya yeltendi kadın, titreyen elleriyle ve göçmüş yanaklarıyla hevesle Hasret’e gösterdi birkaç lifi, konuşması oldukça yavaş ve zorluydu çünkü epey yaşlıydı. “Çeyizine mi bakıyorsun, bunlar pek güzeldir, torunum örer.”

Gülümsedi Hasret, ihtiyacı olduğundan değil de şu kadının cebi biraz para görsün diye beğendi daha az satılacak koyu renkli örgü liflerden üç tane. *Yüreğinde iyilik var mı* diye sorsalar gülerek *ne gezer* derdi ama cebindeki beş kuruş paranın üçünü kadına ayırdı. Övdü de övdü ihtiyar kadına yaptıklarını. “Ne güzel işlemişsin vallahi; benim elim iğneyi zor tutar, mile hiç yanaşmaz. Maşallah sana, nine. Kaç para bunlar? Tanesi on vardır.”

Kadın ne diyeceğini bilemedi malına biçilen ani fiyata, üç beş para ancak edecek şeye o kadar para verilince haksızlık olmasın diyecek olduysa da Hasret hızlıca verdi kadının eline paraları, içinden de helal etti.

Belki kötü bir şey olurdu da işi rast giderdi. Belki başından bir belayı defederdi.

İki üç kelam etti kadınla. *Ne ipi kullandın, neyle ördün*, diye sordu. “Başlasam ben de yapabilir miyim bundan? Evleneceğim, çoluğuma çocuğuma lazım olur. Patik de örerim.”

“Yaparsın tabii kızım, ben hep buradayım, ipini alıp gel de gösteririm.”

Kadının bulanık yeşil gözleri, eskiden beyaz olduğu belli olan koyu teni ve fazlaca olan kırışıklarına baktı gözlerini alamadan. “Güzelmışsindir sen eskiden,” dedi sakince.

Başta bir şaşırdı kadın, ardından şefkatle güldü. O şefkat bir vurdu Hasret’e, yüzündeki gülüş azaldı, bakıp kaldı öylece.

Bazı kadınların yüzünde olurdu bu, baktığında iyi bir anne olduğunu anlardın. Hasret de görmüştü bunu yaşlı kadının yüzünde, aniden gelen bu hissi yutkunarak karşılayabildi. Konuştu yaşlı kadın: “He ya, oğlanları birbirine düşürürdüm hep. On yedime basmadan everdiler ortalığı karıştırmayayım diye.”

Hasret de güldü kendini zorlayarak, kadının yumuşak sesi ve bakışları hoşuna gitmişti. “İyi miydi kocan?”

Dişi olsa dudağını ısıracaktı kadın, *fenaydı* der gibi iki yana salladı başını. “Çok iyiydi. Kırk yıl arasam bulamazmışım. Kırk yıl daha yaşasam hakkını ödeyemezmişim.” Lifleri düzeltti titreyen elleriyle. “Senin var mı yavuklun?”

Gözünün önüne gelen Hamza’nın suretine gülümsedi Hasret. “Var. Benimki de pek fena.”

Yaşlı kadın güldü içten bir şekilde. “İyi, maşallah. Sevda dediğin kör edecek, kör. Başka türlü çekilmez bu erkek milleti.”

“Yok yahu, ben böyle de çekerim bunu. Pek seviyorum.”

“Kim ki seninki?”

Başını kaldırıp etrafına bakındı Hasret, pazara ayak bastığından beri sanki her köşeden Hamza çıkacakmış gibi hissetmişti. Derken ileride kahvehane gibi bir yerin önünde gördü Hamza’nın uzun, heybetli bedenini. Onu ilk gördüğü zamanki gibi ütülü olan beyaz gömleğini, tokası parlak siyah kemerini, kumaş pantolonunu... Şöyle içli, hafiften tekleyen bir nefes aldı.

Beş adam toplanmıştı, konuşuyorlardı. İkiisi yaşlı, ikisi gençti. Hamza’yla karşı karşıya duruyorlardı. Epey hararetli bir anda olmalıydı; Hamza gözlerini adamlardan bir an olsun çekmiyor, dediklerine itiraz ediyordu.

Kendisi için dere kenarlarına gelen, pencerelere dadanan adam değildi sanki karşıdaki. Yanında Hamza, burada bambaşka bir Hamza. Daha üstün, daha güçlü, belki daha kibirli. Hasret’e şöyle dönüp de bakmazmış gibiydi.

İçli bir nefes aldı, akşama kendisini istemeye gelecek olan adama uzaktan uzaktan baktı.

“Sen şu çakır gelinin kızıydın,” dedi meseleyi çözen yaşlı kadın. “Hiç sevmezdim o karıyı, çok batıla inanırdı.”

Gözlerini Hamza’dan çekmeden başını salladı Hasret, Hamza konuşurken bileğindeki gümüş saate şöyle bir baktı, sonra o gümüş saatli elini cebine koydu.

“Çok bakma kız, bitireceksin adamı.”

Kendine gelip yaşlı kadına döndü Hasret. “Yok yahu, biter mi bu!”

“Aman, biterse bitsin, gençlik elden gitmeden ne çorap örüyorsan ör başına. Yaşlılıkta erkek kısmı çekilmiyor.”

Güldü Hasret. İşine geldiği kadarını çeker, işine gelmeyen de ko-vardı. Evlendikten sonra illa bir orta yol bulunurdu. Ama şimdi iste-diği Hamza’yla karşı karşıya gelmek, yeni tıraş olduğu belli olan ama hepten kesmediği sakallarına yakından bakmaktı. İzledi biraz adamın hareketlerini, ortalık bir kızıyıp bir duruluyordu konuşurlarken. Ara-da yaşlı kadınla konuşup bir torunu olduğunu, onunla birlikte iki göz evde yaşadıklarını, torununun gözlerinin görmediğini öğrendi.

Pek sevmiştii yumuşak yüzünü ve eğlenceli tarafını, kısa sohbet-lerinde öğrendiği kadarıyla merhum kocası Haşim Ağa’yla, hatta Haşim’in babası Hanif Ağa’yla dosttu. Arada düşmanlık olmadığı-na göre uygun gördüğü işe çağırdı kadını. Tedirgindi, yine de yalnız olmak istemiyordu. “Benim pek kimim kimsem yok,” dedi açıkça. “Anam kaçık, babam rahmetli. Başımda büyüğüm yok. Bu akşam is-temeye gelecek beni Hamza. Bu işler nasıl olur, bilmem.”

Lafını bitirmeden yumuşak bir gülümseyişle başını salladı kadın. “Torunumu da alıp gelirim, meraklanma kızım. Bir büyüğün de be-nim artık.” Sonra ifadesi öğüt vereceğinin habercisi gibi ciddileşti. “Ama lafına sözüne dikkat et, burası koca evi olacaksa da sana eldir.”

“Nasıl?”

“Evleneceksen babanın, ağabeyinin eli üzerinde olacak; evin, oca-ğın yakın olacak. Yoksa erkek milleti, sahipsiz diye yerden yere vurur. Hele sen sahipsizim dersin daha da kötü olur.” Başını salladı iki yana, sesi kısıktı. “Koca dediğinin en iyisi üç gün iyi, bir gün kötü. Kendine sahip çık ki ezmesinler.”

Yutkundu Hasret, başını salladı sonra. Kadın devam etti: “Ben yıl-ların köylüsüyüm, zarar gelmez ama herkesi ben gibi bilme. Yumuşak gördüğün her yüze derdini öyle hemen açık etme. Bazısı açık yarayı gördü mü deşmek ister.”

Kendi kendine dalga geçmeye yahut bazı ciddi meseleleri basitmiş gibi söyleyerek üzüntüsünü atmaya alışmıştı Hasret. Yaşlı kadın doğ-ru söylüyordu. Kendi kendine ne kadar değer verirse karşısındaki de

öyle davranırdı. Üstelik yarasını alaya almamalı, bazen sakınmalıydı. “Tamam,” dedi uysalca. “Dikkat edeyim.”

Ortamı yumuşatıp gülüştüler kadınla, arada Hamza’nın konuştuğu adamlardan birinin üzerine yürüyecek gibi öfkelenildiğini gördü. Meraktan çatlıyordu ne oldu, ne olacak diye. Tam o anda bir ses duydu hemen arkasından, yakınından.

Kalınca bir adam sesiydi. Yabancıydı.

“Hasret dediler senin için.”

Başını kaldırıp Hamza’nın olduğu tarafa baktı, adamlarla konuşuyordu. Ama etrafta kim varsa Hamza hariç, hepsi Hasret’e bakıyordu.

Arkasını ağır ağır dönüp adama baktı Hasret. Koyu sarı saçları vardı, gözleri sinsi bir yeşildi, Hamza kadar boyu vardı. Uzun uzun izlemedi, yalnızca göreceği kadar kısa bir an baktı.

Etraftan birkaç ses duydu, kim olduğunu öyle bildi. “Murat Bey gelmiş, Görgülülerden.”

Adamın bir adım daha atarak kendisine yaklaşmasıyla kaşlarını çattı, yeşil gözlerinde oynayan kurnazlıktan, aklından çekindi biraz. Gözleri aramasa da fikri Hamza’yı aradı. Öyle bir bakıyordu ki sanki Hasret’in aklım okuyordu Murat denen adam.

“Söyle bakalım, Hasret,” dedi epeyce yakışıklı olan yüzünü azıcık yana eğerek. “Nerelisin?”

Kaşlarını dahası olabilir gibi çattı Hasret. Çeşme başında tanıştığı Mürüvvet denen sarı kafalı, tatlı kızın söyledikleri bir bir düştü aklına.

Bir kadın varmış, Nezihilerden biriyle nişanlanmış, Görgülülerden birine kaçmış. Köygöçüren derlermiş, tüm köyü birbirine katmış.

Ve muhtemelen mutlu mesut yaşamıştı. Bunca insanın kuyudan köşeden kendisini izlemesinin nedeni de tekerrür edecek bir tarih beklentisiydi belli ki.

Evvela bakınca epey canlar yakardı bu adam. Zengin olduğu tıpkı Hamza’nınki gibi ütülü gömleğinden, gömleğinin üzerindeki ceke-tinden belli oluyordu. Bu bakışı da tanıyordu Hasret; Hamza da ilk zamanlarda böyle bakar, aklım çelmeye çalışırdı.

Fakat farkı vardı. Hamza'nın bakışlarını her zaman yumuşak bulmuştu. Çok sevgili veya affedici bir yumuşaklık değildi bu, sanki Hasret'e ayrılmış bir istisnalar dünyası vardı Hamza'da. Başkası yapsa kızacağı, Hasret yapsa sitem edeceği türdendi.

Çok benzer, çok farklı bakışlardı. Görgülü'nün gözlerinde hırs vardı, Hasret bu hırsı doğdu doğalı tanırıdı.

Köygöçüren defterini açmak istiyordu, Hasret'i Hamza'dan almak istiyordu. Ama Hasret'in o taraklarda bezi, Hamza'dan başkasına verecek yüreği yoktu.

Pek geç fark etmese de geç kabullenmişti yüreği aşkı. Sürekli gölge olacak o büyük, dik ağaç olmaya alıştığından kendisine gölge yapıp sakınan Hamza'yı öpmüş, sevmiş ama yerleştirememişti aklında bir yerlere. Sonra Hamza da *benim akılla ne işim olur* diyerek gelip kurulmuştu yüreğine.

Çattığı kaşını kaldırdı yay gibi; karşısındaki adamın parıldayan yeşil, kurnaz gözlerine dikti gözlerini. Bu adam tilkiyse Hasret de kuyruğuydu. Kimin gerisinde kalmıştı da bunun kalacaktı?

"Hayrola Görgülü, atanın izinden mi gideceksin, ne bu heves?"

Sizde eli yüzüklü kariya bakmak gelenek herhâlde diyecekti bir de ama daha parmağında yüzüğü yoktu, onu da olunca söylerdi.

Adamın bakışının hafiften donuklaşmasını izledi; dudağı kıvrıldı yana, nereli olduğundan ona neydi? Dan diye meseleye girilmezdi ama daha dündü bu adamın Hamza'nın yolunu kesmesi, işini balta-laması. O yüzden neredeyse sinsi ve etrafın duyacağı yükseklikte bir sesle devam etti: "Hamza'm az ileridedir. Ne meselen varsa ona danış, ben seni tanımam etmem."

Adamın ne yaptığını anlayarak aynı şekilde kendisine gülümseme-siyle rahatsız olsa da belli etmedi, dinledi lafını. "Dilin de epey sivri, aklından olsa gerek, Hasret."

Yutkundu Hasret, ardındaki yaşlı kadının sessizce, "Pis," diye fışıldadığını duydu, gülmek istese de gülemedi. Dik dik baktı Murat denen adama. "Seni hiç mi hiç alakadar etmez, hayde yoluna."

Güldü adam ama sinirlendiriyordu Hasret'i gülüşü. Sanki bir mücadelede başlamışlar da Hasret kaybetmiş gibi üstten bir gülüştü. El

emeğine saygısı olmasa lifleri ağzına tıkacaktı Hasret. Gözlerine de bastıracaktı ki öyle iğne gibi bakamasın.

“Daha sözün yok, nişanın yok, Hamza’nın yanına beni koy, az daha düşün derim.” Bir adım yaklaştı Hasret’e, güneşte daha da parıldayan yeşil gözleri Hasret’in yüzünde hayranlıkla dolaştı, sesinin tonunu fısıldar gibi kıstı. “Güzelliğin ayrı sen ayrı, beni bir tanı.”

Kaşlarını çattı bu kez Hasret ciddiyetle. Yakışıklı olmasına yakışıklıydı adam. Belki de Hamza’dan önce görseydi gönlü değil de aklı bir kayardı.

Ama şimdi Hamza’nın teninden geçmiş, kırk yıllık kahvesini içmiş, pencere kenarlarında gülüşmüş, gölgesine alışmış Hasret bu adama bakmazdı.

Bakamazdı.

Çiçeklerini pencere önlerine dikmişti Hamza, yüzü gülsün diye tavuklarını çalıp getirmişti, ipek mendilini hiç düşünmeden yaralı ayağına sarmıştı, çakır gelinin kendisine kalkan elini bile tutmuştu.

Yeri ayrıydı Hamza’nın.

Hem ayrılışlar bile kimseyi onun kadar sevemez, yanında böylesine şakıyamaz, rahat olamazdı. Üstelik bu çakaldan bozma soyu pis adam, Hamza’nın tırnağı bile etmezdi. Değil onun yanına koymak, yöresinden bile geçirmezdi.

“Geç, şu ötede fırın var,” dedi donuk bir bakış ve alaylı bir gülüşle. “Kırk fırın ekmeğini ye, öyle bir daha bakayım.”

“Hasret...”

Aklını çelmek için sarf edilecek iki üç lafı daha dinleyecekken Hamza’nın yumruğunun nereden geldiğini göremedi Hasret. Bir kargaşadır koptu, hemen lifleri başına siper edip iki üç adım uzaklaştı yanlarından. “Ay Allah’ım, kafama gelecekti.”

Hemen başını tuta tuta kenara çekildiğinden daha net gördü kavga eden iki bedeni, Hamza vurup yere sermişti adamı. “Sen nasıl benim arabamın yolunu kesersin lan! Sen kimsin de benim suyumu kesersin! Kuruturum lan evini ocağını!”

Hamza'nın sinirli ve yüksek sesini duyunca kaşlarını çatıp baktı şaşkınlıkla. Tek eli belinde, sessiz sedasız mırıldandı kendi kendine: "Benim için kavga etmiyor mu bu ya?"

Bir yumruk daha patlattı Hamza, görgüsüz adam da Hasret'in ayaklarının yakınına düşünce biraz daha geriledi liflerine sarılarak. Hiç dizlerini dövüp *ayırın, dostlar* diye yakınacak hâlde değildi. Belki Hamza, adamı kendisi için dövseydi yalandan *yapma, etme* derdi. Ama o da yoktu.

Hamza eğilip yakasından tuttu adamı. Hasret'in gözü yine Murat denen adamı değil; Hamza'nın beyaz gömleğini, sıvalı kollarını, parılayan gümüş saatini, gerginleşen sırtını görüyordu.

Bu kez sarıldığı lifle yelledi kendini adamı süzerken. "Ben dedim evde kaldım diye. Olacağı buydu..."

Artık pek de Hamza'yla ayrı evlerde kalmayı düşünmüyordu, yani sonuçta evlenmiş olacaktı. Ne gerek vardı sürünmeye, canım? Hasret de istiyordu yakın olmayı, eş olmayı. Hem belki... Söyledikleri kadar canı acımazdı.

Azıcık daha yelledi kendini, sonra etrafta insanlar olduğunu fark ederek durdu, öksürdü. "*Yangın Hasret* diyecekler yakında," diye homurdandı kendi kendine.

"Sen kimsin de benim Hasret'imle konuşuyorsun lan piç!" diye Hamza'nın sessizce dişlerinin arasından tısladığını duydu Hasret, bu hâli yutkunmasına neden olmuştu. "Gömerim seni, Görgülü." Adamın memnuniyet dolu yüzüne bir yumruk daha attı Hamza, yakasından tutup yere düşen başını kaldırdı yine. "Seni. Yemin olsun. Tam buraya gömerim!"

Bir yumruk daha atacakken arkadan üç beş el Hamza'yı tutup çekti, bir tanesi de fırsattan istifade eder gibi yüzüne yumruğunu geçirdi.

O anı gördü mü, göremedi mi, anlayamadı Hasret. Elindeki lifleri de cüzdanı da nasıl attığını bilemeden koştu Hamza'ya, vuran adamın yanından geçerken de Allah yarattı demeden ittirip yüzüstü yere kapaklandırdı.

"Hamza," dedi telaşla. "İyi misin, nerene geldi?"

İki üç adamın tuttuğu Hamza üzerindeki ellerden kurtuldu, Hasret'in uzattığı eli de elinin tersiyle reddetti. "İyiyim Hasret, az dur."

Ortalığı bir kargaşadır aldı, bağırış çağırış derken Hamza ne gözü-nün kıyısıyla baktı ne de kendine yaklaştırdı. Hasret'in kalbi kırıldı da kırıldı. Başka zaman olsa elini tutup sokak sokak gezdirmesi, ikisi için laf çıkarttırmasını biliyordu da şimdi yüzündeki yaraya bakınca mı ayıptı?

Somurttu Hasret. Epeyce somurttu.

Yere düşen liflerini ve cüzdanını aldı, ardından hararetle Görgülü belasıyla konuşan Hamza'ya son bir bakış attı, ona bakarken Murat'la denk düştü gözleri. Yüzü gözü kan içindeydi ama gözü hâlâ Hasret'teydi.

Bakmadı Hasret, Hamza'ya baktı kendisini görsün diye. Ama o da aksi gibi Murat'ın bakışlarını takip ederek buldu Hasret'i. İçindeki öfkeye bir dirhem su atan tek şey, Hasret'in o sırada kendisine bakıyor oluşuydu şüphesiz.

Göz göze geldikleri gibi sitemle baktı Hasret, arkasını dönüp gitti. Döndüğü gibi de Murat, Hasret'e bakıyor diye daha da delirdiğinden tartışma alevlendi. Umurunda değildi Hasret'in, öyle kedi gibi bakardı şimdi arkasından. Yaklaşıp dudağının kenarından sızan kana, azıcık da morluğa bakacaktı çok mu kötü diye. "Hak sana Hamza, az daha vursalarmış keşke."

"Hasret, kız! Ne olmuş, kavga mı var?"

Hızlı hızlı yürürken karşısına pat diye çıkan Gönül'e ters ters baktı Hasret, bir bu eksikti. Şimdi kargaşadan faydalanıp evire çevire dövmek vardı şu kadını. "He var, su mu atacaksın üstlerine?"

"He," dedi aynı kendisi gibi uzatarak, kırıtmayı da ihmal etmiyordu. "Belki atarım, belli mi olur?"

Dişlerini sıktı Hasret, Hamza'ya olan siniriyle hiç teklemekten kızın üzerine yürüdü, sıkıştırdı iyice duvar dibine, eli Gönül'ün boğazına sarılmıştı. "İçiririm sana o suyu, daha da çıkaramazsın, zilli Gönül!"

Gönül'ün zor bela çırpınarak duvarla arasından kaçmasıyla bur-
nundan sert bir soluk verdi, evinin önünden geçip lojmana yaklaştı.
“Pis Hamza, erkeksen gel de iste şimdi beni akşa... Ay!”

Sert sert yürüdüğü yolda birden belinden tutulup döndürüldü,
ayağı yarı yere basarak yarı basmayarak yürümeye devam etti bilme-
diği bir yöne. “Akşama görürüz erkek miyim, değil miyim, Hasret.”

“Ay aklımı aldın, ne yapıyorsun! Gelmeyeceğim ben seninle hiçbir
yere, bırak!”

Bırak dese de buna yönelik hiçbir şey yapmadan adamın hızına
uyum sağlayarak yürüyordu Hasret. Ayak uçları yere bir değip bir
değmeyince kendini uçuyormuş gibi hissediyordu. İki üç ev geçtikten
sonra görünen dereyle yutkundu, hafiften çırpındı laf olsun diye.

“Gelmeyecekmiş, fırına ziyarete gideceksin o zaman!”

Adamın sinirli sesine, gergin bedenine ve kendisine bakmayan
yüzüne ek bu cümleyle çın çın çınladı Hasret'in kafasındaki ziller.
Hamza o dediğini duymuş, bir de kıskanmış mıydı?

“Ne işim var yahu fırında? Ben dut ağacı severim, pencere severim.”

“Orada öyle demiyordun ama.”

Kaşlarını kaldırdı Hasret, sahiden kıskanmıştı Hamza. “Laf olsun
diye dedim ben onu.” Adamı yumuşatmak ve biraz daha sinirlendir-
mek istekleri arasında kalırken hâlâ yürüyordu, Hasret. Biraz ileride,
evden kaçtığı anda oturup yarasının sarıldığı taşı görünce yavaşladılar.

“Laf olsun, olsun da böyle mi olsun, Hasret?”

“Ay yorulдум,” diye başladı Hasret gözlerini etrafta gezdirirken,
durup da sonunda karşı karşıya kaldıklarında adamın ciddi ve gergin
yüzünü izledi, ilk defa bir parça donukluğa rastladı Hamza kendisine
bakarken.

Kıskançlık vardı tabii ama sadece o değildi. Pek de istemediği bir
his vardı yanında, uzaklaşma gibi.

Bu da telaşlandırdı Hasret'i. Paçaları tutuşmaya başladı ucundan.

Sinir olsa iyi, öfke olsa iyi, hesap sorsa iyiydi. Azıcık közü olan
ateşi üfleye üfleye büyütürdü ama küle dönene kasırga olsa fayda et-
mezdi. Bu yüzden bir adım yaklaştı Hamza'ya, mırıl mırıl bir sesle
konuştu: “Neye sinirlendin ki sen?”

“Ne konuştunuz o adamlarla?”

“Konuşmama mı sinirlendin?” Omuz silkti tatlıca, gözlerini Hamza’nın gözlerinden bir an olsun ayırmıyordu. “Ona sinirlendiysen Allah’ın yarattığına cevap vermişim, git sinirlen.”

“Uzun uzun baktın adama Hasret.”

“Kimmiş, neciymiş, diye baktım,” dedi Hasret bir daha omuz silkip Hamza’ya yanaşarak; onun sert duran yüzüne, donuk bakışına sırnaşmak fayda etmezdi ama denedi. Parmak uçlarını yasladi göğsüne, çaktırmadan kokusunu da içine çekti. “Sonra duydum kim olduğunu, ağzının payını verdim.”

“Dedikoduya malzeme de verdin.”

“Veririm, ne olmuş? Sen git kerhaneye, dedikodu; Gönül var, dedikodu; eski nişanlın var, ona da dedikodu. Ben iki laf ettim diye konuşacaklarsa konuşsunlar.” Hamza’nın ifadesinin değişmeye başlamasına aldırmadı. “Şanımdandır şanımdan!”

“Bu işin geçmişi de var,” dedi Hamza, Hasret’in gözlerinin içine bakarken. “Köksüz değil.”

“Gitsinler de kökünü konuşsunlar o zaman. Mesele o değil.” Ellerini beline koyup baktı Hamza’nın yüzüne. Biraz izledi kara kaşından, kara gözünden ziyade gözlerindeki bakışı. “Sen bana güvenmiyorsun.”

“Güvenmesem bunca yakınında olmam,” dedi net bir şekilde Hamza, ciddiye. “Ama sen kendi laflarını yok sayıyorsun.”

Ne yok sayacaktı kendi lafını! Arada boş boş konuşup *seni almaya-çağım, beni vermeyeceğim*, diyordu sadece. Bazen *Hamza olsa da olmasa da*, diyordu. Bazen *tarla alıp tek başıma geçinirim*, diyordu.

Bazen *şehre gidebilir miyim*, diyordu. Bazen *çakır gelini kousam da orada ben kalsam*, diyordu. Bazen *Hamza’yla çok yaklaştım, az kendimi çeksem*, diyordu. *Çakır gelin gibi olmasam, az uzak dursam*, diyordu...

Hamza *biz* diyor, Hasret ise *pekâlâ ben* diyordu.

Yutkundu.

“Ama istemeye gel dedim, öptüm, sarıldım, çay yaptım.” Yutkundu boğazı azıcık düğümlenince. “Evden kaçtım... Sana.”

Hamza'nın eli kalktı usulca, Hasret'in yanağını okşadı, diğeri de sanki yaptığına pişman olmasın der gibi sardı belini. Hâlini anlamış olmalıydı ki yumuşamıştı biraz daha bakışları. "Pişman mısın?"

"Değilim tabii, bir daha olsa yine kaçarım."

Sen olmasaydın sensiz de kaçardım diyecek olduysa da tuttu kendini, Hamza'yı bu kadar itmenin ne manası vardı? "Ama... Sen bana güvendin mi sahiden?"

"Güvenmez olur muyum, güvendim." Her lafı gibi net bir şekilde dedi bunu Hamza. İnandı Hasret çünkü kendi bile güvenmezdi kendine. Hamza epey zor bir iş yapıyordu da haberi yoktu.

"Dere yatağına, uçurum kenarına ev yapar gibiydim, Hasret. Her tuğlamı ha yıkıldı ha yıkılacak diye koydum." Parmağı çenesine doğru indi genç kızın. "Hasret de bana sevdalanır, evleniriz, çocuklarımız olur, bir ömür aynı çatı altında mutlu mesut yaşayıp gideriz dedim."

Niye bunlar olmayacak gibi konuşuyordu peki Hamza? Eğer amacı Hasret'i biraz daha telaşlandırmaksa çok iyi başarıyordu. Yutkunduk, gözleri istemsizce kırıştı birkaç kez. "Ben de hayal ettim, istedim bunları."

"Ama bana demedin."

Evet, arada şaka niyetine on çocuk lafı geçirmişti, onun haricinde pek de açmamıştı kendini Hamza'ya. Gözleri doldu dolacak oldu, kenarları kızardı. "Sen ayrılacak mısın benden?" Aktığını hissettiği burnunu çekti. "Öyleyse hiç lafı dolandırma, neye getiriyorsan getir!"

Başını iki yana salladı Hamza. Hasret'in bu telaşlı, korkulu hâli hoşuna gitmiş olmalıydı ki ince bir tebessüm vardı dudaklarında. Belinden daha sıkı tutup çekti. "Ne ayrılığı Hasret, duymamış olayım. Sitemliyim sadece. Konuşuyoruz."

Böyle ayrılıp gidecek gibi sitem mi edilirdi? "O öyle olmuyor ama. Geçmişsin karşıma, tuğlalarım muğlalarım düşüyor diyorsun, sonra sitemliyim deyince kurtarmıyor."

"Hasret..."

"Ne Hasret?" Adamın bilmiş bilmiş bakmasıyla çözüldü dili. "Öyle uzun baktıysam da elin adamına ne yapacaktım? Aklıma sen geldin, onu düşünüyordum. Vallahi billahi gözüm görmüyor

senden başkasını.” Hamza’nın kaşlarının hafifçe kalkmasıyla devam etti: “Onca zamandır senden başkasıyla konuştuğum mu var hem? Benim gönlüm tüy mü, senden rüzgâr essin de başkasına konsun?”

Gülüşünü tuttu biraz Hamza, bakışları epeyce yumuşamıştı. Söylediklerinin hoşuna gittiği belli oluyordu. “Sana ne dedi?”

Hamza’nın her zamanki hâline dönmesiyle biraz daha yaklaştı, onun saçlarını okşayıp yanağını sevmeye başlamasıyla daha da çözülecek oldu Hasret. “*Hamza’nın yanına beni bir koy da düşün*, dedi.”

Biraz sessizlik oldu aralarında, Hasret devam etti: “Ama ben ağzının payını verdim. O kim, seninle aynı kefeye koymak kim! Çakal soyu mudur nedir!”

Lafını bitirdi ama Hamza’nın keskin gözleri köyden tarafa dönünce yutkundu, koşup gitmesin diye daha da sıkı sarıldı boynuna. “Ben de dedim ki *Hamza’nın yanına seni koymam için kırk fırın ekmek yemen lazım*. Hoş, yese bile tırnağın olamaz. Ondan öyle oldu.”

Başını salladı Hamza, suratından hiçbir şey anlaşılmıyordu. Bu da daha çok tedirgin ediyordu Hasret’i. “Sen niye yüzünü ellettirmedin bana? Sanki suçum varmış gibi çekildin.”

“Yanımda bir sürü adam vardı, şimdi geldim işte.” Yüzünü süzdü uzun boyuyla yukarıdan bakarak, kışkandığı her hâlden belliydi ama her istediğini de soramıyordu Hasret’e. “Dün akşam da yaram vardı. Ona bakmadın, buna bakıyorsun, Hasret.”

“Buna ucundan kıyısından da olsa ben sebep oldum. O kerhane-den kalma yaraya niye bakayım?”

“Ucundan kıyısından mı?”

Omzunu öne doğru büküp alttan alttan baktı Hamza’ya, bir yandan da oturmak için uygun yer arıyordu gözleri. “Hıı... Benim için kavga ediyorsun sandım; sen de yok yolumu kestir, yok suyumu kestir!”

Güldü Hamza, hatta geldiğinden beri ilk samimi gülüşüydü. “Laf olmasın diyeydi o. Çıkıp da Hasret diyerek kavga etsem gör sen köyün hâlini. Konuşup duracaklar, bu öncekilere de benzemez. İllaki aramızı bozar.”

“Bizim aramızı kim bozacakmış, izin verir miyim ben ona?” Hamza’nın kollarını arasından çıkıp hızlıca gözüne kestirdiği çimenlere doğru çekti adamı, bir de oturttu omuzlarından ittirerek. Kendisi de hemen yamacına oturdu. “Onu bunu boş ver, ben sana bir şey diyecektim, dün akşam unutturdun.”

Diyeceği şeye pek odaklanamadı Hamza, Hasret’in istediği de buydu biraz. Oturup konuşabilirlerdi burada, hem çimlerin arasında kayboluyorlardı, kimsecikler görmezdi.

“Ne diyeceksin?” diye sordu Hamza, gözleri de odağı da dudaklarındaydı ve elleri rahat durmuyor, pek hayra alamet olamayacak şekilde kalçasına yakın yerlerde dolanıp parmak uçlarını bastırıyordu.

Eh, sonuçta Hamza’nın bir nefsi varsa Hasret’in on vardı. Önünü arkasını düşünmeden yaklaştı Hamza’ya. “Şimdi biz nikâh kıyacağız ya...”

“Kıyacağız.”

“Az dur ya...”

“Duruyorum ben,” dedi Hamza duramasa da. Biraz daha Hasret’in bu meseleyi ciddiye alması için uzak durmak istese de seviyordu onu. Eğer yaklaşmak, öpüşmek istiyorsa boynu kıldan inceydi. “Az biraz daha yaklaşırsana...”

“Olmaz,” dedi Hasret, Hamza’nın başını kaldırıp keskin birkaç bakışla etrafı gözlediğini görünce çenesine dokunup kendine bakmasını sağladı. “Resmî nikâh da kıyacağız, değil mi?”

“Tabii kıyacağız.”

“Ya Hamza! Düzgünce söyle.”

Güldü Hamza, genç kızın yanağına dokundu parmak uçlarıyla. “Kıyacağız, Hasret. Niye sordun?”

Yutkundu Hasret, Hamza’nın üzerine uzanır gibi eğildi biraz. “Hamza...”

Pek konuşacak hâli yoktu adamın, Hasret’in bir gözlerine bir dudaklarına bakması da işini zorlaştırıyordu. “Hı?”

“Benim biraz...” Rahat hareket edemeyince biraz doğruldu. “Sana doyasım var.” Hamza’nın uzak durma meselesi de hepten uçtu

aklından, genç kızın çıplak kalan bacağına koydu bir elini. “Senin de bana doyasın var mı?”

Vardı.

Öyle bir vardı ki derdimi anlatayım dese bu hâlleri hiç kalmaz, topukları yağlayıp kaçırdı Hasret. Genç kızı iyice kendine çekip kucağına yerleştirdi, dudakları birbirine çarptı ama öpmedi. “Benim sana hep doyasım var, Hasret.”

Onlar birbirlerine dalıp gitmişken yakındaki bir ağaç dibine çökmüş, elinde o gün işledikleri dersi anlatmak için getirdiği deftere sıkı sıkı sarılan küçük Memo, olanı biteni anlamlandırmaya çalışıyordu kendince.

Başta Hamza, Hasret ablasını biraz zorla götürür gibi göründüğünden bir şeyler olacak diye korkup takip etmişti ama sonra yaptıklarına pek de anlam verememişti. Hamza, onu ağzından öpmüştü.

Sonra da...

Bilmiyordu. Uzun sazlıklardan pek de bir şey görünmüyordu ama sesler duymuştu. Hasret, Hamza’ya kızıyordu; Hamza da Hasret’e. Belki de Hasret’e vurmuştu Hamza, emin değildi. Arada Gönül ablasının penceresinin yanından geçerken de duyardı bu sesleri. O genelde hıçkırır, aynı böyle bir şeyler derdi.

Derin bir nefes alıp Hamza Ağa görmesin diye çömele çömele uzaklaşmaya başladı Memo. En iyisi gidip öğretmene sormaktı. Ya da anasına.

“Ay! Ne olmuş yine batasica köyde?”

Kadınlar gergin de olsalar güldüler aralarında en memnuniyetsiz olan kadının söylenmelerine. “Ne olacak, Nezihilerle Görgülüler birbirine girmiş.”

Az önceki söylenmesinden eser kalmadı, bir anda dikleşti kadın. “Deme!”

“Öyle valla. Murat Ağa’m pazarda Hasret kızın yanına gitmiş.”

Kaşlarını kaldırdı kadın, dudağı aşağı büküldü memnuniyetsizce. Bir başka kadın konuştu, meseleye o an şahit olmuştu. “Şimdi... Allah var, elimizden tutup iş veriyorlar da... Murat’ın huyu pek pistir.”

“Niye ki?”

“Niyesi mi var? Göz görür, kulak duyar. Kaç kızın adını kötüye çıkardı, kendi adı temiz. Hamza Ağa’m dövdü de iyi etti valla.”

Başka bir kadın onayladı. “Tabii iyi etti. Onca yıldan beri durdu durdu, en son tuttu bir kızın elinden, evleneceğim dedi. Kurda kuşa yem edecek değil ya.”

Hep birlikte hak verdiler Hamza’ya, konu Hasret’e geldi. “Hasret kız da pek yaman ha, alnı öpülür vallahi.”

“Ne olmuş ki?”

“Hiç yüz vermemiş Görgülü’ye. Demiş ki *git kırk fırın ekmek ye, anca denk düşersin Hamza’ma.*”

“Vıış... Demiş mi öyle?”

“Demiş tabii, dili yılan gibiymiş aynı.”

“İyi demiş, iyi. Parmağında yüzüğü yok, bir şeyi yok; istese onu da katardı Hamza Ağa’m gibi peşine, iki adamı birbirine kırdırırdı. Zamanında yapmadılar mı?”

“Kız yanık Hamza’ya,” diye imalı bir gülüşle başka bir kadın katıldı konuşmaya. “Pek yanık hem de. Hamza bunu bıraksa bu Hamza’yı bırakmaz. Hoş, Hamza da az değil ya.”

Sesi sonlara doğru inceldi, kaşları da kalktı kadının, o yüzden diğerleri çullanır gibi merakla sordular ne kastettiğini. “Bir şey bildiğim yok, canım. Hasret gidiyormuş o arbededen sonra evine, Hamza Ağa’m da kucakladığı gibi alıp götürmüş dereye doğru.”

Eller bir bir kapandı yine ağızlara, gözler sonuna kadar açıldı, kadın devam etti. “Ne yaptılar, ne ettiler, bilen yok. Ama dönerken görmüşler, ikisi de pek bir keyifliymiş, güller açıyormuş yüzlerinde.”

“Kız... Günahlarını almayalım sonra.”

“Alalım kız, iki güne evlenirler, ne konuşacağız başka?”

“Evleniyorlarmış zaten ya.”

“Ne zaman? Daha ağabeyi evlenecekti Hamza’nın.”

“Düğünü sonra yapacaklarmış, Hasret kızı bu akşam isteyip imam nikâhını kıyacaklarmış. Amcası, didisi mesele çıkarmasın diye erkenden alacakmış kızı.”

“Hasret kız he demiş mi ya?”

“Demiş, demiş. Resmî nikâh da istemiş. Öğretmen dedi.”

“Öğretmen mi dedi? O neymiş öyle?”

“Parmak basıyormuşsun, öyle evleniyormuşsun. Kocan ölünce miras sana kalıyormuş.”

Kadınlar şöyle bir düşündü bu ayrıntıyı duyunca, Hasret’i unuttular. “Benim herif kırk sene daha yaşar yahu.”

“Benimki de valla, herkesi gömer.”

“Ben de akşam sorayım dedim bizim var mı nikâhımız diye. Şehre gitsek karı koca olmuyormuşuz parmak basmayınca.”

“Valla mı?”

“Hee...”

Biraz daha konuştular bu konu üzerine, sonra ayrı bir mesele daha açıldı.

“Bu pısırik Mustafa nerede? Babasının yanında sepetlenip dururdu. Öldü mü, kaldı mı? Ne zamandır yok ortalıkta.”

Çoğu bilmiyordu nerede olduğunu, hatta yokluğunu yeni fark edenler bile vardı aralarında, memnuniyetsiz olan söze girdi ağırca. “Anası şehre yollamış dayısının yanına. *Bir kız gördüm* deyip dolanıyordu ortalıkta, ondan herhâlde. Vermediler mi kızı, ne yaptılarsa. Düğüne gelecekmiş ama.”

“He, o vardı bir de. Hangi düğüne gelecekmiş?”

“Hamza’nın ağabeyinin düğünü. Ay! Memo, az önüne bak, valla-hi alacağım ayağımın altına ha!” Kendisine çarpıp teklemekten evine doğru koşmaya devam eden çocuğun arkasından söylenip asıl meselesine döndü. “He işte onun düğününe gelecekmiş.”

Kadınlar konuşmaya devam ederken küçük çocuk hiçbir şeyi umursamadan elinde kırmızı kurdele ve mutlu bir ifadeyle evine doğru koştu. Merak ettiğini öğretmenine sormuş, yanıtını da almıştı.

Dere kenarından dönüştü elinde biri eksilmiş lifleri; tozlanmış kahverengi, buruşuk deri cüzdaniyla suratındaki sırtışı tutmaya çalışarak aheste aheste yürüyordu Hasret. Tabanı düz ayakkabılarının önce topuğu sağlamca basıyor, ilerleyen adımında parmak uçlarıyla yaylana yaylana yürüyordu.

Utanmasa yol ortasında oynayıp zıplayacaktı, tuhaf bir neşe vardı üzerinde. Çokça da heyecan. Beş metre kadar arkasından kendisini süze süze gelen Hamza'nın bakışlarını hissediyor, azıcık kıvırmamak için de zor duruyordu. Yüreği yerinden çıkacak gibi bir heyecanla atıyordu. Derin derin solumasa ciğerlerine soluğu da yetmeyecekti.

"Pis Hamza ya... Bir de peşimden geliyor," dedi dudağını ısırıp gülmesini engellemeye çalışarak. "Ne yapayım, seviyor işte."

Başını çevirip omzunun üzerinden arkasına baktı derin bir solukla, Allah'tan Hamza sabah yeleşini giymişti de çimlere uzandıklarında kar beyazı gömleği yeşil leke olmamıştı. Yoksa şimdi kıyıda köşede fısıldaşan kadınların dilinden hiç mi hiç kurtulamazdı.

Hoş, şimdi de kurtulamadıkları belliydi ama canına minnetti Hasret'in. İsteyen istediğini diyebilirdi adları Hamza'yla yan yana anıldığı sürece. Pencerede de buluşmuştu, dere kenarında da yaşamıştı. Meydanda yürüdü telaşsız, gamsız bir tavırla; iki adım arkasında da koskoca Hamza'sıyla.

Evleri geçti, Gönül'ün evini ayrı bir geçti, lojmana yaklaştı mutlu bir hisle. Eğer müstakbel kocasıyla böyle yakınlaşmak içinde çiçekler açtırıyorsa evlendikten sonra meyve bile verirdi Hasret. Zaten epey meyve vermeyi de düşünüyordu. Lojmanın önünde durup kapıya birikmiş ayakkabıları fark etmeden Hamza'ya doğru döndü. O da tek eli cebinde, diğer elinde tespihiyle aynı kendisi gibi arkasında ilerliyordu; onu tekrar süzüp derin bir nefes almaya çabaladı Hasret. "Ben gideyim artık o zaman. Hazırlanırım."

Çekinmeden iki adım daha atıp kızın dibine girdi Hamza, yukarıdan yukarıdan bakıp eşlerin dahi sokak ortasında durmaya utanaçağı bir yakınlıkta durdu Hasret'e. Tespihini tuttuğu eliyle genç kızın

öylesine bağladığı yemeninin ucunu okşadı. “Git bakalım Hasret, son ayrılışlarımız.”

“Hım...” Şöyle bir iç çekti Hasret. “Gideyim yani.”

“Mecbur. Gelmeye gidiyorsun.”

Ellerini önünde birleştirip içli içli baktı adama, sonra yalandan boynunu büktü. “Hiç gitme de demiyorsun ama.”

“Başımın etini yersin sonra. Yok, istememe hazırlanamadım; yok, bana mâni oldun diye.”

Omuz silktili, cilveyse cilveydi işte, akşama kocası olacak adama yapıyordu sonuçta. “Derim.”

Güldü Hamza. Biraz bakıştılar sessiz sedasız, sırlı bir tebessümle. Hasret’in gözleri her gün daha sevgili, Hamza’nınkiler ise daha bir bağlı bakıyordu.

“Sana fıstan diktirdim.”

“Yaa...”

Hasret’in şaşkın gözlerine bakıp dudağının kıyısıyla güldü, başını salladı. “Çiçekli de var.”

Hasret’ten geldi aynı gülüş, kendini tutmaya çalışırken de pembeleşti biraz teni. “Çiçek güzel olur. Severim.”

“Ben de. Pek severim.”

Başını salladı Hasret, imalı bir bakış değdi gözlerine, istemsizce yaklaştı azıcık, sesi kısıldı. “Bende daha çok seversin.”

“En çok sende severim.” Güldüler karşılıklı, Hamza elindeki tespihi kaç tur çektiğini sayamadı. “Hasret...”

“Hamza’m...”

Tövbe çekti içinden Hamza, onca insan içinde omzu hizasına gelemeyen yavuklusu yüzünden ayıplanacak hâllere düşecek adam mıydı? Bir de koskoca Nezihi derlerdi. Ama düştüğüne göre öyle bir adamdı. Ya da mesele kendisinde değil, bizzat Hasret’te bitiyordu.

Her yiğidin bir yoğurt yiyişi, Hamza’nın ise o yoğurdu döktüreni vardı.

Bu lafları söylettireni, iradesini sınayanı, ağzına lafları tıkayanı, çelik yüreğini kuş gibi pır pır attıranı, Hasret’i, hasretliği vardı. Hafifçe

kısılan gözleriyle karşısında güneş gibi aydınlık, bahar gibi taze genç kıza baktı. Tıpkı onun kendisine baktığı gibi bir yumuşaklık, bir gönül alıp verme meselesiyle.

Şüphesi yoktu Hasret'ten yana, belki de Hasret'in kendinden eminliğinden daha emindi Hamza. Ama insan sevince kendi gibi bakamıyordu her zaman, çelikten dediği yürek kuş olup uçunca hızlıca da kırılıyordu kanadı.

Hasret'in başkasına bakışına, başkasına gülüşüne, başkasına gönül verme ihtimaline... Hepsine ayrı bir köşe buluyor, oyuk oyuk oyuyordu her yeri.

Hamza, diyordu kendi kendine, daha çok Hasret'le bir yuva düşündüğü anlarda. Ya biterse Hasret'in bu coşkulu, sevgili hâlleri? Ya bırakıp gitmek isterse?

Her daim aynı olacak değildi tabii, öfkesini de neşesini de Hamza görecekti. *Kastım o değil. Sana uyanan hisleri diyorum, ya bir gün solup giderse, diye devam ediyordu içindeki ses. O dere kenarında, toplansan üç adamın ancak ayak bastığı yerde ilk seni gördü Hasret.*

Böyle deyince kuru yere kurt düşüyor, Hamza düşünmeye başlıyordu işte. Ama yine de bir güven kendine yer ediyordu içinde. Bugün o adamı talan etmediyse Hasret'in kendisine baktığı gibi ona bakmayıştıydı asıl nedeni. Kendisine bakarken ayrı bir neşeyle parılayan gözlerinin Murat'a bakınca sönükleşmesiydi. Kurtarıcısını arar gibi etrafa bakınmasıydı. Bugün dere kenarında *biraz da benim dedi-kodumu yapsınlar* derken içten içe çekinmesiydi.

Yakışıklı adamdı Murat, eğrisi doğrusu yoktu. Şimdiye dek Hamza'nın kiminle adı çıktıysa, daha doğrusu kim Hamza'ya gönül bağladıysa Murat şöyle bir yanlarından geçer, çetin çıkkanı da tavlardı.

Boş adamın tekiydi Hamza'ya göre, köylüye göre ise öyle değildi. Kendini ne kadar sayıyorlarsa Murat'ı da iki eksiği kadar sayarlardı. Bu yüzden az buçuk teklemişti yüreği Hasret'i de gözüne kestirecek diye. Bir de...

Kendine söylemeye dahi çekinse bile Hasret bir kendisiyle laf dalışına girsin isterdi. Elini beline atışı, gözlerini kısıışı, kaşlarını imalı imalı kaldırıp iyi bir laf edince dudağını yana kıvrışı ve zafer kazanmış o bakışı...

Murat'la konuşmasına değil, kendisiyle konuşur gibi konuşmasına içerlemişti çoğunlukla. Edeceği iğneli lafları da küfre gitmeyen hakaretleri de bir kendisine olmalıydı.

Murat'ın ise Hasret'i beğendiği açıktı, Hamza da onu pek güzel beğenecekti.

"Daldın gittin, Hamza... Tuz koyayım mı akşam kahvene?"

Genç kızın sözleriyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı, çekincesiz bir hareketle elini kaldırıp yanağını okşadı parmaklarının tersiyle. "İstediyini koy, gülüm."

"Ama kıyamam sana. Koymayayım."

Güldü Hamza. "Kıyamaz mısın?"

"Yok, hiç kıyamam." Ellerini Hamza'nın göğsüne koyacak olup kaldırdı, sonra geri indirdi etrafta insanlar olduğunu hatırlayarak. Bu tatlı hâlinin Hamza'yı pek bir mest ettiğinin farkında değildi. "Sen daha bana çok lazımsın."

Manidar bir gülüşle başını salladı Hamza, Hasret de merak ettiği iki üç şeyi sormak için kolları sıvadı. Hamza'dan değil de daha dün *resmî nikâha kadar ayrı duracağım Hamza'dan* diyen kendinden çekiniyordu. "Biz evlenince nerede kalacağız? Ayrı gayrı olmayalım." Hamza'nın yüzünde yine o gülüşü görmek isteyerek devam etti. "Özlüyorum ben seni, uyurken hep *keşke Hamza'm da olsa* diyorum."

İstediyi de oldu, Hamza sanki omzuna atıp da kaçırmak ister gibi bakıp güzelce güldü Hasret'e, çekincesiz elleri genç kızın çenesinden bir makas aldı. "Nikâhtan sonra alırım gelinimi, götürüm evine. Ne gecemiz ayrı olur ne de gündüzümüz. Öbür gün de eşyalarını getirtirim."

Kaşlarını kaldırdı Hasret, şöyle inceden bir düşündü. "Benim evim neresi?"

"Senin evin benim yanımda, Hasret."

Kapı ağzında uzunca konuştular Hasret'in evini. Beyaz taşlı Nezihi konağının yanında büyük, demir kapılı başka bir konak daha vardı. Oranın Hamza'ya ait olduğunu ve pek de kullanmadığını yeni öğrenmişti. Birkaç ay önce Hamza oradan caymış, ağabeyi evlenecek diye ona verecek olmuştu. Mehmet'e de söylemişti; orada yaşayacak

kadar vakti, kalabalığı ve huzuru yoktu. Bir akşam bir yerde, diğer akşam başka yerdeydi. Gönlünde de kimsesi yoktu.

Bu konuşmanın üzerinden gün geçmeden Hasret'i görmüştü Hamza.

Ne olduysa orada olmuş, verdiği sözden belki de ilk kez caymıştı. Verecek olduğu konağı temelli almış, üstüne üstlük Hasret'i düşünce düşünce kaç gece orada uykuya dalmıştı. Bir kere görüp sesini duyduğu, laflarını işittiği kıza bağlanıp kalmıştı. Kız kardeşine soruşturtsa da bir şey çıkmamış, mübarek saydığı bir düğünde de tekrar görmüştü Hasret'i. O gece damattan daha mutlu olduğuna şerefi üzerine yemin ederdi.

Öylece konuştular karşı karşıya. Hasret'in her duyduğuyla kalkıp inen kaşlarını öpmek istese de tuttu kendini, akşama kadar sabrederdi. Sonunda al yanakları ve telaşlı olsa da sakin durmaya çalışan hâllerıyla gökten inecek melekten daha güzel Hasret'ini içeri yolladı Hamza.

Genç kızın kapıyı açıp içeri girmesine, sonra dönüp kendisine bakmasına, kapıyı kapatacak olup gülererek kapatamamasına, en son azıcık aralığında göz göze gelmelerine... Hepsine bir kere daha âşık olup kaldı öylece. Dağ dediği başını, çelik dediği yüreğini Allah bilir kaçınıcı kere eğdi Hasret'e... Eğdiğine sevindi. Kapı da kapandı usulca.

Sonra ardını dönüp yürüdü her zamanki dik duruşuyla, sabah konuştuğu adamların yanına vardı. Akşama kadar Hasret'e mihr olarak vereceği o kabak tarlasını bu on kardeşten almalıydı.

“Selamünaleyküm, ağalar.”

Adamlar sıkıntılı sıkıntılı nefeslendi, en büyükleri konuştu aralarından dertli dertli: “Yaktın bizi, Hamza. Aleykümselam.”

Hamza onlarla konuşadursun, evin kapısını kapattığı gibi elini yüreğine koydu Hasret. Soluklanınca gözünün önündeki Hamza'nın güler yüzünün görüntüleri silikleşti, içeriden gelen sesler dikkatini çekti sonunda. Elini göğsünden çekip kaşları çatık hâlde içeri doğru yollandı Hasret. Ama gördüğü manzara şaşılacak gibi değildi.

Elini beline attı, geldiğinden beri en dağınık hâliyle gördüğü salonu izledi. “Allah kolaylık versin, bacılar. Hayırdır?”

Sağdan saymaya başlayacak olsa Mürüvvet, adını Eda ve Ela diye hatırladığı iki kız kardeş, hiç görmediği üç kız, ninesi, ninesinin yanında pek güzel fakat donuk bakan bir kadın ve Öğretmen Hanım vardı.

İçeriden gelen iki üç tıktırtıya bakılırsa oralar da boş değildi. “Hayır olsun,” dedi içinden. Sonra kimin çektiğini anlayamadan yerdeki elbiselerin, süslerin içine oturtuldu; herkes bir bir başına üşüştü.

“Ay Hasret!” diye başladı Mürüvvet, sanki kendi istemesiymiş gibi ışık saçıyordu. “Hamza Ağa’m imama da haber etmiş; istemeye ayrı, nikâha ayrı elbise giymek gerek! Çok geç kaldın, daha yıkayacağız seni!”

Hep bir ağızdan onayladılar, Hasret ne olduğunu anlayamadan elbiseleri serdiler önüne. “Bunları Şerife kız getirdi,” diye heyecanla konuştu Mürüvvet, sonra etrafına bakındı bir şey arar gibi, o üç kızdan en saf görüneni kolundan tutup Hasret’in karşısına oturttu. “Bak, ağamın bacasıdır.”

Hasret ağzı yarı açık hâlde bakakaldı, ne olduğunu yeni idrak ederek kıza baktı, Hamza’nın anasını babasını görmüştü ama bu kıızı daha önce görmemişti. “Hoş geldin,” diyebildi yarım yamalak.

“Hoş buldum. Görmek nasip oldu sonunda,” diyerek hafif safça gülümsedi kız, sonra Hasret’i inceledi. “Ama ağabeyimin anlattığı kadar güzel değilmişsin.”

Hasret yüzünde yapmacık gülüşüyle kaldı biraz, aynı kendisi gibi şaşırان kızlara bir an için bakıp geri Şerife’ye döndü. “Yaa... Seni de hiç anlatmadı bana, haberim dahi yoktu.”

Şerife hariç hepsi kaşlarını hafiften kaldırdı, kız gülüp geçti sadece, elbiselerden bahsetmeye devam etti. Hasret biraz inceledi kıızı, soru sorsan yanıtın başında iki kelam ediyor, sonra o ettiği iki kelamı konuşuyor, öyle öyle bir o telden bir bu telden çalıyordu.

Tuhaftı. Başta dediğiyle görümcelik yapacak sandıysa da pek öyle görünmüyordu. Kız sanki biraz... Yarım akıllıydı.

Diğer kızlarla da tanıştı, ikisi de Hamza'nın kuzeniydi. Sıcak davrandılar. En son ninenin torununa yanaştı, Gülhanım'dı uzun adı, kısaca Gül diyorlardı. Uzaktan güzel, yakından daha da güzeldi. Pek düzgün konuşuyor, konuşunca mest ediyordu. Elleri sıcacıktı, otuzunu geçmiş fakat tazecik fidan gibiydi. Pek benzetmek istemese de gözleri de Gönül'ünkü gibi derin bir mavi tonuydu.

Sonra bir telaştır aldı ortalığı, elbiseleri giyip giyip çıkardı Hasret. Kırmızı çiçekli kırık beyaz elbiseyi beğendi, kolları az açıktı ama zarar etmezdi. Bir de kendinden dantelli, hanım hanımcık, Hamza'nın kar beyazı mendili gibi bir elbise seçti.

Çiçekli olanı istemedi, beyazı nikâhında giyecekti. Herkes beğenip maşallah çekince uzun aynada biraz daha kendine baktı Hasret, Mürüvvet o ara ince işlemeli büyükçe bir başörtüsü getirip yemenisinin üzerinden örttü. Dua okunurken bunu da takacaktı.

Derin bir nefes aldı Hasret, öyle beyazlar içindeki hâline bakıp kaldı biraz. Doluydu salon, insanların hepsi kendisi için buradaydı. İki ay öncesinde bu insanların hiçbirini tanımazdı. Gözünün önünden geçen anıları, babasının omuzlarında çarşı pazar dolaştığı kısacık bir anıyla başladı ve annesinin son kaldırdığı sopaya kadar sürdü. Boğazına bir yumru oturacak olduysa da mutluydu.

Her şeye rağmen içinde bir kuş ötüşür, sıcak bir sam vurur, çıtır çıtır bir ateş yanar gibi mutluydu hem de.

Sağ elini iki avucunun arasına alıp yarasını sarar gibi tebessüm eden yaşlı kadına baktı dolu gözleriyle. "Allah, hakkında hayırlısını versin, kızım. Pek güzel oldun, maşallah."

Kadının elini tuttu aynı onun gibi, duasına *âmin* dedi fısıltıyla, içindense epey yüksek bir sesle. Kalabalık evdeki kızlar ortalığı topladı hızlıca, silip süpürdü her yeri, yaşlı nineyle torununa da birer kahve yapılacak oldu ama evde kahve kalmamıştı. Öğretmen, "Hasret alacaktı," dediyse de ortada kahve yoktu, kızlardan biri bir koşu gidip aldı.

O ara da Mürüvvet ile takımı da Hasret'i odasına tıkmış, ellerini beline atmışlardı. "Ah be Hasret, keşke önceden gelseymişsin buraya, valla çok sevdim ben seni."

Hasret de anlamamıştı bu kızın nedensiz ve hızlı gelişen yakınlığını ama aynı onun gibi gülerek yanıt verdi. Üzerine eski kıyafetlerinden birini giymişti, kızların dediğine göre temizlik yapacaklardı. Ne temizliğiye...

Beş dakikaya kadar anladı ne olduğunu, kızlardan biri elindeki tencerede bir şeyi karıştıra karıştıra getiriyordu. “Allah, bismillah.”

“Kaçmak yok, Hasret Hanım,” dedi kızın arkasındaki öğretmen. “Kaymak gibi olacaksın.”

Kızlar da gülüştüler bunun üzerine, Hasret kocaman olan gözleriyle onların eğlenen hâllerine kedi gibi baktı. “Gerek yok aslında... İyiyim ben böyle.”

“Olmaz,” diyerek güldü sarı cadı. “Temiz olmak lazım.”

Lazımdı lazım olmasına da onlara gerek yoktu yahu. “Ben kendim yaparım.”

“Senin yapacağın yer de olacak. Biz hızlıca kolunu, bacağına halledelim.”

Hasret oturduğu yatakta geriye doğru süründü. “Ayıp günah yahu, oraları da ben yaparım.”

Mürüvvet gülerek atıldı kızın üzerine tutmak isteyerek, sonra diğer kızlar da kaçmaya çalışan Hasret’i güç bela tutmaya çalışınca kahkahalarla debelendiler yatakta. Hasret belki de hayatı boyunca rastlamadığı bir neşeye, bir yakınlığa, bir samimiyete rastladı orada.

Öğretmen Hanım bile yatağa oturmuş, gülerek izliyordu onları. Ne ara bu hâle geldiklerini, bu kadar yakın olduklarını anlamamıştı. Debelenip yuvarlanmaları iki kardeşten birinin yataktan kahkahalarla düşmesiyle son buldu; biri yerde, üçü yatakta oturup soluklandılar biraz. Sanki mühim bir şey varmış gibi tavanı izliyorlardı. En sonunda Mürüvvet konuştu: “Sekiz arkadaşlık biz,” dedi nefes nefese gülerken, bir parça da hüznü vardı. “En büyüğümüz sana benzerdi.”

Hasret başını azıcık çevirip Mürüvvet’e baktı; o da gülerek, belki biraz da özlemle kendisine bakıyordu. “Ne oldu ona?”

Sessiz kaldı Mürüvvet biraz, kızlardan da çıt çıkmıyordu. “Çok uzak yere gelin gitti. Görmedik üç senedir, hiç haber alamadık.”

“Anlaşıldı beni niye yakın gördüğün.”

Güldü Mürüvvet, hüzünlü bir gülüştü bu. “Ama huyunuz suyunuz çok ayrı, canını çıkarsan gıkı çıkmazdı onun.”

Hasret de güldü elleri karnındayken, bahsetmediklerine göre pek beklenen ve istenen bir evlilik yapmamıştı o kız, anladığı kadarıyla istemese bile bu evliliğe gıkını çıkaramamıştı. “Epey ayrıymış, bir dokunsalar yıkarım ortalığı.”

Kızlar da güldü bu dediğine, sonra muhabbet ederek işe koyulup Hasret’in parmak üstlerinden başladılar detaylı bir temizliğe. Hasret’in sızlanmalarına onlar içeride gülüyor, nineyle torunu ise salonda gülüyordu.

Böyle olacağını hiç düşünmemişti; kendi kendine yıkanıp paklanır, saçlarını örer, akşama yakın nine gelir, kısa bir isteme olur sanıyordu. Küçücük, Hasret’in küçük dünyasına göre de bir nikâh.

Oysa şimdi dışarıda bir ateş yakılmıştı; kadınlar pilav dağıtıyor, lokma döküyordu. Evin yanındaki gölgeliğe kırmızılı morlu yemeniler asılmış, karşı evlere bayrak gerilmiş, tuttukları bir adam evin önünde şerbet dağıtmaya başlamıştı. Salon, imam nikâhı için derlenip toplanmıştı. Hasret’in çeyizi sayılan hediyeler bir başka küçük odaya serilmiş, birinin sapı kırık olan bir sürü fincan sırayla dizilmişti. Sapı kırık olanı da Hamza’nın akrabalarından bir kız görmüş, arkalara doğru iteleyip saklamıştı.

En sonunda temizlik işi sadece Hasret’in yapabileceği kısıma kadar dayanınca Mürüvvet küçükçe bir şişeden eline yağ döküp nazik nazik sürdü Hasret’in kollarına, bacaklarına. “Ay, buranda yaran varmış, demin görmediydim.”

Bacağındaki yaradan bahsediyordu Mürüvvet. “Hı, iyileşmedi bir türlü.”

“Ne oldu ki?”

Çakır gelin kürek atmıştı Hamza’nın annesinin görücü geldiği gün. Ama bunu söylemeye o an dili varmadı Hasret’in. Aklına nine-nin dediği gelmişti. Herkese yarasını göstermese iyiydi. “Öyle kaza oldu.”

“Geçmiş olsun, yanaşmadan süreyim bari.”

Temkinli bir şekilde sürdürdü kız, işleri bitince çıktılar dışarı, Hasret de söylenip durdu. “Hay anasını ya! Ben üç gün oturamam ki şimdi...” Penceresini sıkı sıkı kapattı, perdesini çekti, odanın kapısını kilitledi ve yatağının üzerine oturdu ölümü bekler gibi. “Hep evleniyorum diye. Boyun devrilmesin Hamza, aynısını sana da yapayım da gör.”

Sonrası bol sızlanmalı, azıcık ağlayacak gibi olmalı ve sıkıntılı geçti. İşi bittikten sonra derin bir nefes verdi Hasret, Hamza’ya saydır-maktan da geri durmadı. Yumuşak, pamuklu bir iç çamaşırı giyip acısını en aza indirmeye çalıştı. Çoğunlukla işe yaramıştı.

“Hasret!” diye seslendi içeriden biri, sonra kapısına gelip bir daha duyurdu. “Hasret, bitti mi işin? Hamza ağam gelmiş, seni çağırıyor. Bir şey verecekmiş.”

Duyduğu şeyle gözlerini sonuna kadar açtı Hasret, zaten iki saate istemeye geleceklerdi. Üstünü başını hızlıca giyinip odadaki çöplerini topladı ve küçük sobasına tıktı Hasret. Aynada kendine ve çektiği işkenceden kızaran yanaklarına bakıp ofladı.

Hem Hamza ne diye gelmişti ki şimdi, daha banyo yapacaktı. Kendi kendine nazlanıp elbisesinin önünü aşağıya çekti, kızların getirdiği güzel kokulu yağlardan iki damla sürdürdü boynuna. Şimdi bu-
raya kadar geldiyse gönlünü hoş etmemek de olmazdı.

Açık kapıyı biraz daha açıp çıktı Hamza’nın karşısına, ayaklarının üzerinde azıcık yükselip geri indi hafif bir telaş ve iç gıdıklanmasıyla, kapının pervazını tuttu. “Hoş geldin.”

Hamza güldü Hasret’e bakarak, pek bir içten güldü. “Hoş buldum.”

Hasret de güldü, kapının eşiğine çıkıp içeridekiler görmesin diye onlara kapattı Hamza’nın görüntüsünü. Niye geldiğini soracak ol-duysa da dili varmadı, öylece bakıştılar yine bugün ayrılırken olduğu gibi gülerek. “Beni mi özledin?”

“Özledim...”

“İyi yapmışsın.”

“Geleyim diye de onca bahane aradım kendime.”

“Geldiğine göre bulmuşsun.”

Güldü Hamza. “Buldum.” Elindeki küçük sepeti kaldırdı Hasret’e doğru. “Üzüm getirdim sana. Eve giderken yanından geçiyordum, baktım ki olmuş. Toplayayım biraz dedim. Atarsın ağzına arada, tatlanmış.”

Hasret uzanıp aldı sepeti, içindeki üzümlere baktı önü alınmaz bir neşeyle. “Bu mevsimde üzüm mü olmuş?”

“Olmuş. Havalar sıcak gitti ya.” Elini cebine sokup etrafı biraz süzdü, bir basamak çıkarak Hasret’e yaklaştı Hamza. “Senenin ilk üzümleri, sen tat dedim.”

“Yaa... Nikâhımıza mı denk gelmiş?”

“Öyle olmuş, diğerleri olmadan düğünü yapmak lazım ama.”

Hasret güldü, bu sıralar çok güldüğünü fark edince de dudağını ısırıldı. “Olur, yapalım düğünü de.”

İkisi de durup durup daha da yaklaşıncı Hasret’i içeriden, Hamza’yı dışarıdan çağırıp ayırdılar hızlıca. Yoksa kırk yıllık dedikodu daha çıkacaktı köylüye.

Hasret’in iki üzüm yemesine ancak izin verip hızla banyoya sokup yıkadılar, saçlarının kısa oluşuna şaşıp taradılar, güzelce giydirdiler. Gözlerine sürmesini, boynuna esansını, dudağına boyasını sürdüler.

Hızlıca oldu hepsi. Her işin adabını anlattılar, öğütlediler.

Ama Hasret’in derdi başkaydı, herkesi şöyle bir ince eleyip sık dokuyunca sıkıntısını anlatacağı kişiyi kestirdi gözüne. Şehirli kadını Öğretmen Hanım, belki onlarda farklı olurdu ama hem okul bitirmiş hem de evlenmişti. Kesin sıkıntısına bir çare bulurdu.

Hamza’yı pek seviyordu Hasret. Sürekli yanaşmak, dokunmak hatta sevişmek istiyordu. Ama içinde bir korku vardı. Küçüklüğünden mi gelir, nasıl olur, bilmiyordu ama sürekli o işi yapınca canı yanacakmış gibi geliyordu. Acımaz diyerek yanaştıkları bir hayali gözünün önüne getiriyor, o zaman bile can acısı hisseder gibi kendini kasıyordu. Ama öperken, yamacında otururken, o işi yapmayacaklarını bildiği anlarda pek aklına gelmiyor ve rahat oluyordu.

Tek derdi buydu. Ve uzun süre Hamza'ya yanaşmazsa ya da cesur cesur yanaşıp sonu fos çıkarsa adam da bıkardı bir yerden sonra. Sonuçta birbirlerinin helali olacaktı.

“Öğretmen Hanım...” diye yanaştı sessiz sedasız bir şekilde. “Ben sana bir şey soracaktım.”

Öğretmen de kaşları azıcık çatılarak yaklaştı Hasret'e. “Ne soracaktın, canım?” dedi sesini kısarak. “Yardımcı olurum.”

Başını salladı Hasret, etrafta dört dönen kızlara bakıp öğretmene işaret ederek odasına gittiler, kapıyı kapatıp yatağın üzerine oturdular. Öğretmen hepten meraklanmıştı. “Şey... Soracağım ama ölümü gör, kimseye demeyeceksin.”

Şaşırmıştı öğretmen, kapalı kapıya bakıp Hasret'e döndü, bir şeyler biliyormuş gibi kıpırdandı. “Tabii ki söylemem, Hasret. Sır.”

Hasret de parmaklarıyla oynadı sorsam mı sormasam mı diye düşünürken, sonra ağzından çıktı birden tüm derdi. “Ben korkuyorum şey yapmaktan...” Nasıl diyeceğini bilemedi, kendi kendine konuşmaya benzemiyordu bu. “Evlenince...”

Öğretmen kaşlarını kaldırdı şaşkınlıkla, gözleri biraz dolaştı ortalıkta. “Siz... Hiç o anlamda yakınlaşmadınız mı?”

Utanıp öksürdü biraz Hasret, boynunu kaşdı. “Biraz. Ama öyle çok değil tabii.”

Öğretmen dudağını ısırıp, Memo öyle dere kenarında görüp duyduğu birkaç şeyi anlatınca kendisi de birlikte olduklarını sanmıştı. Bir de kırk takla atmıştı çocuğa doğru dürüst açıklama yapacağım diye, kavgadan tut da oyuna kadar anlatıp durmuştu. “Tam olarak neden korkuyorsun canım, biraz daha anlatman lazım. Ben de ona göre bilgi vereyim.”

Yanakları kızara kızara anlattı Hasret. Elini tutuyordu, sarılıyordu, seviyordu, hatta öpüyordu da Hamza'yı. Birazcık ilerisine de gidiyordu. Ama iş ne zaman o ciddi münasebeti düşünmeye geliyordu; o zaman canı acıyacağı hissi geliyordu aklına, kasılıyordu.

“Küçükken hiç seni rahatsız eden birileri olmuş muydu bu konuda?”

“Nasıl?”

“Yani... Kötü bir şekilde yaklaşan, korkutan, belki tiksindiren biri.”

“Haa. Yok, zaten kimse olmazdı evimizin yanlarında.”

Başını salladı öğretmen, aklına gelen ihtimalleri sıraladı: “Ailende böyle bir şey yaşayan, belki şahit olduğun veya duyduğun şeyler yüzünden de olabilir.”

Hızlıca başını salladı Hasret, olmuştu. “Duydum tabii, kaç kişi ilk geceden sonra başına gelenleri anlattı. Kanaması durmayanı mı dersin, kanamayıp dayak yiyeni mi...”

“Küçük yaşta böyle şeyleri duymak çok zararlı,” diye tane tane konuştu öğretmen, elini de Hasret’in elinin üzerine koydu. “Benim çocuğum olmuyor, çok tedavi gördüm ve doktorlar sayesinde çok şey öğrendim bu konuda.” Derin bir nefes alıp uzun uzun anlattı Hasret’e olayın iç yüzünü.

Kocasının nazik olması gerekiyordu başta. Öyle hemen cinsel bir münasebet olmaması, oturup sohbet etmeleri, biraz yakınlaşmaları, birbirlerini hazırlamaları... Hatta Hasret’i azıcık utandırır da o işten önce birbirlerine bolca dokunmaları, Hasret’in rahatlaması lazımdı.

“Zaten öpüşmek ve sarılmak bir tür uyarıcıdır, Hasret. Kayganlık sağladığı için daha kolay bir birleşme sağlar. O yüzden uzun tutmaya çalışın. Ama... Kesinlikle bu durumdan eşine bahsetmen gerekiyor. Tamam mı?”

Başını salladı hemen Hasret, zaten Hamza’ya söylemişti, eliyle kendini yelledi biraz. İyi olmuştu sorduğu, aklında pek bir soru işareti kalmamıştı. Ne olduysa o kancık karılar yüzündendi işte, onları duymasaydı hiç böyle dertleri olmazdı.

Öğretmene teşekkür etti bolca, belki de ilk kez gerçek anlamda minnet duydu.

İçeri geçtiklerinde nine karşıladı onları, elinde elbisesinin kırmızısı gibi kırmızı oyalı bir yemeniyle oturuyordu. “O beyazı nikâhta takarsın, bunu istemeye takalım,” dedi yavaş yavaş, titreyen elindeki yemeniyi uzatıp göstererek.

Hasret divanda oturan kadına yaklaşıp arkasını dönerek önüne oturdu, eline aldığı tarağı omzunun üzerinden uzattı ona. “Önce ör o zaman saçımı, sonra takarız.”

Tırnaklarında yaktığı kınanın yarısı kalmış, elleri yaşlılıktan titrer olmuş ihtiyar kadın güldü yavaşça, Hasret’in başını okşadı. Kaç yıldır anne eli değmemişti saçlarına Hasret’in, her bir teli titredi sanki bu dokunuşla. Gözleri doldu.

Siyah bir kemik tarakla uzun uzun tarandı kısacık saçları. İki dakikalık işi uzattı da uzattı, kızlar kapıda birikip izledi biri genç, biri yaşlı iki kadını. Kimisinin gözleri doldu onlar gibi, kimisi gelin ettikleri kız kardeşlerini hatırladı. Hüzünle bakıyorlardı Hasret’e, sanki kırk yıllık dostları gelin olur da uzaklara gidermiş gibi.

Hasret’in saçlarını örmeye az yukarıdan başladı kadın, önüne iki tutam bıraktı. Gözlerinin üzerine düşen saçları battı, gözleri doldu Hasret’in. Ağladığından değildi.

Kısa saçını titrek elleriyle uzunca ördü kadın, sanki kestiği kadarını da örermiş gibi. Ucunu bağladı, üzerine ütülenip getirilen başörtüsünü örttü, kırmızı boncuklu oyalarını Hasret’in alnına dizdi.

“Kendi torunumu gelin edeyim diye çok bekledim,” dedi sessizce. “Ona niyet, sana kısmetmiş, Hasret’im. Allah utandırmasın. Oldu ki başını eğdiler, ana ocağın diye beni bil.”

Dolan sürmeli gözlerini kurusun diye tavana dikti Hasret, zoraki güldü bir de. “Başına kalırım, acımam hiç.”

Kendisi gülse de yaşlı kadın gülmedi, fersiz olsa da sağlam duran elini Hasret’in omzuna koydu. “Ömrüm yeterse hepinize bakarım.”

Küçükçe bir dokunuş yutkundurdu Hasret’i, sırtını bir dağa yasarmış gibi güven geldi. Belki yerli belki yersiz, inandı. Çakır gelin kim bilir şimdi ne yapıyordu? Kızı gelin olurken hangi döşeginde uyuyor, hangi rüyasını görüyordu?

Hiç düşünüyor muydu Hasret’i?

Nihayetinde kız çocuğuydu Hasret, evinden hiç uzaklaşmamıştı, bir gece dahi yatağından başka yerde yatmamıştı. Kaç gündür yoktu

evinde, annesi çarşıya inip bir kez dahi sormamıştı. Bu kadardı Hasret, onca yıllık çabası annesinde şefkat dahi biriktirmemişti.

Tek başına gelin oluyordu.

Bir dakika ya geçti ya geçmedi, Hasret'in kaçtığını haber eden çocuk koşa koşa turladı evin önünü. "Ağam!"

"Haşim Ağa geldi, Haşim Ağa! Hamza Ağa geldi."

"Şşt, velet!"

Çocuk umursamadan çevik bir hareketle evin üç basamağını tek adımda çıkıp eşikte durdu, bir evin içine doğru bağırdı bir dışarı. Bir de ensesine şaplak yediği son sokağa.

"Hasret kızı istemeye geldiler!"

15. Bölüm

‘‘Hoş gelmişsiniz,’’ diyerek ağır ağır kapıya çıktı yaşlı kadın. Hasret, Hamza’yı gördüğü gibi heyecanla kaldı, bakışlarını ondan çekmeden dinledi etrafta dolaşan sesleri, yaşlı kadının sesi kulağına geliyordu. ‘‘Şu ömrümde Nezihilere kız vermek de varmış!’’

Haşim selamladı yaşlı kadını, Hasret üç basamağı eteklerini tutarak indi edalı edalı, Hamza’ya azıcık süzülmece eksik kalırdı. Herkese sırayla selam verip evin gölgeğine buyur etti güler yüzle. Yaptığı tek şey kızların dediklerini uygulamaktı.

En sona kaldı Hamza. Her zamankinden özenli hâli, yapılı saçları, düzgün tıraşı ve ciddiye yakın duran yüzüne tezat şenlikler yakılmış parlak gözleriyle baktı Hasret’e.

Baktı ama alnına dizili kırmızı oyasına mı baksa, sürmeli gözlerini mi izlese, müjdelenmiş gibi duran gülüşüne mi dalsa bilemeden durdu karşısında. ‘‘Maşallah, ne güzel olmuşsun.’’

Utanarak gülümsedi Hasret, içi içine sığmazmış gibi bir nefes aldı. Parmaklarıyla oynayıp duruyordu, o parmaklardan birine bu akşam yüzük takılacaktı. O da Hamza’nın üstüne başına baktı alıcı gözle. ‘‘Sana da maşallah, ayrı bir özenlisin. Tatlı mı getirdin bana?’’

‘‘Getirdim. Ama karşılığını da alacağım bu sefer.’’

Dudaklarını bastırdı birbirine Hasret, gülmemeye çabalıyordu. ‘‘Bununla denk düşmem ama ben daha tatlıyım.’’

Güldü Hamza, Hasret’i süzerken sözüne devam etti: ‘‘Ona ne şüphe, yüzüğü taktıktan sonra üzerini tamamlamak ümidim.’’

Oturduğu yerde gürültülü bir şekilde öksürdü Haşim; gelen uyarıyla Hamza önden, Hasret de elindeki tatlıyı kızlara vererek arkadan yürüdü. Biri bir başa, diğeri öbür başa olacak şekilde karşı karşıya oturdular heyecan ve gerginlikle.

Derin bir muhabbet başladı. Köyden kim ne almış, kim ne satmış, kim evlenmiş, kim ayrılmış, bir tane milletvekili çıkmış... Hasret'le konuştular sonra biraz, Hasret öyle heyecanlıydı ki iki lafı belki de ömrü hayatında ilk kez bir araya getiremedi.

İyi misin diye soran insana da düzgünce yanıt verilirdi ama tek kelimeyle onaylamış, *siz nasılsınız* diyememişti.

Onun heyecanına güldüler biraz, Mediha Hanım geldiğinden beri en az gülendi. Büyük oğlunun kerhane meselesi zaten başını ağrıtırken bir de Hasret'le Görgülü meselesi kulağına gelmiş, tüm gerginliği ona yönelmişti.

Ama şöyle Hasret'e bir bakınca onun Hamza'ya bakışına, karşısında edalı edalı durup oğlunun aklını alışına, sürekli bakışıp durmalarına... Genç kıza da bir şey diyemiyordu. O yüzden sohbe ortak olup o da hâlini hatırlarını sordu, samimiyetle konuştu bir süre sonra.

Sesler ve gülüşmeler yükselince köyün birkaç büyük ismi de eklendi küçük kalabalığa. Kimsenin görmediği bir köşede Görgülülerden Murat Bey ve elindeki üçüncü tütünü bu ana şahitlik ediyordu.

Hasret, Hamza'yla bakışıp gülüşüp durdu, dünya yansa umurunda değildi ikisinin de. Müstakbel kayınvalidesine de çokça yakalandı Hamza'ya bakarken ama kadının hâline tavrına bakılırsa hoş görüyordu Hasret'i. "Eh," dedi içinden Hasret yarı şakayla. "Benim gibi gelin bulmuşlar."

"Ee, Hamza oğlumuz ne iş yapar?" diye sordu yaşlı nine, bilmediğinden değil de Hasret'e duyurmak isteyerek.

"Üzüm bağlarım var. Onlarla uğraşırım."

"Maşallah, iyi iyi." Kadının tavrına şöyle bir kalktı Hasret'in kaşı, sesinde göze görünür bir ima vardı. "Üzümleri ne yaparsın?"

"Satarım."

Güldü yaşlı kadın. "Nereye satarsın?"

Hasret bir nineye, bir Hamza'ya bakmaktan iyice sıkılmışken derince bir nefes aldı. Hamza bir an suskunlaşmış, böyle olunca muhabbetin sesi de kesilmişti. Arkadan Mürüvvet fısıldadı, elini de omzuna koydu Hasret'in. "Geçmiş olsun, bacım."

"Şarap fabrikasına satarım."

Hasret kaşlarını kaldırdı biraz, Hamza'nın kendisine dönen gözlerine baktı. İçki fabrikasına üzüm satan adama *içmeyeceksin* demişti. Gülesi gelse de tuttu, etraftan bu meseleye tepki vermesini bekleyenler olduğunun farkında olsa da sustu. İçinde bir tarafı, daha doğrusu Hamza'yı çok seven tarafı savunuyordu onu. Hem kendi içki yapmıyordu ya Hamza, onca üzümü oturup yiyecek miydi? İş dediğinde önce kâr gözetilirdi Hasret'in doğrusuna göre.

"Abdestin namazın varmış..." diyerek bir köşeden daha sıkıştırdı kadın. Bir ayağı çukura yakın olduğundan sorgu işlerini iyi biliyor olacaktı. "İçkin kumarın da."

"Kumarım yoktur," deyip, diğerleri kadar gerilmediğini göstererek azıcık yumuşattı yüzünü Hamza. "İçkim de Hasret'e sözümü verdiğim yerde bitti."

Başını salladı nine. Onun sorusuna erkek tarafı biraz gerildiğinden Hasret de gerilmişti. Şimdi Mediha kadın kalkıp da *oğlumun abdesti namazı var, senin kızın var mı* diye sorsa gıkını çıkaramazdı. Guslü bile zor bela almıştı. Öksürdü rahatsızca.

Az sessizlik olduktan sonra Haşim konuştu yine, yeni bir muhabbet açılınca korkulu, bolca tedirgin bakan gözlerini Hamza'ya çevirdi Hasret. Onun güven verir gibi gözlerini bir kez açıp kapatmasıyla gülümsedi zar zor.

"Hey Allah'ım," dedi sessizce. "Şu akşam bir kazasız belasız atlatılsın..." Ne adak adayacağını düşündü. "Hamza'ya kurban kestireceğim."

Kendisinin o kadar parası yoktu, kocasına kestirmiş olacaktı ama hayır yine hayırdı. Buna da güldü biraz, kızların dürtüklemeyle kahve zamanının geldiğini anlayarak hanım hanımcık kalkıp üç kişi birlikte geçtiler içeri.

Kapıdan içeri girip de misafirlere görülmeyecekleri yere gelince kızların hanım hanımcık yürüyüşleri bir bir bozuldu, zıpladılar heyecanla. Hasret de tıpkı onlar gibi çılgılık atacak gibi olup hemen durdurdu kendini. “Bu akşam ölmezsem iyidir. Ay, kalbim!”

“Dur, Hasret. Ağam nikâhtan sonra alıp götürecekmış seni, dayan.”

Mutfağa girip iki kızın tatlıları ve fincanları hazır ettiğini görünce rahat bir nefes alıp Mürüvvet’e döndü. “Sen nereden duydun?”

“Görümcen söyledi,” dedi kız kıkırdarak. Önceden beri mutfakta olan Ela ve Eda, Hasret’in dibinde bittiler hemen. Mürüvvet konuşmaya devam etti: “Kaç gündür evinde ustadan geçilmiyormuş. Yatağından tut da dolabına kadar hep değiştirmişler.”

Şaşırdı, Hamza hiç lafını etmemişti bunun. “Hiç haberim yoktu.”

“Kendi gösterecektir, ondan dememiştir,” dedi Mürüvvet. Ama Hasret ilk gecelerinin heyecanıyla gözlerinin birbirlerinden başkasını görebileceğini düşünmüyordu. “Bakalım,” dedi geçirircesine. Yoksa akıllı bir kayacak, daha da tutamayacaktı.

Geçti tezgâhın yanına, bir kız misafirlere kahve yaparken kendisi de bildiği kadarıyla Hamza’ya yaptı bol şekerli bir kahve. Mürüvvet tuz koymak için ısrar etse de koymadı, daha evlenmeden ağızlarının tadını bozmanın gereği yoktu.

Bol bol tatlı koydu Hamza’nın önüne koyulacak tabağa, Mürüvvet’in uyarısıyla da kaldı yerinde. “Tatlıyı çok da koyma Hasret. Vallahi yanlış anlarlar, dillerine düşersin.”

Gözlerini belertip dört dilim baklavanın ikisini aldı Hasret. “Ay, tövbe tövbe.”

Kızlar kıkırdadı arkadan, onlara bakmadan kaçır gibi kahveleri götürüp ezberlediği sırayla dağıttı Hasret. Sıra Hamza’ya gelince dudaklarındaki gülüşü tutmaya çalışarak göz süzdü. Adamın kahveyi alışını izledi bu anı hiç unutmaması gerektiğini bilerek, tekrarı olmayacaktı.

Sanki aynı düşüncedeymiş gibi Hamza da gözlerini ayırmıyordu kendisinden, göz göze kaldılar biraz. “Ellerine sağlık, Hasret.”

“Afiyet olsun.”

Geri kalanları da dağıtıp bitirdi, köşesine çekildi. Eline kahvesini alan Haşim Ağa ise dümdüz girdi konuya, bazılarının aksine fazla beklemek istemiyordu. “Sebebi ziyaretimiz malumdur.”

Nine başını salladı kahvesini titreyen eliyle dudağına götürürken. Hamza da o arada kahve tuzlu mu, değil mi diye kontrol ediyordu.

“Gençler birbirlerini görmüşler, beğenmişler. Oğlumuz geldi, bize arzusunu söyledi.”

Nine yine başını salladı, bir yudum daha aldı kahvesinden. “Allah’ın emri, peygamberin kavliyle kızınız Hasret’i oğlumuz Hamza’ya istiyoruz.”

Hasret derin bir nefes verip nineye baktı, zamanında *vermem* diyen hâline gülüyordu şimdi oturduğu sandalyeden. Şu ortamda iki laf edecek gücü de dili de yoktu çünkü.

“Lafı uzatmaya gerek yok,” dedi nine. “Kızımızın da sizin oğlanda göz... Öhö! Gönlü varmış.”

Hasret, kadının dediğine güldü içinden, gözü de gönlü de vardı.

“Verdik gitti, Allah hayırlı yuva nasip etsin.”

Daha Hasret *âmin* diyemeden herkes ayaklandı; ne olduğunu anlamadan da kendini ortada, Hamza’yı karşısında buldu.

“Yüzük nerede, yüzük?” dediler, hızlıca bulup getirdiler. Sonra makası aradılar, kayıplara karışmış olmalıydı, o da para vermeden gelemedi. Hasret bir oraya bir buraya bakıyor, olayların hızına ayak uyduramıyordu. Akli onca şeye yeten kız, Hamza titreyen elini tutana kadar tek kelime edememişti.

“Yüzük takılacak şimdi,” dedi Hamza sessizce, belki de fısıldayarak söylemişti ama Hasret onu da zor algıladı.

“Öleceğim ama şimdi,” dedi aynı Hamza gibi, onun gülüşünü görünce biraz olsun içi rahatlamıştı.

Yüzük tepsisi geldi, Haşim Ağa makası eline aldı. Dualar okudu, iyi dileklerde bulundu, *makas kesmiyor* diyecek oldu ama para yine kendi cebinden çıkacağından yapmadı. En sonunda bismillah çekerek kesti kurdeleyi.

Bir bakışma geçti taze nişanlıların arasında. Hamza ayrı bir duyguyla, Hasret apayrı bir duyguyla bakıyordu. Birbirlerine tek kelime

edemeden tebrikler başladı. Hasret de Hamza da büyüklerin elini öptüler, tam birbirlerine dönmüşlerdi ki bu kez imam geldi beyaz cübbesi, göğsünde *Kur'an*'ı, yüzünde tebessümüyle.

“Tam vaktinde geldin, İmam Efendi,” dedi Haşım; bir Hasret’e, bir Hamza’ya baktı. “Zaten nişanla nikâh arasını kısa tutmak makbuldür,” diyerek de latifesini yaptı, Hamza hariç pek de kimseyi güldürememişti.

O da işine geldiğinden gülmüştü.

Hasret yine Hamza’ya iki kelime edemeden içeri buyur edilince biraz yalnız hissetti kendini. Hemen yakınındaydı adam ama konuşamayınca, gözünün içine bakarak, *nişanımızı yaptık bak* diyemeyince ya da *sana vardım sonunda, gördün mü* deyip öpemeyince uzak oluyordu işte.

Hem heyecanlı hem ağlamaya yakın hâliyle derin bir nefes çekti içine. Sonra aklına o giymek istediği beyaz elbisesi geldi, hemen nikâha oturacaklarsa giyemezdi. Hızla Mürüvver’i görmek niyetiyle arkasını döndü. Döndüğü gibi de Hamza’nın göğsünde buldu kendini, ne olduğunu dahi anlamadan alnından öptü, beline sarıldı Hamza.

“Hah, şöyle!” dedi adam rahat bir nefes alır gibi. “Girsinler içeri onlar, bir bak bakayım sen bana.”

Herkes girdi içeri, Hamza’nın ağabeyi Ayhan sigara yakmak için dışarıda bekleyecekti fakat kısa bir öksürükle onu da yolladı Hamza. İkisi baş başa kaldılar sonunda, Hamza’nın gülen yüzü içeriden gelen ışıkla daha bir huzurlu görünüyordu.

Parmağının tersiyle Hasret’in alnına dökülen kırmızı oyalara dokundu. “İmtihanımı verdim, yüzüğünü taktım.”

Güldü Hasret. Ne dese, nasıl dese, bilemedi. İçinden ağlamak geldi biraz ama bu mutlu güne yakışmazdı. Gülümsedi gözleri hafif dolmuşken, elini kaldırıp kırmızı kurdeleli yüzüğünü gösterdi Hamza’ya. “Ben de taktım.”

Adamın elini tutup yüzüğüne yakın bir yerden öpmesiyle tutundu göğsüne, gülmeye çalışarak şakaya vurdu işi. “Ben seni görünce demiştim ama. *Kesin aklımı çecek, ben de buna varacağım*, dedim.”

“Pek hoşnutsun vardığından.”

“Hoşnut olmaya hoşnutum tabii, az çektirmedim sana.”

“Çektirdin.”

“İyi yapmışım.” Kızarıp gözlerine rağmen güldü Hasret. “Değeri-mi bilirsin hem.”

“Bilirim.” Gülüştüler, Hamza bir içeriye, bir dışarıya bakıp hızlıca öptü Hasret’in yanağından. “Şimdi nikâhımız kıyılacak.”

Adamın yakasından tutup bir kere de Hasret öptü. “Beyaz elbise-mi giyecektim ama hemen oturacağız galiba.”

“Ben muhabbet açıp bekletirim. Sen giyinip gel.”

Kaşlarını kaldırdı Hasret. “Vallahi mi?”

“Tabii, Hasret.” Genç kızın yanağını okşadı usulca. “Bizim nikâhımız bu, istediğin gibi olsun her şey. Zaten aceleye geliyor.”

“Yaa...” Alttan alttan baktı Hamza’ya. “Gidiyorum o zaman.”

“Çabuk ol ama. Daha bekleyemem.”

Hasret gülerek aynı Hamza gibi etrafına bir bakındı, acele bir tavırla parmak uçlarında yükselerek dudaklarını bastırdı adamın dudaklarına, içeri kaçmadan önce de fısıldadı: “Dudaklarım boyalıydı haberin olsun.”

Arkasından tövbe çeken adamı duymazdan gelip içeridekilere görünmeden odasına, kızların yanına kaçtı. Onlar kendisinden daha telaşlı hâlde kapıda görünüp Hasret’i hemen içeri çektiler, birkaç dakika sonra üzerinde bembeyaz elbisesi ve önceki gibi oyalı yemenisiyle kapıya koydular.

Güç bela ittire ittire odaya götürdüler, Hasret görününce herkes yerine geçti, nikâh akdi başlamadan ninenin uyarısıyla talak hakkı konuşulup Hamza’nın onayıyla Hasret’e verildi. O ana kadar Hasret’in durumdan pek de haberi yoktu.

Mihr istendi, *talak hakkı alınınca mihr alınmaz*, dedi birkaç kişi. Hamza razı gelmeyince Hasret ne isteyeceğini bilemeyerek parmaklarını ovuşturdu. Kızlar kıyıdan köşeden altın, bilezik ya da ev istemesini söylediler. Ama bunca insanın içinde *şunu istiyorum* da diyemezdi, derken Hamza aldı omzundaki yükü. “Yirmi dönüm arazi, Hasret razı gelirse.”

Hamza'nın sözünü duyup daha algılayamadan başını salladı Hasret, iki tavuk dese ona da razı gelecekti o an. Herkes kendisine bakarken çok geriliyordu. Hoca kâğıda yazıp konuşmaya devam ederken Hamza yaklaşıp sessizce devam etti: "Dere kenarında, güzelce bir kabak tarlası."

Dere kenarında... Kabak tarlası... Kaşları kalktı yukarı, Hamza'nın tarafına bakmak istese de bakamadı, dudağında bir gülüşle öylece baktı imamın arkasındaki divana.

Pek Hasret'e göre değildi böyle işler, kendisi de fark ettiğine göre havası çoğunlukla Hamza'yaydı. Başkasının yanında canı tehlikede olmadıkça çok da laf atamıyordu bir şeylere. Dualar okundu, imam önce Hasret'ten başladı sormaya.

"Merhum İsmail kızı Hasret; Haşim oğlu Hamza'yı Allah katında, şahitler huzurunda, söylenen mihr-i müeccel üzere aldın, kabul ettin mi?"

"Ettim."

"Kabul ettin mi?"

"Ettim."

"Kabul ettin mi?"

"Ettim."

İmam bir dua daha okudu, Hamza'ya geçti. "Haşim oğlu Hamza; merhum İsmail kızı Hasret'i Allah katında, şahitler huzurunda aldın, kabul ettin mi?"

"Ettim."

Hamza'ya bu sorunun bir kez sorulmasıyla şaşırarak baktı Hasret. Sıra şahitlere geldi, ikisi de Hamza'nın arkadaşlarıydı. İmam onlara da sorularını sorup yanıtlarını aldı, başını kaldırıp odanın içindeki insan kalabalığına doğru konuştu: "Ben de nikâh akdini bildim. Allah yuvanıza huzur, bereket versin."

Evliliğe dair uzun uzun öğütler verdi imam, herkesin yüzünden mutluluk akıyordu.

Lojmanının önünde bekleyen, eyerine allı pullu yemeniler asılmış olan ve Hasret'i evine, Hamza'yla başlayacak olan hayatına götürecek kır bir at hevesle ayağını toprağa vuruyordu.

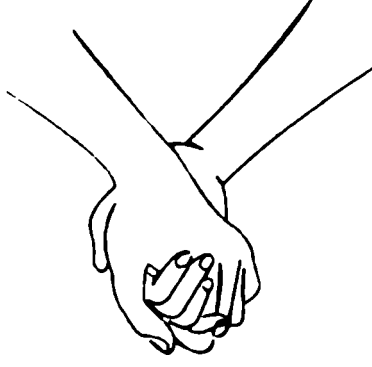
Hasret'i Őanki kırk yıllık kıızıymıő gibi benimseyen nine, gözünden akan yaşları yemenisine siliyordu.

Murat, imamın geliőıyla olduğu yeri terk etmiő, dűőünceli bir hâlde uzun zamandır birlikte olduğu genç kadının evine gidiyordu.

Çakır gelin uzun vakittir geç gelen uykuları yüzünden evinin önüne çıkmıő, taő merdivende oturmuő, kara kara dűőünüyordu.

Lojmandaki gürültünün aksine köyün daha sakin yerinde akşamın bu vakti elinde bavulu, yüzünde hevesli gülüşüyle babasının kapısını çalıyordu Mustafa. Neyle karőılaőacağını bilmeden...

Neyle karőılaőacaklarını hiç bilmeden...

16. Bölüm

“Ay, Hamza...” Adamın boynuna olabildiğince sıkı sarıldı Hasret, bir de yere baktı düşsem nerem daha çok acır diye. “Düşeceğim bak şimdi, sıkı tut ne olursun.”

Hamza’nın kolları arasında, kuş kadar bir şeymiş gibi kucağındaydı. Onun kendini sarışı ne kadar kuvvetli olsa da boyunun maşallahı olduğundan yerden epeyce yüksekteydi. Bir düşecek olsa kıymetlisinin vay hâlineydi. O yüzden boynuna sıkı sıkı sarılıp yapıştı adama fırsattan istifade.

“Kaç kere çıktın kucağıma, Hasret?” dedi Hamza eğlendiğini bile isteye açık ederek. “Ne zaman düşürdüğümü gördün?”

Her zaman düşürüyordu ama onunla bu bir değildi, o yüzden gözlerini etrafta dolaştırdı Hasret, burnunun ucunu da hafiften Hamza’nın çenesine sürttü. “Ay ondan demiyorum ki ben, Hamza. Hızlıca evlendik ya, şeytan da karışmadı. Kesin bir şey olur da ters gider diye aklıma geliyor.”

Bir de kazasız belasız sevişselerdi başka bir şey istemiyordu Hasret.

Hamza bir kez daha güldü Hasret’e, dediğine itiraz etti usulca. “Olmaz hiçbir şey, merak etme.” Burnunun ucunu öptü Hasret’i inandırma düğmesine basar gibi. Başka da bir şey demedi.

Büyük adımlarıyla evinin bahçesini aştı, pek geniş bir bahçeydi. Hamza da olduğundan daha sessizdi. O sessiz olunca Hasret’i de bir gerginliktir alıyor, ağzına ne gelirse konuşası geliyordu. “Bahçe de ne güzelmiş, iyi biber büyür burada.”

“Derenin kenarına dikersin biberlerini.” Gülerek genç kızın yüzüne eğdi yine yüzünü, epeyce yakın olduklarından burunları birbirine değiyordu. “Buralara hep çiçek dik, renk renk.”

Tazecik kocasının dediğine güldü Hasret. “Sana mı vereyim sonra o çiçekleri?”

“Hepsini hem de.” Yoluna baka baka güldü Hamza, gülüşünün tınısından ayıp bir şey diyeceği belli olmuştu, iki basamak çıktı evin eşikine kadar. “Her şeyiyle.”

“Of Hamza ya...”

Omzuna vurup kendisini ayıplayan Hasret’i düşürecek gibi yapıp telaşlandırdı Hamza, sonra da o telaşlı hâliyle kendisine tutunmaya çalışıp tekrar öfkelenmesini izledi. “Geçireceğim şimdi gelinimi eşikten.”

Burnundan soludu Hasret ama Hamza’ya öyle bir tatlı geliyordu ki bu esen yele öfkelenip inatlaşan hâli, birazdan koyun koyuna olmayacak olsalardı yanaklarını sıkardı.

“İstemiyorum, geçirme, boşayacağım seni!”

Buna da başını geriye atarak güldü Hamza, Hasret’in ince kaşlarını kaldırıp gülüşünü izlediğini fark ettiğinde gelinini eşikten geçirdi.

“Neye güldün sen? Boşayamaz mıyım?”

Yanıt gelmedi Hamza’dan, hâlâ gülüyordu ve Hasret belki de adamın dişlerini ilk defa bu kadar çok görüyordu. Hamza’dan gözünü zar zor ayırarak evin içine baktı düşünceyle. “Resmî nikâh mı lazımdı onun için?”

“Söylemem.” Merdivene gelip de Hasret’in yüzüne baktı başını eğmeden, hem şefkatli hem eğlenir hem de imalıydı gözleri. “Öğrenirsen denersin şimdi, zaten zar zor kıydık nikâhı.”

“Zor iyidir, kıymet bildirir.” Merdivenleri kucağında kendisi varken teklemeyen Hamza’ya baktı biraz, başını omzuna doğru yaslayıp alttan alttan izledi, işaret parmağını uzatıp kısa sayılacak sakallarına dokundu, çenesini okşadı.

“Sen pek bir uysallaştın, Hasret,” dedi Hamza sonra, son basamağı da çıktıktan sonra bir sağına baktı bir soluna, sanki hangi tarafa gitmesi gerektiğine karar veriyordu.

“Ben çok uysaldım zaten.”

“Hıı... Benim de dedem imam,” dedi alayla, genç kızı usulca yere bıraktı. İkisi de bir şey demedi bunun üzerine. Her zamanki inatlaşan, ağızlarından laf eksik olmayan hazırcevap hâllerinin yerinde yeller esiyordu.

Hasret edeceği lafı bilemiyor, vereceği yanıtı dizemiyordu ilk kez.

Bunun bir nedeni de bu gecenin anlam ve önemi idi. Öyle rastgele akşamlarda işvesi cilvesi yerindeyken şimdi elini kolunu nasıl hareket ettireceğini çözemiyordu. “Benimki imam,” dedi tuhafça.

Güldü ikisi de bu yanıtı üzerine, boylarının farkı böyle bakışırken daha bir belli olmuştu, adamı öpecek olsa ne kadar uzanması gerektiğini hesap etmeye başlamıştı Hasret. Hoş, boyu dudaklarına yetmiyorsa yeteceği yerleri de olurdu.

Göğsü misal.

“Güzel olmuşum, değil mi Hamza? Allah’tan diğer elbiseyle kıymadık nikâhı.”

“Çok güzel olmuşsun.”

Alnındaki beyaz boncuklu oyalara dokundu, sanki Hamza onları hiç görmemiş gibi gösterdi, tek eli çoktan adamın beyaz gömleğine tutunmuştu. “Oyalarım nasıl, onlar da yakışmış mı?”

“Çok yakışmış.”

“Gelinlik de giyecek miyim?”

Daha da güldü Hamza, aralarında mesafe bırakmayacak kadar yaklaştı, Hasret’in çenesinden tuttu, başparmağıyla okşadı usulca ama bakışlarının okşayışı daha bir hissedilirdi Hasret için. “En güzeli linden hem de.”

“Etekleri biraz kabarık olsun ama.”

“İstediğin kadar kabarık olsun.”

Daha da yaklaştı yüzleri. “Tülleri de olsun.” İçli bir nefes aldı Hamza’ya bakarak, gözleri dalar gibi oldu kocasının gözlerine, güldü. “Çocuklarımız da olsun.”

“Kaç tane olsun?”

Omuz silkti Hasret, iki eliyle birden Hamza'nın düğmesiyle oynadı. Yanlışlıkla açıp sonra tekrar ilikledi, niye iliklediğini düşünürken de sonunda tekrar açılacağını hesap ederek tekrar açtı. "Bir tane olmasın. Ya hiç olmasın ya da çok olsun. Bir olunca yalnız olur."

Kederli bir bakış, adamın gülümsemesini sardı. "Yalnız bırakmayız Hasret, aile dediğin insan yalnız kalmasın diyerdir. Yoksa sudan da çıkardık topraktan da biterdik." Genç kızın çenesinden yanağına doğru kaydı parmağının teması. "Herkes iyi ana baba olamıyor ama biz çok güzel oluruz."

Başını salladı Hasret, gözleri dolacak gibi olsa da engelledi. "Oluruz tabii, bizden düzgün insan mı va... Ay, Hamza! Ay, indirsene beni!"

"İndirmem," dedi Hamza, niyeti bir yandan da o duygusal havayı dağıtmaktı. "Daha çok işimiz var. Düğmemi de çözmüşsün, arkayı kollamak lazım seninle olunca, Hasret."

Hamza'nın omzunda debelenmekten bir hâl olarak çırpındı Hasret. "Ya Hamza! Ayaklarım var benim, kendim yürürüm!"

"Şşt, çok bağıırıyorsun. Harcama sesini, lazım olacak."

"Hih! Sen var ya, sen..."

"Ben var ya, ben..." diye eğlenerek taklit etti Hamza, Hasret'in bağırtılarını umursamadan sırita sırita kalçasını okşayıp avucunda sıkıştırdı, iki üç seferden sonra da sesi kesildi genç kızın. "Bana fena diyene de bak, sulu götürüp susuz getirir."

"Yaa..." Sesi yüksek başlasa da hızlıca kısıldı Hasret'in. "Yine yapsana."

Hasret'in kısık, iflah olmazcasına ayartıcı sesine ve ters durduğu hâliyle yanağını sırtına sürtüşüne derince yutkundu Hamza. Eğer bu genç yaşında yüreğine incekse sebebi gül gonca karısından başkası olmazdı. Hareketini, temasını yoğunlaştırarak okşadı yuvarlacık kalçasını. "Böyle mi yapayım?"

"Hı hı..."

"Aşağıya da ineyim mi?"

Sessiz kaldı Hasret ama onun sıcak nefesini beyaz gömleğinin üzerinden hissediyordu Hamza. Gömleğini sıkı sıkı tutmaya başlayan sağ, sırtını kumaşın üzerinden şevkle okşayan sol elini de.

Dışarıda zelzele olsa duymaz, Hasret kirpiğini kırpacak olsa hissedirdi.

Biraz daha okşadı, sevdi, avucunda sıktı, en sonunda da kalçasına bir tokat atarak çılgılığıyla birlikte hızlıca indirdi genç kızı omzundan. Bir de eskiye atıf yapar gibi kendi ayaklarının üzerine bastırdı Hasret'in kapıdan girerken ayakkabılarını birbirine sürterek çıkarınca yalnızca kalan ayaklarını. Sonunda yüz yüze geldiklerinde ikisinin de bakışlarına bir yoğunluk gelmiş, dudakları beklentiyle aralanmıştı.

"Ayakların üşümüş, Hasret."

"Üşüsün..."

Ama üşüme hissi bir yana, aklına Hamza'nın bir zamanlar dediği üşümekten başkası gelmiyordu. Anasına babasına *üşüdüm* diyen karısına, kocasına da demeliydi nihayetinde. "Kocam ısıtır artık, ne de olsa evlenip barklandım."

"Isıtırım," dedi Hamza teklifsizce genç kızın beline sarılarak, öpecek gibi eğildi, eğildiği gibi de doğruldu dişlerini sıkarak. "Ama işimiz var, gel."

Hasret aralarındaki o sıcak anın birden dağılmasıyla bocalayarak elinden tutup sürükleyen Hamza'nın peşinden gitti mecburen, bu gece sahiden dili tutulmuş olmalıydı ki tek laf edip çıkışamadı. Eski Hasret olsa böyle yapabilir miydi? Ayaküstü bin laf saymış; öpmedi, sarılmadı diye adamı pişman etmişti çoktan.

Aman, dedi içinden kış uykusuna yatan eski Hasret'in adı anılınca. *Azıcık da adamın dediğine gidelim, ne olacak? Ateşte yürüsek orada bile sırtına alır, yine dara düşürmez bizi Hamza.* Düşürmezdi. Bu düşüncesine, güvenebilmesine, sevebilmesine, sahiplenebilmesine ayrı bir mutlu oldu Hasret. Çünkü Hamza'ya güvense kendine güvenemiyordu en baştan. Bunu da aşmıştı, emindi artık.

Nikâhtan hemen sonra Hamza belinden tutup da atın üzerine kendisini oturtunca "mutlu olmak" dileği geçmişti aklından. Eski Hasret olsa *mutlu olayım* derdi, şimdiki Hasret ise *mutlu olalım* diyordu.

Birlikte.

“Gel bakalım, al abdestini,” dedi Hamza elini bırakarak, Hasret ancak o zaman baktı etrafına. Sarı-beyaz mermer döşeli bir hamamlıktı geldikleri yer. Pek de güzel, zengin işiydi.

Gözleri kalıp sabunlardan cam şişelerdeki birkaç renkli suya değdi ağır ağır. O ara da başına tutturulmuş boncuk oyalı yemenisinin iğneleri çözöldü nikâhlı kocası tarafından. Mermerin üzerine bıraktı çıkardığı iğneleri.

“Namazımızı kılalım önce,” dedi Hamza zorla sağlanmış bir sükûnetle. “Ondan sonra odamıza gidelim.” Hasret’in her an yoldan çıkacağını sezmiş, ipleri eline almıştı kesin. İradeli adamdı vesselam, hele de Hasret’in tüm yoldan çıkarışlarına rağmen. Güldü bu düşüncesine. Önce önünde durduğu aynaya baktı, sonra aynadan kendisine bakan kocasına. Cılız, şu yaşına kadar fazla yemediğinden zayıfça olan bedeninin ardındaki dağ gibi Hamza’ya.

Her zamankinden daha özenliydi; akşamdan beri kırışmamış gömleği, iki üç açık düğmesi, saç, sakalı, bakışı, güzel gözleri, tek kötü laf duymadığı dili, Hasret’in kuru topraklarında görülmemiş çiçekler açtıran sevgisi, şefkati...

En çok da sabrı. Hasret’in dikenlerine katlanan, zehri bol laflarını dinleyen, yüz çevirişlerini yutan sabrı. Belki de tüm bunların altındaki Hasret’i görüp ondan vazgeçmeyen Hamza’nın sabrı.

“İyi katlandın bana, biliyor musun?” dedi Hamza’nın gözlerine bakarken, bir parça çekingenlik de vardı hâlinde. “İçimden hep diyordum ki *ben bu adamı itiyorum ama giderse arkasından oturur ağlarım.*”

Güldü Hamza, Hasret’in salık saçlarını okşadı usulca. Bir baba veya ağabey değil, bir koca şefkatiyle. Bunu da o an, Hamza’nın dokunuşuyla fark etti Hasret. Saf şefkat duymuyordu Hamza. Yanında hep sevgi, aşk, tutku oluyordu. Yerini, konumunu belli ediyordu sanki.

“Gidemezdin ki Hasret. Bir değişik bağlıyorsun insanı kendine.”

Dudağının içini ısırarak baktı kocasına, gözleri masumca açılmıştı Hasret’e yabancı bir tavırla. “Nasıl? Ne yapıyorum ki?”

“Yüreğime kanca atmışsın gibi. Sen gitsen söküp götüreceksin, senden gitsem yine aynısı.” Okşadı yine Hasret’in saçını, eğilip öptü koklayarak. “Güzel oldu böyle, tuttum seni çektim, iyi de yapmışım.”

Güldü Hasret, farkında olmasa da Hamza da atmıştı ucu sivri bir kanca. Hasret’in yüreği de onsuz yapamazdı artık. Bir anlığına içindeki bu sevgi hâli dayanılmaz olunca dönüp sarılmak istedi Hamza’ya. Ama çok duygulanıyordu nedense bu akşam, o yüzden içindekinin aksine iteleme iteleme çıkardı adamı banyodan. “Daha geceliğimi giyip seni ayartacağım, Hamza. Çık haydi, çık, çık!” derken kapıyı da yüzüne kapattı.

“Ağlamak yok, Hasret!” dedi nihayet kendiyle baş başa kalınca. “Evlendik bu akşam, ağlamak yok.”

Derin bir nefes alıp baktı aynaya, öğretmenin dediklerini unutmamak için yokladı kendini. “Önce kendimi beğeneceğim; kendimi beğenirsem daha güzel görünürüm, daha çok isterim.”

Aynadan kendine bakarak duruşunu dikleştirdi. “Güzelim ben zaten. Hamza da gördü daha açık saçık hâlimi.” Biraz kendini övmekten zarar gelmezdi, hem kendisi az ufacık tefecikse Hamza çok mu iyiydi?

“İyi valla adam, kötü dersem tepeüstü düşerim iki adım sonra. Maşallah kocama.” Aynada kalçasına doğru bakarken dediği şeye güldü. “Kocam tabii, aldım gitti.”

“Hasret,” diye seslendi içeriden Hamza, Hasret de kendine gelip hızlıca abdestini aldı. Başını örtüp çıktı hamamlıktan. Odaya girdiğinde Hamza namazlıkları sermiş, şöyle bir de süzmüştü kendisini. Namaza da salınarak gitmek olmayacağından usturupluca gidip durmuştu kendine ayrılan yere Hasret. Niyetleri edip başladılar namaza, en sonunda oturup selam verdikten sonra da belki ilk kez içinden gele gele avuçlarını açıp şükretti Hasret. Hamza’ya, geleceğine, içindeki sevincine.

Sessiz sedasız kalkıp namazlıkları topladılar. Biri yatağa, biri kapıya yakındı; aralarında üç adım mesafe ancak vardı. Bakışları birbirinden ayrılmadan birer adım attılar.

Hasret yutkundu. Karnı heyecandan ağrıyordu. Bir yanı Hamza’nın boynuna atlayıp öpmek, diğer yanı can acısı korkusuyla devamından kaçmak istiyordu. Bambaşka bir yanı daha vardı ki o da kocasını ilk geceden reddetmekten kaçınıyordu.

“Hasret,” diye soludu Hamza, sesi öyle bir tınıyla çıkmıştı ki adama doğru çekildiğini sandı Hasret. Ona yaklaşıp yatağa girmek, Hamza’yı da peşinden çekmek...

“Ay! Ben gidip geceliğimi giyeceğim,” dedi hızlıca, nefesi sıklaştığından yanakları da pembeleşmişti. Ellerini uzatıp Hamza’nın iki üç düğmesini çözdü. “Sen de şey yap.”

“Ne yapayım?”

“Üstünü çıkar.”

“Hep mi?”

“Hıı, hep... Ha yok, bir şeyler giyersin.”

“Ne kadar giyerim?”

Durdu Hasret, içi hafiften giderek baktı Hamza’ya, aklına dere kenarındaki hâlleri gelince yerinde kıpırdandı, dizlerini sürttü birbirine, elleri de çoktan yerleşmişti adamın göğsüne. “Çok da giyinme... Geri çıkarması var bir de.”

“Yiyecek gibi bakmak” tabirini daha önce diyen olmasaydı bile şu anda Hamza bulurdu. Kimse demese bile Hasret derdi. Dudağının içini ısırıp birkaç derin nefes aldı. “Banyoya gecelik koymuşlar,” dedi hafif bir sesle.

“Giyecek misin?”

“Hıı. Hoşuma gitti, sen de gör.”

Yutkundu Hamza, öyle yutkundu ki Hasret birebir şahit oldu, olmaktan da öteye geçti hatra. “Çabuk gel o zaman, öpemedim bile daha.”

Gözlerini Hamza’dan ayırmadan bir adım geri gitti Hasret, duramayıp yine yaklaştı. “Öp diyeceğim ama bırakmazsın sen şimdi. Geceliğimi giyeyim de geleyim hemen.”

Hızlıca uzaklaşırken ayağı halının köşesine takıldı Hamza’dan gözümü çekmeyeceğim derken, sonra kapıya kadar gelip seslendi adama: “Sen de çıkar üstünü çabuk.”

“Emrin olur.”

Mutlu mutlu gülererek girdi banyoya, daha kapıyı kapatmadan elbisesini eteklerinden tutup çıkardı. “Ay, bu da çok güzelmiş,” diyerek

giydi askılı, çiçeklerini epeyce gösteren geceliğini. Aynanın karşısına geçip açtığı saçlarını kabarttı. Biraz yüzünü yıkadı, ağzını çalkaladı, gözüne çarpan gül suyundan biraz süründü, dudaklarını birbirine bastırıp kırmızılaştırdı. “Ay, öleceğim şimdi.”

Son kez kendini temizleyip üzerine uzun, beli kuşaklı sabahlığı giydi. Her adım attığında bacağı görünüyor, göğsünün açıklığını sabahlık dahi kapatamıyordu. Odanın kapısına geldiğinde derin bir nefes aldı, kısa saçlarını öne atıp tekrar kabarttı. Öyle daha güzel oluyordu. Saçını sol omzuna doğru yatırıp geceliğin yakasını düzeltti, çiçekleri güzel görünüyor mu diye baktı.

“Gel artık, Hasret.”

“Ay, geliyorum ya,” dedi adamın sesini duyunca ama hiç mi hiç hazır değildi. Birkaç nefes daha alıp odanın kapısından ilk adımını attı, Hamza’ya bakmadan da hızlıca dönüp kapattı.

Göz ucuyla gördüğü kadarıyla Hamza üstünü çıkarmış, sadece pantolonuyla oturuyordu yatağın kenarında. Öyle çekingence falan da değil, kurulmuş gibi genişçe. Yutkundu. Cesaretlendirdi kendini.

Usulca döndü adama doğru, onun güzel bir gülüşle gözlerine bakarak elini dizine vurmasıyla tanıdıklık hissi gelip çöktü yüreğine. Bunca gerilmesine gerek yoktu, Hamza’ydı işte karşısındaki. Öptüğü, sevdiği, koynunda uyuduğu, hatta ayıpça dokunduğu adamdı. Çok şey konuşmuş, çok şey paylaşmıştı onunla.

Hamza, Hasret’ten biriydi artık.

Onun gözlerinin açıkça görünen göğüslerine kaydığını gördü önce, sonra adım attığında sabahlığından sıyrılan bacağına. Adama inat eder gibi biraz daha salındı Hasret, hızlıca yürüyüp Hamza’nın dizine kuruldu, boynuna sarıldı. “Geldim.”

Biraz durup sindirdi Hamza karşısındaki manzarayı, elini Hasret’in çıplak bacağına koydu, gözünü çiçeklerine dikti. “Hoş geliniz cümleten.”

Onca heyecanının içinde güldü Hasret, yüzlerinin arasında üç santim ancak vardı, daha da dayanamayarak sarıldı sıkıca, aynı karşılığı aldı hemen. Kollarını sıkı sıkı doladı Hamza’nın boynuna, kendisi ne kadar sarılıyorsa Hamza’nın kalın kolları da o kadar

sarıyordu bedenini. Kendine çektiğinde Hasret, onun yanında epeyce zayıf kalmıştı. Küçücüktü sanki Hamza'nın kollarında. İsteddiği kadar saklanabilir, gizlenebilirdi. Biraz geri çekilip öpmek istese de hızlıca engellendi.

"Az dur Hasret, önce bir konuşmak lazım," dedi Hamza.

Kaşlarını çatmakla büzmek arasında kaldı Hasret. "Daha ne konuşacağız, Hamza?" diye öğretmeninin dediklerini hepten unutarak konuştu.

"Sen korkuyordun ya gülüm, onu bir konuşmak lazım." Hamza'nın dediğini duyunca hatırladı. Evet, Hamza'ya anlatmalıydı derdini. Ama şimdi bu kadar yaklaşmak istiyorken... Belki de canı acımazdı. "Şimdi korkmuyorum."

"Ama o raddeye gelince korkarsın, şimdiden nereye kadar müsaade ediyorsan söyle ki ben de dayanamadığım yerde seni kırmayayım." Genç kızın yanağını okşadı usulca. "İstersen bekleriz."

Kaşlarını kaldırdı Hasret, Hamza'nın sözlerinden sonra bakışları bir yumuşadı. Ne çok düşünüyordu bu adam daha bir günlük karısını. "Öperken falan korkmuyorum," dedi kendini açarak, Hamza'nın kucağına daha bir yerleşip kuruldu. "Sen dokununca da korkmuyorum, istiyorum hatta."

"Ama..." diye sorun olan kısmı duymak isteyerek genç kızın belini okşadı Hamza, bunu konuşurken dahi aralarında her an yatağa devrilebilirlermiş gibi bir ateş vardı, dudakları ha değdi ha değecekti.

"Ama iş şey yapmaya gelince canım yanacakmış gibi geliyor. Sanki çok acırmış gibi işte. Ama bekleyesim de yok." Yutkundu Hasret, sesini kısarak devam etti, dudakları daha da yaklaştı birbirine. "Ben bilen birine sorayım dedim, nasıl oluyor diye."

"Nasıl oluyormuş?"

Hamza'nın neredeyse çapkın diyeceği bakışları altında kucağında mümkünmüş gibi biraz daha yaklaştı, istediği yere kadar bacağı dokununca fark ettirmeden sabahlığın kuşağını çözdü. "Böyle, yakın durmak, muhabbetli olmak gerekiyormuş."

Gözü bir an önü açılan sabahlığa kaydıda Hamza'nın, sonra kurnaz bir gülüş gelip kondu dudaklarına. Hasret'in belinde dolaşan eli

kalçasına doğru indi, çıplak bacağındaki eli ise keşfe çıktı uyluklarında. “Hım... Başka ne gerekiyormuş?”

“Dokunmak lazımmiş... Öpmek, sevmek.” Elini Hamza’nın göğsünden aşağıya doğru indirdi usul usul, pantolonunun düğmesini çözdü, bir yandan da adamın eline alan açmak isteyerek üst üste attığı bacağına indirip araladı. “Biraz... Alışmak.”

“O hâlde ince ince yapmak lazım bu dediklerini,” diyerek güldü Hamza, o an Hasret’in elinde ne kadar ip varsa hepsi alındı. Birden yatakta sırtüstü yatarken sabahlığı açılmış, etekleri kalçasına kadar çıkmış hâlde buldu kendini.

Karşısındaki Hamza ise ayakta durmuş, ona bakıyor; pantolonunun fermuarını indiriyor, gözlerini açılan yerlerinden çekmiyordu. Nihayet kurtuldu o da kıyafetinden, sonra daha nasıl olduğunu anlamadan üzerinde buldu koca bedenini. Alışmış gibi bir tavırla kollarını sardı Hamza’nın boynuna, üzerine yatan bedenine ise bacağına doladı.

“Korkuyor musun şimdi?”

Hamza’nın hızlı soluğu yüzüne vururken başını iki yana salladı Hasret, o böyle kendisine dokunurken aklına korkmak mı gelecekti? “Korkmuyorum.”

Hasret biraz baktı adama ama fazla da fırsat vermeden sanki yıllardır öpmemiş gibi öptü Hamza. Gelen temasa şaşırmasa da şaşırdı, dudakları suya hasret kalmış gibi içti adamın dudaklarını, karşılık verdi Hasret. Elleri kolları yerinde durmuyor, dokunmak için yarışa giriyordu. Aralandı iyice dudakları, Hamza’dan öğrendiği kadarıyla alt dudağını öptü adamın, üste geçip onu emdi, teması yetmezmiş gibi gelince başına sarılıp iyice kendine çekti. En sonunda dilini de işin içine katınca kocasını derince inletip istediği tepkiyi aldı.

“Ah, Hasret...” Adını bitirir bitirmez yine insafsızca öptü Hamza, elleri de yerinde rahat durmayıp her yerine dokunuyordu. Hasret ağzından çıkan seslere mâni olamasa da Hamza öperken inlemesinden memnun olmalıydı ki daha bir şevkleniyordu.

Sonra hızla ayrıldı Hamza’nın dudakları ve yanaklarına dadandı; çenesine, boynuna doğru indi. Öyle bir şehvetle, istekle öpüyordu ki sadece nefes alıp vermeyi başarabiliyordu Hasret.

“Ah, Hasret,” dedi sonra derin bir sesle. “Gece sefası Hasret, açmışsın yine çiçeklerini.”

Adamın ağırlığı altında kıvrandı Hasret, bir askısı da omzundan sıyrılıverdi nasıl olduysa. “Sana açtım, Hamza.”

Başını iki yana salladı Hamza. Bir anlık bakış, küçük bir okşayıştan sonra tekrar öptü Hasret’in dudaklarını uzun uzun. Bedenini sardı, saçlarını okşadı, kalçasını elledi, ileri doğru gidip Hasret’i telaşlandırdı, en sonunda da dudağını ısırdı çok acıtmadan.

Geri çekildiğinde diğer askısı da düşmüştü geceliğin, Hamza da düşen yerde kalmasın istediğinden usul usul çıkardı Hasret’in kolundan askıyı. Önce yavaşça birini, çıktığı yerden gösterdiklerini süzerek. Sonra diğerini, tüm güzellikleri açık ederek. “Çok güzelsin, Hasret,” dedi sonra, gözlerini genç kızın serbest kalan göğüslerinden zar zor çekip gözlerine baktı. “Öyle böyle değil, çok güzelsin.”

Yutkundu Hasret, Hamza’nın büyük eli göğsünü avuçlayınca bir de irkildi. “Pis sapık. İşin gücün elleşmek.”

Birkaç sığ nefes aldı can havliyle ama aldığı her nefeste göğsü inip kalktığından bu da Hamza’nın işine yarıyordu. Onun avuçları arasındayken o da Hasret’in bacaklarının arasındaydı. Ama nereden baksan ne oluyorsa hepsi Hasret’e oluyordu. Birden göğsünde Hamza’nın dudaklarını hissedince sırtı yataktan kalkacak gibi oldu, karnına bastırıp geri yatırdı bedenini Hamza. Göğsünün dolgun yanını öptü önce; yetmedi, ağzına alıp emdi. Hasret’i hâlden hâle soktu. Kısa bir aralıkta başını kaldırdı Hamza, eğleniyordu. “Konuşmuyorsun?”

“Bir de konuşacak mıyım?”

Dudakları olmadık yerlerde dolanırken güldü Hamza. “Çok da gereği yok.” Uzunca öptü çıplak göğsünü. “Sonra uzun uzun konuşuruz.”

Hasret’in gülüşleri, telaşları, heyecanı, hafif korkusu derken yarı gülüşerek yarı ciddiyetle çırılçıplak kaldılar yatakta. Hamza ince örtüyü çekti üstlerine, Hasret’in yastığa dağılan kısa saçlarına, loş ışıktaki parıldayan gözlerine, tedirginlikle ısırdığı dudağına baktı uzun uzun. “Hasret...”

Yutkundu Hasret, yanında öylece duran ellerini Hamza'nın omuzlarına çıkardı yine. Yüzüne dokunma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. "Hamza..."

Bedenleri birbirine değiyordu, kuşanmış ve sarılmıştı Hasret. Dahası olmaz derken Hamza'nın gözlerine baka baka dedikleri bir hissi daha yükseltti içinde, adına yalnızca aşk diyebilirdi Hasret.

"Âşığım sana, Hasret."

Hasret de âşıktı, deli gibi âşıktı hem de. Kendisi de diyecek oldu bunu, Hamza'nın büyük eli gelip de bir yanağını okşayıp diğer yanağını öpünce kalakaldı öylece. Sanki dili tutulmuştu. Hamza'nın nefesi yine dudaklarının üzerindeydi. Hasret daha ne olduğunu anlayamadan belinin altından kolunu geçirip kaldırdı, başını yastığa yerleştirdi Hamza. "Rahat et şimdi," dedi usulca. "Gözünü de benden ayırma."

Hasret şimdi zurnanın öttüğü yere geldiklerini anlayınca kıpır kıpır oldu yerinde, derin derin nefesler aldı gözlerini Hamza'dan bir an ayırmadan. "Tamam, ne yapayım şimdi?"

Hamza genç kızın bedenini süzdü bir kez daha, gördüklerine sert bir yutkunmayla ancak dayanabildi. "Öp şimdi beni," dedi yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Ama nasıl, biliyor musun?"

"Nasıl?"

Fazla ağırlık vermeden genç kızın üzerine uzandı, tenleri birbirine değince ikisinin de dudakları aralandı. Ama Hasret yine Hasret'ti, kocasının kendisini izlediğini bildiğinden öpüşmekten kızaran dudağını ısırdı, belini de oynattı birazcık. "Nasıl öpeyim, Hamza?"

"Dut ağacına giderken öptüğün gibi."

Onun da aynı şekilde kendini bastırmasıyla gözleri yarıya kadar kapanıp geri açıldı Hasret'in, adamın kastettiğini anlamıştı. O akşam ne olduysa elini eteğini uzak tutamamıştı Hamza'dan. Adam konuşsa öpesi, gülse ısrarı gelmişti. Her zamanki hâlinin birazcık fazlasıydı işte.

"Hoşuna mı gidiyor öyle olunca?" diye sordu dudaklarına doğru fısıldayarak. "Seni sürekli öpmek istemem?"

Sorusunu sorduktan sonra dudağını ısırdı merakla. Hamza öyle mecazi değil, gerçeğe yakın bir anlamda dağ gibi adamdı. Ama

Hasret'ten böyle talepleri, istekleri, hoşuna giden şeyleri olunca içi kıpıraşıyordu genç kızın.

Hamza dağ ise Hasret de içinde fokurdayan volkanı olacaktı. Her şekilde uyuyorlardı birbirlerine.

Bu düşünceyle dayanamadan dudaklarını birleştirdi, bir süre de ayrılmadı. Ne okşayışları bitti ne de birbirlerinin damarına basar gibi kendilerini bastırıp sürtünüşleri. Odada nefes sesleri, kısık inleyişler, homurdanışlar ve birbirlerinin ismini hırsla söyleyen sesleri vardı. Bir süre sonra dayanamadı ikisi de, dudakları ayrılıp göz göze geldiler, Hasret yutkundu. Ama cesurdu artık, bunu anlatmak ister gibi yükselip dudağından küçücük öptü Hamza'yı.

“Bacağı sar bana,” dedi Hamza, sardı Hasret. Gözleri birbirlerinden ayrılmadı, burunları ara ara değiyordu. Hamza'nın kadınlığına dokunduğunu hissetti. Sonra okşadığını, biraz aşağılara indiğini. Hafifçe kıpırdanacak olduysa da yatıştırdı Hamza, alnından öptü birkaç kez. “Acırsa çekileceğim hemen.”

Başını salladı Hasret, dilini yutmuş gibiydi. Hamza'nın bir parmağını hissetti önce içinde, ağzı hayretle açıldı, açıldığı gibi de Hamza'nın dudaklarıyla kapatıldı. Ne olduğunu anlayamadan hareket etti Hamza'nın eli, hareket ettikçe de Hasret'e bambaşka şeyler hissettirdi. “Hamza... Ne...” dedi, gerisini getiremeden sanki daha da rahatladı içi, Hamza'nın hareketleri kolaylaştı. Öğretmenin bahsettiği ıslanmak, kayganlaşmak... Bir bir düştü hepsi aklına ama öyle kuytu köşeye düştü ki onlara odaklanamadı bile Hasret. Ardından Hamza'nın ikinci parmağını da hissetti içinde, biraz daha gerildi, biraz daha rahatsızlığa benzer bir hisle kuşandı. Ama karnını ağrıtan bir zevk de vardı bunun yanında. Hem elini çekmesini hem de hızlanmasını istiyordu.

Biraz sürdü bu. Hasret'in gözleri kaymaya, inleyişleri yükselmeye başlayınca birden elini çekti Hamza. Genç kızın dağılmış hâline dişlerini sıkarak baktı, öptü dudağını derince. “Sıra bende.”

Bu kez ayrı bir yumuşaklık, sertlik dokundu Hasret'e. Ne olduğunu bildiğinden can havliyle sarıldı Hamza'nın boynuna, vücutları arasında milim boşluk kalmadı. Sırtı önce şefkatle, sonra şehvetle sıvazlandı. Hamza bu geçişi yumuşatınca Hasret'te de aynı hisler uyandı.

Sonra ağır ağır birleştirdi Hamza bedenlerini, usul usul ve dikkatle. Birkaç kez deneyip Hasret'in kasıldığını fark edince bırakmıştı ama sonunda birlikte olduklarında tekrar birleştirdi dudaklarını, saçlarını dağıtarak okşadı.

Göz göze geldiklerinde ikisinde de heyecanlı bir gülüş vardı, hareket etti Hamza. Yavaşça başladı, sanki Hasret'in alnı azıcık kırılsa o anda bırakacaktı. Alıştırdı kendini, güldü, öptü, kokladı. Biraz da Hasret'e bu meselenin o kadar da ciddi olmadığını anlattı hareketleriyle. Ölüm kalım meselesi değildi sonuçta.

Bir süre sonra durdu, sadece dudaklarını öptü Hasret'in, onun kendisini öpmesine izin verdi. Yanaklarını öptü, çenesine dişlerini sürttü. Bu denli hareketsiz kalınca bu kez Hasret kıpırdandı yerinde, yine yavaş bir ritimle Hamza'nın yaptığı hareketleri tekrarlardı. Altta olduğundan biraz zorlansa da adamın bakışlarının etkisiyle kendini hem güzel hem de yapabiliyormuş gibi hissettiğinden devam ediyor, devam ettikçe de hızlanıyordu.

Sarılarak kendine çekti bakışırken dudağını ısırarak Hamza'yı, dudaklarını öptü yine, ellerini sırtına uzatıp okşadı, çenesini öptü. "Şşt, Hasret... Fazla değil."

Uyarısına aldırmış etmeden daha da hızlanacaktı ki Hamza'nın büyük eli karnının alt tarafına bastırarak durdurdu hareketlerini, hiçbir şey demeden kendi devraldı. Hasret'in sığ hareketlerinin aksine daha derin ve daha özveriliydi. Genç kıızı nefes nefese bırakıp yatakta kıvrandıracak kadar da iyi.

"Dayanamıyorum," dedi sonra Hasret, birkaç laftan sonra Hamza'nın aklını da çeldi. Ama bu kez de elini kolunu koyacak yer bulamayınca bir eli yatak başlığını, diğeri Hamza'nın geniş omuzunu tuttu. Bir oldu, iki oldu, ikisi de dayanamayıp sonuna yaklaşıncı sımsıkı sardı Hamza genç kıızı. Göğsünü göğsüne yasladı, omuzlarını sardı, nefes nefese kalan ve birbirinden ayrılmayan dudaklarını hizaladı. Hasret'in inlemeleri, kendisinin sık soluklarıyla fazlaca hızlanıp sertleşen son darbeleri; ikisini de sona ulaştırdığında yanaklarını yasladı sertçe birbirine.

"Hamza..." Rahatlayan vücudunu adama iyice sararak kısa saçlarını yolar gibi okşadı Hasret. "Of, Hamza..."

“Yaa, of Hamza...” Bir kez daha itti kendini Hasret’in içine, yanagını öptü nefes nefese. “Bir de sana varmayacağım diyordun.”

Kısık sesle güldü Hasret, boynuna yönelip öpmeye başlayan dudakları hissedince gözleri kapandı usulca. Rehavet içinde uzandı. “Vardım. Çocuk bile yaptım galiba.”

Güldü Hamza, dudaklarını Hasret’in boynundan çekmedi. “Ama buna alışma derim, her zaman böyle olmaz, haberin olsun.”

Dişlerini göstere göstere güldü Hasret, adamın saçlarını okşadı, sere serpe yatıyordu altında. İnadına fısıldadı dudaklarına doğru: “İyi bari. Korktum hep böyle olur diye. Ya! Isırmasana Hamza!”

17. Bölüm

Koyu perdelerin arasından sızan güneşin parlak ışığı önce Hamza'nın yüzüne vurdu yumuşakça, yansımaları dağılarak Hasret'i aydınlattı.

Derin bir nefes alarak olduğu yerde kıpırdanmak, tutulan kaslarını gevşetmek istese de göğsünün üzerinde duran saç başı dağınık, güzelce bir baş buna engel oluyordu. Gözlerini kısıkça açıp baktı etrafına usulca, sonra da durdukları hâle.

Üzerlerinden kayan örtüye, Hasret'in örtünün dışında duran çıplak bacağına, üzerine yattığından dışarıya doğru taşan göğsüne. Derin bir nefes alıp tavana baktı Hamza. Bir elini başının altına koydu, diğerini de Hasret'in çıplak sırtına.

Dudağında uzun zamandır görülmemiş memnuniyet dolu bir gülümseme vardı.

Hayat dediğin buydu; evinde, yatak odasında, sevdiği kadınla... Tüm dertlerden, tasalardan uzakta. Hasret'in dediği gibi bir de çocuk yapmışlarsa onlardan iyisi yoktu. Sırtını okşadı genç kızın, dağınık ve kabarık saçlarını topladı.

Hasret yerini sevmiş olmalıydı ki derin soluklarla uyuyor, kollarını da sıkıca sarıyordu Hamza'ya. Her sabah böyle uyanacak olmanın hayali bile güzeldi, o yüzden izledi uzun uzun.

Bir süre sonra genç kızın kıpırdandığını fark etti, gözlerini kapattı numaradan. Birkaç uyku mahmuru ses işitti, dudakları kıvrılmasın diye uğraşıp durdu. Ama Hasret'ti bu, güleceği yoksa bile güldürürdü Hamza'yı.

Hasret kalktı üzerinden, onun bedeninin ısısına alışan vücudu ürperdi, Hamza geri çekmek istedi karısını göğsüne. Zaten dün akşam da tam doyamamıştı. *Bu kadar kararıdır* diyerek zar zor bırakmıştı.

“Ay...” Daha uyanamamış gibi çıkıyordu Hasret’in sesi, birkaç esneme sesi geldi, sonra çıplaklıklarını fark ederek daha durgunca devam etti: “Böyle mi uyumuşuz ya?”

Gülmemek için dişlerini sıktı, sesli bir nefesle uykusunda hareket eder gibi yaptı mecburen. O an da Hasret’in ilgisini çekmiş olmalıydı ki genç kızın elini yanağında hissetti; sonra çenesinde, boynunda... Okşuyordu Hasret, eğilip göğsünden öpüyor, yanağını yaslıyordu. Belki de dikkatini çekerek yanlış yapmıştı Hamza.

Hasret’ti sonuçta, olmayacak şeyler yapabilirdi her an...

“Evlendik mi şimdi biz?” dedi genç kız mırıldanarak. *Evet* dememek için bir derin nefes daha aldı Hamza. Hasret’in dudaklarını boynunda hissetti; küçük ve sık öpücüklerini, derin nefeslerini. Sonra yüzüne çıktı genç kızın dudakları, çenesinden başladı öpmeye. Dudağına çıktı; dudağını aşıp burnuna, yanaklarına, alınına. Hamza hayatının mücadelesini verirken keyifli keyifli mırıldanıyordu bir de. Ama mücadele vermesi dahi saçmaydı, tam gözlerini açacakken genç kızın cilveli sesini duydu kulağında: “Hamza, uyansana artık.”

“Uyanırım bak.”

Güldü Hasret, üstten üstten Hamza’nın yeni açıldığından kısık duran gözlerine baktı, elini alınına koyup saçlarını geriye doğru okşadı. “Günaydın.”

Hamza da eşlik etti onun mutlu hâline, beline sarılıp okşadı tenini usul usul. “Günaydın, gecese fası.”

Eğilip dudaklarından öptü Hamza’yı, yüreğini zorlayan bu aitlik hissinin yansıması gibi sardı kollarını boynuna. Sıcacık, sarınmış, güvende ve sevilmiş hissediyordu. Bu hisleri önceden Hamza tattırmış olsa da hepsini bir anda yaşamak Hasret’e ağırdı. Dudaklarına uzanıp küçükçe öptü birkaç kez, daha da derinleştirdi öpüşmesini, altında uzanan kocasının dudaklarına doğru hafif inlemesini duyunca bastırdı kendini.

Ama aşağılardan bir yerlerden hissettiğiyle donup kaldı, ayırdı dudaklarını. Hamza huzurlu havasından çıkmış, başını geri atmış, tavana bakıyordu. “Kalırsın öyle, yavrum.”

“Hamza?”

Hamza tavana bakarak hımladı ağzının içinde, genç kıza bakmıyordu.

Hasret onun bu hâline güldü eğlenerek, bedenlerini ayırıp çarşafı da kaldırarak baktı aşağıya. Baktığı gibi de ağzından şaşkın bir soluk kaçtı, hemen eski hâline dönerek yüzünü gömdü adamın göğsüne.

“Gördün mü?”

“Hı hı...”

Biraz sessiz durup gülmemek için dudaklarını bastırdı Hasret ama duramadan birkaç kıkırtı kaçtı ağzından. “Böyle yattık diye mi öyle oldu?”

“Biraz.” Boğazını temizledi Hamza; derin nefesler alıyor, Hasret’i şuracıkta kendine iyice yaslamamak için zor duruyordu. Dün akşam o kadar sabretmişken şimdi emeklerini çöpe atamazdı. Boğazını temizledi, Hasret’in bile isteye kendisine temas etmeye başladığını hissedince gözlerini kapattı sabır dilenir gibi. “Sabahları olur öyle. Bir selam verip gider.”

“Kendi kendine mi gider?”

“Hasret!”

“Ne canım, kocam değil misin, benimki selam verse söylerim.” Hamza’nın sert soluklarını duyunca sıırttı tüm dişlerini göstererek, eğilip burnunun ucunu öptü. “Hı, kendi kendine mi gidiyor?”

Sıkın bir nefes vererek elini Hasret’in ensesine atıp boynuna doğru gömdü yüzünü. “Fazla sorgulama, zararlı çıkacaksın bak... Siktir! Şşt, tamam. Tamam, dur!” Genç kıza sıkıca sarılıp hareketlerini engelledi Hamza, onun kendine göre eğlenceli oyununa mâni olamayacağını fark edince hızla dönüp altına aldı Hasret’i. “Sormaz mıyım ama bunların hesabını sana,” dedi soluk soluğa.

Hamza’nın mengene gibi tutuşuna rağmen kıvranmaya çalıştı Hasret, saçlarını çektiirdi Hamza’nın, sesi her zamankine nazaran kısık çıkıyordu. “Sor.”

Tekinsiz bakıyordu Hamza'nın gözleri, bir Hasret'te dolandı bir de onun çıplak teninde. Madem öyle pervasızca Hamza'yı yoldan çıkarmaya çalışabiliyordu Hasret, pekâlâ Hamza da karşılığını verirdi. Eğilip öptü Hasret'in boynundan, dudakları biraz oyalandı oralarda. Genç kızın biraz olsun gevşeyerek olacak biteceği beklediğini fark edince gülümsedi, dudaklarını biraz daha indirdi aşağı. Nefesleri sık-tı, Hasret'in göğsünün dolgunluğuna yaklaştıkça daha da sıklaşıyor-du. Dudaklarının işkencesine devam etti Hamza, Hasret'in elleri bu kez başını kendine daha da yaslamak için saçlarına asılınca gülümse-di. Hasret'in güzelim çiçeklerinde izlerinin kalacağını biliyordu, buna rağmen acımasızca devam etti öpüşüne. Ne zaman Hasret kendini yatağa bırakıp sahici bir çiçek gibi açıldı, o zaman kızaran memelerinden dudaklarını ayırıp sıcak tenini ürpertti Hamza. Sonra da demin hiç hoyratça, canını alır gibi öpmemişçesine nazikçe öptü dudaklarından, kendini yana attı.

Hasret karnında toplaşıp Hamza'yı oralarda isteyen tuhaf bir ağrı ve kıpkırmızı yanaklarla sere serpe yatarken tavanla bakıştı usulca, yutkundu, nefes alıp verdi üç kez. "Ne oldu şimdi?"

Güldü Hamza keyifle. "Seninkine de selam verdirdim."

Gözlerini ağır ağır kapatıp açtı Hasret, başını çevirip baktı Hamza'nın gözlerine, sonra aşağılara.

"Hayır, Hasret."

Sonrası tam bir kargaşaydı; hangisi hangisine düşman, hangisi hırsını alacaktı, hesaplar karışmıştı. Sonucunda çarşaf ve yastığın biri yerde; Hamza, Hasret ve battaniye yatağın üzerindeydi. Savaşı başlatan Hasret olsa da şüphesiz kârlı olan taraf Hamza'ydı. Bunun üzerine uzun uzun öpüşmüşler, Hamza'nın iknasıyla da iki gün kuralı koymuşlardı.

Tabii, Hamza öncülüğünde koyulan bu kural Hasret tarafından suistimal edilebilirdi. Ne de olsa kendininki selam verirken dışarıdan görünmüyordu ama Hamza'nın fark ediliyordu.

"Aklından geçeni yaparsan çok kötü şeyler olur, haberin olsun," diye uyardı Hamza genç kızın hin bakışları odada dolanırken. Kalkıp dolaptan birkaç parça kıyafet aldı, havlular zaten hamamlıktaydı.

“Ne geçiyormuş aklımdan?”

“Kalabalık yerlerde elleşip kaçacaksın.”

Kahkaha attı Hasret, bu adam kesinlikle aklını okuyordu, yaklaşıp kendisini kucağına alan Hamza’nın boynuna sarıldı sıkıca. “Yo, hiç de yapmayacağım öyle şeyler.”

“Bence de yapma.” Aldığı kıyafetleri Hasret’le aralarına sıkıştırıp dolabı kapattı. “Tek sen görmeyeceksin çünkü. Elin karısı kızı da görür ama o zaman bana çatamazsın.”

Hasret dikleşti birden, aklına bu ayrıntı gelmemiştir. Gönül’ün Hamza’ya bakışları bir an gözünün önüne gelince sırtındaki tüyler diken diken oldu. “Ne yapacağım canım! Allah Allah... Boş yer bulur, oraya çekerim şey yaparsam da... Özlersem de.”

Genç kızın alnının köşesinden öptü Hamza. “Özletecek kadar ayrı kalmam, merak etme.” Dudaklarını biraz daha aşağıya indirerek kulağına yakın bir noktayı öptü. “Hasret...”

“Hı?”

Hamza’nın yutkunuşunu duydu, söyleyeceği şeyi merak ederek boynuna sarılarak yaklaştırdı kulağını. “Hamza’m?”

“Çiçeklerini diyorum... Bir sulasak mı?”

Hasret büyüttüğü gözleriyle baktı Hamza’ya, hamamlığa doğru yürümeye başlamışlardı. “Nasıl olacak o?”

Güldü Hamza, Hasret’in başını küçük bir çocukmuşçasına göğsüne yaslayıp saçlarını okşadı. “Göstereceğim.”

Tüm coşkusu gözlerindeki sevinçli bakışa katarak omuzlarını kendine çeke çeke güldü Hasret, dudaklarını Hamza’nın hızla atan göğsüne yaslayıp öptü, sonra ısırdı küçücük. “Göster bakalım, şarapçı koca.”

Yaklaşık bir saat kadar sonra mutfaktalardı. Hasret’in saçları yarı ıslak, Hamza’nın kiler ise tamamen kurumuştur.

“Yumurtayı nasıl kırıyorsun bakayım?”

Hasret, yanındaki tezgâha yaslanmış; üzerinde düğmeleri boydan boya açık bir gömlekle duran kocasına baktı göz ucuyla, bu adam da dün gecedен sonra kendini ayrı bir nimetten sayıyordu. Sanki Hasret çok havastı da dibinden de gitmiyordu.

Gözünü beyaz gömleğin açık bıraktığı yanık teninden zar zor ayırıp önüne döndü, burnunu kırıştırmak istese de yapamamıştı gülmesini tutmaya çalışmaktan. “Nasıl kırayım Hamza, inceldikleri yerden çıt diye gidiyorlar işte.”

Hasret’in dediğine güldü Hamza, onun dördüncü yumurtayı kırışını izledi, sonra ellerini yıkayıp ince saplı bir çatalla yumurtayı karıştırmasını...

“İlk sabahımızda yumurta da ne güzel gider.”

Güldü Hasret, elinde yumurta kâsesiyle yaklaşıp alnını Hamza’nın çenesine hafifçe vurup kaçtı. “Ben sana dedim elim iş bilmez diye, orasını düşünecektin evvelden. Sonra *ah Hasret, vah Hasret* deyip dur.”

Cızırdayan tereyağına biraz tuz atıp yumurtayı da döktü üzerine Hasret. Hamza’ya arkasını dönünce gülen yüzü az buçuk düşmüştü. Bahsettiği buydu, kilere tıka basa doldurulmuş yemişlerin yarısının dahi adını bilmezdi Hasret. Çakır gelinle kahvaltıya bir peynir, iyi gündelerse bir de yumurta koyarlardı. Fazlası yoktu, fazlası olmadığı için de onca nimet içinde bir yumurta kırabiliyordu Hasret. Üstelik bu sabahın akşamı da vardı. Adama her akşam bulgur pilavıyla tarhana çorbası yediremezdi ya, illa laf ederdi işte Hamza da olsa.

Çatalı kâsenin içine bıraktı az bir şingirdatarak, dalgınca ahşap kaşık almaya uzanacaktı ki Hamza elini tuttu, daha ne olduğunu anlayamadan öptü bir de.

Gençliğin verdiği bir tazelik vardı teninde, Hamza’nın da hoşuna gidiyor olmalıydı ki elinin üzerinden, parmaklarından, avuç içinden öptü durmadan. “Hangi elinmiş bakayım o iş bilmeyen? Diğeri de mi aynı? Tüh, onu da öpeyim bari.”

Sesli sesli öptü Hamza, yaklaştı iyiden Hasret’e. Tabii, bu kadarına dayanamazdı Hasret, dayanamamıştı da. Tavayı hepten bırakıp Hamza’ya döndü, kaşlarını kaldırarak konuştu, dışarıdan gözleri kuru

olsa da içeriden iki damla gözyaşını çoktan dökmüştü. “Öyle öpersen üç öğün yumurta yersin ama.”

“Sofram seninle olsun da gerisi mühim değil, Hasret. Hem yemeği, ekmeği yapmaya iki kadın var. Gelir onlar. Sabah sabah kalabalık etmesinler diye yolladım dünden.”

Şaşırarak baktı Hasret, bu kadınlar kendisinden önce de mi buradaydı? “Ya, olur mu ki öyle? Yaşları kaç?”

Güldü Hamza, hatta basbayağı sırttı. “Niye olmasın, gülüm? Evin hanımı bir de eline yemek mi alacakmış!”

Hamza’nın çıplak göğsüne değdirdi gözlerini, çenesine baktı biraz. “Yaşları kaç, onu söylesene sen.”

İnat eder gibi yine güldü Hamza, Hasret’in karnını çimdikleme-siyle de geri çekildi hemen. “Şşt, tamam, tamam. Ana kız var, onlar geliyor.”

Kaşlarını kaldırdı Hasret, kollarını da birleştirdi göğsünün altında. Hamza’nın gözlerinin çiçeklerine kaydığını görse de bozmadı hâlini. “Allah Allah, nasıl analı kızlıymış bunlar? Kimmiş, kimlerdenmiş?”

“Çok tanırırsın ya gülüm, hemen anlatayım soylarını soplarını.”

Gözlerini iyice kıstı Hasret. “Sopuna kadar biliyorsun bir de?”

Hamza bu kez epey eğlenerek yaklaştı, iki yanağından tuttu Hasret’in şüpheyile bakan yüzünü, eğilip alından öptü. “Kadının kocası ölmüş, kızı da sözlü.”

Aşağıdan aşağıdan baktı Hasret alayla. “Bunun nişanlı olanını da gördüm ben, az daha minareye çıkıp... Tövbe ya! Gülmesene, Hamza. İstemiyorum, ben öğrenirim yemek yapmayı. Öğrenemezsem de bulgur pilavı yersin.”

Gülmeye devam edince vurmaya başladı Hasret ama kötü bir koku burnuna çalınınca bıraktı ellerini tutmaya çalışan Hamza’yı, arkasını dönüp tavayı çekti ateşin üzerinden. “Of Hamza ya.”

“Tamam, tamam. Diğer tarafı güzel pişer, çevireyim ben.”

Çevirdi Hamza ama yumurtanın çoğu yanmış olduğundan pek de yenecek yanı yoktu. Bir de ağır kokuyordu. Gülmemeye çalışarak dudağının içini kemirdi, kendisi keyifli olsa da Hasret pek hoş görmüyordu durumu.

Biraz tavayı izledi Hasret burnunu kırıstırarak.

“Sen yaktın.”

“Vallahi ben yakmışımdır, gülüm.”

Genç kızın kötü kötü bakmasıyla daha da gülerek kollarının arasına aldı hızla genç kızı. Alnından, şakağını öptü sayısız kez. “Ne biçim yumurtaymış bu da, nereye kadar pişeceğini bilmiyor.”

“Evet.” Düşük bir yüzle onayladı Hasret.

“Yumurta dediğin azıcık pişip durur, yanmak neymiş!”

Hasret’in başını kaldırıp yine kötü kötü bakmasıyla yanağını okşadı, dudaklarını öptü hafifçe. “Elbisen çok yakışmış, biliyor musun? Çiçek gibi olmuşsun.”

Hasret yumurtayı unuttu, kollarını Hamza’nın sırtına doğru sardı yetiştirebildiği kadarıyla, çenesini de göğsüne yaslayıp tatlı tatlı gülmüseddi. “Ya, kısa ama sanki biraz.”

“Yok, yok, çok iyi böyle.” Tek gözünü biraz kısıp Hasret’in çıplak bacağına dokundu, kalçasına doğru bastırarak okşadı ve genç kıza ufak bir çığlık attırdı olmadık yerlere kaymaya başlayarak, bir de yan yan güldü. “Bayağı iyi hem de.”

Hasret azıcık kızarsa, Hamza’ya kızıp dursa da hoşuna gitmeden edemiyordu yaptıkları. “Sana gömlek hiç yakışmıyor ama.” Eli Hamza’nın göğsünü okşayarak omzuna kadar çıkıp sıyırmaya çalıştı gömleği. “Bu neymiş böyle, kapatıyor her yerini.”

Yavaştan Hamza’nın omuzlarını çıplak bırakarak işe başladı Hasret. Küçük küçük öptü çenesinden, yanağından.

“Evi sevdin mi?”

“Hı hı, hoşuma gitti,” dedi usulca, parmaklarını Hamza’nın göğsünde yürütüp boynuna kadar geldi. “Mutfak da geniş odalar da. Hem...”

“Hem?”

Dudağını ısırp bıraktı, daha neşeli bir gülüş kondu yüzüne, gözlerinde birkaç parıltı oynadı Hasret’in. “Çocuklarımız olursa odalar da çok, rahat ederler.”

Hasret'in düşündüğüyle yüreği göğsüne sığmaz oldu Hamza'nın, genç kızın laf dinlemez saçlarını okşadı ağır ağır. "Çocuğumuz hayırlısıyla olsun da yetmezse bir kat daha yaptırırım, Hasret."

"Ben senin her dediğine bir tuhaf oluyorum ama," diye sızlandı, yalın ayaklarını Hamza'nın ayaklarının üzerine basarak daha da yükseldi Hasret. Hamza'nın tebessümünü, kendisine bu yumuşak ve âşık bakışlarını gördükçe kedi gibi mırıl mırıl dolaşası geliyordu yanında. Hasret sustu bir an; Hamza'nın sakın, ağır bakışlarını izledi. Saçlarına, gözlerine, kaşlarına, dudaklarına, yanaklarına bakıyordu. En son yine gözlerine.

Mühim bir laf edecekmiş gibi derin bir soluk aldı Hamza, Hasret'in yanağına işaret parmağının tersiyle çekingence dokundu; sesi kısık, belki fısıltıya yakındı. "*Uğrun uğrun kaş altından bakınca...*"¹

Hasret kaşlarını kaldırdı Hamza'nın dediğiyle, sözleri anlayınca yavaş yavaş dudağını ısırdı çocuksu bir sevinçle. Türküyü tanımıyordu ama gereği de yoktu. Hamza söylüyordu. Kendisi için söylüyordu. İlk kez söylüyordu.

"*Can telef ediyor gül Acem kızı.*"

Hamza güldü derince, Hasret'in parıldayan gözlerine baktı uzun uzun. Sevda dedikleri şey sahiden buysa, böyle adamın boğazını sevinçten düğüm düğüm ediyorsa, göğsüne bir ağırlık koyup da seve seve bununla yaşıyorsa, on yıl önce adamın tekinden duyduğu türküyü gelip de önüne koyuyorsa, bir de söyletiyorsa...

Pek cevval bir şeydi bu sevda.

Adamın sırtını mindere serip serip yıldırmazdı. Can çekiştirip öldürmez, öldürür de sevdiğinin sesine yüreğini yine çırpındırırdı. Pek illet bir şeydi, hem dost hem düşman başına.

"Ya," diye tatlı tatlı konuştu yine Hasret, farkında olmadığı güzelliğine bir de bu hâlini katınca Hamza'ya çıkar yol bırakmıyordu. "Acem kızı kim oluyor, Hamza?"

"Bana Hasret oluyor," dedi Hamza gülerek, parmaklarının tersiyle okşadı genç kızın yanağını, sevdi sakın sakın. Hasret biraz daha güldü

¹ Selda Bağcan'ın 1983 çıkışlı "Acem Kızı" türküsüdür.

yanıtına, bir sevilince bir de sevişince oluyordu bu hâli. Baharda o çıtırlıklı, dikenli dalların çiçekle dolması gibi.

“Hamza... Söylesene biraz daha, hoşuma gitti.”

İkiletmeden devam etti Hamza: “*Burun fındık, ağzı kayfe fincanı...*” Dudaklarını yaklaştıırıp tadını alır gibi ama kısacık öptü dudaklarından. “*Şeker mi şerbet mi bal Acem kızı.*”

Hasret dudağını ısıra ısıra güldü yine, Hamza’nın ensesinde birleştirdiği elleriyle oynadı. “Acem kızılım ben bundan sonra.”

“Acem kızısın sen bundan sonra.”

Gülerek, sevinerek, sarmaş dolaş durdular biraz. Hamza’nın dudakları boynuna doğru kayınca aklına gelen şeyle sıkkın bir nefes verip gözlerini açtı. “Akşama hazırlanmak lazım Hamza, gelin gelecek mi?”

Öpüşlerini Hasret’in boynundan çekmeden itiraz etti Hamza. “Yok.”

Boynunu azıcık daha yana eğip yer açtı Hasret, kaşlarını da çattı. “Ee, düğün olmayacak mıydı?”

Bir kere daha öpüp yüzünü kaldırdı Hamza. “Erkek kınası var akşam. Yarın gelin alınacakmış.”

“Hıı,” diyerek anladığını belirtti Hasret ama aklına takılan şey başkaydı. “Bu kız nasıl he demiş ağabeyine? Beni yanlış anlama, ağabeyin ama... Böylesini önce sopalayıp, sonra yüzüğü atmalı.”

Güldü Hamza. “Orası öyle,” diyerek onayladı ama başka bildiği de var gibiydi. “Burada suç ağabeyimden çok babamın.”

“Niye? Baban mı *kerhaneye git* demiş?”

“Yok ama *evlen* dedi. Tanımaz etmez kızı, yüzünü dahi görmemiş.”

“Yok deseymiş o zaman, evlenmem deseymiş.”

“Öyle kolay değil, Hasret,” dedi Hamza. Hasret’in *sen olmaz demişsin ama* diye devam edeceğini bildiğinden konuşmak için aralanan dudaklarına parmağını değdirip susturdu. “Ben dedim ama kaç sene çalıştım o kızın getireceği çeyizi karşılayayım diye. Ağabeyimde o yürek yoktu.”

“Nasıl yani?”

Hamza güldü Hasret’in dikkatle dinleyen ifadesine. “Öyle soyu soppu çok olan adamlar çocuğunu evlendirirken ya ortak olup işi büyütür ya da çeyiz adıyla toprak bölüşür.”

“O kız da öyle miydi? Seninle nişanı olan.”

“Öyleydi, ben *olmaz* deyince önce bir iki güne vazgeçerim sandılar. Çıkıp yüzüğü atınca da babamla aramız bozuldu.”

Burnunu kırıştırdı Hasret, ötelere baktı. “Pek de iyi adam değilmiş Haşim Ağa.”

“Herkes her şeye iyi değil tabii, babadan öyle öğrenmişler.” Derin bir nefes alıp yanağını okşadı yine Hasret’in. “Doğrusu bu sanıyorlar.”

“Ama madem kabul etmiş, gitmeseymiş ağabeyin de, canım,” diye son fikrini de söyledi Hasret. “Kızı da zorlamışlardır o zaman, o gitmiş mi kerhaneye?”

Güldü Hamza. “Kızın sülalesi epey geniş, bu mesele bir duyulsa ağabeyimin çirasını yakarlar.”

İçinden *yaksınlar*, dedi Hasret. Hurmaları yerken düşünüp de yediyse cefasını da Hamza’ya dokunmadan kendi kendine çekebilirdi. Acımıyordu Hamza hariç erkek milletine.

“Neyse ya,” dedi, sonra aklına gelen şeyle kaşlarını kaldırdı. “*Erkek kınası* mı dedin?” Dışarıdan gelen ufak bir sese başını çeviren Hamza’yı süzdü usul usul, parmaklarını hâlâ nemli olan saçlarında gezdirdi düşünceli bir ifadeyle. “Hamza...”

Yüzünü pencereden çekip tatlı sesiyle konuşan Hasret’ine gülerek baktı Hamza. “Söyle, gülüm.”

“Kına kokusu sever misin?”

Bu sorunun da altından bir şeyler çıkacağından emindi. “Severim,” dedi Hamza. Çocukluğundan beri tuhaf bir şekilde hoşuna giderdi kına kokusu. “Niye ki?”

“Saçıma kına yakayım dedim.” Başını eğip omzuna yeni yeni değmeye başlayan saçlarından bir tutam alıp gösterdi Hamza’ya. “Evlendik ya. Sevinçliyim.”

“Kına yakınacak kadar?”

“Hıı...” Bir anısı aklına gelmiş gibi yüzü azıcık duraksasa da devam etti gülüşüne, çakır gelinin gençliğinde yaktığı kınaların kokusu burnuna doğru tütmişti Hasret’in. Yutkunup bu anıları gömdü zihninin derinliklerine. Hatırlamak istemiyordu. “Yakayım, değil mi?”

“Yak bakalım,” dedi Hamza. “Akşam alırsız bizimkilerden iyisinden biraz, yardım ederim.” Hasret’ine baktı yine uzun uzun, burunlarını değdirdi birbirine. “Sevinçli, kınalı Hasret.”

Güldü Hasret, uzanıp kocasını öpeceği sırada kapılarına vuruldu üç kez. İkisi de baktı o tarafa doğru, ilk Hasret konuştu: “Kim yahu sabah sabah?”

“*Sabah sabah* değil Hasret, *ilk sabahımızda* diye sormak lazım.” Genç kızı alnından öpüp üzerinden sıyrılan gömleğini düzgünce omuzlarından geçirdi Hamza, bir alttan bir üstten iki düğme ilikleyip çıktı kapıya. Hasret de bir pervazın ardına sığınmış, yarı çıplak olduğundan gidemiyordu yanına.

Hamza açtı kapıyı, açtığı gibi de geri kapattı çat diye.

“Ağabey! Açsana ya, elim koptu!”

Sikkın sikkın ağzının içinde homurdandı. Hasret’le göz göze geldiler, genç kızın gülüşüyle bıkkınca soluyup açtı kapıyı Hamza. Şerife denen kız gözleri fellik fellik dönerek evin içine bakarken siniyi uzattı ağabeyine. “Sabah şeriflerin hayır olsun ağabey, anam *zahmet etmesin şimdi onlar*, dedi de size kahvaltı gönderdi.”

Hamza bir kızın elindeki siniye baktı, bir de yüzüne. O arada Şerife içeri girmiş, ayağıyla kapıyı kapayıvermişti. Mediha kadın en sevdiği parlak bakır takımlara yemekleri dizmiş, kapaklarını kapatıp göndermişti millete göstere göstere. Onun amacının da farkındaydı Hamza, yeni gelen gelinle Hasret’i ayrı tutmadığını göstermeye çalışıyordu kendince. *Birinin düğünü yapıyor, diğeri düğünsüz evlendi*, diyecekti kadınlar. Mediha’nın bu hareketi cümlenin sonuna bir “ama” ekleyecekti. Bu yüzden pek kızamadı.

“İyi. Ver de git haydi,” diye kovsa da Şerife pek umursamadı. “Gelin yengem yok mu, bir göreydim.”

“Görmeyeydin Şerife, akşama hazırlanıp geliriz kınaya.” Kızın elinden aldı siniyi, kenardan bakan Hasret de üzerine geçirdiği sabahlıkla yanaştı arkasından Hamza’ya. “Günaydın, Şerife. Alayım siniyi ben, Hamza.”

Aldı siniyi Hasret, sabahlığının eteklerini uçuştura uçuştura gitti mutfağa. Elbisesinin kısısalığı da çıplak bacakları da, hatta çatalı görünen çiçekleri de Şerife’yi pek bir şaşırtmış olacaktı ki kızın arkasından bakakaldı. Öyle ki Hamza başını tutup da kendine çevirmek zorunda kaldı Şerife’yi. “Haydi, gitmiyor musun sen?”

“Ay... Ne güzelmiş Hasret yenge.”

“Bir tane de sen bul da al o zaman, Şerife.”

Güldü Şerife, sonra parmaklarıyla oynadı. “Bulayım da alayım, ağabey. Ha şey diyecektim, kınaya hazırlık yapıyoruz ya, Hasret yenge de gelecek mi?”

“Yardıma mı?”

“Hıı...”

“Şerife...”

“Efendim, ağabey.”

“Dün ne oldu, Şerife?”

“Ne oldu, ağabey?”

Şerife’yi kolunun altına alıp sarıldı Hamza, genç kızı başından öptü uçuk bir şefkatle, kapıya doğru yürüttü. “Dün biz Hasret’le evlenmedik mi, bacım! Güzel bacım, saf bacım. Yeni geline iş mi yaptıracaksın? Neye yarıyor anamın o kadar parası, tutsun adamını da yaptırırsın.”

“Ay, olmaz öyle, değil mi? Allah’tan Hasret yengeye dememişim. Ama sabah karılar sordu da oradan kalmış aklımda.”

“Kalmasın bacım, haydi sen de çok yorma kendini, kafan bulanıyor sonra.”

“Yormayayım, değil mi ağabey? Gideyim bari, görüşürüz.”

“Haydi, dikkatli git, düşüp kalma bir yerde.”

Çıkıp gitti genç kız. Hamza da Şerife'nin arkasından cadde boyunca bakıp eve gidebildi mi diye izledi, sonra da kapıyı kapatıp tövbe çekerek Hasret'in yanına gitti.

Çay demlenince kaynanasının gönderdiklerini afiyetle yedi Hasret. Sonrasında bir Türk kahvesi, yanına Hamza'nın eksik etmediği lokumlardan derken bir daha koyun koyuna buldular kendilerini. Kınaya onca saat olmasına rağmen giyinip süslenmeye zar zor vakit kalmıştı. Açık mavi, pembe çiçek desenli, kolları büzgülü, yakası az açık bir elbise giyip aynaya baktı Hasret. Hamza'nın yanında fazla kısa kalmayayım diye de öğretmenin giydiğinden az daha yüksek topuklu ayakkabıları giydi. Gözlerine sürmesini çekti, dudağına boyasını sürdürdü, aynada hâlini beğenince neşelendi. Her hareketinde gözüne çarpan parlak sarı alyansı da içini bir hoş ediyordu.

"Ah be Hasret..." dedi sonra kendi kendine. "Bu günleri de mi görecektin?" Eskiye hatırlayınca gülen yüzü kederlendi yavaşça. Pek çok şey görüp geçirmiş taze yüzünü izledi, başını eğdi yana doğru. "Daha dün çakır gelinin ağılına su taşıyordun."

Kısa saçlarının bir tutamını okşadı dalgın dalgın, geçmişini düşündü. Hamza'yla hiç karşılaşmadığı bir hayatı, tek başına onca dalganın arasında çırpınışı geldi gözünün önüne. Gözleri daldı, çakır gelinin şimdi ne hâlde olduğunu aklına getirmemek için kırk takla attı.

Birden kendine gelir gibi irkildi, etrafına bakındı; yataklarını, dolaplarını görünce aynaya geri döndü. "Saçlarımı da uzatayım bundan sonra," dedi inat eder gibi kendine. "Bir de kına yakayım."

Giyinip kuşanmış hâlde Hamza girdi sonra odaya, aklı da dağıldı Hasret'in. Gömleği, ceket, kumaş pantolonu, parlak kemeriyle pek bir yakışıklı olmuştu. Bakışı da yine bakış değildi Hamza'nın. Şöyle bir süzdü Hasret'i, bir de ıslık çaldı uzun uzun, utanmıştı Hasret.

"Güzel olmuş muyum?"

"Hem de ne güzel olmuşsun. Dön bakayım şöyle."

Döndü havalıca Hasret, saçlarını arada kabartıp savurmayı da ihmal etmedi.

"Maşallah."

Güldü, daha da bir güzel oldu gülünce. Öyle ki Hamza dalıp gitti onun gülüşüne. Saat geç oluyordu, geç kalmamak için apar topar çıktılar evden. İkinci ezanı okunuyordu ve düğün sahibi sayılırlardı. Geleni karşılamak, hoş etmek derken öğleden az sonra gitmeleri daha münasipti.

Kulağına bir sağdan bir soldan iki farklı ezan sesi gelince şaşırarak baktı Hasret. "Aa, iki ezan okunuyor. Niye farklı okuyorlar?" Hamza'nın koluna girmiş, çok yüksek olmasa da topuklu ayakkabılarıyla düşmeden yürümeye çalışıyordu. Ama toprak yolda taş eksik olmadığından ayağı bir o yana bir bu yana dönüyordu, yine de toparlardı birazdan.

"Makamları farklı. Biri buranın eski imamı, diğerini de devlet gönderdi."

"Devletin ezam mı farklı?"

Güldü Hamza. "Yok, gülüm." Adımlarını yavaşlattı, Hasret artık buralı olacağından başından başladı anlatmaya. "Buranın imamının atası ta Şam'dan gelme bir hocadan ilim öğrenmiş."

"İyi yani?"

"Sayılır. Kökleri epey sağlam derlerdi, ataları dediğim de epey âlim adamlarmış, mezarlarını arasan bulamazsın. Ama bu az değişiktir."

"Nasıl değişiktir?"

"Kafası kırık biraz, gençliğinde çok iyi imammış ama yaşlanınca az mala mülke düşmüş. Babam da sevmez öyle dini dünya malına alet eden, o yüzden kavga etmişler imamla."

"Ya, kim dövmüş?"

Güldü Hamza, Hasret'in yanağını sıktı sevmek maksadıyla. "Öyle kavga değil gülüm, münakaşa. *Sen şöylesin, sen böylesin* diye."

"Ay, öyle desene, Hamza. Sonra ne olmuş?"

"İşte, babam da 'Sen bu milleti şirke düşüreceksin, harama düşüreceksin,' demiş. Ve sonra da bu caminin üst sokağına bir cami yaptırdı." Minaresi evlerin üzerinden görünen camiyi gösterdi Hamza. "Bak gördün mü, şu."

“Aa, büyük sahiden. Çarşıya giderken yanından geçtim.”

“Götürürüm seni yine. Neyse, sonra Ankara’ya mektup gönderdi, bir milletvekili tanır. ‘Buraya okumuş imam gönderin,’ demiş. Öyle geldi öbür imam. Şimdi karşılıklı biri Ankara’dan, biri Şam’dan ezan okur.” Hasret’in yanağını okşadı yavaşça. “Bizim de nikâhımızı kıydı işte.”

Başını Hamza’nın omzuna yaslayarak yürüdü Hasret. “Keşke bir de resmî nikâh imamı yollasalarmış.”

Epeyce eğlenerek güldü Hamza, Hasret’in yanağını bir kez daha sıktı. Dışarıda olmasalar eğilip öpecekti. “Onu başka memur yapıyor, gülüm. Birkaç güne şehre gidip isim yazdırmak lazım. Uzun sürmeden halledelim, sonra düğün hazırlıkları yapacağız zaten.”

“Yapalım. Parmak basacakmışım, değil mi?”

“Evet, bakayım hangisini basacaksın?”

Başparmağını gösterdi Hasret, Hamza da tutup öptü ortalık yerde. “Kıydım bak, gördün mü?”

Dudağını ısırarak güldü Hasret, Hamza’nın öptüğü parmağını baktı tatlı tatlı. “Kıydın kıydın, kandırıkçı koca.”

Yan yana, gülüşe oynasa kısacık yolu uzatarak düğün evine yaklaştılar. O sırada yeni gelen oğlunu yanına katmış, kocasının yanına gidiyordu yaşlıca bir kadın. Mustafa’nın annesi... Yüreğinde bir telaş vardı, elinden gelse oğlanın gözünü bağlayacaktı.

Giderse unuttur dediği oğlan gittiği yerde daha bir bilenmiş, dönünce Hasret diye tutturmuştu. Sabah uyandıklarında evde herkes var, Mustafa yoktu.

O dere kenarındaki eve gidip de Hasret’i görmek niyetinde olduğu çok belliydi.

Ama sesini çıkaramamıştı yaşlı kadın. Bir de artık Hasret evli barklı kadın olduğundan fazla yanmadan söner diyordu bu mesele için.

Mustafa’yı çekiştire çekiştire, aklını meşgul ede ede yürüdü yolda. Nezihilerin düğün evinin yakınından geçerken nefesini tutsa da bir olacağı bir öleceğe çare olmuyordu, Hamza’yla tazecik karısı gülüşe gülüşe geliyordu.

Gözünü hemen çekti oğlu da bakmasın diye ama Hamza ne de-diye gülüşü çınladı gelin Hasret'in, bir de ardından kocasının adını zikretti neredeyse ayıp bir sesle. Mustafa duyduğu tanıdık sesle döndü o yana. Baktı. Adımları durdu.

Oğlu durunca yaşlı kadın da durdu mecburen, onlar bu tarafa hiç bakmadan yürüdüler Nezihi konağına. Hamza önde yürüyor, Hasret yarım adım arkasında adamın koluna tutunarak geliyordu.

Mustafa izledi onları arkalarından.

Sanki Hasret'i hiç bilmezmiş gibi yabancı niyetine konuştu ka-dın. Biliyordu, tanıyordu Hasret'i. Tanımayan kalmamıştı hatta. O an Mustafa'ya Hasret'i tanımaması, hakkında laf etmemesi için fırsat veriyordu sadece. "Hamza Ağa'm da evlendi, buldu güzelce bir kız," dedi yutkunarak. Mustafa'nın unutmaması lazımdı Hasret'i. "Artık sana da bulmak lazım bir..."

"Hasret," diye fısıldadı oğlu, lafını bitiremeden yutkundu kadın. "Hasret..." dedi tekrar, anlamaz gibi bakıyordu arkasından. "Nasıl?"

"Ne nasıl, oğlum?"

"Nasıl..." Durumu idrak edip burnundan soludu bir anda Mus-tafa. "Nasıl benim sevdiğimi alır lan!"

Aynı sofraya oturmuş, yiyip içirmişti bir de Hasret'i anlatıp dur-muştu. Hani sevdiği vardı onun da! Bir de *ben anlatmam* demişti, gece vakti çıkıp çıkıp gitmişti. Meydanı boş bulunca mı Hasret'e yanmıştı?

Hasret'i almıştı!

"Lan Nezihi... Bir de..." dedi burnundan soluyarak, boyundan bü-yük laf da etti bilmeden. "Ben de Mustafa'ysam seni o kara toprağa gömmez miyim, Hasret'i de kendime almaz mıyım lan!"

"Oğlum, dur!"

"Yaktım seni, Hamza. Sen beni yaktın, ben de seni yakacağım!"

Düğün evi Hasret'in tahmin ettiğinden de şendi. Damadın akra-nı, arkadaşları bol olmalıydı ki gülmeden eğlenmeden geçilmiyordu. Ker-hane olayını herkes unutmuş gibiydi. Hasret'in aklından çıkmıyordu.

Böyle adamı koca niyetine alanın aklına ŒaŒardı. HoŒ, gelini nikâhtan önce görse kulağına da bir fısıldamak isterdi. mr yanacağına düğünü yanabilirdi.

“Hasret, bu yana gel,” diye seslenen Mürüvvet’i görünce o yana çevirdi başını. Bir kadın kalabalığı toplaŒmıŒ, yetmemiŒ gibi hepsi de gruplaŒmıŒtı. Hasret buradan sağı çıkarsa kuyruğunu daha da kimselelere kaptırmazdı.

“Hamza,” diyerek yanında duran kocasının omzuna değıdirdi omzunu. “Eve geri mi gitsek?” Güldüğünü duydu Hamza’nın, kalabalıktan gözlerini çekip kocasına baktı kedi gibi. “Ne güzel, bir kahve daha yaparım sana?”

Hamza, genç kızın elbisesinin kuŒağına doladı parmağına usul usul. Hasret’i de çekti biraz daha yakınına. “Gidelim dersen gideriz, bana hava hoŒ. Ama Mediha kadına kırk yıl anlatırsın derdini, Hasret.”

Kendi anasına kırk yıl dert anlatmamıŒtı Hasret, analığına da pek anlatmazdı. Ama demedi yle. Maazallah, bir duyan olurdu Œimdi. Hazır kadın da iyi niyetliyen arayı amanın lüzumu yoktu. “Yok yahu, açmayalım arayı, torununa tombalağına bakar ileride.”

“Bakar, ben de seni alıp kaçarım.”

KaŒlarını attı Hasret hemen. “Hı, kaırırsın! ocuğumu bırakmam ben.”

Hamza bu yarayı bildiğinden Hasret’in dediğine alınmadı, gcenmedi. Ama aŒmak gerektiğini bildiğinden hemen sıvadı kolları. Elbet her insanın hatası olurdu, akır gelinin hatası epey büyüktü, hatayı iŒlediğı Hasret de hata yapacaktı. Annesinin yaptığının tam tersini yapıp ettiğı zararı görmeyecekti.

“Bırakırsın elbet, öyle ne çok sıkılmaya gelir ne bırakmaya. Mediha kadın pek yapamaz o iŒi ama bykanam çok iyi yapar. Herkesi elinde evirip çevirir.”

Hamza ver gibi anlatınca zendi azıcık Hasret, omuzları dikleŒir gibi oldu. “Ben de yaparım öyle. ğretip ederim her Œeyi.”

“O öyle değil işte,” diye başladı Hamza ama sonra bıraktı. “Ben anlatmayayım, sen kendin gör. Düğünden sonrası için bizi tarlaya çağırılmış. *Hasret gelin yamacıma gelsin, suyum içsin, aşımı yesin, altınını taksın*, demiş.”

“Tarlaya mı gideceğim altın takmaya?”

Güldü Hamza. “Hah!” dedi ince noktayı anladığını göstererek. “Dişe diş gelirsiniz öyle, saman altından iş yapar ama pek de kimse anlamaz. Ölçüp tartacak bir de ne yaparsın, ne yapamazsın. Kime cevap verirsin, kime vermezsin... Yüzüne yüzüne *beni çalıştırıyor musun* diyecek misin, bakacak.”

Kaşlarını kaldırdı Hasret, bir sınanmadığı kalmıştı. “Görücüye çıkıyorum basbayağı,” dedi kendi kendine. “Lafımı sakınmam ama haberin olsun.”

“Sakınma, gülüm.”

“Ama şey değil miydi büyükanan?” Biraz demeye çekindi ama hastalıktı bu da sonuçta. “Yatalak?”

Ağzının içinde itiraz etti hemen Hamza. “İşine gelince yatalaktır o. Seni tanımaya heves etmiş, bağlasan yine durmaz.”

Kaşlarını kaldırdı bu kez Hasret. “Ya...” Şimdi *heves etmiş* deyince işin rengi bir değişmiş, allanmış pullanmıştı. “İyi o zaman, ben de heves ettim, bir elini öpeyim.”

Güldü Hamza, öyle herkesin ortasında bakışıp durdular, fısıltılar kulaklarına gelse de daha tazecik evliliklerinin tadını bile çıkaramamışken biri avlunun bir tarafına, diğeri öbür tarafına savrulacaktı. O yüzden pek de çekinmiyorlardı.

“Adamların yanına mı gideceksin şimdi sen?”

“Evet, sen de kadınların yanına git.” Ayrılacakları için sıkkın bir soluk vererek baktı Hamza, Hasret de o öyle bakınca gözlerini kaçırdı cilveli cilveli, yemenisinin ucuyla oynadı.

“Hasret.”

“Ne ya, azıcık da böyle konuşsunlar bizi.” Parmağının ucuna dola-dı yemenisinin ucunu, ayağının ucuyla Hamza’nın ayakkabısını dürt-tü. “Yeni gelinim ben, cilve de yaparım naz da.”

“Tövbe, ya Rabb'im!” Biraz daha önüne geçip erkeklerin olduğu tarafı neredeyse kapattı Hamza, Hasret de o ara fark etti o tarafta adamların olduğunu ve onların da kadınlar gibi kendilerinden yana baktığını. “Ay, görmemişim ben onları!” dedi az utanmış bir hâlde. Hamza'nın yarı güleç, yarı ciddi yüzüne baktı aşağıdan aşağıdan. Tam o sırada, “Bırak, ana!” diye neredeyse tanıdık bir ses geldi dışarıdan, bir patırtı koptu. Herkes başını çevirip baktı, gür bir erkek sesiydi. “Sus ulan! Namussuz mu dedirteceksin kendine!”

Sonraki erkek sesini tanıımıyordu Hasret. Erkeklerin tarafından bir uğultu geldi, birkaçı ne olduğuna bakmaya çıktı. Hasret de merakla oralara bakıyordu, Hamza'nın merakını cezbetmiş gibi değildi.

“Haydi sen git, gülüm,” dedi Hamza, çenesini tutup yüzünü kendine çevirdi. “Zümrüt'ün yanında dur. Kızlar da var, muhabbet edersin.”

“Edeyim, tamam.”

Bir gözü kapının oraya kaydığını Hamza'nın, sonra geri Hasret'e döndü. “İş verirlerse de yapma, otur köşende, tamam mı?” Çenesinden küçük bir makas aldı Hasret'in. Hareketlilik olan tarafa baktı Hamza, birine gözünü kırptı *ne oldu* dercesine. Kaşları çatılmıştı yüzü Hasret'ten öte dönünce.

İki kişi yaklaştı yanlarına. “Kim var dışarıda?” diye sordu Hamza kabaca, Hasret'e pek de kullanmadığı bir sesle. Adamlardan biri sakallı, diğeri sakalsızdı; sakalsız olan pek bir beyefendi dursa da sakallı olan her an birini bacağından tutup sallandırabilir gibiydi.

“Muhterem'in sesine benzettim, ağam. Böyle okkalı okkalı *namussuz* diyen bir o var.”

Sakalsız olandı konuşan. Hasret, Muhterem denen adamı tanımadığından sadece dinliyordu. Sonra ne olduğunu anlayamadan sakalsız olan genç adam, Hamza'nın sağından başını uzatıp baktı usulca, güldü tüm dişlerini göstererek. Başını eğdi selam vermek için. “Hürmetler yenge, ben Cemşit. Bu da Edip.”

Hasret ne diyeceğini bilemeyerek baktı bir an, sonra başını salladı hafif bir tebessümle, dişlerinin arasından kendine söylenmeden de

edemedi. “Görgüsüz Hasret, ne denir ki *hürmetler* diyene. Asıl sana *hürmetler*!”

Sonra göz gezdirdi etrafta biraz. “Ay, öyle deseymişim keşke.”

Cemşit’in başını öteye doğru itti Hamza. “Çıkıp bakın, kimmiş.”

Hamza’nın adamları yanlarından göndermeye çalışmasıyla tedirgin oldu Hasret. Konuşması mı lazımdı onlar öyle deyince? Sadece başını sallayınca ayıp mı etmişti? Ya da şimdiye gitmiş olması mı gerekiyordu kadınların yanına? Hamza’nın yanında çok mu durmuştu?

“Ağam, düğünde kim ne yapacak Allah aşkına? Millet yemek yemeye geliyor vallahi.”

Sakallı olan söze karıştı, fazlaca kalın olan sesini duyunca Hasret yerinde sıçrayacak oldu. “Düğün deyip geçme Cemşit,” dedi imalı imalı, sakalsız olanı alaya aldığı belliydi. “Ne devranlar dönüyor düğünlerde, gözün mü görüyor?”

“Devranına başlatma lan.”

Hamza’ydı bunu söyleyen, sesi oldukça ters ve savunmacıydı. Onun böyle demesiyle anladı onların bahsettiği düğünün, Hasret’le Hamza’nın bakıştığı düğün olduğunu. Dudağının içini ısırıp gülmek için. Ama Hamza’nın o göz kırpması aklına geldikçe içi bir hoş oluyordu.

Adamlar kendi aralarında laf dalaşına girmeye başlayınca, “Ben gideyim artık,” deyiverdi Hasret. Hamza’nın başını çevirip de kendisine bakmasıyla gülümsedi hafifçe, başparmağıyla arka tarafı gösterdi. “Şuraya.”

Hamza gülmedi ama insan içinde olmasalardı yüzüne yerleşecek o çapkın gülüşü gördü Hasret, çekinmeden onun yerine de güldü. “Git bakalım gelin hanım.”

Başını salladı Hasret, bir adım yaklaşıp eğilmesini işaret etti Hamza’ya, yüzüne doğru yaklaştı. “İçeride iş falan olursa yardım ederim, haberin olsun. Öyle yabancı gibi durmak olmaz.” Gözlerini kısa fakat etkili bir bakışla sakallarında gezdirdi. “Ama yeni gelinim sonuçta, elim fazla iş tutmaz, kocamı da özlerim.”

“Özlersin?”

“Özlerim. Yanıma gelirsin, şöyle iki hoş sohbet ederiz.”

Yutkundu Hamza, yakınında olan Hasret’in kokusunu çekti o ardını dönüp eteklerini savura savura yürüyene kadar, baktı arkasından kara kara. “Geliriz be Hasret. Gelmeyeni...”

“Ne dedi ağam?”

“Ağam sövdü herhâlde.”

“Yok yav, sövmemiştir, karısı ya.”

“Ne karısı, oğlum?” Sonra biraz durdu Edip. “Hakikaten karısı lan.”

Sıkkin bir nefesle iki arkadaşına döndü Hamza, yüzü az öncekine nazaran fazlaca ciddileşmişti. “Size iş vereceğim.”

“Görgülü’yü dövelim, değil mi ağam!”

“Vallahi indirelim şerefsizi, ağam.”

“Gelmişini geçmişini si... Öhö, dövelim en iyisi, ağam.”

“Ne oldu lan?”

Edip gözlerini kaçırdı öte yandan kendisine bakan sarı saçlı, kısa boylu kızıdan. “Yok lan bir şey, sövüp de günaha mı gireyim?”

Sakin durmaya çalışarak gözlerini bir süre kapattı Hamza, sakinleşemeyeceğini anlayınca geri açtı. “Yok, dövmeyin şimdilik. İşlerini takip edin, o şerefsiz saman altından çok su yürütür.”

Yürütürdü. Fazlasıyla kurnaz bir adamdı; bir meseleyi ortaya atar, iki üç maşasını gönderip ortalığı kızıştırırdı. Kendi adını hiç ileri sürmez, kenardan izlerdi her şeyi. Şimdi de böyle olsun, Hasret’iyle arası açılsın istemiyordu Hamza. Murat denen itin bel altı oyunlarına üzülecek, kederlenecek vakitleri yoktu. Olmamalıydı da. Evlendiği haberi kulağına gittiği gibi Hasret’in karşısına tekrar çıkmaya çalışacağını da biliyordu.

“Ağam, sıçsak ağzına hiçbir şey yapamaz bu it.”

Edip düşünüp itiraz etti. “Yoktan yere kan davası çıkar lan.”

“Yoktan yere mi? Vallaha mı diyorsun sen?” Başını arkadaşının başına yaklaştırıp tısladı Cemşit. “Şerefsiz, yengeye göz koymuş lan!”

“Yuh, sen nereden duydun lan?”

“Ben duyarım. Avel!”

“Tamam!” diye susturdu ikisini de Hamza. “Adam gibi gidin bakın, sakatlık çıkmasın.”

Hamza rahat durmayan ikilinin üzerinde gözlerini gezdirdi, sonra tövbe çekti içinden. Neyse ki bu dangalak hâlleri sadece buralarda oluyordu, işinin başına geçince çakal gibi dikiyorlardı kulakları. “İyi haydi, ben babama bakayım,” diyerek ayrıldı yanlarından Hamza. İkili konuşmaya devam etti.

“Lan, sen şeyi duydun mu?” dedi sakalsız olan Cemşit.

“Duymamışımdır.”

“Gönül var ya, ağama yanık olan...”

Edip vurdu adamın kafasına. “Az sessiz ol lan! Ne olmuş ona?”

“Şu kerhaneci Şeref var ya, Şerefsiz Şeref, onunla görmüşler.”

“Yalan deme.”

“Valla görmüşler.”

Tövbe çekti Edip, sakallarını kaşdı gergin gergin. O sırada gözüne yine sarışın, kısa kız çarptı. Hasret yengesinin hemen dibindeydi. Bu sefer bakışını çekemedi kız göz kırptı belli belirsiz. Yutkundu Edip, gergin gergin etrafına bakındı başkasına mı yapıyor diye.

Ama yok, kimse bakmıyordu ona kendisinden başka. İş mi atıyordu yani?

“Lan, Mürüvvet göz mü kırptıyor sana?”

“Yok lan, saçmalama. Akrabadır, olur mu öyle şey? Edepsiz, kendinden bil her şeyi!”

Cemşit inanmamıştı, bir kez daha gözledi kızı ama hiç de bakmıyordu bu tarafa. Hatta o kadar bakmıyor, habersiz duruyordu ki bir an kendinden şüphe etti. “Ne bileyim oğlum, öyle gördüm sandım. Neyse, haydi gel bakalım şu şeye, Görgülü’ye.”

Onlar gitti böylece, Hamza da yürüdü erkek tarafına doğru. Bir omzu gül bahçeleri cennet Hasret, diğeri zehirli bir sarmaşık gibi Görgülü. Derdi başından aşkın, aşkı boyundan büyüktü. Bir yandan da Görgülü belası, kökleri epey derin bir meseleydi. Hamza bu meseleyi

ha deyince kapatamadığından içine dert oluyordu. Dumanı tüte tüte bitmişti Hamza. Hasret'in yanında ne kadar coşkun, berrak dereler gibi şen olsa da dibinde tortusu boldu.

Düşünceden başını kaldıramıyordu.

Görgülü'nün bela olacağına pek tabii farkındaydı. Bağını bahçesini düşünmüştü en uzaktan; sonra dükkânını, arsasını. Ya yakar ya yıkardı onları Görgülü. Daha değerlileri vardı sonra. Sırayla evini ocağını, hasmını hısmını düşündü. Bir yerden zarar ettirecekti, Hamza da önceden tedbirli olmak istiyordu. Gözüne görünen en belirgin yol ya Gönül karısıydı ya da Hasret'in anası. İkisine de hâl çare düşünüyordu, Gönül evlenip gitse bir düşmanları azalacaktı. Hasret'in anası pek de bir şey yapamazdı.

Yine de içi sıkındı Hamza'nın; hele de isteme akşamı Görgülü'nün etrafta dolaştığını duyunca daha bir sıkılmış, *sabır* diye diye durmuştu.

Eğer olur da Hasret'in karşısına yine çıkar, öncekilere denk bir laf ederse bu kez elini kana bulamaktan çekinmezdi Hamza.

Onca düşünceden zar zor sıyrılıp babasını buldu, kuruldu yanına. Düşündüğünün aksine ağabeyinin düğününde olduğu gibi bunca kalabalığın arasında gülüp eğlenmiyor, göğsünü kabartmıyordu Haşim Ağa.

"Hayrola, baba?" Bağdaş kurup oturduklarından dizini babasının dizine değdirip çekti takılır gibi Hamza. "Gören de bağın bahçen yanmış sanır."

Güldü Haşim burnundan tek bir nefes vererek, sonra verdiğinin yerine kat kat fazlasını alarak şişirdi göğsünü. Onun büyük bir muhasebe içinde olduğunu o an pekâlâ görüyordu, Hamza. Derdini anlatsın diye sessiz sessiz bekledi, beklediğine de değdi.

"Düğün şendir, Hamza ama bu oğlanın yuvası şen olacak mı, onu düşünürüm."

Pek de olmazdı ama öyle demedi Hamza. Sessiz kalıp devam etmesini bekledi.

"Yaptığı iş değildir. Atsan atılmaz, satsan satılmaz. Karşına alıp konuş desen olmuş kazık kadar, kafasına akıl mı sokacağım bu saatten

sonra?" Tespihini daha sert çekmeye başladı. "Haydi kendi adına acı-maz, bize acımaz; o kıza da mı hiç saygısı olmaz adamın? Evlat değil, gâvur yetiştirmişim!"

Haklıydı, ağabeyiyle pek arası olmazdı Hamza'nın. Ama kardeş dediğinden hep ardında durmuş, yanlışından çevirmeye çabalamıştı.

"İçim diyor ki *gelin kızı al karşına da konuş. Bu adam böyle böyle yaptı de, koca diye alacaksan bunu bil de öyle al, de.*"

"De o zaman, baba."

Sikkın bir soluk verdi Haşim. "Oğlumu toprağa kendim gömerim o zaman, Hamza. Kızı almışız, tellemişiz, duvaklamışız. Kapıya kadar gelecek yarın, geri döndürsek bizim oğlanı yaşatırlar mı?"

Düşündüler baş başa, pek de bir karara varamadılar ama Haşim'in vicdanı bas bas bağıırıyordu. "Sebep olmasam şu evlatçığa; anası ba-bası adam deyip, koca deyip gönderecekler elin eline; benim oğlan sahip çıkar mı?"

Hamza'yı yanından yollayıp böyle böyle akşam ezanına kadar dü-şündü koskoca düğünün ortasında. "Ah Haşim Ağa..." dedi kendi kendine. "Konuşsam biri canından, konuşmasam biri ömründen."

"Bak şimdi, Hasret gelin," dedi Mürüvvet bastıra bastıra. "Açacan kollarını böyle; çok değil ha, azıcık kırarak."

Dediğini yaptı Hasret, boş bir odada beş kız toplanmış, oyun öğ-retiliyorlardı Hasret'e akşama Hamza'yla oynasın diye. "Yaptım, oldu mu?"

"Eh... Azıcık."

Burnundan soludu Hasret. "Yahu siz kalkıp oynayın, ben aranızda öğrenirim baka baka. Niye tek ben yapıyorum?"

"Olmaz öyle, önce bir öğren nasıl olduğunu. Halay biliyon mu, halay?"

Gözlerini ağır ağır kapattı Hasret, kızlar dudaklarının içlerini ısıra ısıra güldüler onun bu öfkeli hâline. "Döverim seni Mürüvvet, vallahi alamazlar elimden!"

Kızlar gülüştü hep bir ağızdan, yorulan ellerini indirdi sonunda Hasret. Bu iş pek zordu, hiç de yapası kalmamıştı. Ama Mürüvvet kollarını az önce gösterdiği gibi hafifçe kaldırıp kendisine bir şeyleri gösterir gibi oynamaya başlayınca kaldırdı kaşlarını. Kızlar kıkırdarken Hasret merakla bekliyordu.

“Biraz cilveli olacaksın, Hasret Hanım. Öyle sürekli didişerek olmaz.”

“Ne anlarım canım ben cilveden, öyle yiyoruz birbirimizi.”

“Cık,” dedi Mürüvvet, hafiften göz süzerek yaklaşmaya başlayınca Hasret az daha bir adım geri gidecekti. “Tövbe tövbe, kocam var bak benim, bana hâllenme!”

Gülmeye yer ararmış gibi yine kıkırdadı kızlar, Hasret de gülerek izledi yaptıklarını. Mürüvvet kendisinden sıkılmış olmalıydı ki söylendi: “Aman sen de kisasın, Hasret. Ela, gel kız buraya,” deyip oynaya oynaya yaklaştı ona. “Sadece saz çalınca yer değiştirilir, saza gelince böyle yanaşıp dönersin.”

Oynaya oynaya yaklaştı Mürüvvet, boyundan büyük aklı vardı. Omzunu Ela’nın göğsüne doğru kırarak döndü, başını azıcık çenesine sürtüp geçti, Hasret’in gözünün önü ısıdı biraz kendiyse Hamza’yı öyle düşününce. “Ay, onca insanın içinde yapmam ben bunu,” dedi. *Evde yaparım*, diye devam etti içinden. Şöyle bir gözünün önüne gelince yüzü gülmüştü.

“Kız kimse görmez ki.”

“Olmaz, sen evlen sen yap,” dedi açıkça Hasret. Zaten adı çıkmıştı dokuza, bir de bunu görseler sahiden de *kuduruk Hasret* derlerdi. “Hem sen anlat bakayım, göz kırpyordun adama.”

Ortaya dan diye sorduğu soruyla gözlerini sonuna kadar açtı Mürüvvet, havada olan kollarını indirip ellerini birleştirdi önünde. “Ay, ne gözü ya?” dedi sessizce. “Tövbe, tövbe!” Hasret’in bir göz kırpmasıyla kızlar ayaklanıp yürüdü Mürüvvet’in üzerine. “Ay gelmeyin üstüme, yapmadım öyle şey. Hasret.”

Sonrasında öttürmüştü kızı Hasret, uzun zamandır seviyordu adamı ama tık yoktu. O da biraz üstüne gitmeye karar vermiş, olmayanı

oldurmaya çalışmıştı. Küçük bir göz kırpmaydı, adam öyle şaşkın şaşkın bakınca daha bir seviyordu. Zaten öyle adamları severdi Mürüvvet, bu adam da hem istediği gibi hem de doğru düzgün olunca âşık oluvermişti.

Öylece âşık oluverildiğini de Mürüvvet'te görmüştü Hasret. Kendisine sorsan Hamza'ya öyle hemen sevdalanmamıştı. Beğenmişti Allah için. Yine de gönlünü avuçlarına bırakmamıştı hemen. Böyle gözlerine baka baka ipek mendille ayağını sarınca, kırık fincan sapına laf etmeyince, Hasret'e esen yeli bile düşman görünce sevmişti.

Âşık olmuştu.

Kızlarla muhabbet biraz daha sürünce Şerife gelip kapıdan uzattı başını, "Hasret yenge, ağabeyim çağırıyor, hemen gelecekmişsin," diye duyurdu, kızlar kıkır kıkır Hasret'i kapıya koydular.

"Neredeymiş ki?"

"Odası vardı yukarıda, orada. Kapıya kadar bırakayım ben seni," diyerek götürdü, üst kata bıraktı Hasret'i. Genç kız merdivenden geri inince de kapıyı çalıp girdi içeri Hasret.

Uzun tüller rüzgârla içeri doğru savruluyordu. Oda oldukça ferah ve güzeldi. Bir iki adım attı içeri; masayı, sandalyeyi, yerdeki halıyı, her şeyi inceledi. "Gel artık Hasret," diyene kadar Hamza, gözlerini ayırmadı odadan.

Bir adım daha atıp yatağın demir başlığına sırtını yaslayarak oturan Hamza'yı gördü Hasret. "Nazlıyımdır ben, hemen gelmem."

"Usanırım ama ben. Kendim getiririm."

"Eh, yormayayım o zaman seni." Güler yüzü, sevinçli hâliyle Hamza'nın yamacına gelip oturdu Hasret. "Ee, niye çağırdın beni?"

Güldü Hamza, gözlerinde ayrı bir parlaklıkla bakıyordu Hasret'e. Ama böyle de beklemezdi, öyle göz gözeyken parmağını kaldırıp kendi dudağına iki kere vurdu. Öpmesini istiyordu.

İtiraz etmeden öptü Hasret, onca kadının arasında kalınca kocasını özlemişti. Biraz öpüştü, biraz dertleşti. "Oyun öğrendim kızlardan. Hem öyle insan içinde hem de sadece sana oynananı."

Hamza'nın kaşları kalktı, merakını cezbediği anlaşıyordu. "Bana mı?"

"Hıı... Böyle, az yanaşmalı."

"Ne kadar yanaşmalı? Göster bakayım az."

Omuz silkti Hasret. "Düğün evi burası, olmaz." Yandan yandan baktı Hamza'nın yüzüne, yüzündeki az buçuk düşünceye. "Ne sıkı senin canını?"

Hasret'in yüzüne durgunca baktı Hamza, uzandığı yerden kısa saçlarını parmağına doladı, düşünceli hâlinin Hasret'in merakını daha da cezbediğinin farkındaydı. "Mehmet'i düşünüyorum. Babam düşünceli, düğünü ansızın bozacak gibi geliyor."

Hasret'e göre iyi bir haberdi, Hamza'nın ağabeyi de olsa Mehmet denen adamdan hiç hazzetmemişti. İlerideki eşine böyle saygısızca davranan adamdan Hamza'ya ne hayır gelecekti? "Bana sorsan bozsun derim. O kızın günahı ne?"

"Mehmet'i vururlar."

"Vursunlar."

"Ben de onları vurmak zorunda kalırım, Hasret. Ucu bize dokunmasa hiç dertlenesim yok zaten."

Kaşları çatıldı, yarı uzandığı yerde durmaya devam etse de duruşu ciddileşti Hasret'in. "Sen niye onları vuruyormuşsun?"

Derin bir soluk aldı Hamza, Hasret'in bazen onun aldığı soluk olası gelirdi. Ama dikkati dağılıyordu, şu meseleyi ciddiyetle dinlemesi gerekliydi. Hamza da çok bekletmeden başladı anlatmaya:

"Bizim ailede doğduysan ağzında gümüş değil, altın kaşık vardır, Hasret. Her yaşında akranlarından önde olursun; paraysa para, şansa şan. Her şey serilir önüne. Bak Şerife'ye, bir kez adım atmamıştır bu köyün fakir bir sokağına. Bilmez nerede ne olduğunu. Tanıdığı insanlar bir elin sayısını geçmez. Erkek çocuğu diye farklı muamele var tabii, yaşın gelince dengin bir kızla evlenmeni beklerler. Kendi anlaşlıkları, kendi seçtikleri, kendi soyuna denk. En mühim şey soydur."

Mırıldandı hafifçe Hasret: "Nezihi..."

“Bu taraf Nezihi, köyün diğer tarafı Görgülü. Senden eksilen ona katılır, o yüzden eksilmeyeceksin. Toprağını satmayacaksın, aileni kollayacaksın. Kardeşin puştun teki de olsa kerhane köşelerinden toplayacaksın. Niye?” Kendi sorusunu kendisi yanıtladı Hamza: “Kan.”

“Aynı kanı taşıyorsunuz çünkü,” diyerek anladığını belirtti Hasret. Pek bilmediği şeylerdi, kardeşi yoktu çünkü. Ne sevgi bağıyla olan kardeşliği tatmıştı ne de böyle kan bağıyla olanı. Derin bir nefes aldı. “Ne olacak şimdi?”

Düşünceli hâli sürdü Hamza’nın. “Haşım Ağa ne diyor, ona bakacağız?” dedi Hasret’in bir tutam saçma dalıp gitmiş hâlde. “Hayırlısı.”

Odada çok fazla kalmalarına laf edileceğini bildiklerinden bir süre sonra çıkıp indiler aşağı. Hamza dışarı çıktı, Hasret mutfağa girince birden şenlendi kadınlar, ortalıkta koşuşturdular. “Geline sofraya kurun!” dedi biri. Bir diğeri, “Lokma da getirin,” diye seslendi. “Üzüm hoşafı getir, Hayriye. Üzümünü çok koy, haydi.” Düğün telaşını geçip bir de Hasret telaşı başlattılar.

Mutfaktan çıkarıp büyükçe bir odaya soktular Hasret’i, önceden çok dikkat etmemişti ama koskoca evdi. Önüne sofrayı koydular, kızlar da işten kaçtılar gelini tek bırakmayalım diyerek, Hasret’in etrafına boncuk gibi dizildiler. Herkese demir bardakta, Hasret’e cam bardakta verdiler tatlı, kırmızı üzüm hoşafını.

Bu duruma hâlâ alışamamıştı ama azıcık bile ilgi görmemiş yanı bas bas bağıırıyordu. Onun hoşuna gidiyor, diğer yanı da bunun Hamza kaynaklı olduğunu bildiğinden bir tuhaf oluyordu. Neyse diyerek yedi yemeğini, onca kalabalığın içinde yine yalnız hissetse de kendisine gülen yüzlere somurtarak bakmak olmayacağından yarı güleç duruyordu. Sofradan kalkıp elini yıkamaya çıktı yukarı. Ev de merdiveni de pek bir genişti, koridorlarda az daha kayboluyordu, biraz karışıktı. Sonunda buldu elini yıkayacak yeri, hızlıca halletti işini. Azıcık yüzünü süzdü, dudağının boyası epeyce silinmişti.

“Tüh ya, pek de güzeldi. Neyse, bir daha sürerim.”

Yemenisini düzeltti, elbisesine baktı, yeni yemek yemişti ama beli ince görünüyor mu diye parmak uçlarında kalkıp aynada görmeye çalıştı, sonunda da lavabodan çıktı. Sakince çıkmıştı ama pek de sakin

kalamamıştı. Uzun zamandır görmediği bir yüzdü karşısındaki. Eski-
miş, Hasret'in hafızasından neredeyse silinmişti.

"Hasret," dedi karşısındaki oğlan. Hasret yutkundu, gözlerini çevirdi. Allah'tan biraz uzak duruyordu oğlan ama bomboştur her yer, herkes aşağıdaydı. Adı neydi oğlanın? Hatırlamıyordu.

Yüreği göğsüne hızlı hızlı çarpınca yutkundu Hasret. "Ne işin var senin burada?" dedi onu hatırladığını belli ederek, adı hatırında değildi ama dedikleri hatırıındaydı. "Arsız, namussuz! Ne işin var senin burada?"

"Sana geldim, Hasret," dedi oğlan tekinsiz bir bakışla, alayla güler gibi bir nefes verdi sonra. "Ne demek evlenmek?"

Kaşlarını çatı Hasret, şimdi bağırsa ne zamana gelirlerdi? Duyarlar mıydı? Duyarsa kim duyardı, ne derlerdi?

"Sevdim, evlendim, sana mı soracaktım?" diyerek kaşlarını çatı. Bu oğlan kimdi de hesap soruyordu. "Sen kimsin de dikildin karşıma?"

"Bana baktın sen Hasret, beni sevecektin. Ben..."

"Höst oradan! Bana bak, çekil git!" Ne diyeceğini bilemeyerek baktı. "Elimden bir kaza çıkar, yeminle vururlar seni!" Titreyen parmağını tehdit eder gibi uzattı adını Mustafa diye hatırladığı oğlana. "Canını seviyorsan git."

"Seni daha çok seviyorum, Hasret. Bak bana, bak şu hâlime."

"Ne bakacakmışım hâline? Çekil git, bekliyorlar beni!"

"Gidemezsin," dedi oğlan ciddileşerek. "He de götüreyim seni buradan, Hasret."

Şaşkın şaşkın baktı Hasret, biraz durdu oğlanın ne demek istediğini anlamaya çalışarak. "Ne geleceğim seninle be? Ne geleceğim? Deli midir, nedir! Git başımdan, yoksa bağırırım!"

Öfkelendi oğlan, bir adım attı Hasret'e doğru. Hasret de geri gidecek oldu ama arkası banyoydu, kapıyı kilitlese ne kadar dayanacaktı? O yüzden bir adım daha atmadı. "Geleceksin benimle Hasret, öldüreğim o şerefsiz Hamza'yı, çekilecek aramızdan."

Hamza'yı öldürmek deyince başı döndü Hasret'in, hızlıca itti oğlanı göğsünden. "Kimi öldürüyorsun lan sen?" dedi ellerini tutamasın diye hızla geri çekerek. "Kimi kaçırıyorsun sen! Yürü git evine, belanı benden bulma, zamanında dediklerini unutmadım!"

"Unutma zaten, Hasret," dedi delirmiş gibi. Hasret dişlerini sıkı sıkabildiği kadar. Gücü bu adama yeter miydi, bilemiyordu ama şimdi yandan kaçsa tutardı, araları uzak değildi. Tuvalette bir sabunluk vardı, belki onu kafasına vururdu, ölürse de Allah kerim.

"İstiyorum seni Hasret, seviyorum seni. Gidelim buralardan," dedi oğlan yalvarır gibi, Hasret'in gözlerindeki donukluğu izleyince de güldü. "Ama Hamza'ya baktığın gibi bakman lazım bana da. Zengin mi değilim? Olurum, Hasret."

"Deli bu, deli!" dedi Hasret içinden. "Bok çukuruna düştük Hasret, bombok."

"Ama seveceksin beni," dedi oğlan, Hasret az da içinden sövdü. Ama Mustafa üzerine doğru bir adım daha atınca içinden sövmeleri bile durdu. Yutkundu.

"Benim olacaksın, Hasret. Unutacaksın Hamza'yı... Unutturacağım."

Eğer tam karşısında böyle bir sahne olmasaydı Mustafa denen oğlanın hâletiruhiyesini anlamak ve sindirmek, sinirini yatıştırmak için iki üç saniyeliğine gözlerini kapatırdı Hasret. Ama o zaman bu yarı deli, çelimsiz oğlanın ne yapacağı belli olmazdı. "Sen kimsin de bana unutturuyorsun Hamza'yı?" Öfkeyle karışık bir alayla baktı oğlanın yüzüne, öncesi de sonrası da umurunda değildi. "Kimsin sen, kim?"

Hırsını iyice bilemediğini fark edemiyordu o an Hasret. Hoş, etse dahi ağzından çıkacak laftan pek de caymazdı. Yerin dibine de soksa hak ediyordu bu ırz düşmanı!

"İleride kocan olacağım," dedi Mustafa.

Sanki aksi olamazmış gibiydi sesi, o kadar emindi söylediğinden. Neye yaslıyordu sırtını? Hasret'in onu bir kaşık suda boğacağını bilmiyor muydu? Bu oğlan nerenin cahil cühelasıydı?

Safi ziyandı bu oğlan, anasının sütüne de babasının emeğine de yazıktı. Pişkin pişkin konuşuyordu bir de karşısında. Hasret daha bir sinirlendi onun duruşuna, saçları dahi dikeldi olduğu yerde. Eli kapının pervazını tuttu, sonra orayı aşır lavabonun porselen sabunluğuna sımsıkı sarıldı parmakları.

“Hamza’yı çekeceğim aramızdan, Hasret...” dedi Mustafa, sanki karşılıklı âşıklardı da kavuşmanın yolunu anlatıyordu. “Kafanı karıştırdı o senin.”

“Senin...” Yutkundu Hasret, Mustafa’nın kendisine doğru attığı her adımda içini bir ürperti sarıyor, midesi bulanıyordu. “Senin akli melekelerin yerinde değil,” dedi hem korku hem de cesaretle bakarak. Bu ikisi de ancak Hasret’te yan yana dururdu.

Güldü Mustafa, Hasret elindeki sabunluğu daha bir sıktı. Uygun zamanı bekliyor, aklında kırk tilki dönüyordu. Şu anda öncelikleri bu oğlancığın yanından sağ salim kaçmak ve bunu kimseye duyurmadan yapmaktı. Uzun zamandır buradaydı ve yokluğunu fark edip de *yukarıda Mustafa’yla ne yapmış o kadar* diyecek ağzı geniş karılar olduğunu da biliyordu. Yine de zorunda kalırsa sesi çıktığı kadar hatta çıktığından daha fazla bağıracaktı.

“Değil, Hasret. Benim melekelerim yerinde değil.” Güldü bir de dişlerini göstere göstere, sabunluğu ağzına atıp dişlerini kırmak isteği uyandırıyordu Hasret’te. “Gidip geldim, evlenmişsin. Evlenmişsin lan, evlenmişsin!”

“Ya ne olacaktı, puşt!” dedi yükselerek, sonra derin bir nefesle sakinleşmeye çalıştı. “Ben sana ne dedim?” dedi son sabır kırıntısıyla, biraz da belki Mürüvvet merak eder de gelir diye vaktini uzatıyordu. Birkaç tıkırtı duymuş ve umut bağlamıştı. “Sen o gün geldin yanıma, olur olmaz laflar ettin ama ben sana orada ne dedim? *Yürü git yoluna* demedim mi? Ben seni tanımam etmem! Çıkmışsın karşıma, bana baktın diyorsun.”

“Baktın, Hasret!”

“Kör oğlu kör! Baksam *baktım* demem mi! Hamza’ya baktım ben, senin neyine bakayım!”

“Hop!”

“Ne hop? Asıl sana hop! Evli barklı kadını be ben!” Sinirden ve gerginlikten titreyen eliyle aşağıyı gösterdi. “Aha da aşağıda kocam. Ne yapacaksın? Ha? Ne yapacaksın, Mustafa?”

“Alacağım seni ondan, Hasret,” dedi Mustafa. Yutkunup başını eğdi azıcık yana doğru. “Seni alacağım ondan, kocan falan değil o senin. Düğün de yok, gül gibi yaşayacağız.”

“O gülün dikenini al, münasip bir yerine sok, e mi! Ben aldım, kabul ettim kocamı.” Burnunu kaldırarak etti diyeceği lafı, merdivende ayak sesi duyduğunda içinde ümit belirdi. “Gerisi kimseyi alakadar etmez, ben de ondan başkasını kocam kabul etmem.”

“Edeceksin.”

“Kim verdi ulan bu cesareti sana?” Gözlerine sinirden kan oturmuştu bile, ne yapacağını kestirememenin verdiği o tedirginlik içini yiyip bitiriyordu Hasret’in. “Ben sana tek laf etmedim, kendi kendine gelin güvey olup da belanı benden bulma, yemin olsun ki bakmam gözünün yaşına! Aha yukarıda yedi gök, aşağısı toprak; kendi ellerimle gömerim seni, Mustafa!”

Onca sert sesini, sövgüsünü dahi umursamadı Mustafa. Az daha yaklaştı; gözleri Hasret’in omuzlarında, boynunda gezindi. Göğsüne doğru da inecekti ki sinirinden oğlanın bacağına doğru tekme attı Hasret. “Höst ulan, şerefsiz puşt!”

Umursamadan hızla Hasret’i kolundan tutup kendine çekti Mustafa, çenesini tutup yüzünü boynuna gömmeye çalıştı, omzundan itilip tekmelense de ondan daha güçlüydü. Beline sarılmaya çalıştı, genç kızın çılgınlığını duysa da umursamıyordu. Yüzünün bir tarafını hızlı bir darbeye çizdi Hasret, karşılık olarak sırtını duvara yasladı genç kızı hareketsiz bırakmak isteyerek. Elini kaldırıp da Hasret’in binbir sevinçle giydiği elbisesinin düğmelerine getirince başının sağ tarafında bir darbe hissetti.

Sendeledi.

Sonra bir darbe daha geldi alına. Onun dehşet içinde ağlayan yüzünü ve kaldırdığı elindeki ağır şeyi gördü en son. Yere düşerken elbisesinden tuttu yine, eteğini dikiş yerinden tutup yırttı uzunca.

“Kahpenin evladı!” diye tısladı yabancı bir kadın sesi.

“Piç soyu!” Bir daha vurdu Hasret, hem elleri titriyor hem de nefes almaya çabalıyordu. Mustafa’nın boş gözlerine bakarak elindekini attı karnına doğru, yarı baygın olmasına rağmen eğilerek karnını korumaya çalıştı oğlan. Hasret var gücüyle tokat attı yanağına, neresine geldiğine bakmadan yumruğunu savurdu yerde baygın yatan adama.

Hem ağladı hem vurdu Hasret, ellerinin mecali kalmayınca bu kez tekmelemeye başladı. İçindeki hırsı, hem korkudan hem iğrendiğinden akıttığı gözyaşlarıyla alabildiğine tekmeledi. Evin içinde olduğundan ayağında ince, boncuklu bir patik vardı. Diz kapağına vurunca ani bir acı hissetse de diğer ayağıyla devam etti. “Şerefsiz!” dedi sonra dişlerini sıkı sıkı. Tüm vücudu titriyor, sonsuz gibi gelen bir kasılma anı yaşıyordu, ağlayarak küfretti bu kez: “Puşt! Ne istedin benden, şerefsiz!”

Omzuna sarılan kolu hissedince birden irkilip geri kaçtı ama daha yeni fark edebildiği kadın yine çekti kendine. “Gel, Hasret,” dedi usulca. Hasret hâlâ gözleri yaşlıyken tir tir titriyordu. “Gördüm, duydum her şeyi. Gel, elini yüzünü yıkayalım.”

“Gelmem.” Çenesi titreye titreye etrafına bakındı ne yapacağını bilemeyerek, ne olduğunu yeni idrak etmiş gibi gözlerinden ikişer damla yaş aktı, kollarını ovuşturdu üşümüş gibi. “Hamza’ya gideceğim ben. Nerede Hamza?”

“Hamza’ya böyle gidersen delirir,” dedi Hamza’nın en büyük ağabeyinin karısı Zümrüt, Hasret’i yatıştırmak ister gibi. “Elini yüzünü yıkayalım. Kan olmuş üstün, ellerin.”

“Delirsin.” Korku dolu iri gözleriyle kadına baktı tekrar. Ne zaman gelmişti, onu bile bilmiyordu. Ama ilk o vurmuştu sanki Mustafa’ya, tam hatırlamıyordu. “Öğrensin.”

“Öğrenecek tabii.” Yavaşça, sanki dost olduğunu belli etmek ister gibi girdi Hasret’in koluna; merdivenden yukarı çıkarıp bir odaya soktu, yumuşak bir koltuğa oturttu, kendisi de yanına oturdu.

Hâlâ titriyordu Hasret. Ne düşüneceğini, ne yapacağını sıraya koyamıyor; eğer bir anlık gafletle o sabunluğa uzanmamış ve eline almamış olsaydı şu an başına neler gelmiş olabileceğini düşünüyordu.

Öylece dalmıştı boşluğa. Düşünüp, dalıp, çıkamayıp kalmıştı. Zümrüt'ün elini saçlarına hissedene kadar kaldı öylece, sonra yine akmaya başladı gözleri.

Korkmuştu.

Hamza neredeydi?

Hâlâ titreyen ellerini dizlerinin üzerine koydu ve yaralarına baktı, sonra kadının elini uzatıp da yaralara dokunup incelemesini izledi. Donuktu hareketleri. Ama kadının ellerinin üzerindeki yaraları da görmüştü. O da mı kendisiyle birlikte vurmuştu Mustafa'ya? Çünkü yaraları tazeydi. Ne zaman görmüş de gelmişti, gelip dinlemiş miydi?

Ya gelmeseydi ve Hasret'in gücü yetmeseydi?

"Hamza gelsin," dedi düşüncelerine zıt bir şekilde. Onu yanında istiyordu, buradan gitmelilerdi. Hamza gelip sarılmalı, güvende olduğunu kulağına fısıldamalıydı.

"Gelecek ama seni burada yalnız bırakamam. Aşağıdakinin yanına kimseyi göndermedim, kalkmıştır da seni arıyordur belki."

Gözleri hızlıca kadının yüzüne döndü Hasret'in, yeşil gözlerini izledi korkuyla. "Buraya gelir mi?"

"Gelirse canını bırakıp çıkar." Gözleriyle duvarda asılı tüfeği gösterdi Zümrüt, sonra Hasret'e baktı uzun uzun. "Her cinsin arasında bir çürük çıkar, Hasret. Başta sesinizi duyunca içimden günahını aldım, affet. Ama dediklerini duyunca, oğlanın tavrını görünce..." Tövbe çeker gibi bir nefes aldı, yüzü genç görünse de görmüş geçirilmişliğin getirdiği bir bakışı vardı. "Vallahi gözüm döndü, nasıl vurduğumu bilemedim şerefsizin başına. Yaşatmasınlar bunu."

Gözlerini kaçırdı Hasret, sessiz sedasız fısıldadı kendine: "Yaşatmasınlar." Sonra daha çok titredi çenesi. "Öldürsünler bunu."

Öldürsünler... Bir kez daha görmek, boynundaki o pis nefesi hissetmek istemiyordu.

Kalkıp birkaç parça eşya getirdi Zümrüt, o ara elbisesinin eteğinin yırtıldığını fark etti Hasret, ne kadar çenesini sıkırsa da iki üç damla yaş düştü gözlerinden. Yırtılan yeri avucunun içinde topladı, gücü yetebildiğince sıkı. Hamza'ya gitmek, ona sığınmak, *neredeydin sen* diye kızmak istiyordu.

Sonra ise ağlamak.

İç i çekilene kadar ağlamak istiyordu.

Kendini daha güçlü bilirdi Hasret. İki lafa, bedenine uzanan kirl i ele karşı koyacak kadar güçlü san ırdı kendini. Yan ıldı ğ ını bu kadar sert ve acılı şekilde görmek her şeyden daha çok korkutuyordu aslında.

Güçsüzdü Hasret, kimdi ki Hasret?

O o ğ lanc ı ğ ın söyledi ğ i iki lafa bile yüre ğ i titremiş ti korkudan. Bu kadar mıydı Hasret?

Ama dik durmuş tu eskiden beri ç akır geline karşı, yüzüne kalkan ele karşı, belini büken lafa karşı. Hep dik durmuş tu. Hep bir rüz gâr vurmuş, kırmış, kırıldıkça yeş ermiş ti Hasret. Orada güçlüydü ama burada, bunca insanın içinde, bunca namussuzlu ğ un arasında, yüzüne gülüp ardından konuş an onca ç ıyanın içinde güçlü müydü?

De ğ ildi. Burayı bilmezdi ki Hasret, ş u dü ğ ün de bir Hamza'yı tanırdı *tanıyorum* diyecek kadar. Elini tutup sırtını sıvazlayan ş u kadını bile tanımazdı. Kimseyi bilmezdi, kimseden emin olamazdı.

"İnelim aşağıya, Hasret," dedi Zümrüt, Hasret öylece baktı onun yüzüne. Ağlamak istiyordu. Çok ağlamak istiyordu. Sanki boynunda hâlâ o adamın nefesi, kula ğ ında illet sözleri vardı.

"İnelim," dedi usulca.

Kadın girdi koluna, indiler merdivenden. Aşa ğ ısı kalabalık, mahş er yeri ydi. Biri dahi merak edip *ne yapıyor bu kadar zamandır yukarıda* deyip de çıkmamış ti yanına. Hoş, onlar tanıyor muydu ki Hasret'i de çıkıp bakacaklardı?

Herkes yabancıydı.

Herkese yabancıydı.

Hamza'nın ne idi ğ i belirsiz karısı...

Hava kararmış ti, Hasret'in aklı pusluydu. Aklı, düşüncelerinin önüne bir perde çekmiş ve onları kendinden saklamış ti. Düşünmüyordu olup biteni, di ğ er yandan da denetimsizce aklına diziyordu her şeyi. Ç ıktılar kapıdan, ortalık ş enlik yeri ydi. Hamza'yı aradı hemen gözleri ama aradı ğ ı onu bulmuş tu çoktan. Hasret kapıdan çıkt ı ğ ı gibi

gözleri kilitlenmişti genç kıza, bulduğu gibi de hâlindeki değişikliği sezmişti.

Adım atışını bilirdi Hasret'in; üstten bakışını, o tel tel kaşlarını kaldırışını, bakışındaki üstünlüğün yanındaki çocuksu tedirginliği, her daim iki yanında duran ellerini...

Ellerini önünde pek birleştirmezdi Hasret, belki kendisi iki çift ayıp laf edince utanıp yapardı ama böyle yerde hiç kimse elini önüne getirtemezdi onun. Hele de elbisesinin eteğini mahcupmuş gibi avucunda sıkırtmasını...

Hiç.

Bakışlarındaki o yabancı ürkekliği fark etti sonra gözleri, hâlindeki tedirginliği, kendisini can havliyle arayan gözlerini. Olmaması gerektiği kadar tanıdık bir andı, derede ayağını kestiğinde de böyle bir hâl vardı Hasret'in üzerinde. Onu öyle görünce oturduğu sandalyeden kalktı Hamza, yanında sohbet eden adamların suskunlaşarak kendisine bakmalarını umursamadan oynayanların arasından dosdoğru geçerek yaklaştı Hasret'e.

Onun kendisini gördüğü ana şahit oldu sonra; etrafı inceleyen gözlerinin birden kendisine çarpışını, bakışlarının ışıldayışını fark etti. Çok geçmedi, çenesi hafifçe titreyince bakışındaki ışıltının mutluluktan değil, dolan gözlerinden olduğunu fark etti.

Kaşlarını çattı Hamza. Zümrüt'e dikti gözlerini, etrafta Gönül karısı var mı diye baktı ama yoktu, düğüne gelmesin diye tembihlemişti zaten, Hasret'in yüzü düşmesin diye.

Ama bir şey olmuştu yine.

Aralarında kalan iki adımı kapattı Hamza, Hasret bir basamak yukarıda olsa da aşağıdan bakıyordu yüzüne. Ağlamaklı bir hâli vardı; korkusu, öfkesi, hıncı, telaşı, özü... Anlayamadı Hamza, ne olmuştu da bu hâle gelmişti Hasret?

"Hamza," dedi sonra kendi kendine titreyen çenesini sıkarak genç kız. "Eve gidelim mi? Çok yorulдум ben."

Daha da çatıldı Hamza'nın kaşları, yüzlerini yaklaştırdı sesini duyurmak isteyerek. "Gidelim Hasret, gidelim de ne bu hâlin? Biri bir şey mi dedi, neye üzüldün sen?"

Her lafında daha da kızaran gözlerini görünce bir öfke, bir telaş yandı Hamza'nın yüreğinde. Gümüş alyansının olduğu elini yanağına yasladı Hasret'in, okşadı başparmağıyla. "Söylesene gülüm, dolmuş gözlerin."

"Yoruldum sadece, Hamza. Eve gidelim, diyeceğim o zaman diyeceğimi."

"Şimdi de."

"Olmaz, evde diyeceğim." Burnunu çekti, kocasının elini tuttu sıkıca ama gelmiyordu Hamza, ne olduğunu öylece bakıp da anlayacakmış gibi gözlerine bakıyordu. "Ne olursun gidelim. Vallahi diyeceğim her şeyi."

Zümrüt'e dönüp baktı Hamza, yüzü öfkeden kararmış olsa da pek işlemedi kadına, onda da benzer bir ifade vardı. Daha da şaşırdı Hamza, olabilecek her şeyi geçirdi kafasından. İçeride laf mı etmişlerdi Hasret'e? Anasına babasına, kimsesizliğine mi söz vurmuşlardı? Ama bu kadar üzülmeydi bunlara Hasret, *hah* deyip geçirdi. Belki yatmadan ağlardı biraz fakat burada böyle olmazdı.

Mediha kadın bir şey dedi dese Hasret'i bulduğu için göbek atıyordu, Şerife'nin aklı bu konularda yarımdaydı, bir şeye zararı olmazdı, Zümrüt de destek oluyordu Hasret'e.

Çıkar yol bulamayınca sert bir nefes aldı Hamza, kızayım da şuracıktayım ne oluyor ne bitiyor anlattırayım dese böyle kırgın, savunmasız duran karısını tek sözü kanatır diye sesini çıkaramıyordu.

Hasret dediğin böyle olmazdı, ağlasa dahi bağırımalıydı ki şanın hakkını versin. Bir terslik vardı.

O yüzden beline sarılıp indirdi bir basamak aşağı, öte tarafta duran Cemşitlere başını hafifçe kırarak bir işaret verdi, onlar anlamışlardı. Başka bir iş vardı, içine doğuyordu Hamza'nın.

Çıkardı Hasret'i düğün evinden; güle oynaya geldikleri, Hasret'in şen sesinin hâlâ yankılandığı sokakları bu kez sessiz sedasız geçtiler.

Attıkları her adımda yüreğine bir korku düşüyordu Hamza'nın, bu sessizlik hiç hayra alamet değildi.

Girdiler evlerine, kapattılar kapıyı, aynı durağanlıkla yatak odasına çıktılar, bu kapıyı da kapattılar. Göz göze geldiler sonra, ilk Hasret kaçırdı gözlerini. Elbisesinin eteği hâlâ avuçlarının arasındaydı, o cecur bakışları ayak uçlarına düşmüş, kalkmıyordu; gözleri de titriyordu üstelik.

Korkuydu bu.

Usulca yutkundu Hamza, yaklaşıp başındaki yemeniyi sıyırdı Hasret'in, çenesini tutup kaldırdı yüzünü, avuçlarının arasındaki elbisenin kumaşını bıraktırıp göğsüne yasladı elini, parmaklarının tersiyle okşadı yanağını. "Hasret," dedi sakince.

Genç kızın çenesinin titrediğini görünce yutkundu Hamza, başını hafifçe eğdi. Üzerinden onca gün geçmiş, üstü tozlanmış bir lafı tekrar etti: "Benim çetin cevizimi kırmışlar mı?"

Gülmek istedi Hasret bu hatırlatmaya ama gülemeden gözünden iki damla yaş düştü, başını Hamza'nın göğsüne koyduğu eline yasladı. Korkutuyordu Hamza'yı, kendini toplamalıydı biraz.

Hamza vururdu Mustafa'yı. Ama vurursa ne olacaktı? Jandarma gelecekti, Hamza'yı götürecekti, mahkeme yapacaklardı, ayrı kalacaklardı. Hamza'nın göğsündeki eli yine indi eteğine, sökük yeri sıkı avucunda. Boynunu, boğazını, o pis nefesinin değdiği yerleri kaşımak istedi kızartana kadar.

Belki izi giderse hiç yaşanmamış sayardı.

"Gülüm, Allah'ını seversen anlat. Binbir şey dönüyor aklımda," dedi Hamza, sesi sabırsızdı, bunca sabretmesine zaten şaşmıştı Hasret. Ama anlardı Hamza, anlamıştı yine hâlinin kötü olduğunu ama müsaade etmişti.

"Hasret," dedi tekrar, sikkınlığı karşığı dağdan belli olacak bir nefes verdi yine Hamza. "Niye susuyorsun? İki kelam et, Hasret."

Edebilse edecekti zaten ama o anki korkusunu hâlâ yaşıyordu içinde. Ellерinin titremesi geçmiyor, elbisesinin sökülmüş yeri belli olmasın diye avucunda sıkıp saklamaya çalışıyordu.

Ölesice Mustafa, diyordu içinden. *Geberesice Mustafa*. Yok olsun istiyordu; hiç görmemiş, duymamış, onunla tek bir an yaşamamış olmayı diliyordu.

“Ben sana bir şey anlatacaktım,” dedi çenesi titreye titreye. Hamza’nın korktuğunu, kendisi konuşmadıkça delirdiğini, içine sığmadığını biliyordu. Yine de daha çok korkmasın diye sakın kalıyordu. Kalmaya çabalıyordu.

“Ne anlatacaktın Hasret, ne oldu bu akşam?”

Çenesi titredi yine Hasret’in, akan burnunu sildi. Nasıl anlatacaktı, anlatsa Hamza inanacak mıydı? *Niye haberim olmadı* demeyecek miydi? Belki hiç güvenmeyecekti. *Sen görüştün onunla* diyecekti, en başından uyarmıştı çünkü. Bunu söyleyecekti Hamza, kızacaktı, kavga edecekti.

Evlendikleri gibi boşanacaklar mıydı? Çakır gelinle İsmail kavga ederdi çokça, çocuktu o zaman Hasret ama babası alıp başını giderdi. Erkeğin çok tasası olmuyordu, Hamza’nın da olmazdı. O da gider miydi?

Hasret de anası gibi bir köşeye oturup ağlardı. Sinirinin geçip eve dönmesini beklerdi. Bekler miydi?

Ya bu akşam olanlar? Onları nasıl diline kadar getirip de dökecekti önlerine?

“Hasret,” diye ısrar etti Hamza.

Bir ağlama tuttu Hasret’i, Hamza beline sarılıp yatağa kadar götürdü, yanına oturup önüne gelen saçlarını okşaya okşaya çekti yüzünden. “Gülüm, çiçeğim, can parem... Vallahi öleceğim şimdi, anlat bak ne olursun. Biri bir şey mi dedi?”

Başını iki yana salladı Hasret. Biri bir şey dememişti, yapmıştı. Burnunu çekti, gözünden akan birkaç damla yaşı sildi, en başına gitti meselenin. Anlattıktan sonra ne olup biteceğini hiç bilmiyordu ama belki omuzlarındaki yük kalkardı. “Anlatacağım,” dedi yine çenesi titreye titreye. “Ama kızma, tamam mı?”

“Tamam, kızmayacağım.”

Oldukça fazla kızacaktı, bunu bile bile başladı anlatmaya Hasret... “Sen bana dedin ya ta önceleri...” Burnunu çekti biraz, aşağıdan aşağıdan baktı Hamza’ya. “*Mustafa diye biri var, diye...*”

Hamza’nın çatık kaşları düzeldi, gözlerindeki o acılı ifade anbean değişti, çenesi titredi yine Hasret’in. Pek tanımazdı öfkeli Hamza’yı, tanımayı da istemiyordu. “Sonuna kadar dinle ama ne olursun...”

“Ne Mustafa’sı, Hasret?”

“Az dur Hamza, anlatacağım.” Yüzü kemik gibi sertleşen adamın yanaklarına yerleştirdi ellerini, hızlı olmalıydı. “Sen dedikten sonra, şey günü... Ayağımı kestiğim gün var ya, sen sarmıştın. O gün geldi dere kenarına. Dedi ki *seni gördüm, beğendim*. Çok gün geçti, hatırımda değil ama böyle dedi. Ben de *olmaz, git yoluna*, dedim.”

Hamza’nın öfkeli bakışlarını görünce çenesi titredi Hasret’in, bozulacaktı işte ilk günden araları. O zamanlar nasıl olup da bunu anlatmamıştı, hatırlamıyordu. “Ben çok tersleyince tehdit etti biraz. Başta *evime yöreme yanaşma* dedim. Elimde nacak vardı, *sana bir şey olursa kimse gelip de benden hesap soramaz*, dedim.”

“Hasret.”

Susturdu yine Hasret, Hamza’nın yüzüne bakmaya bile çekindiğinden boynuna doğru bakıyordu. “Az dur da bitireyim, kızacaksan sonra kız. Ben öyle deyince dedi ki *sana burada bir şey yapsam kimse de benden hesap soramaz*. Başımdan aşağı kaynar sular dökülür gibi oldu, korktum. Ama bağırıp çağırdım, yolladım. Sinirliydim ya o gün, on dandı. Anlatacaktım sana.”

Duyduklarıyla gözlerini kapatıp algılamak ister gibi başını yana eğdi Hamza. “Ne dedi sana, ne dedi?”

“Hamza... Bitmedi daha.”

Bir ağrı girdi Hamza’nın başına, bir bir geçirdi o anları aklından, Hasret’in *neredeydin sen* serzenişleri yankılandı kulağında. *Geldim ya* demişti kendince ama Hasret *gelmedin* diye cevap vermişti. Buna mı *gelmedin* demişti? Korkmuş, kendisini aramıştı. O Mustafa şerefsizi hangi cesaretle böyle bir itliğe bulaşmıştı?

Şimdi ona kendi elleriyle mezarını kazdırmaz mıydı Hamza? Şimdi onu kanında boğmaz mıydı?

Ya Hasret? O niye anlatmamıştı?

“Niye o zaman anlatmadın bana bunu?”

Yutkundu Hasret, soğuktu işte adamın sesi. Bakışları, elleri, sözleri yabancı gibiydi. “Başta sen öyle teselli edince... Hemen gitme diye demedim. Sonra da...” Çenesi titremesin diye dudaklarını bastırdı birbirine çocuk gibi. “Öpmüştük birbirimizi, sen *anamgil gelecek* deyince de... Heyecanlanmışım, unutmuşum hep.”

Sığ bir nefes aldı Hamza. Bağırıp çağırısı, ortalığı yakıp yıkası vardı. Bir yandan da Hasret’in bu hâlini görünce kızamayıp bağırına basası geliyordu. Yutmaya çabaladı sinirini, Mustafa’ya kusmak üzere attı hepsini midesine, gözyaşlarını sildi Hasret’in ama sesi yine de sertti. “Unutulacak şey mi, Hasret?”

“Değil ama... Onca şey geçti başımdan...” Burnunu sildi Hasret. “Hem daha beteri var,” dedi korka korka.

Hamza’nın gözlerinin kararışına şahit oldu, işin sonu hiç iyi bitmeyecekti ama Hamza akıllı adamdı, buna bir çare bulmalıydı. Tek seferde anlattı Hasret, yarasının kabuğunu kaldırır gibi hızlıca. “Yemekten sonra yukarı çıktıydım helaya, kapıdan çıktığım gibi karşıma çıktı, aklını yitirmiş gibiydi. Yemin olsun ki tek bir kez bakmadım ona ama *bana baktın, beni sevdin*, deyip durdu.”

Hamza’nın sıkıdığı yumruğunun üzerine parmaklarını sardı. “Kovdum, tehdit ettim. *Hamza’yı vuracağım*, dedi.” Yutkundu, dili varmasa da dedi diyeceğini. “*Bana gelin olacaksın*, dedi. Sonra...”

“Sonra?”

Çenesi titredi yine Hasret’in, Hamza’nın sıkıca tutuşuyla yüz yüze geldiler. “Sonra ne yaptı o it!”

“Yaklaşmaya çalıştı.” Elleri kendinden habersizce boynuna çıktı, kaşdı boydan boya. “Elime sabunluk aldım o görmeden, onu kafasına vurdum. Zümrüt yenge geldi, o da vurdu. Dövdük orada, sonra kaçıp yanına geldim.”

Yutkundu Hamza, Hasret’in boynunu kaşıyan elini tutup aldı avuç içine. “Hasret...”

Bu kez kendini tutamadan ağladı Hasret. “Bir şey yapmadı valla-hi. Ama ya vuramasaydım, ya Zümrüt gelmeyeydi diye hep aklıma

geliyor. Çok korktum, kimse de gelmedi bakmaya o kadar uzun durulur mu yukarıda diye.”

“Neredeydi o piç!”

Nasıl girmişti eve? Hoş, düğün eviydi, çıkardı yukarıya ama hiç mi gören olmamıştı? Ya Hasret’in bu korkulu hâli...

“Geberteceğim!” diye ayaklandı Hamza. “Anasından emdiği sütü burnundan getireceğim o puştun!”

Hasret’in de korktuğu buydu. Öldürebilirdi Mustafa’yı, ona bir şey demiyordu ama azıcık düşünseydi ya.

“Hamza,” diyerek hızlıca kalkıp kapıya giden kocasını tuttu koldundan, onun öfkeyle kendisine dönmesiyle yanaklarına sardı ellerini. “Bu akşam gitme, ne olursun yarına kadar sakinleş, korkuyorum ben.”

Gözlerini kapatıp açtı Hamza, Hasret’in bileklerini tutup çekti ellerini yüzünden. “Bu gece Hasret, sabahı yok bu işin.” Eğildi burunları değene kadar. “Neler yapmış lan o it! Ha? Geçmiş karşına, ırzına geçeceğim, demiş pezevenk! Ben onu yaşatır mıyım, Hasret!”

Hamza’dan ellerini kurtardı yavaşça Hasret, göğsüne koydu bu kez. “Yaşatma, Hamza ama az düşün sonrası ne olur diye. Öfkeyle kalkma, gözünü seveyim.”

Başını pencereden yana çevirip derin bir soluk aldı Hamza, ardından tekrar döndü Hasret’e. “Önceden niye demedin peki Hasret? Nasıl unutacaksın lan böyle lafları?”

“Bir günüm diğerini mi tuttu ya? Bir gün oturup da ne yaptım, ne ettim diye düşünmeye fırsatım mı oldu?” Sonra vurdu Hamza’nın göğsüne. “Lan da senin babandır, kime diyorsun sen o lafı öyle?”

Dişlerini sıkı sıkı, ağzından çıkacak lafları yuta yuta baktı Hamza. Ama Hasret anlıyordu diyeceklerini, anladığı gibi de suçlanıyordu kendi kendine.

Zamanında deseydin bu akşam böyle olmayacaktı, diyordu içindeki ses.

Sonra başka bir ses, *zamanında deseydin evli bile olmayacaktınız belki,* diyordu. O zaman Mustafa’yı gömecekti belki Hamza.

Durdu Hamza, ağzının içinde küfürler etti, yumruğunu duvara vuracak oldu, Hasret korkup omuzlarını kendine çekince kaldırdığı elini indirdi, bir de korkuttuğuna sövdü. En son sabrını kaybedip çıkacak oldu odadan, Hasret yine tuttu kolundan.

“Beni koskoca evde yalnız mı bırakacaksın, Hamza? Yemin olsun ki sabahına bulamazsın!”

Durdu Hamza, sahiden durdu bu kez. Ağır ağır döndü Hasret’e. “Ne yapacaksın? O şerefsizi geberteceğim diye beni bırakıp gidecek misin?”

“Gecenin bir vakti ben burada korkudan titrerken öfkene kapılıp gittin diye bırakıp gideceğim. Sen yaşamadın onları, ben yaşadım! Hamza sarıp sarmalar dedim, seni aradım ama yaptığına bak!”

“Zamanında anlatsaydın, *bu olay mühim olay, nasıl anlatmadan dururum* diye düşünseydin gitmezdim.” Elini uzattı pencereye doğru. “İt gibi geziyor belki şimdi sokakta. Sana onca lafı etmiş, yanaşmaya cüret etmiş, it gibi geziyor belki şimdi dışarıda Hasret!”

“Bana bağırma.”

Hasret’in kısık sesli uyarısıyla sesini kesip kendini toparladı Hamza, genç kızın yine ağlamaklı olan yüzüne baktı. Dolu gözleri taşıyacak olunca ardını dönüp sessiz sessiz ağlayarak kıyafetlerinin olduğu dolaba doğru yanaştı Hasret.

O kadar bağırdığını anlayamamıştı ama öfkeliydi.

Koruyamadığına, fark edemediğine, o gün o kadar sorgulamadığına ve Hasret’in böyle mühim bir şeyi anlatmadığına...

Hamza’ya fark ettirmemeye çalışarak gözlerini sildi, burnunu çekti Hasret. “Uyuyacağım ben,” deyip bir gecelik aldı dolaptan, Hamza’ya hiç değmiyordu gözleri. “Sen de nereye gidersen git.”

“Gidecek misin bir yere?” diye yaklaştı iki adım Hamza ama Hasret uzaklaştı bu kez.

“Nereye gideyim?” dedi alayla. “Anamın evine mi?”

Biraz sessizlik oldu aralarında, derin bir soluk aldı Hamza, duğının içini ısırdı öfke ve gerginlikle. Hasret’in, elbisesinin düğmelerini elleri titreye titreye açmaya çalıştığını görünce yutkundu,

dayanamayıp yaklaştı. Titreyen ellerini tuttu genç kızın, o ara fark etti merhem sürülmüş yaralarını. Saklamaya çalışmıştı Hasret ama böyle her şey ayan beyan anlatılınca pek de çare olmuyordu gizlemek.

Hamza'ya bakmak istemiyordu, hem kırgın hem de üzgündü. Onun yüzündeki öfkeyi görüp de daha kötü olmak istemiyordu, uyu-yup unutacaktı her şeyi. Silecekti kendince.

Ama yine de baktı yüzüne, Hamza'nın kızarmış gözleriyle baktığını, elinin üzerindeki yaraları başparmağıyla okşamasını izledi. İki gözyaşı daha döktü dayanamadan, çenesi de sürekli titriyordu.

"Epey dövdüm," dedi sonra, zafer kazanmış bir tım eklemeye çalıştı sesine ama içine sorsan en çok o yenilmişti, yine titredi çenesi. "Sana bir şey bırakmadım."

Yutkunuşunu duydu Hamza'nın, içinde zapt etmeye çalıştığı o öfkeyi görüyordu. Görüyordu ama bir yandan da engellemek istiyordu. Mustafa ölsün istiyordu ama bu Hamza'nın elinden olmasın istiyordu.

"Düğmelerimi çözemedim," dedi kendini toparlamaya çalışarak, elleri Hamza'nın ellerinde olduğundan akan burnunu omzuna doğru sildi, zaten bir daha giymeyecekti bu elbiseyi. Yakacaktı.

"Ben çözerim," dedi Hamza, çözdü de hepsini yavaş yavaş. Elbiseyi sıyırıp bıraktı yere, sonra geceliğini giydirdi Hasret'e. Sürekli ovuşturduğu boynuna yaklaştı genç kız fark etmeden, böyle olunca irkilse de hızlı toparlamıştı Hasret. Ama o anlık korkusunu görmüştü Hamza, daha da unutmazdı. Usul usul öptü genç kızı boynundan ve taze, sevdiği bir dokunuş ekledi. Sonra yatırdı yatağına, üzerini örttü. Bu anın güveniyle boynuna kadar çekilmiş battaniyesinin altında gözlerini kapattı Hasret. Birkaç saniye sonra odanın kapısı açıldı, Hamza çıktı odadan.

Duyduğu sesle hızla kalktı Hasret, kapıya baktı sahiden de gitti mi diye. "Nasıl gitti ya hemen? Ağlıyorum ben burada!"

Sahiden gitmişti Hamza, sövüp saydı, ayaklarıyla tepeleye tepeleye ittirdi battaniyeyi. Yerdeki elbiseyi gözüne kestirmişti. "Mustafa'ya kız, Hamza'ya kız! Nedir benim bu erkek milletinden çektiğim be!"

diye söylendi bağıra çağıra. “Köklerine kibrit suyu!” Sobanın kapağını açıp elinde büzüştürdüğü elbiseyi içine tıktı. Bir kibrit bir çıra derken öylece aleve verdi elbiseyi. Güzeldi esasında, ilk gördüğünde gözleri parıldayarak bakmıştı, şimdi o parıltının nedeniyse yüzüne vuran alevin yansımasıydı. Onca öfkesiyle bir de ağlaya ağlaya izledi.

“Anam beni kahır çekeyim diye doğurmuş!” dedi, kapının kenarından Hamza’nın kendisini izlediğinden haberi yoktu. Yandı elbise, sönene kadar izledi Hasret. Düşmüş omuzlarıyla Hamza’nın nerede olduğunu merak etse de pencereye hiç yaklaşmadan kalktı. Geceliğinin kolları da uzun geliyordu, ayaklarını sürüye sürüye yerine geri yattı, yatmadan önce Hamza’nın yastığını da yere attı.

“Gidersin sen öyle...” dedi homurdanarak. “Git bakalım, git.”

Beş dakika olmamıştı yatağına geçeli, yine ağlıyordu. Odasının kapısı açıldı hafif bir sesle. Hasret’in ıslak gözleri korkuyla büyüdü, donup kaldı nefesi. Sırtı kapıya dönüktü, gözleri o tarafa atacak bir şeyler aradı. Tam kapıya döneceği sırada konuştu Hamza sessizce, belki korktuğunu anlamıştı. “Üstümü değiştireyim de geleyim.”

Rahat bir soluk vererek gözlerini kapattı Hasret, sevinmişti. Ama bunca korktuğunu fark edince bir kötü olmuştu yine içi.

Hem ağlayıp hem gülerken, Hamza’nın kendisini bırakmadığına sevinerek, parmaklarıyla yastığı eşeleyerek bekledi Hamza’yı.

“Yastığın düşmüş, onu da al.”

18. Bölüm

B oğulmak üzereyken derin sulardan çıkmış gibi hızlı ve telaşlı soluklarla uyandı Hasret. Aniden açtığı kızarık ve şiş gözlerini tül-lerin arasından sızan güneşin sarı ışıkları yaktı. Biraz kısıtı gözlerini, sonra dayanamayarak tamamen kapattı. Baş ağrıyordu, odanın içi çok sıcak değildi ama üzerindeki yorganla arkasından sıkıca sarılan kocası tüm ısınma ihtiyacını karşılıyordu. Yutkundu Hasret, dün akşamın hatıraları bir bir düştü aklına.

Hamza'nın bağıırışı, Mustafa'nın yaptıkları, Zümrüt'ün beklen-medik yardımını, korkusu, telaşı...

Kızmıştı Hamza'ya, bir an sahiden de öfkesine mâni olamayıp gideceğini, bu koca evde kendisini yalnız bırakacağını düşünmüştü. Hamza giderse ne yapacağını telaşına düşmüştü. Mustafa'yı öldürür-se ne olacağını, bu işleri pek bilmeyen aklıyla düşünmeye çabalamıştı.

Ama geri dönmüştü Hamza. Kıyamazdı zaten Hasret'e.

Genç kız ona bakmamasına rağmen yüreğini hafifletecek birkaç söz söylemişti. Yere düşen yastığı alıp yerine koymuştu. Onun bu tav-rıyla istemese de kendi yastığına gülüşünü gömerek beklemiş, yine de ona yüzünü dönmemişti Hasret.

Suçun kendisinde olduğunu biliyordu, yine de Hamza'nın sesi-nin yükselmesine alışkın değildi. Alışmak da istemiyordu. Zaten bu erkeklerin saçına ak düşünce akılları ancak yerine geliyordu. Hasret otuz yaşındaki adamı koca diye almıştı ama yine de pek sağlam oldu-ğu söylenemezdi.

Sadece sarılmıştı Hamza dün gece.

Yatağa yavaşça girmiş, geniş göğsünü sırtına yaslamış, kollarını da beline sarmıştı sımsıkı. Öyle arkasından sarılırdı önceden de ama dün geceki bir başkaydı, ayırt edebilmişti onu Hasret. Bir aşkın samimiyetinden ziyade destek vardı sarılışında. Sanki *yasla sırtını, ben buradayım*, demişti sessizce.

Gönül isterdi ki en başında bağırıp çağırmak yerine sarılsın. Ama onca telaşından, korkusundan sonra öyle iyi gelmişti ki bir de buna ağlamıştı Hasret.

Korkmuştu Hamza gidecek diye, Mustafa yalan dolan şeyler söyleyip aralarını bozacak diye ya da Hamza, Mustafa'yı öldürüp hapse girecek diye. Hele o gidip geldiği sırada Hasret'in yaşadığı korkuyu, telaşı yine bir kendi bilirdi.

Hamza sadece Mustafa'yı düşünmüştü o an, alacağı intikamın derdindeydi. Oysa Hasret ayrılık ihtimallerini zikredip duruyordu kendince. Üstelik önce kendi hâlini görsün, gözyaşlarını silsin istemişti. Burnunu çekti yine, gözleri gün ışığına alıştığından tülün odayı gölgeleyen desenlerini izliyordu. Hamza da bir uyansın, dün akşam sürekli *lan* demesinin hesabını soracaktı. Bu adam bazen kiminle konuştuğunu unutuyordu.

Kendini doldurup durdu Hasret, Hamza'nın eline tırnaklarını geçirdi sertçe. Ama ne ses çıktı adamdan ne de soluk. Soluğu çıkıyordu tabii ama düzeni hiç şaşmaz mıydı? Boynuna kadar örtülü yorganı biraz açıp ne durumda olduklarına baktı Hasret. Pencereye dönük yatmıştı kendisi; Hamza da arkasından sarılmış, hatta utanmadan dibine kadar girmişti. Milim mesafe yoktu aralarında. "Dün akşam *lan* demesini biliyordun ama!"

Bir de sarmıştı kollarını sıkı sıkı, sanki Hasret gün doğmadan kaçacaktı da engel olmak istemişti.

Düşündüğüyle duraksadı Hasret; belki de sahiden böyle düşünmüş, bu niyetle böyle tutuyordu Hamza. Bir yumru oturacak oldu boğazına yine, Hamza'nın dün akşamki sesi sert, tonu tereddütlü *gidecek misin* sorusunu hatırladı.

Yoktu gidecek yeri. Ama bu gitmesine engel değildi, ikisi de biliyordu.

Sadece daha zordu artık. Bir bağ, bir bağlılık vardı. Aile, yuva, birlik, beraberlik derken çok hızlı alışmıştı Hasret. Alışmaktan ziyade zaten uzun zaman bunu beklemişti. Her çarşıya indiğinde evlilik yaşı biraz daha geçmiş oluyordu, on sekizinden sonrasını saymaya devam etse de söylemeyi bırakmıştı.

Yirmisine girdiğinde dahi on sekizindeydi çünkü evlenmeye içten içe niyeti olsa da ne karşısına çıkan biri olmuştu ne de karşısına çıkana gelin verecek annesi.

Başkalarının anası *kızım yuvasını kursun*, derdi; çakır gelin ise kızı olduğunu dahi unutturdu. Hâl böyle olunca da Hamza'ya bile yalan demişti başta, yaşını öğrenince belki sevse de büyük diye caymasından endişelenmişti.

Buradakilerin gelin olduğu yaşta başlamıştı işte aile hayalleri kurmaya, bir süre sonra da çarşıda kendisine bakan oğlanların hesabı yine kendisine kesilince anlamıştı anasının bu işte gözü olmadığını. Hayal olmuştu kadınlık, annelik, sevmek, sevmek. Kapatmıştı kendini. Sonra nasıl olduysa çıkıp gelmişti Hamza. Önce gönlünü çalmıştı; sonra tutup kendisini almıştı oradan. Önlerine ne kadar engel çıksa da evlenmiş, onca yılın hayaliyle birlikte gelin olmuştu Hasret. Aile kurmuştu.

Şimdi belki içindeki o hevesler dışarıdan bakılınca görgüsüzlük gibi görünürdü, oysa yıllardır kendisi olmanın hayalini kuruyordu Hasret.

Babasından sonra oğlan çocuğu gibi yetişmiş, her türlü işe koşturmuştu. Şimdi ise o zamanlar göremediği, öğrenemediği kadınlığı yapmaya çalışıyordu. Belki biraz abartarak, belki biraz eksik. Elinden geldiğince.

Ama illa bir çiçeğin acı suyu, gülün dikenini olacaktı. Dün gece de sivrili batmış, söz olup acıtmıştı. Kızıyordu Hamza'ya ama kendisi de çok doğru düzgün olmadığından pek bir şey diyemiyordu.

Kararsızdı, bir yanı *uzak dur, sana bağırıp çağırdı*, diyordu; diğeri yanı *o kadarı da hakkı, öfkeleni*, diyerek alttan alıyordu. Şimdiye kadar hep tek taraflı kavga etmişti Hamza'yla, o kavgalar da sudan sebeplerdendi. Hasret naz yapar, Hamza iki güzel söz söyleyip güzel bakışlarla sonlandırırdu münakaşalarını.

“Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadı kulağına Hamza, bir anda sesi gelince ürktüğünden sıçramıştı Hasret. Adamın ılık nefesi ve dudakları dün akşamdan beri boynundaydı. O kötü hatıranın izlerini silmeye çabaladığını, unutturmak istediğini anlayabiliyordu Hasret. Başarıyordu da.

“Dün geceyi düşünüyorum. Kırgınım sana.”

Birkaç nefeslik sustu Hamza, sonra yine boynunu öptü, karnına sarılı olan eli olduğu yeri okşadı başparmağıyla. “Ben de kırgınım, Hasret.”

“Bana mı?”

“Sana.”

“Kızgınsın da, belli,” dedi. O kadar bağırılır mıydı insana? Hele de iki günlük dahi olmayan karısına. Çakır gelinin çok bağırtısını çekmişti Hasret, kendine yükselen sese alışık olmadığından değildi bu tavrı. Annesi karşısına geçip sabahtan akşama kadar sövse bu kadar sıkılmazdı canını, Hamza’dan gelecek öfkeye hiçbir zaman hazır olmayacaktı.

“Kızgınım.”

Hamza’nın *kızgınım* derken dahi yumuşak yumuşak konuşmasıyla gözleri doldu Hasret’in, dün akşam da böyle deseydi şimdi mutlu mesut uyanıklardı işte. Omzunu kaldırıp indirdi, daha konuşmaya başlayamadan geceliğinin omzundan sıyrıldığını hissetti, Hamza’nın dudakları kuş gibi kondu omzuna. Haklıydı Hamza ama bu haklılık Hasret’i üzüyordu. “Git de dağa taş kız, ben katlanamam öyle şeye.”

“Katlanmazsın.” Omzundan boynuna kadar öpe öpe yaklaştı Hamza. Öyle yavaş ve ağırdı ki Hasret yorganın altındaki ayaklarını birbirine sürtüp bir şekilde kurtulmaya çalıştı içindeki heyecanlı hissten. “Bir daha yükseltmem sesimi o kadar. Her şeyin üstüne bir de *gideceğim* dedin, Hasret.”

Yastığına başını biraz daha bastırdı Hasret, omuz silkti. “Sanki sahiden gideceğimden mi? Sen gitme diye öyle dedim.”

Yutkundu Hasret, dudağını ısırdı düşünceyle. Mustafa denen şerefsiz şimdi nerelerde ne yapıyordu, bilmiyordu. Hamza’yı göndermemişti peşinden, belki de kaçıp gitmişti. Dün akşam bir ara dışarı

çıkıp gelmişti Hamza, o sırada ne yaptığını bilmiyordu. Kendisi ne kadar düşünceliyse Hamza on fazlasıydı, sesi soluğu çıkmıyordu.

“Dön bana.”

Çiçeğim, gülüm demek yoktu; hakkı değildi ama sarıla sarıla teselli edilmek istiyordu. Yavaşça döndü Hasret, Hamza’nın yakası bağı açık pijamasından görünen göğsüyle göz göze geldi, boynuna baktı, omuzlarına baktı. Onun hafif sarılışına karşılık sadece ellerini aralarında tutup ona değmeden durmaya çalışıyordu.

“Anlat bana kızdıklarını.”

Omuz silkti bu kez, Hasret. “Neye kızdığımı anlamayacaksan ne diye kocamsın, Hamza?”

“Bakışından, duruşundan anlıyorum ama aklını da okuyamam ya. Sen benim neye kızdığımı anladın mı?”

Başını salladı Hasret. “Anladım tabii, sana söylemediğime kızdın.”

“O açık seçik zaten. Sen de bağırmama kızdın.”

Düşündü biraz Hasret. “Başka da kızılacak bir şeyim yok, boşuna bağırdın bana.”

“Bağıрма meselesi baştan haksız zaten. Ama kızdığım başka yerler de var, onları anlayamadın Hasret. Üstünden zaman geçmiş, yine de anlatmadın. Benim de aklıma geliyor bu kız bana güvenmiyor mu diye.” Hasret’in yanağını okşadı usulca. “Belki sana inanmam sandın, belki benden emin olamadın, belki söylemeye değer görmedin beni. Ne bileyim, bin tane şey geliyor insanın aklına.”

“Söyleyecektim, Hamza. Vallahi diyecektim, neyi saklamışım da bunu saklayayım?” Gözlerini dikti Hamza’nın yüzüne, azıcık utansa da o günü geçirdi aklından, süzgecinde kalanları döktü yine ortaya. “O gittikten sonra sinirden nereye bastığımı görememişim, ayağımı kestim.”

“Ağlıyordun.”

“İkisine birden ağlıyordum. Sen geldin sonra, diyecektim hemen bul da bir güzel döv diye ama...” Gözleri Hamza’nın boynunda dolaştı, çenesinde, sesinin tonu sessizleşti. “Böyle eğilip yarama baktın; belki hayatımda görmediğim bembeyaz, ipek bir mendili yarama sardın. Oturayım diye ceketini serdin. Bir güzel oldu içim; *ne güzel*,

boş laflar ediyor dedim. Az daha yanımda dur diye hemen demedim. Keşke deseymişim.”

Burnunu çekti sonra, Hamza’ya dokunmadan duran elleri adamın savruk yakasını buldu yine, sanki çekiliyordu. “Sonra işte her şey ateş gibi hızlı oldu. Nişanlandım ben önceden dedin, kızdım. Sonra seni de kızdırdım. Öptün üstelik beni, kendimi bile unuttum, o oğlancık nasıl aklımda kalsın? Anamgil görmeye gelecek seni dedin, dedikten sonra sana kaçtım. Ondan sonra görmedim onu, görmeyince de hatırıma gelmedi.”

“Gitmiş, şehirdeymiş bir süredir.”

“Cehennemin dibine gitsin!” Yine burnunu çekti. “Ama ben sana küsüm.”

Azıcık tebessüm etti Hamza. Hasret’in aksine pek de diyemiyordu düşündüklerini. Anlatamıyordu. Öfkesi Mustafa’yaydı. Onun düğünde görüp de orada burada lafını ettiği, “o kız” diye anlatıp durduğunun Hasret olduğunu o zamanlar aklının bir köşesi düşünmüştü. Düşünmüştü ama dediklerini konduramamıştı. *Sürekli bana baktı, göz süzdü, güldü*, demişti. Oysa Hasret o akşam kendisine bile gülmemişti.

Sorsan Hamza’ya, Hasret’in o akşam gözünün değdiği bir avuç toprağı dahi tanırdı.

Bakmamıştı Mustafa’ya, biliyordu. Oğlan şöyle böyle diye anlatınca da Hasret değildir diye düşünmüştü. Ama hem o itin dedikleri hem Hasret’in korkulu korkulu anlattıkları bir olunca pek de aklının başında olmadığı ya da işine geldiği gibi anlattığı belli oluyordu.

Yine de lamı cimi ilgilendirmezdi Hamza’yı. Hasret’e el uzatmış mıydı, uzatmıştı. Canını yakmış mıydı, yakmıştı. Gerisi mühim değildi. Bazısının canı toprağı çekerdi.

Mustafa düpedüz sevdalıydı demek ki toprağı. Seveni kavuşturmak da sevaptı.

Dün gecedен beri bir dirhem uyku girmemişti gözüne. Hasret’e sarılmış, onun uyku arasında sıçramalarını, ara ara aldığı içli nefesleri, ağlar gibi çıkan sesini dinleyip yatıştırmıştı. Her seferinde bir yemin

daha ediyordu Mustafa'ya dünyayı dar edeceğine, onu bin pişman edeceğine. Bu cesareti nereden, nasıl bulduğunu düşünüp duruyordu.

Dün akşam Hasret'in yanından ayrılıp aşağı inmişti, Cemşit ve Edip'e düğünden çıkarken gelsinler diye işaret ettiğinden ikisi de kapıya dikilip beklemişlerdi. Yüzleri sorularla dolu olsa da, dediğine şaşsalar da itiraz etmemişlerdi.

Mustafa'yı bulmalarını, bir yere kapatıp kimseye de tek laf etmemelerini söylemişti Hamza. Haşim Ağa'nın evinde olabilirdi, ilk oraya bakmalılardı. Hiç olmadı, gidip Muhterem'in kapısına dayanmalı ve oğlunun yerini öğrenmelilerdi. Yer yarılrsa bulup getireceklerdi Mustafa'yı. O arada Hasret ne kadar bilenmiş olsa da Mustafa iti dışarıda gezerken Hasret'in korkudan titremesi haksızlıktı. Hakkı olanı da yerine getirmişti Hamza. Saat sekize, dokuza doğru haber getirirlerdi Mustafa için.

"Sen orada nasıl anladın benim korktuğumu? Hemen gelip sordun ya düğünde..." diye sordu Hasret. Konuştukça açılmış, küskünlüğü azalmıştı.

Ama yine de hatasını biliyordu Hamza, ne kadar sertse o kadar kırılmaya müsaitti insan. Hasret ise bunun bilmem kaç katıydı; eğilmem, bükülmem derken böyle bir darbe alınca kırılıveriyor ve kırılmışını da sarmaya yer arıyordu. O yer de Hamza'ydı.

Öfkesi galip gelmişti dün gece. Hasret'i böyle görmek yüzüne yediği bir kova sudan daha etkiliydi çünkü. Onca yaşına gelmiş, onca kavgaya karışmış, binbir derenin suyundan içmişti Hamza ama sevdiğiyle nasıl tartışacağını, kavganın ne derecesinin makbul olacağını pek bilmezdi.

İncecik bir gül dalıydı Hasret; her seferinde aman incinmesin der, okşardı Hamza. Dikenini de vardı Hasret'in, epey de sivriydi hatta. Şimdiye kadar batmıştı ama kanatmamıştı Hamza'yı. Hoş, kanatsa ona da razıydı.

Hasret'e batacak diken kendinden olsa söküp atardı. Dün akşam o bağırışının pişmanlığını da yaşıyordu. Nasıl af dilersem deyip duruyordu içinden. O sesi yükselmese kendisi haklıydı ama işin içine Hasret girince haklı kim, haksız kim, karışıyordu.

“Nasıl mı anladım korktuğunu?” diye uzaklaştığı soruya geri döndü, Hasret’in dün akşamki hâli geldi gözünün önüne. “Ellerini önünde birleştirmişsin suçlu gibi,” dedi önce. “Gözlerin de cam gibi parlıyor, eteğini sıkıyorsun üstelik. Karım olmasan, seni tanımasam beş yaşında çocuk diyeceğim sana orada. Ama Hasret’sin.”

“Ne olmuş Hasret’sem, ben korkamaz mıymışım?”

Gülümsedi Hamza, korktuğuna ayrı Hasret’liğine ayrı öfkeleniyordu Hasret. Ama anlat bunu uzun uzun dese en sonunda *Hasret’im ben, korkmam*, derdi vurgulayarak. Üstelemedi.

“İstediyini yaparsın. Ama benim Hasret’imi bunca kırmışlar, bırak da fark edeyim.” Genç kızın çenesine işaret parmağını değdirdi, bakışları dalıp gitti birbirlerine. “Sesinin tonundan, bakışından, gülüşünden tanırım ben seni. Adım atışını bilirim. Fistanındaki o söküşü görmeme gerek yok; neyi sakladığını, neyi saklayacağını anlarım.” Okşadı Hasret’in dolu gözlerinin akmasını engelleyen o uzun kirpiklerini. “O zamanki Hamza bilememiş, o ağlamanın üzerine düşümemiş. Dün akşam senden çok ona kızdım, kendime bağırdım asıl.”

“Ama bana geldi.”

“Daha olmaz, Hasret. Kırmam bir daha gönlünü.”

Çenesi titredi Hasret’in, kollarını Hamza’nın boynuna doladı hızla, ağladı da ağladı. Sesli ağlamak pek huyu değildi, eskiden sesli ağlasa da umursanmadığından yastığına sessiz sessiz ağlamaya alışmıştı. Şimdilerde değişmişti Hasret.

Artık sesini duyan, umursayan biri vardı.

Koynunda sarıp sarmaladı Hamza genç kızı, kendine doğru çekti; saçlarını, sırtını okşadı yatışana kadar. Alnından öptü, ıslanan yüzünü kuruladı, Hasret’in içli ağlamalarına dayanamadan etrafı kızaran gözlerini kaçırdı. Genç kızın kısa saçlarının yüzüne gelen kısmını becerebildiği kadarıyla tepesinde bağladı.

“Acıdı mı saçın?”

Parmağıyla kulağının üzerindeki saçları işaret etti Hasret, ağladığı için sesi çatallı çıkıyordu. “Şuralar çekildi.”

Gösterdiği yere baktı Hamza, sonra saçını çözüp daha düzgün, gevşekçe bağladı. Bu kez de fazla gevşek olduğundan hızlı çözüldü. “Bunu da iki kere dolayınca tutmuyor, üçüncü sıkıyor.”

“Ensemdeki saçlarımı da al, o zaman tutar.”

Beş dakika kadar göğsünde yüzüstü yatan Hasret’in tüm saçlarını toplamaya uğraştı Hamza, Hasret de yeni ağlamış hâline rağmen onun bu inatçı uğraşına gülmeye başladı bir yerden sonra. “Ensendeki saçların çok kısa, gelmiyor onlar.”

“Geldiği kadarı da yeter.” Burnunu çekti Hasret, dudağının içini ısırdı. “Uzatacağım bundan sonra saçımı.”

“Uzat... Sen görmezsin şimdi ama rengi çok güzel oluyor güneş vurunca. Kına yakınca nasıl olur?”

“Biraz kırmızılı gibi olur, güneşte daha da farklı.”

Sonunda tepesinde, tokayı iki kere dolayarak bağladığı saçlara baktı Hamza zaferle. Bir o yana bir bu yana dağılmış olsalar da Hasret’e epey yakışmıştı. Zaten Hasret’e yakıştırmadığı pek de bir şey yoktu.

“Aslında... Az daha böyle dursa iyiymiş.” Tepesinden yine yüzüne doğru inen uzun bir tutamı parmağına doladı Hamza. “Ben güneşte tam görmemiş miyim saçlarımı, bir güzel geldi gözüme.”

“Yaa...” Doğruldu biraz Hasret, diğerlerine göre uzun olan bir tutamı gözünün önüne getirmeye çalıştı. “Ay, ben göremiyorum, ayna var mı? Çözmeyeyim şimdi.”

Etrafına bakındı, dolabın önündeki büyük aynaya ulaşmak isteyerek Hamza’nın üzerinden kalkmaya çalıştıysa da sarılıp geri yatırmıştı Hamza göğsüne. “Onca yıllık saçların Hasret, kalkınca da görürsün, az sarıl bakayım bana.”

Oflaya puflaya, hiç istemez gibi sarıldı Hasret kocasına. “Gönlümü azıcık aldın ama yine de küsüm sana, haberin olsun.”

“Küs. Sarılmak, öpmek var ama.” Cevabını beklemeden yeniden söze girdi Hamza: “Var, var. Sarılmadan küslük mü olurmuş? Öp bakalım şuradan.”

Öptü Hasret, önceki akşamın izleri gitmemiş olsa da gönülleri almanın verdiği hem sıcaklık hem soğukluk yüreklerinde apayrı izler bırakmıştı. Her tartışmadan bir şey öğrenilirdi, Hamza bundan

sonra kessen sesini yükseltmez, Hasret'se sesi kesilse dahi bir şeyleri saklamazdı.

Öyle öyle indiler aşağıya, Hasret girdi mutfağa, önceki günün aksine doğru düzgünce bir peynir kızarttı, yumurta haşladı; zeytin, reçel derken güzelce bir sofrayı kurdu. Hamza da biraz gün görelim diyerek masa ve sandalye çıkardı dışarı, örtüsünü serdi.

Nazlılara niyazlılara getirdi yiyecekleri Hasret, masanın başına her geldiğinde Hamza'nın eli bacağına okşasa da sesini çıkarmadan oyalarak yapıyordu işini.

“Yardım edeyim mi ben de?”

“Yok,” dedi önce Hasret, sonra caydı hemen. “Ha gel, gel, bardakları yukarı koymuşlardı, onları alamadım bir türlü.” Arkasını dönüp salına salına yürüdü mutfağa doğru, sandalyenin yere sürtünme sesini duyunca gülümsedi dudağının kıyısıyla. Tezgâha yaslanıp boyuna sahiden de yüksek kalan dolabı açtı, bardakları işaret etti. “Oradaki bardaklar daha güzelmiş, onlardan içelim çayı.”

Bir dolaba bir de bardağı alsın diye bekleyip bir türlü önünden çekilmeyen Hasret'e baktı Hamza, ağzının içinden tövbe çekip yüzü pek gülme de içi pek tabii gülüyordu. Tek kelime etmeden kendini yasladı Hasret'e, bir de beline sarılıp sıkıştırdı tezgâhla arasına. “Ay...” diyerek sızlandı Hasret ama dudağını ısırmadan da edemedi. Teker teker bir takım bardak indirdi Hamza. “İki tane yeterdi...”

“Sevdiysen kullan diye.” Fısıldadı adam, kendini biraz daha bastırdı Hasret'in yumuşak kalçasına, dişlerini sıktı. “Başka istediğin bir şey var mı?”

Yutkundu Hasret, kalçasını az daha kıvrıp da işin rengini değiştirecekti ama Hamza'nın koluna tutunmakta buldu çareyi. “Bunların tabağı da var mıymış?”

“Bilmem. Bakalım.” Tezgâha az daha yasladı Hamza, Hasret gülererek dirseklerini öne yasladı, Hamza uzanıyorum ayağına kıpırdandı biraz. “Yok herhâlde, diğer tarafa da bakayım mı?”

“Ay yok.” Derin bir nefesle doğrulup sırtını Hamza'ya yasladı Hasret, onun diğer kolunun da karnına sarılıp iyice hapsine girmesiyle kuyruğu indirecek oldu. “Ben bir sıcakladım, Hamza.”

“Sıcakladın mı?”

“Hıı, bir geldiler herhâlde.”

Hin bir şekilde güldü Hamza, Hasret’in başı omzuna doğru yaslanınca dudaklarını değdirdi yavaş yavaş boynuna, eli genç kızın iki düğmesini çözmüştü bile. “Hakikaten sıcaklamışsın, Hasret. Ateş gibisin.”

Gülerek dudağını ısırdı Hasret, omzunu hareketlendirip iyice yerleşti adamın göğsüne ama küstü hâlâ. “Az üfle de söneyim bari.”

“Üflemekle olmaz.” Burnunu sürttü Hasret’in çenesine, fısıldadı: “Daha bir harlanırsın sonra, alırsız başımıza belayı.”

Hasret’in aldığı birkaç kesik, heyecanlı nefese güldü; uzanıp musluğu açtı, ıslattı elini. “Ama yine de bir serinletmek lazım seni.”

Önce boynuna doğru sürdü ıslak elini Hamza; sonra aşağıya, düğmesini demin açtığı yerlere doğru indi. “Bu su az gelir gibi Hasret, bir banyoya mı girsek?”

Kapalı gözlerini aralamadan başını iki yana salladı Hasret. “Olmaz, küsüm ben sana.”

“Hı, unutmuşum onu.” Elini ilerletti iyice, pek ıslak değildi artık ama niyeti de serinletmek değildi zaten. Hasret’in göğsünü aldı avucuna, ikisi de derince bir nefes verdi.

“Mutfaktayız,” diyebildi Hasret ama bu kadar konuştuğu bile fazla gelmişti. Hamza’nın dudakları bu kez yanağını buldu, dudaklarına doğru yaklaştı ağır ağır.

“Olsun, çiçeklerini de sulamayalım mı, Hasret? Yansınlar mı sıcaktan?”

“Ay, deme öyle,” dedi nefes nefese. “Aklıma anamın biberleri geliyor.”

Bulundukları hâlde dahi bir an duraksadı Hamza, sonra bir gülüş-tür aldı ikisini de. Sarıla sarıla dans eder gibi bir süre gülüştüler.

“Ee, var mı daha alacağın?”

Gülerek başını arkaya doğru atıp kocasına baktı Hasret. “Benim yok da senin var gibi.”

“Var.” Hasret’in alnını öptü iki kere Hamza, ellerini zar zor çekti üzerinden. Hasret de bundan sonra sessiz durmadı zaten. Biraz öpüşerek biraz didişerek zar zor bitirdiler kahvaltıyı. Hamza ne zaman çayını bitirdi, bardağını çay tabağına koyduysa kapı da aynı anda çalınmaya başladı. Göz göze geldiler önce, sabahtan beri kıyıya köşeye gömdükleri mesele yavaştan gün yüzüne çıktı. “Ben sofrayı kaldırıyım,” dedi Hasret kısık sesle. “Sen de kapıya bak.”

Hamza kalkıp gitti kapıya, gelen tahmin ettiğı gibi Cemşit’ti.

“Sabahın hayrolsun, ağam. Ne yaptın?”

“Senin de hayrolsun, Cemşit.” Arkadan gelen birkaç tabak çanak sesiyle Hasret’in üstü başı aklına geldi Hamza’nın, bir karış elbiseyle dolanıp duruyordu evde. Kapıyı nasıl kapatacağını bilemedi bir an, sonra kendi çıktı evden, kapıyı da kapattı. “Söyle şimdi.”

Öksürdü Cemşit, başladı anlatmaya: “Ağam, bulduk Mustafa’yı.”

“Hah, şimdi siktim belasını! Neredeymiş?”

Cemşit durdu biraz, kafasını kaşıdı. “Şöyle... Senin büyük bağ var ya ağam, oradaydı. Kafası gözü yarıktı ama sarmış, merhem sürmüş.”

Dudağının içini ısırdı Hamza, bir de sarmışlar mıydı Hasret’in patlattığı kafasını? “Ne yapıyormuş bağda?”

“Üç dört üzüm çubuğı sökmüş, zarar ettirmeye niyetlenmiş herhâlde. Akli az kıttı zaten bu oğlanın, şimdi iyice gitmiş. Alıp götürdük bizim eski eve ama konuşup duruyor. Edip de başında duruyor, bakıp bakıp dalga geçiyor.”

“İyi. Dursun orada biraz.” Elleri ceplerinde, evin önündeki yolda karşıyı izledi Hamza.

“Ağam... Ayıptır sorması, evde böyle mi geziyorsun sen?”

Kaşlarını çattı Hamza, üzerine başına bir bakınca anladı Cemşit’in dediğini, bozuntuya vermeden gömleğinin iki düğmesini ilikledi. “Lan. İnsan erken söyler Cemşit, aklım başımda mı benim?”

“Değildir tabii ağam, yeni evlisin sonuçta. Eh, yaş da otuzu geçince...”

“Cemşit!”

“Ne dedim, ağam? Allah mutlu mesut etsin. Gideyim ben de artık. Var mı bir isteğin, ihtiyacın?” İki adım uzaklaştı. “Şeker olur, şerbet olur, macun olur...”

“Var Cemşit, sen gel hele buraya!”

Çoktan sırita sırita uzaklaşmıştı Cemşit. “Valla gelmem, ağam.”

“Elbet uğrayacaksın yanıma!”

Sokakta karşıdan karşıya bağıştıılar biraz, Cemşit iyice uzaklaşınca kapıya döndü Hamza, o sırada karşıdan gelen Gönül’ü görünce tövbe çekti içinden. Kapıyı çaldı hızlıca.

“Günaydın, Hamza,” diyerek geldi Gönül. Hasret de kapıyı bir açamamıştı! Hamza daha çok çaldı.

“Ne yapıyorsun, nasılsın? Dün erken gitmişsin düğünden?”

Kapıya baka baka bir daha tövbe çekti Hamza, koca elindeki al-yansı göstere göstere kışkırladı Gönül’ü. “Az uzağa bacım, az uzağa.”

“Ay Hamza, iki laf ettirmiyorsun!” Lafının arasında kapıyı açtı Hasret, inadına der gibi devam etti Gönül, olmadık laf attı ortaya. “Şöyle eski günlerdeki gibi oturup bir kahve içsek...”

Hasret’in duyduğu lafla kaşları kalktı Gönül’e bakarak, sonra Hamza’ya döndü.

Hamza çoktan kenara çekilmişti.

O çekilmişti ama Hasret’in aklındaki o laflar fink atıyordu ortalıkta.

Kahve içmek?

Karşılıklı kahve içmek?

Önceden içmiş olmak?

Bir eli belinde, üzerinde bir karışlık gecelikle Gönül’ün az şaşkın, az haset dolu bakışını umursamadan kapıdan çıktı Hasret, Hamza’nın telaşla kendisine gelişine aldırmadı. “Sen cami duvarlarında çok gezi-niyorsun, Gönül? Hayırdır?”

Başını dikti Gönül, Hasret’ten az daha uzun olmanın havasıyla her daim pembe yanakları, derin mavi gözleriyle süzüldü. “Ağzın da ne pis Hasret, iki eski dostuz işte, bir kahvenin lafı mı olacak Hamza’yla aramızda? İçin haset, ne geliyorsa artık aklına!”

“Benim ağzım pistir Gönül, hele içimi hiç görme. Elim de pistir, bir yapışırsa kalır öyle.” Önüne siper olan Hamza’yı omzundan itmeye çalışarak göz göze kaldı Gönül’le. İşaret parmağını salladı tehdit eder gibi. “İçiririm sana o kahveyi, daha da çıkaramazsın, görürsün ebeninkini!”

“Aa, suyuma da aynını dedin... Laflara bak!”

“Bak tabii, sen ne geziyorsun benim kocamın yanında, yosma karı?”

“Hasret’im,” diyen Hamza kaydadı arada, sesini duymadı bile Hasret.

“Ne gezecekmişim? Geçerken gördüm, selam verdim.” Döndürdü sonra bakışlarını, Hamza’nın iki üç açık düğmesinden görünen göğsünü süzdü Gönül.

Bakmadı, süzdü... Uzun uzun hem de!

“Çek lan o gözünü kocamdan, zilli! Yolarım seni!”

Çekinmedi Gönül, adı zaten çıktığından olsa gerekti ki elini beline attı aynı Hasret gibi, rahattı. “Çekmezsem ne olacakmış? Senden önce ben vardım, hey gidi!”

Ağzının içinde üç beş küfür etti Hamza, her şeyi geçmişti de Hasret’in üzeri başı neredeyse çıplaktı ve her an sokağa çıkıp Gönül’ün üzerine atlayabilirdi. Gönül’ün önceden de böyle laflar ettiği kulağına gelmiş olsa da birebir duymamıştı hiç.

“Allah için şimdi kavga etme,” dedi Hasret’in önüne geçerek. “Üzerini giyinip gel, ben tutarım bak kaçamaz.”

Hasret’in öfkeli, hatta dehşet dolu gözleri kendisine dikilince yutkundu Hamza, nereden geldiğini anlamadığı bir şamar göğsüne patladı ama sarıldığı belini bırakmadı. “Sen ne tutacaksın be elin kancığını!”

“Öyle değil, gülüm.”

Burnundan öfkeli bir nefes verdi Hasret, Hamza’yı itti dışarı doğru, Gönül’ü çekti evin içine. Kapıyı da kapattı pat diye.

Hamza yüzüne kapanan kapıya baktı afallayarak, birkaç kez iteklese de dışarıdan açılmazdı. “Hasret?” diye seslendi. Nasıl dışarı itilmişti, kapı nasıl suratına kapanmıştı, anlayamamıştı.

“Hayırlı sabahlar, ağam! Eheheh,” diye selam verdi yoldan geçen bir tanıdık, Hamza gözlerini kapatıp sövdü içinde kaldığı duruma, derin bir nefes alıp döndü adama.

“Hayırlı sabahlar. Hayrola? Maşallah, geleni geçeni eksik olmuyor kapının.”

“Hee, düğüne gidiyoruz, ağam.”

“İyi, git haydi.”

“Sen de düğüne mi çıktın?”

“Yok. Ekmek yokmuş, fırına gideceğim.”

“Hee, bu saate kahvaltı mı kalır ya, eheheh. Kolay gelsin, tutma-
yım seni.”

“Tutma, yürü haydi.” Sessiz sessiz söylendi Hamza ama içinden *ah Hasret, vah Hasret* deyip duruyordu. Gitti adam, o gittiği gibi de Hamza kapıya vurdu. Ama açılmadı tabii, Hasret’in içeride mühim işleri vardı.

“Kaldık baş başa, Gönül.”

Güldü Hasret, gülüşünden bile sinir akıyordu. Duvara yaslanmış, hem tedirgin hem de burnu havada bir şekilde bakıyordu Gönül. Ama indirmesini bilirdi o burnu, gerekirse kıra kıra!

Onca emek verdiği, evden kaçtığı, ağlayıp zırladığı ama yine de bırakmadığı kocası Hamza’nın karşısına geçip öyle laflar edecekti ve Hasret de bunları yutacaktı, öyle mi?

“Ne diyeceksin bana? Hiçbir suçum yok.”

Burnundan hıhlar gibi alaylı bir nefes verdi Hasret. “Hamza’nın dokuz çocuğu olsa yine alırım,” dedi alayla taklit ederek, anında ciddileşti sonra. “Sen benim kocama bu lafları etmedin mi zamanında?”

“Geçmiş gitm...”

Geçmiş olabilirdi ama belli ki tam gidememişti, Gönül’ün rahatlıkla söylediği lafları ağzına tıkayarak hızla uzun saçlarına asılıp yüzünü yasladı duvara. “Ay!”

“Sen o lafları ettikten sonra ne yüzle benim kapımın önünden geçiyorsun lan! Ha! Gelmişsin, bir de kocamı süzüyorsun! Oyarım kızım senin o gözlerini!”

“Ay, bırak saçımı be!”

“Kafanı koparmadığıma dua et!” Saçına biraz daha asıldı engelle-yemediği siniriyle. Gönül’ün hiçbir şey yapamayıp yüzüne tükürmeye çalışacağını anlayınca çenesini tuttu bu kez hızla, başını bastırdı girin-tili çıkıntılı taşların oluğu duvara.

“Bana bak, bundan sonra seni ne evimin ne de kocamın yanında göreyim, Gönül! Duydun mu beni!”

“Hiçbir şey... Ah!”

“Nişanını bozar, adını çıkarırım! İnsan içine çıkacak yüzün kal-maz! Duydun mu beni? Hiç öyle iyiyim, hoşum, elimi sürmeyeyim demem!”

Demezdi, iyisi iyiydi ama kötüsü de kötüydü Hasret’in. Kendi kendine bakınca çok da içini sıkıyorsa gereken kötülüğü de yapar-dı. Biraz daha çekti saçını, onun tekme atmaya çalışmasıyla dizini büküp iyice yasladı duvara. “Ne oldu? Binbir laf ediyordun Hamza da Hamza diye?”

“Çekil lan manyak karı!”

“Çekilmiyorum lan!” Biraz daha çekti saçlarını. “Uzak duracaksın! Başını kaldırıp bakmayacaksın bile!” Daha da tehditlerine devam ede-cek ki mutfak tarafından Hamza adını seslenerek çıkageldi. Onun nasıl oradan geldiğini anlayamadan boşluğunu bulan Gönül saçlarına asıldı bu kez, evi baştan ayağa inletecek bir çığlık attı Hasret, saçının acısı geçmeden yüzüne bir de tokat yedi.

Hamza’nın bağırışını duydu ama kulağındaki çınlamayla birlikte darbeyi hızlıca atlatmıştı. Kısa saçlarını savurarak eğilen yüzünü kal-dırdı, Gönül’ün üzerine yürüyüp vurmak için havaya kalkan bileğine yumruğunu geçirdi, bir de saçlarına asıldı, aynı tokadın bilmem kaç katını yüzüne savurdu.

Şimdi ortalık sahiden de savaş alanıydı.

Hamza’nın zar zor araya girmesiyle Gönül düşe kalka patlak duda-ğı ve yoluk saçıyla çıktı evden, Hasret de Hamza’nın omzunda bağırış çağırış odalarına gitti. “Ya bıraksana, Hamza! Göstereceğim anasının-kini ona! Aşüfte!”

Gözlerini kapatarak güldü Hamza, Hasret'in kalçasına vurdu pek de kibar olmayan bir şekilde. "Ondan fazla beni dövdün Hasret, az rahat dur gözünü seveyim."

"Bana tokat attı!"

"Gördüm gülüm, gördüm. Acıyor mu?"

"Ne acıyacak ya! Şerefsiz karı, gelmiş sana bakıyor kavga ederken! Allah'ın yoklukta kalmış kancığı! Sen niye geliyorsun ya hem! Senin yüzünden vurdu yoksa gösterecektim gününü!"

"Hop, tamam, çok bozma ağzını."

"Bozarım! Sen bu karıyla kahve mi içtin, Hamza!"

"Hayır, içmedim Hasret. O nasıl soru?"

"Niye öyle diyor?"

"Ne bileyim gülüm? Yalan diyor."

Sinirden kaşları çatılmış, tüm vücudu gerilmişti Hasret'in. "Hıı yalan diyor, inanmıyor... Aay! Hamza, düşünüyorum!"

Omzundan genç kızı biraz daha sarkıttı Hamza, az daha çığlık attırıp eteğinin iyice sıyrıldığı kalçasına vurdu bir tane daha. "İnanmazsın demek, göstereceğim sana şimdi inanmamayı!"

Hamza'nın omzunda oflaya puflaya odaya girdi Hasret. "Ya indir-sene artık!"

"Yok." Güldü Hamza. "Eteğin çok güzelmiş, indirmem." Bacağını, kalçasını okşadı usul usul. Hasret'in debelenmelerine güldü, yüzünün hizasında olan yuvarlacık kalçasını öptü dudaklarını gömerek. Sonunda sırtı ısırılmaya başlanınca mecbur indirdi ama suratında hâlâ bir gülüş vardı. Hasret kızarık suratıyla nefes nefese ayaklarını yere basınca önüne gelen saçlarını üfleye üfleye ittirdi. "Seni var ya, seni!"

"Hıı, beni var ya beni?"

Ağzına bir sürü laf geldi Hasret'in, parmağını salladı Hamza'ya doğru ama tek söz edemedi. "Of!"

Güldü Hamza, Hasret'i geceliğinden tutup çekti kendine, yan-ğında hafiften pembeleşen yeri okşadı. Allah'tan Hasret kadar hızlı vuramamıştı, yoksa vay hâlineydi Gönül'ün. Parmaklarını genç kızın

saçlarının arasına karıştırdı, usul usul masaj yaptı diplerine. “Acıyan bir yerin var mı?”

“Var tabii.”

“Neren?”

Aşağıdan duygulu duygulu bakıp işaret parmağıyla kalbini gösterdi Hasret. “İçmedin değil mi onunla kahve?”

Hasret’in cevabına güldü Hamza. “Ekmek, Kur’an çarpsın ki içmedim onunla kahve. Seninle içtim sadece.”

“Valla de.”

“Valla.”

Hasret bu kez inanmış olsa da omuz silkti, ötelere bakmaya çalıştı. Ama Hamza’nın gözüne takılmıştı bir kere. “Sen kıskanıyorsun herhâlde beni?”

“Ne kıskanacağım ya? Sahip çıkıyorum işte, kocam değil misin?”

“İyi bari, çalıp kaçmasınlar sonra beni.”

“Bir yapsınlar da göreyim!” Dişine göre kocayı bulmuştu, bir de bırakacak mıydı Hasret? Rüyalarında bile göremezlerdi!

Güldü Hamza, eğilip öptü Hasret’in alnını, yanağını, çenesini. “Şakayı geçecek olursak Hasret, daha yapma böyle tamam mı? Kavgada dediğin serseri kurşun, ya seni itse de başını çarpsan, düşüp yaralan-san? Üstelik beni de dışarı attın, ya içeri giremesem?”

“Bir şey olmaz bana,” dedi Hasret ama aklına bu ihtimaller hiç gelmediğinden azıcık durgunlaşmıştı.

“Olmasın zaten, sen yine de tedbirli ol, gülüm. Tamam mı?” Başını salladı Hasret, Hamza bu kez iyice yaklaşıp dudaklarını öptü uzun uzun. Pek de hızlı ayrılamadılar. Ne de olsa düğüne daha vakit vardı.

...

“Gönül bu sabah Hamza’nın kapısındaymış,” diye konuştu bir kadın. Düğün evinde toplaşmışlar, evin oğlunu konuşuyorlardı.

“Abo, gelin kız bir şey dememiş mi?”

Elini *hey gidi* der gibi salladı kadın. “Demez olur mu, yoluk yoluk yolmuş Gönül’ü.”

Birkaç kadın elini dizine vurdu, çoğu Gönül'e laf saydı. "Hasret tutmuş kolundan, çekmiş eve; Hamza'yı da kapı dışarı etmiş. Artık ne yaptıysa, ne dediyse içeride..."

"İyi yapmış!" diye yükseldi bir kadın, köşelerde oturan başka bir kadına saman altından laf soktu: "Bu devirde aşüfte çok, sahip çıkacaksın kocana!"

Onayladılar bir bir, sonra bir kadın kapıya doğru baktı: "Aha, kocasını takmış koluna, geliyor taze gelin."

"Hani bakayım? Ay, ne güzel giyiniyor bu kız ya... Vallahi para da olacak göz zevki de olacak insanda."

"Öyle, öyle, maşallah."

"Pek de yaklaşıyorlar, ama daha çok toy bu kız."

Yaşlı olanlardan biri başını salladı ağır ağır, kenarda Mürüvvet ve takımı dedikoduları dinliyordu can kulağıyla. Yaşlı olan konuştu bu kez: "Hamza ağır adamdır, böyle tez canlısı lazımdı ona. Birbirlerine denklesirler işte."

"Yaşları arası da epey var."

Başını salladı yaşlı kadın. "İyidir iyidir. Olmuş bunlar, erkek adam dediğin böyle ağırbaşlı olacak. Kız da öyle akıllı havada değil, cin gibi. Bunlar bırakmaz birbirini."

"Yaklaşıyorlar da... Bak bak, nasıl göz süzüyor adama."

Güldüler aralarında. Hasret, Hamza'nın yanında azıcık durup zar zor vedalaşarak gelip oturdu tanıdığı fakat içten içe az kırgın olduğu simaların yanına. Bir şey yaptıklarından değildi, yalnızca bir tanesi çıkıp da Hasret'in peşinden gelseydi belki daha erken kurtulacaktı o oğlancığın yanından.

"Öyle deme. Hamza ayrı, ağabeyi ayrı. Bak birini anası, öbürünü dedesi yetiştirdi," dediler Hasret'in varlığını bilseler de pek etkilenmeden.

"Ne olacakmış ki ondan?"

Başka bir yaşlı kadın lafa girdi bu kez: "Ne olacağı mı var, çocuğu küçükten nasıl eğitirsen öyle büyür. Mediha karı gibi eline ver her şeyi, ha böyle düğünden önce kerhaneden toplarsın."

Hasret kaşlarını kaldırdı ama Hamza'nın ağabeyine gelen laftan çok ilerisi için feyzalıyordu. Çocuğunun eline her şeyi verirse büyü-yünce böyle şeyler yapardı demek.

"Hamza'ya bak, zamanında evlenecen dediler; karşı geldi, gitti çalışıp kazandı. Ha bu kızı sevdi, yine gitti kendi aldı. Küçükten çalışmadan kazanılmaz diye öğretti dedesiyle ninesi de ondan böyle oldu. Yoksa öbürü gibi yan gelip yatarı. Ağaç yaşken eğilir, yaşken!"

Yanındaki kadın onayladı başıyla, ahretliğinin lafını devam ettirdi: "Öyle küçükten çok da el bebek gül bebek demeyeceksin. Az ağlayacak, düştü mü kalkacak. Şerife kız niye böyle saf? Daha ağlamadan meme verirlerdi ona, kız çocuğu diye cebini doldurdular, iki evden öteye de salmadılar. Olmaz öyle, ha böyle saftirik olup çıkarlar işte."

Kaşlarını kaldırdı Hasret, sonra aklına Şerife gelince o duyuyor mu diye etrafını kolaçan etti. Ama şükür ki yoktu ortalıkta, az saftı sahiden ama bunları duysa üzüldü. Hatta epey üzüldü, belki köşesine çekilip ağlardı bile.

Mürüvvet ve diğerleri az daha analarının dizinin dibinde oturup Hasret'i de alarak yaşlı kadın kalabalığından uzaklaştılar. Ama bugün asıl düğün günü olduğundan her yer tıklım tıklımdı, az sonra da Şerife gelip oturdu Hasret'in dizinin dibine. Elbisesinin simli çiçeklerini hayran hayran inceledi.

"Ee Hasret," diye heyecanla konuya girdi Mürüvvet; gözü erkeklerin olduğu tarafta, Hamza'nın gitmesiyle sürekli Hasret'i kolaçan eden Edip'i izlese de merakı daha fazlaydı. "Gönül'ü mü dövdün?"

Hasret oturduğu yerde azıcık salındı, merakla kendisini izleyen kızlara baktı tek tek. Sonra başladı anlatmaya, Cemşit'in gelişini özetledi, asıl meseleye girdi hızlıca. Herkesten çok Şerife dinliyordu hayranlıkla. "Gelmiş kapıda Hamza'mın yanına, diyor ki kahve içeceklermiş!"

"Ya, sen ne dedin, yenge?"

"Ne diyeceğim! *Sana kahveyi bir içiririm, kırk yıl çıkaramazsın*, dedim. Sonra da yoldum saçını başını! Sabahın bir körü ya! Ne işi var benim kapımda!"

Şerife şaşkın şaşkın elini ağzına kapattı ama gözlerindeki hayranlık görülmeyecek gibi değildi. “Vallahi mi, yenge? Gönül’e nasıl öyle dedin?”

Olduğu yere azıcık daha kuruldu Hasret, azıcık atmaktan da zarar gelmezdi, yemenisinin ucuna arkaya attı afralı tafralı. “Ne sandın? Gelip benim kocama öyle laflar edecek, ben de durup bekleyeceğim, öyle mi?”

Mürüvvet ve diğer kızlar güldü Hasret’in dediğine ama bir yandan da Gönül’e böylesi çarpınca şaşırmışlardı. Gönül boynu azıcık kalınlardandı. Ve Hasret’ten bu kadar ani bir saldırı beklememişlerdi. Şöyle bir ellerini bellerine atarlar diyorlardı sadece.

Demek ki az demişlerdi.

“Daha da kapımın önünden geçemez yosma.” İçli bir nefes aldı, elinin üzerindeki vurduğundan değil de sonrasında azıcık düştüğünden olan yaraları gösterdi, biraz sallamaktan zarar gelmezdi. “Bunlar da sabah olmuş.”

Ahlayıp vahlayan, *geçmiş olsun* diyen kızlarla azıcık daha konuştu Hasret. Şerife hâlâ ağzı açık hâlde Hasret’i izliyordu. Hem güzeldi hem istediği gibi açık saçık giyiniyordu hem de herkese istediğini yaptırıp böyle köşesine geçip oturabiliyordu.

Hasret çok...

Hasret çok muhteşem biriydi!

Onun söylediği lafları Şerife aklında dizemiyordu bile, söylediği her şey apayrı bir dünya gibiydi.

Şerife’nin derdini halletse halletse Hasret yengesi halledebilirdi, karşılığında da onun istediği bir şeyleri yaparak borcunu öderdi. Kızların arasından kaykıla kaykıla yaklaştı Hasret’e, kulağının dibine geldi. “Hasret yenge,” diye fısıldadı hızlıca.

Hasret ani gelen ses ve kulağına üflenmiş nefesle sıçradı, şaşarak baktı Şerife’ye. “Ay ödümü kopardın, Şerife! Ne yaşıyorsun öyle gizli gizli. Ağabeyi kılık!”

Tatlıca sırtıttı Şerife. “Yenge, ben senden bir şey isteyeceğim.”

Şerife’nin sesinin renginden gizli saklı bir şeyler olduğunu ve hoşuna gideceğini anladı Hasret. Yanaştı kıza sinsi sinsi. “Ne isteyeceksin?”

Genç kızın hâlini tavrını izledi Hasret; ovuşturduğu ellerini, kızaran yanaklarını, öteye beriye bakışını. Birkaç kez dürtükleyince de açıldı genç kız, döküldü de döküldü. “Benim gönlümde biri var. Ama az safım diye bakmıyor bana. Benden üç dört yaş büyük, görsen dünya iyisi!”

Kaşlarını kaldırdı Hasret, Şerife’nin bile gözüne kestirdiği oğlan vardı demek ki. Devamını bekledi ama pek hoşuna gitmemiştii bu mesele. Bu kızla iş tutulmazdı, en basitinden Hamza’yla arasını açmaktı bu. Yine de ne isteyeceğini merak ediyordu.

“İşte, çok seviyorum ben. Gittiydi köyden, geri gelmiş.” Hasret kaşını kaldırdıca ellerini ovuşturdu genç kız. “Allem etsek, kallem etsek de bana yapsak ya onu.”

Yapamazlardı.

Başına gelenden sonra Hamza’ya demeden hiçbir şey yapmazdı. Söyledikten sonra belki itiraz ederdi adam ama o kısmı Hasret’i alakadar etmiyordu. Haberi olsa yeterdi.

“Kimmiş ki bu oğlan?”

“Şey...” diye mırıldandı Şerife. “Muhterem amcanın oğlu.” Daha da sessizce yaklaştı. “Bir şey diyeceğim ama kimselere deme.”

“Hı hı, demem,” dedi Hasret. Ama külliye yalandı.

“Dün gece gördüm onu, kavga etmiş. Ben de... Çağırdım,” dedi utanarak, Hasret kaşlarını çatmıştı. Ablası falan olsaydı kafasına kafasına vururdu bu kızın! Sahiden de saftı!

“Ne diye çağırdın?” Sakin olmaya çalışsa da nafileydi.

“Yaralarını sarayım diye. Merhem de sürdüm, gitti sonra. Bir şey diyemedim ama dilimin ucuna kadar geldi. *Seviyorum seni* diyecektim!”

Hasret de sağdan soldan Allah yarattı demeden girecekti. Derin bir nefes aldı. “Adı neydi bu oğlanın? Ya sana zarar verse, az tedbirli olsana, kızım!”

“O bana bir şey yapmaz ki. Mustafa adı.”

Hasret’in yüzü donuklaştı birden. Başka bir Mustafa olmalıydı. Gözleri Şerife’nin masumca açılmış, istekli gözlerinde kaldı bir süre.

Ama Mustafa... Dayak yemiş Mustafa, babası Muhterem olan Mustafa, Şerife'den üç dört yaş büyük Mustafa. Bu evdeymiş Mustafa...

Şerife'nin âşık olduğu Mustafa...

Derin bir nefes aldı Hasret, Şerife'den gözlerini çekip düğünün kalabalığına baktı. Yüreği daralıyordu. "Çok iyi bok yemişsin."

Üzüm bağının kenarındaki yıkık dökük evin önünde Mustafa'nın yüzüne yumruğunu geçirdi Hamza. Zor bile dayanmıştı yanma gelmemek için.

"Ecdadına kadar sürerim seni, Mustafa!" diye tısladı yüzü gözü dağılmış oğlanın yakasından tutarak. "Sen kimsin de benim karıma el uzatıyorsun lan!"

Bir yumruk daha attı yüzüne, açılan yaralarına yapışan toprak yüzünden daha çok acı çekerek inledi Mustafa. Yarım saattir dayak yiyordu. Çizgili gömleğinin ensesinden tutularak kaldırıldı başı, uzak-tan koşarak gelen babasını görünce kapattı gözlerini.

Yaşamayı umuyordu.

Bir diğer tarafta ise Görgülü konağının kapısındaki en büyük oğul olan Murat, pek güvendiği Selami'yle konuşuyordu.

"Cemşit'le Edip kaldırmışlar oğlanı. Hamza'yla meselesi varmış, zaten düğünden önce de babasıyla bağırışmış Nezihi konağının önünde."

Sigarasından bir nefes daha aldı Murat, güneşte rengi epeyce açılan yeşil gözlerini kıstı. "Babası kimdi bu oğlanın?"

"Muhterem. Bizimle de Nezhilerle de iş tutar."

Kaşını kaldırıp düşünceli düşünceli durdu Murat. "Bildim. Sen bir sorup soruştur, Hamza oğlanı aldıysa belli ki var bir bit yeniği." Sigarasının külünü döktü. "Dün akşam erken çıktılar zaten düğünden."

Tutamamıştı kendini. Düğün kalabalığı en olmaması gereken yerdi Murat'ın. Çıkacak lafta değildi, şu zamana kadar hakkında çıkan hiçbir dedikodudan gocunmamıştı. Kendine kıızıyordu. Kullanabilirdi Hasret'i ama etkilenmemeliydi.

Selami kaşlarını çatdı. “Niye ki?”

Dudaklarını aşağı büktü Murat. “Ne bileyim ben?” Duraksadı, Hasret’in dün akşamki hâli geldi gözünün önüne. “Geçiyordum oradan, gördüm. Hasret’in beti benzi pek bir soluktu.”

Yutkundu Selami, evli kadın hakkında konuşmasından rahatsız olsa da bir şey diyemiyordu. Yine de içi içini yiyordu, kendi de evli olduğundan vicdan azabı çekiyordu.

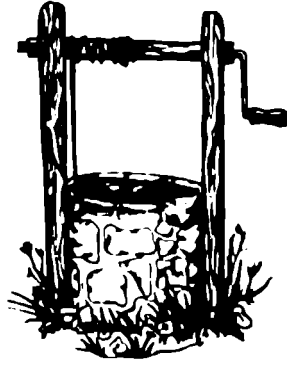
“Soruşturayım, ağam,” dedi zar zor, ardını dönüp kendine küfredererek gitti Selami. Arada Murat’ın soyuna da kayd.

Murat yarım kalan sigarasını Görgülü konağının kesme taştan yapılan bahçe yoluna attı, başını geri yasladı can sıkıntısıyla. Gözlerini kapattığı anda karşısında bulduğu kadından hiç mi hiç hoşlanmamıştı.

Fakat niyeyse onu görmek için gözlerini kapatırken buluyordu kendini.

“Hasret...” diye fısıldadı.

“Hasret...”

19. Bölüm

“Allah’ın tek bir akıllı kulu olmaz mı ya şu köyde!” Eli belinde bir tur daha attı odada. “Mustafa’yı seviyorum diyor salak! Yolacağım saçını başını, görececek sevmeyi!”

Bir de gelmiş *aramızı yap* diyordu.

“Bak gör nasıl yapıyorum aranızı!” Gözlerini kapatıp başını tavana çevirdi bıkkınca. Aşağısı şenlik bayram, Hasret cenaze matemdi. Şerife omuzlarına bir ton yük bırakmıştı. “Ben demem mi ama seni ağabeyine! Uğraşırsa o uğraşsın, başıma bir daha mı bela saracağım!”

Söylemesi lazımdı, Hamza’nın siniri öyle saman alevi değildi, ağır ağır işler fakat kuvveti önlenemezdi. Şerife’yi koruyacak bir Haşim Ağa olduğundan genç kıza pek yüklenemez, kabak Mustafa’ya patlardı.

“Patlasın o şerefsize! Ama Şerife de az değil, yarasını sarmış bir de.”

Burnundan sert bir soluk verdi, iki tur daha döndü Hamza’nın odasında. “Saracağım ben senin yaralarını, Şerife. Her erkeğe güvenilir mi ya? Bul Hamza gibisini, hangi yarasını saracaksan sar. Şerefsizin tekini bulmuş kendine, tövbe tövbe.”

Onun korkusuna, daha doğrusu yaşadığının korkusuna yukarı kata çıkmaya bile çekinmişti ilk başta Hasret. Bir ürkmüş, olabilecekler aklında bir bir canlanmıştı. Ama Hasret içini alıp dışını satsan da Hasret’ti, altına batırıp gümüşten çıkarsan da.

Çıkacağı üç basamaktan o oğlancığın tehdidiyle çekiniyorsa hiç yaşamasin, daha iyiydi. Bugün o merdivenden çıkamıyorsa yarın

odadan çıkmaya çekinirdi. Bu da Hasret'in kitabında yazmazdı. Eline baltasını alıp dereye inerdi, gecenin kör vakti ahıra çıkardı, evinden çarşıya kadar kurda kuşa değmeden yürüyüp gider, Hamza'ya kafa tutar, amcasını soba demiriyle kovalardı.

İki adımlık koridordan, beş para etmeyen Mustafa'dan mı korkacaktı?

Korkmuyordu.

Hem sabah Hamza bir çakı tutuşturmuştu eline. Güzel, kibar fakat epeyce keskin bir çakı.

Benim olmadığım, gölgemin değmediği yerde lazım olur, demişti. Olmamasını umuyordu Hasret ama yine de belindeki kuşağa iliştirmişti.

Artık *belalı Hasret* de diyebilirlerdi.

Hasret odada dolanıp dursun, Hamza'da durumlar hem can sıkıcı hem de karışıktı.

"Öldürsen aslında ağam, kimse gıkını çıkaramaz, biliyon mu?"

İki adım daha attı Hamza. Kaşları çatık, yüzü donuk, gözleri fırtınaydı. Edip devam etti konuşmaya: "Namus meselesidir. Ha, diyelim ki göndersen buralardan... Gittiği yere bağlasan duracak mı, geri gelir bu it."

Gelirdi.

"Öldürsen de ayrı bela, anası babasıyla yıllar yılı yüz yüze bakar sizinkiler. Bir de iş tutarlar."

Orası da öyleydi, Edip'in söyleyip söyleyemeyeceği tüm ihtimalleri zaten düşünmüştü Hamza. Kırk kat yabancısına kadar tahlil etmişti fakat neresinden tutsa elinde kalıyordu. Öldürmek kolaydı, söz konusu Hasret olduğunda ne eli titrer ne gözünü kırpardı.

Ama bundan sonra Hasret'le aynı yastığa baş koyarken eski huzuru olur muydu?

Bir ömür vardı önünde, Mustafa'nın toyluğunu da hatasını bildiği kadar biliyordu, belki bir yaş küçüktü Hasret'ten. Ama Hasret şu yaşında hayatına böylesi yön vermiş, kişiliğini o ücra evde dahi bu denli oturtmuşken Mustafa'nın akılsız kalması kendi hatasıydı. Bir yaştan

sonra *bana anam bakmadı, babam bakmadı* denmezdi. Gidecek yolu varsa yürümeyi bilmeli, Hasret'e el uzatacaksa o elin kırılacağını hesap etmeliydi.

“O değil de ağam...” diye düşüncelerini böldü yine Edip. “Mıstığı babasına vermedin, iyi ettin ama babasını da mı tutaydık? Şimdi bu gider Hanif Ağa'mın dizinin dibine, yalvarıp yakarıp ikna eder.”

Edebilirdi. Hanif, sülalenin en yaşlı üyesi, Hamza'nın dedesiydi. Tüm bu mal mülkün, şan şöhretin temelindeydi. Tabii, ona da babadan kalmaydı pek çok şey ama yine de bir dediği ikiletilmezdi. Ama lafı Hamza'ya geçmezdi bu meselede. Haşim'e geçse, Görgülülere geçse, hatta iki köy ötedeki ipsiz sapsız bir ayyaşa geçse Hamza'ya yine geçmezdi.

Söz konusu Hasret'ti çünkü.

Ve söz konusu Hasret olduğunda Hamza pek de tekin bir adam değildi.

“İstediyini desin,” dedi Hasret'in yanından ayrıldığından beri çatıklığı düzelmeyen kaşlarıyla. “Hasret benim karım, dökülecek kan da ona bağışlanacak can da.”

Hanif Ağa gidip iki metre kumaşını hazırlayabilirdi, vakti zamanı çoktan geçmişti. Karşısına geçip de diyeceği laflar o söylemeden dönüp duruyordu aklında. *Kadın kısmı için hasımlık olmaz*, diyecekti. *Elinize tüfeği alacaksınız bağ bahçe için alın* da diyecekti. *Sen Nezihi soyusun! Adama yaraşır iş yap!*

Haşim *ağamdır, paşamdır* deyip kenara çekilebilirdi ama Hamza'da o göz yoktu. Hasret'e dedesinden laf gelirse o övündüğü bağına bahçesine girer, Mustafa'yı oraya gömerdi.

O zaman görürdü kim için ele tüfek alınır, kim için alınmaz!

“Ağam neye sinirlendin?”

Sıkkın bir nefes aldı burnundan Hamza, kalabalıktan çekti gözlemini. Bu akşam bu zülden kurtulacak, sonra Mustafa'yı ya başka yere ya öbür tarafa postalayacaktı. “Sinirlenmedim Edip, düşünüyorum.”

“Haşim Ağa'ma danışsan, ağam? O daha iyi bilir.”

“Bilmez Edip. Ben Hasret’imi düşünürüm, o hasımlığı düşünür. Kendim hallederim.”

“Doğrusun, ağam.”

“Öldürsen günah, salsan bela. Bir çare bulmak lazım.” Başıyla kadınların tarafını gösterip gitmesini işaret etti. Evin içine kimin girdiği, kimin çıktığı belli değildi; devriye gezer gibi dolanıyorlardı.

Adamı gönderdi öyle kalabalığın içine, gözleri Hasret’i aradı bir süre. Pek güzel olmuştu bu sabah, azıcık peşinde dolanıp elbisesini çekiştirip dursa da bir şey dememişti. Kıskanç adamdı özünde Hamza, Hasret bir kendisine böyle nazlı olmasa uyku dahi uyuyamazdı belki. Giyimi kuşamı da ayrı bir güzel, özenli olunca harlandıkça harlanıyordu bu hissi. Ama Hasret gözlerindeki o hevesli parıltılarla sırnaşıp sırnaşıp *nasıl olmuşum Hamza*, diye seslenince diyecek laf da mecal de kalmıyordu.

“Ah Hasret, yaman Hasret,” dedi derin bir nefes vererek ama hâlâ görememişti kadın kalabalığının içinde olması gereken çok sevgili eşini. Derken bacağına hızlı bir darbe hissetti, hızlıca başını eğip baktı elinde çomakla öfkeli öfkeli bakan küçük çocuğa. “Lan!” dedi kaşlarını çatarak.

Memo dudakları büzülmüş, kaşları çatık hâlde; yanağından eksik olmayan azıcık kızarıklıkla elindeki sopayı yine savurdu Hamza’nın bacağına. Bir izin verdi, iki verdi derken üçüncüye çekti aldı çocuğun elinden sopasını Hamza. “Kime diyorum oğlum? Ne vuruyon!”

“Sen! Sen Hasret ablamı dövmüşün!” dedi Memo.

Çatık kaşları düzeldi, alnı gerildi Hamza’nın. “Höst! Düzgün konuş oğlum, ne biçim laf o öyle?”

Sımsıkı dudakları ve çatık kaşlarıyla adama bakarak birkaç hırslı nefes daha verdi küçük çocuk, bir elinde sıkı sıkı tuttuğu defteri vardı. Kaç gündür de Hamza’yı arıyordu, hesap soracaktı. “Gördüm ben! Öğretmenim de dedi!”

Derin bir nefes alıp etrafa baktı Hamza, sonra çocuğun sırtına elini koyup yürüttü sessiz bir köşeye. Diz çöküp çocukla aynı boya geldi, yanağındaki kızarıklığa baktı. “Ne demiş öğretmenin? Anlat

bakalım, ben de sana doğrusunu diyeyim. Erkek adam kadına el kaldırmaz, hele ben Hasret'ime hiç kıyamam."

Memo biraz tereddüt eder oldu, defterini pantolonuna doğru sürttü. "Duydum ama ben."

"Ne duydun? Nerede duydun?"

"Dere kenarında..."

"Ne olmuş dere kenarında?"

"Götürdün ablamı sürükleye sürükleye. Gördüm. Dövdün sonra, bağırdı."

Durdu Hamza, tüm taşlar yerine oturmuştu. Etrafta dolaştırdı gözlerini, içinden de epey sövdü. "Ha onu diyorsun... Biz öyle şakalaşırız arada. Gıdıklıyordum, ondan bağırmıştır Hasret ablan."

İtiraz etti Memo. "Ama kavga etmişiniz, öğretmenim öyle dedi. Vurdun mu ablama?"

Kaşlarını bir daha çattı Hamza, tüm korkutuculuğuyla Memo'nun gözünde yükseldi de yükseldi. "Ne dedim oğlum ben demin? Kavga dediğin lafla olur. Hem Hasret'e el kalkmaz, kimseye kalkmaz! Kızarsın, az sesin yükselir; sonra akıllanırsın, alçalır."

"Ama ablam ağlıyordu."

"Gördün mü gözünde yaşı?"

Kıpırdandı Memo, görmemişti. "Dövmedin mi?"

"Yok. Çiçektir Hasret, az sesini yükseltsen solar. Baş da diktir, elini kaldırsan daha da bulamazsın onu."

"Gider mi?"

"Gider tabii."

Annesi gitmemiştii ama Memo'nun, Hasret demek ki başkaydı. Belki onun Memo'su olmadığındandı. "Hasret'i döversen ben de seni döverim!"

"Gel, döv."

"Ama sen beni dövmeyecen."

Güldü Hamza ama hafiften soluk bir gülüştü, oğlanın çenesinden tutup yüzünü çevirdi azıcık öte tarafa, yanağındaki ize baktı dişlerini sık sık. “Baban nasıl Memo, sıhhati fazla mı yerinde?”

Gözlerini kaçırdı oğlan, başını da eğdi biraz. Hamza devam etti: “Düğüne geldi mi?”

“Geldi.”

“İyi. Hoş gelmiş.” Öfkeli hâlimden kurtulmaya çalıştı biraz, oğlanın saçlarını okşadı. “Sen nereden tanıdın bakayım Hasret’i? Gelmişsin, beni bile dövüyorsun ağladı diye?”

Memo kıvrandı, Hasret’e söz vermişti bu mesele aralarında kalacak diye. “Bana kek verdi, sarıldı. Güldü.”

“Yeter de artar bile.” Biraz daha inceledi oğlanı, elindeki deftere uzanıp aldı Memo’nun itirazına fırsat bırakmadan. “Birinci sınıf mısın bakayım sen?”

“Hı hı.”

“Okuma yazma mı öğreniyorsun?”

“Hı hı.”

“Bunu niye getirdin düğüne?”

Kıpırdandı oğlan, Hamza bir Memo’ya baktı bir kadınların tarafına. Gözü yan bir şekilde oturup Mürüvvet’le gülüşen Hasret’i bulunca biraz daldı, sonra deftere döndü hafif bir tebessümle. “Hasret ablan mı öğretiyor sana bunları?” dedi oğlanı şaşırtarak.

“Yoo...”

“Ya ne?”

Biraz sessiz durdu oğlan, ellerini ovuşturdu, etrafına bakındı. “Derim ama kimseye demeyecen?”

“Demem.”

“Ben gelip Hasret ablama anlatıyorum, o da iyi öğrenmişim diye kırmızı kurdele veriyor.”

Kaşlarını kaldırdı Hamza, tam da tahmin ettiği gibiydi. “Hasret ablan biliyor muymuş okuma yazma?”

“Hı hı. Öğretmenden bile iyi hem de!”

Elindeki defterin sayfalarını çevirerek güldü Hamza, ağzının içinde mırıldandı: “Bak sen Hasret Hanım’a. Okuma yazması da varmış demek.” Bir sayfa daha çevirdi defterden. “Ulan Hasret...”

“Sen de biliyon mu okuma yazma?”

“Yok, Hasret ablan öğretiyor bana da.”

Hayret dolu bir nefes aldı Memo. “Valla mı?”

“Ne sandın. Maarif vekili Hasret.”

Çocuğun suratını hayran bir gülüş sardı, Hamza az kalsın ensesine bir tane şaplatacaktı. Defteri oğlanın eline tutuşturup postaladı hızlıca yanından. Hasret’le konuşmalıydı.

Sabahın bilmem kaçında şu bitmek bilmeyen düğüne gelmişler, Mustafa belası yüzünden de ayrı düşmüşlerdi. İki konuşsa, bir öpse, az da sarılsa yeterdi Hamza’ya. Erkeklerin tarafından geçip kadınların olduğu yere yanaştı, evin kapısının önünde fazlaca bir kalabalık vardı, oturmuşlardı. Hasret aralarında parıl parıldı, *ben buradayım* diyordu.

Yürüdü, yürüdü ama Hasret başını kaldırıp bakmıyordu. İki adım daha atsa görünmeyecekti. Bir anda başını kaldırıp baktı Hasret, Hamza zaten ondan gözünü çekmiyordu. İçeriye işaret etti başıyla, genç kızın utanarak gözlerini kaçırmasına dudağının kıyısıyla güldü.

“Aa, ağabey! Hoş gelmişsin, neredeydin yahu, göremedim seni?”

“İşim vardı Şerife, yengene söyle de bana temiz bir gömlek getirsin. Hamamlığa.”

Güldü Şerife. “Diyeyim ağabey, sizin evden mi getirecek gömleği?”

Atacağı adımı durdurdu Hamza, kardeşine baktı biraz. “Benim burada odam var ya, oradan getirecek Şerife. Dolabın içinde, sağ tarafında. Beyaz.”

Başını salladı Şerife. “Tabii diyeyim, ağabey. Şimdi mi diyeyim?”

“Gelir şimdi buraya, görünce dersin.”

Onayladı Şerife, Hamza başını iki yana sallaya sallaya çıktı üst kata. Şerife’nin işi belli olmayacağından ne olur ne olmaz diye gömleğini de havlusunu da alıp hamamlığa girdi, kapısını kapatmadan biraz bekledi.

Şerife dese de demese de Hasret buraya çıkardı.

Bir bekledi, iki bekledi derken birkaç telaşlı ayakkabı tıkırtısı duydu. “Of Hamza ya, hoşuna gidiyor el âlemin içinde şey yapmak.” Ağzının içinde cıkladı biraz da.

Hızlıca gömleğinin iki üç düğmesini açtı Hamza, kapıya yaslanıp tam karşı karşıya geleceklerini hesap ederek bir adım attı koridora doğru, beklediği gibi Hasret çarptı birden göğsüne. “Oo, Hasret Hanım...”

“Ay! Hamza!” Elini kalbinin üzerine koydu, söylendi biraz Hasret. “Ne öyle aniden çıkıyorsun karşıma ya?”

“Yavaş yavaş mı çıksaydım, Hasret?” Kapıya azıcık daha yaslanıp baştan ayağa süzdü genç kızı. “Hiç huyum değildir.”

“Hım, bilmez miyim?”

“Küs müsün sen bana?”

“Ne münasebet?”

“Çok münasebet. İnsan kocasına küser miymiş?”

“Kocasını hiç bilmediği yerde yalnız başına bırakırsa küsermiş tabii.”

“Hiç bilmediği mi?”

Gözlerini azıcık etrafta çevirdi Hasret. “Azıcık bildiği.”

Kaşlarını kaldırdı Hamza, Hasret omzunu bükerek başka tarafa döndü. “Biraz bildiği işte.”

“Taş çatlasa iki saatliğine gittim.”

“Az mı iki saat, Hamza? Aklıma neler neler geldi!”

“Neler geldi?”

“Söylemem, küsüm sana.”

İçli bir nefes aldı Hamza. “Küssün demek.” Derin bir nefes daha aldı, iç çeke çeke bir hâl olmuştu Hasret’in dikkatini çekebilmek için. “Yazık oldu o zaman...”

Hasret gözünün kıyısıyla baktı Hamza’ya, ayağının ucunu yere sürttü. “Neye yazık oldu?”

“Söyleyemem, küsmüşsün.”

“Hamza...”

“Neşeli bir anda söylemek isterim, Hasret. Şimdi küssen olmaz.”

Böyle deyince daha bir meraklandı Hasret. Zaten böyle beyaz gömleği, açık düğmeleri, davet eder gibi sonuna kadar açtığı hamamlığın kapılarıyla karşısında durunca aklına olmadık şeyler geliyordu. Bir de Hamza böyle laf oyunlarına tekrar başlamışken yanaşmadan durmak fazlasıyla zordu. Bir de düğünün ortasıydı, aşağıda davul zurna çalıyordu.

“Tamam ya, çok da küs değilim. Ne diyeceksin?”

Sakallarını kaşdı memnuniyetsiz bir tavırla. Hasret’in gözlerinin yüzüne, oradan göğsüne kaydığını görünce derince bir nefes aldı. “Bilemedim ki şimdi.”

“Sen niye açtın o kadar düğmelerini?”

“Terlemişim, yıkanacaktım.”

“Düğün ortasında?” diye memnuniyetsizce konuştu Hasret, gözlerini adamın üzerinden çekemiyordu. Sonunda Hamza’yla göz göze geldiğinde karşılaştığı hayırdır dercesine göz kırpan bir adamdı. Kıpırdandı yerinde. “İyi bari, yıkan.”

“Ama...” Koridoru kolaçan edip kolunu kapının pervazına yasladı Hamza, Hasret de kendinden habersiz yarım adımcık kadar yaklaştı. “Ama?”

“Seni çok özlemişim ben, böyle bir burnumda tütmüşsün.”

Kendiliğinden kısılan sesiyle alttan alttan kocasına baktı Hasret. “Yalancı.”

“Vallahi bak.” Gözlerini kapatıp Hasret’e doğru eğilerek derin derin soludu Hamza. “Böyle kokun geliyor, başımın etrafında dolanıyor da dolanıyor. Bir huzur, bir rehavet...”

Gülmesini tutmaya çalışarak gözlerini kaçırdı Hasret. “Erken geldin o zaman.”

“Gelebildiğim kadar erken geldim işte. Dedim ki belki karım da beni özlemiştir, belki biraz sarılır, belki biraz öper. Belki biraz...”

Merdivenin tarafına hızlıca bakıp kocasına dönerek biraz daha yaklaştı Hasret, göğsüne doğru vurdu, beline hızlıca sarıldı. “Rüyan-da görürsün.”

“Rüyaya ne hacet, sabah aldın zaten aklımı başımdan...” Yaklaşan yüzleri, hızlanan nefesleriyle biraz durdular öyle. Hasret dudaklarının ha öpüldü ha öpüleceğini düşünürken bu kez geri çekilen Hamza oldu.

Ağzı yarı aralık, yanakları pembeleşmiş, eli karnının üzerinde öyle heyecanla kalınca bir tuhaf oldu Hasret. Hamza hamamlıkta, Hasret koridorda, koskoca adam sanki baştan çıkarmak istermiş gibi gömleğinin düğmelerini ağır ağır çözdü.

“Ne yapıyorsun ki şimdi sen?”

“Yıkanacağım dedim ya, gülüm.” Başı hafif yana eğik bir hâlde baktı Hasret’e. “Hasret’im.”

Öyle tuhafça bir sesle adını deyince dizlerini birbirine sürttü Hasret, Hamza’nın eli kemerine doğru gitti. “Kapı açık.”

“Kapatırız.”

“Kapat o zaman.” Kapıya doğru bir adım daha yaklaşmıştı bunu söylerken, bir yandan da biri gelecek de Hamza böyle görünecek diye aklı gidiyordu. Erkekler çıkacak değildi eve, karılar çıkıyordu tabii. Hamza da bilerek yapıyordu tüm bunları. Kemerini çekip çıkardı, ikiye katlayıp mermerin üzerine bıraktı. Kolundaki gümüş saati de Hasret’ten gözlerini ayırmadan çıkarıp kemerin yanına koydu.

Haspam, dedi Hasret içinden ama altta kalmak da olmazdı. Elini Hamza’nın kendisini pürdikkat izlediğini bildiğinden önce kalbinin üzerine koydu hafiften heyecanlı bir tavırla. Sonra ağır ağır elbisesinin açık yakasında gezdirdi.

“Yanıma gel,” diye konuştu sonra Hamza. Sesinin derinliğinden birlikte yıkanmak istediği belli oluyordu. Aşağıdaki herkes anladı ama...

Ama herkes de ikisini gözetliyorsa onlara günahtı.

Yine de içinde kıpır kıpır bir hisle burnunu havaya kaldırmadan edemedi Hasret. “Her gel diyene gitseydim...”

Daha lafını bile tam bitiremeden hızlıca kolundan çekildi, kapanan kapıya sırtı yaslandı Hasret'in. Gözlerinde hevesli bir ifadeyle onu kendinden fazla yoldan çıkarmış olmanın başarısıyla neredeyse arsızca güldü Hamza'ya.

"Her gel diyene değil, kocana geliyorsun, Hasret. Bal damlıyor yine ağzından."

"Damlıyor tabii." Çenesini kaldırdı adama doğru. "Öp de bak."

Eğilip yaklaştı Hamza, kapıyı iki kere kilitledi, sonra Hasret'in aralık duran dudaklarını öptü özlemle uzun uzun. Karşılıklı bir şekilde hoyrat, girişken ve isteklice...

Hasret'in düğmeleri açıldı, saçları çözüldü, yüzünde öpülmedik tek bir yer kalmadı. "Küs müsün hâlâ bana?" diye sordu Hamza genç kızın iç çamaşırını çıkarırken, yanıtına pek de fırsat vermeden kucağına aldı hızlıca, sırtını duvara yasladı.

"Ay, soğukmuş," diye daha da sarılarak sırtını duvardan ayırmaya çalıştı Hasret, lafını dedikten bir an sonra sırtıyla duvar arasında Hamza'nın gömleği vardı. Güldü buna, sürekli okşanan belini ve kalçasını daha da bastırdı adama, saçlarını okşadı çeke çeke.

"Sessiz olman gerek, Hasret."

Olurdu tabii.

Ama Hamza böyle tutkulu olmasaydı, kalçasına öyle vurmasaydı, çiçeğini öyle öpmeseydi, öyle bakmasaydı, hızlı nefesleri dudığına öyle vurmasaydı... Tüm bunları yapmasaydı Hasret belki sessiz olabilirdi.

Olamamıştı.

İkisi de rahatladığında genç kızı kucağından indirmedi Hamza, üzerine iki tas sıcak su döküp mermeri ısıttı, sonra Hasret'i bıraktı üzerine usulca.

Ama hâlâ bacakları hafif hafif titriyordu genç kızın. Azıcık gülerek diz çöktü önünde, elini tutup öptü, saçlarını yüzünden çekip dudaklarına yaklaştı. Belli bir mesafeye kadar gelince Hasret kendiliğinden öpüyordu, yine öyle oldu, genç kız Hamza'ya doğru düşer gibi eğilip dudaklarını birleştirdi. Gülüşe gülüşe öpüştüler biraz.

“Sen ne diyecektin bana?”

İliştirdiği sudan biraz alarak Hasret'i yıkamaya başladı Hamza, aynı zamanda fırsattan yararlanarak dokunuyordu. “Küs değil misin artık bana?”

“Yok, barıştım.”

Yaklaşıp genç kızın omzundan öptü. “Neye borçluyuz?”

Aynı kendi yaptığı gibi alını, burnu, sonra da dudağı öpüldü Hamza'nın ama bunlara Hasret'ten daha fazla tav olduğundan bir süreligine genç kızın bunları yapmasını yasaklayabilirdi. “Kıyamadım sana, ondan.”

Hasret'in elini omzunda, ardından göğsünde hissedince durdurdu mecbur. “Bir daha mı?”

Kıpırdandı Hasret, kapıya doğru baktı. “Yok, fark ederler şimdi.”

Dudaklarını biraz daha yaklaştırdı Hamza. “Etmeseler?” Burunlarını sürttü birbirine, Hasret'in çıplak bacağına okşadı. “Etmeseler ne olurdu?”

Aralıklı dudakları ha birleşti ha birleşecek derken konuşabildiği kadar yanıt verdi Hasret: “Sana bırakırdım kendimi. Ellerine...”

“Hep mi?”

Ağzının içinde olumsuz bir ses çıkardı Hasret. “Hep değil, birazım bende kalır.” İç içe geçirdi neredeyse dudaklarını, oturduğu yerden kalkıp Hamza'nın kucığına geçti. “Yoksa sana nasıl böyle karşılık vereyim? Tek başına sevişirsin.”

Tekrar uygun hâle geldiklerinde zaman da düğün de pek umurlarında değildi. Bu kez daha yavaş, daha sessiz, daha can alıcı bir şekilde dokunuyorlardı. Hamza'nın kucığında hareketlendiği anda dudaklarını ayırdı Hasret. “Sana mühim bir şey diyeceğim. Akşam. Bana unutturma, tamam mı?”

“Şimdi de.”

“Ah... Olmaz. Olmaz şimdi. Sen bana ne diyecektin?” dedi sık nefesleriyle.

Bu kez bekletmedi Hamza. “Kaymakamla konuştu... Ah!”

“Ne kaymakamı?” Eğilip dudaklarını öptü fırsat vermeden Hasret, ıslanan saçlarını okşadı kocasının, işine de devam etti.

“Kaymakam işte... Ah, Hasret... Hasret...” Derin nefesler vererek dikkatini toplamaya çalıştı Hamza, sıkı sıkı sarıldı Hasret’e, yönlenirdi. “Nikâh günü için. Resmî nikâh.”

Hareketlerini durdurdu Hasret, Hamza daha da kasıldı altında. “Nikâh mı? Sahi mi?”

“Sahi Hasret. Şu düğün bitsin, sonra resmî nikâhımızı da kuyacağız düğünümüzü de yapa...” Sözlerini Hasret’in coşkulu dudakları böldü, genç kız hiç sarılmadığı gibi sımsıkı sarıldı.

Yarım saat kadar sonra aşağıdaldı. Etrafta oynayan kızları izliyordu Hasret. Boynunda ve kolunda Hamza’nın bir aralar bahsettiği o sarı altınlardan vardı. Hamamlıktan sonra kocasının kucağında odaya gidince biraz daha nazlanıp niyazlanmış, öteye beriye bakayım derken boynuna birden nasıl taktıysa takmıştı altınları Hamza.

Sonra da tamamen barışmışlardı.

Hamza oturmuş, Mustafa’yı anlatmıştı. Attığı her yumruğa, *afe-rin benim kocama* dememek için zor durmuştu Hasret. Ama yine de sakın sakın durup kocasının düşüncelerini dinlemiş, olanı ve olabilecekleri anlamıştı.

Hasret de anlatacağı duyduklarını ama Hamza pek çetin bir kararın içindeydi. Henüz durulmamıştı ve Şerife’nin olayında Mustafa’nın pek ilgisi yoktu. Kendi kendine seviyordu yani Şerife.

Şimdi zaten bulanık olan suya bir de Şerife’yi katarsa iyice karıştırdı ortalık. Yine de bu söylemesine engel değildi. Eve gittikleri gibi Hamza’yı odalarına çekecek, durumu anlatacağı. Ayrıca eve gidince sinirini dindirirdi ama burada söyleyince çok öfkelenirse önünü de alamazdı Hasret.

Sonra ver el âlemin ağzına dedikoduyu.

“Yer arıyor zaten pisler. Of, bu gelin de oynayamıyor hiç. Ben olacaktım şimdi onun yerinde.”

Bir saat kadar önce gelini alıp gelmişlerdi; kızla birlikte bir düğün alayı daha gelmiş, her yer insan kaynar olmuştu. Ama erkeklerin

arasında kocasını çok rahat görüyordu Hasret, daha doğrusu göreceği yeri seçip öyle oturmuştu.

Haşim'in hâli bir tuhaftı; oturduğu yerde sıkkın sıkkın etrafına bakıyor, kızın babasına pek gözünü değdirmiyordu. "Utaniyordur belkim," dedi dudağını kıpırdatarak. Kendisi olsa utanırdı.

Hamza'nın ağabeyinde ise hiç ar hayâ yoktu, gelinin duvağı açılmadan önce dünyası yanmış gibi dururken açıldıktan sonra ağzı açık ayran budalasısı gibi bakakalmıştı kızı.

"Erkek işte, hepsi aynı Hamza'm hariç."

Şeytan diyordu ki gidip kızın kulağına fısılda!

"Niye şeytan desin, canım? Hayırlı iş bu, melaikeler der."

Biraz daha kendi kendine konuştu, Mürüvvet'e az önce nereden olduğu bilinmez bir haber gelmiş, genç kız apar topar gitmişti. Diğerleriyle de çok konuşası gelmemişti Hasret'in. Ninesinin ve onun gözleri görmeyen torununun yanında oturuyordu. Az sohbet muhabbet derken en son suskunlaşmışlardı.

Bir yarım saat de böyle geçti, Hasret'in tanımadığı müzikler yerini tanıdıklarına bıraktı. Köşede Haşim ve büyük gelin olan Zümrüt fısıfısı bir şeyler konuşuyorlardı. Düşünceli görünüyorlar, sanki birinin idam kararını veriyorlardı. Merak ediyordu Hasret, kokusu yakında çıkardı.

Hava kararmış, yine o meşhur ışıklar yakılmıştı. Kızlar ortada birikiyor, erkeklerden incecik bir çizgiyle ayrılarak oynuyorlardı.

Onları izlerken nasıl olduysa birden elinden tutulup çekildi Hasret, kocaman açılan gözleriyle ne olduğunu anlayamadı bir an. "Ay! Ne oluyor ya?"

"Gel yenge, oynayalım!" diye bağırان Şerife'den başkası değildi tabii. Yüzünde Allah rızası için duran bir tebessüm ve ortada kalmış olmanın rahatsızlığıyla yavaş yavaş oynamaya başladı Hasret. Fakat sanki tüm gözler üzerindeydi.

Elini ayağını nasıl oynatacağını şaşırıyor, Şerife'nin fazlaca coşku ve sürekli omuzlarını sallayarak oynayan hâline hayret ediyordu. "Sormaz mıyım ben bunun hesabını sana! Civelek görümce!"

Genç kızın yüzüne gülmeye çalışarak oynadı azıcık ama hiç âdeti değildi. Dışarıdan bakınca *daha iyi oynarım* demesiyle kalkıp oynaması bir olmuyordu. Gözünün kıyısıyla Hamza'nın tarafına baktı, baktığı gibi de göz göze geldiler.

Zaten akşamdan beri gözünü üzerinden ayırmıyordu Hamza, elini şuradan kaldırıp şuraya koysa fark ediyordu. Onun bakışları altında üzerindeki tutukluğu atarak oynamaya başladı bu kez Hasret. Öyle olunca Hamza'nın yönü hepten değişti, etrafında konuşan adamları umursamadan genişçe oturup izlemeye başladı Hasret'i.

Genç kız da sanki karşısındaki görümcesiyle değil de Hamza'yla oynarmış gibi bakışını ayırmıyordu adamdan. Çalgı durana, herkes yerine geçene kadar bu sürdü böyle. Dedikoducu kadınların ağzına bir parmak bal çalındı, herkes kıkır kıkır gülüştü.

Yerine iki üç adım kalmışken nasıl olduysa bakışlarını kaldırıp Haşim'in olduğu tarafa baktı Hasret, adamın başını hafifçe eğerek bir işaret verdiğini fark edince durdu şaşkınlıkla. Yanında kim var kim yoksa ona baktı, şimdi başkasına diyorsa üzerine alınmış da olabilirdi.

Ama kendinden başkası yoktu, yine de emin olmak isteyerek eliyle *ben mi* dercesine bir işaret yaptı. Haşim başını salladı gülererek.

"Allah Allah... Bu adam bu akşam gidici herhâlde," dedi sessiz ve gergince, daha da laf etmeden yürüdü yanına kadar. Hamza kendisini görüyor muydu, bilmiyordu.

"Beni mi çağırıydın, Haşim baba?" diye yaklaşıp konuştu Hasret. Adam ağır ağır başını salladı, eliyle yanına vurdu iki kez Hasret'e yerini göstererek. Az önce gelen Zümrüt de diğer yanına oturmuştu Haşim'in, şimdi orası boştu.

Bir gelini sağında, bir gelini solundaydı. Daha Mediha kadın böyle gösteriş yapmamıştı gelinleriyle.

"Gel kızım, gel," dedi adam. "Bir çıkmazın içindeyim."

Kaşlarını azıcık çattı Hasret, adam anlattı derdini. Dedi ki bu gelin kızın başını yakmalı mı, yakmamalı mı; sonra durdu. Bu oğlanı kara topraktan nasıl çekmeli?

Tabii böyle demedi, adam konuşurken Hasret bunları anlıyordu.

Kız giderse, mesele anlaşılırsa dan diye vururlarmış Hamza'nın ağabeyini. Bunu üzgün üzgün ve uzunca anlattı adam. Ama bir yandan da kıza kıyamadığını, oğlunun kendi günahını kıza da bulaştırmasına gönlünün razı olmadığını anlattı. Şu dernek kalktıktan yarım saat sonra imam nikâhları, yarın öğle sonrası da resmî nikâhları kıyılacaktı.

Hasret'in dünü neyse bugünü de öyle olduğundan görüşü kolay değişmezdi. Fakat Mehmet'in kıblesi belli değildi. Gencecik bir kızı göz göre göre onun koynuna bırakmak vicdanına hakaretti.

“O hâlde kızla konuşmalı. *Bu adamın böyle bir alışkanlığı var; senden sonra düzelir mi, bilinmez. Kararın neyse ona göre baban buradayken ver, ya git ya da kal* demeli. Ama sakın sakın, ağzı iyi laf yapan biri demeli bunları. Hatta celallenecek olursa azıcık da korkutmalı.”

Kan davası güdülür, sizden de bizden de can gider demelilerdi hatıra. Sonuçta gördüğüne göre kaç tane ağabeyi vardı kızın, illaki onlar için korkardı. Haşim düşünüp taşındı; eksik yerleri söyledi, Hasret tamamladı.

“O hâlde sen söyle, ağzı senden iyi laf yapanı bulamayız şu saatten sonra.”

Hasret duyduğuyla bir Haşim'e baktı bir oynamaya çalışan geline. O an anlayamadı omzuna yüklenen sorumluluğu, sıkkın sıkkın soludu. “Şu saate kadar ne diye beklediyseniz zati.”

“Ne?”

“Olur, beybaba. Ben derim az köşeye çekip.”

Haşim başını salladı, Hasret de yarı gerçek yarı yalan bir gülüşle ayaklandı olduğu yerden. Şimdi herkesin gözü üzerindeydi, muhtemelen kız gidecek olsa herkes kendinden bilecekti. Ama yine de bunu şahsen kendisinin söylüyor olması her şeye bedeldi. “Kurtaracağım kızı o kerhaneciden!”

Gitti yorulup oturan gelinin yanına, iki hoş sohbet edip kendini şansız şöhetsiz, “Hasret derler bana,” diyerek tanıttı. Sonra yeterli olmayacağını fark ederek devam etti: “Küçük eltin oluyorum.”

Kızın ifadesi değişti, daha güler yüzlü olmaya çabaladı. Ama sadece çabaladı, onun da evlilikte pek gözü yok gibiydi. *Şükür* diyerek başladı kıza anlatmaya Hasret. Her lafında kaşları ayrı kalktı kızın, sonra şüpheyile kendisine bakınca Haşim'in adını vererek ona baktırdı.

Ne olduysa ondan sonra oldu. Kızın önce annesi, sonra babası gelip fısır fısır ettiler. Hasret her an patlak verecek olaylardan kaçınarak ninesinin dizinin dibine oturdu, yaşlı kadın omuzlarını şefkatle sıvazlarken yaslandı ona biraz. "Haydi gazamız mübarek olsun."

"Muhterem gitmiş, Hanif Ağa'mla konuşmuş. Durum böyleymiş. Dedigine göre Hasret önce Mustafa'yla görüşüyormuş, Hamza'yı görünce oğlanı bırakıp Hamza'ya kaçmış."

Dudak büktü Murat, elindeki fincanı pek de memnun olmayan bir yüzle masanın üzerine bıraktı, yeşil gözlerini etrafta gezdirdi. "Yalandır o, Selami. Hasret o oğlana en baştan bakmaz."

Zekiydi Hasret, aklı başındaydı. Dengi görmediği hiçbir adamı konuşmak niyetiyle karşısına almazdı. Tek bir yüz yüze gelişte anlamıştı bunu Murat. O gözlerin arkasında ne varsa açık seçik bir şekilde okumuştı.

Hamza'yı dengi görüyordu Hasret.

Murat'ı ise kaçması gereken biri olarak.

"Bilemem ağam, öyle duydum."

Pek düşünmeye gerek yoktu bunun üzerine, ne olduğu apaçık meydandaydı Murat için. "Hanif Ağa'nın fikri de zikri de belli. Muhterem oğlunu aklamak için Hasret'i az..." Söylemeye dili pek varmasa da adının yanına koydu o lafı. "Az yollu gösterecek belli. *Kız, adamları birbirine kırdırdı, suçlu o*, diyecek. Aklınca Mustafa'yı Hamza'dan koruyacak."

Selami başını salladı iki yana. "Ayıp günah yahu, gencecik kız." Üstelik bir de yeni evliydi, tazecik yuvası vardı.

“Hamza dedesinin lafına gitmez,” dedi sonra Murat. Ama bu, *bi-zim burada sular yukarı akar* demek gibi bir Şeydi. MÖmkÖnÖ yoktu. Selami de buna gÖvenerek itiraz edecekti ama karşısında duran da Murat’tı, Şu gÖne kadar yanıldığı olmamıştı. Dinledi o yÖzden, Hasret kızı da acıyordu iÇten iÇe.

“Hasret’in...” Devam etmeden Önce yutkundu Murat, gÖlgeliğinde oturduğu ÖzÖm asmasına ve kararmaya durmuş ÖzÖmlere baktı. “Adı Đıkmasın.”

Hasret, Murat’a lazımdı.

Hamza Ölse de kalsa da mÖhim değildi. Hasret’i yanında istiyordu.

Sigarasını yakıp başını arkaya doğru yasladı. “Mustafa’yla da bir konuşalım bakalım, hıncını Hasret’ten değil de Hamza’dan Đıkarmak ister belki...”

“Edip ve Cemşit sırayla Mustafa’nın başını bekliyormuş, ağam. Nasıl kağıracağız?”

“Kağırmayacağız. İki laf edeceğim sadece.” Sigarasından bir nefes daha Đekti. “Pek bir hayırseverim Şu aralar, belki Mustafa’ya bir yardımım dokunur.”

GÖzlerini aÇarak sigarasının dumanıyla birlik olup bulutlanmaya başlayan gÖkyÖzÖne baktı, Đizdiđi yollar artık hazırdı.

Hepsi de Hasret’e Đıkıyordu.

“Yine de keşke karıŐmasaydın, Hasret. Babama da soracağım ama. Daha dÖn bir, bugÖn iki. Yeni evlendik, bir de başımıza bunun lafı Đıkacak.”

SaÇlarının arasında dolanıp duran ve ıslaklığını kurutan havlunun etkisiyle mayıŐan gÖzlerini kapattı Hasret, Hamza’nın dokunuşları Đok yumuşaktı. “Ay Öyle deme, Hamza... İĞimin yağları eridi sÖyledikten sonra, biliyor musun? BÖyle bir ferahladım, genĐleŐtim.”

“Hıı, ferahlatacaklar seni, daha dur. Tefe koyup Đalacaklar.”

Omuz silkti Hasret. “Aman, gitsinler de ağabeyini konuşsunlar, sanki ben mi gittim kerhaneye?”

Saçlarındaki havlu çekildikten sonra başını sabit tutamayarak Hamza'nın göğsüne düşürdü Hasret. “Ay çok hâlsizim ben ya,” diyerek fırsattan istifade kollarını sardı kocasına, yanağını göğsüne sürttü.

“Ortalığı birbirine katarken yorulmuşundur tabii.”

Kıkır kıkır güldü Hasret. “Ben sağlam adam değilim bak, kimse güvenmesin. Göbek adım yalandır, riyadır.” Alnını Hamza'nın göğsüne vurdu. “Ama Hamza diye bir adam var...”

“Hım...”

“Ona işlemiyor böyle şeyler.”

“İşlese yapacak mısın?”

“Yok...” Başını kaldırıp çenesini Hamza'nın göğsüne yasladı, alttan alttan bakarak derin bir nefes aldı Hasret. “İnsan yoldaşına yalan der mi?”

“Demez mi?”

“Demez, sonra yolumuzu ayırır. Ben de alışmışım onunla yürümeye; topal falan kalırım, onsuz yürüyemem.”

Hasret'in önüne gelen iki tutam saçını okşadı Hamza, öyle dudaklarında ince bir tebessümle bakışıp dururken birden gülüşü soldu Hasret'in, doğruldu olduğu yerde. “Ben sana ne diyecektim!”

Kaşları çatıldı Hamza'nın. “Ne diyecektin?”

“Senin bu bacın var ya, bu bacın!”

“Var.”

“Mustafa'yı seviyormuş!”

Kaşları daha da çatıldı Hamza'nın, başı hafiften anlamak ister gibi eğildi. “Ne?”

“He işte öyle, ben de duyunca dedim ki *Allah seni kahretmeye Şerife!*” Hamza'nın öfkeli bakışlarını görünce ileri gittiğini fark ederek durdu iki saniye, sonra dinsizin hakkından imansız gelir diyerek daha da öfkelendi Hamza'yı bastırmak için. “Sen git, onca adamın arasından ipsiz sapsız, çüksüz Mustafa'yı bul ha! Olacak iş mi!”

Hamza ağzını açacak olunca durdurdu. “Ama yok! Allah ona vereceği aklı da sana vermiş, öyle kalmış o kızcağız da ne yapsın! Ben dedim ama, başımıza böyle işler geleceği belliydi!”

“Hasret...”

Yutkundu Hasret, heyecanla yanlış giriş yaptığını fark edip geri dönesi gelmişti ama yoktu, nasıl toparlayacağını bilemeden konuştu: “Ben var ya isteme akşamı kendi kendime dedim ki Hamza’ya diyeyim de kurban kessin! Ama sana demeyi unuttum, ne olduysa ondan geldi başımıza. Kurban keselim, Hamza.”

Lafı bitince durgun durgun ensesini kaşdı Hamza’nın bakışları altında. “Ama Mustafa şerefsizinin haberi yokmuş.”

Kaşlarını kaldırıp başını azıcık eğdi Hamza, hem her an patlayacakmış gibi öfkeli hem de durgun bir su gibi sakin duruyordu. Böyle olunca da Hasret’in daha bir ilgisini çekiyordu fark etmeden.

“Sen ne zaman duydun bunu?”

“Vallahi de billahi de bugün!”

Hızlıca yanıtını verdi Hasret, aferin almak ister gibi bir de gözlerinin içine bakıyordu Hamza’nın. Bu kez hemen söylemişti. Adamın tövbe çekerek başını öteye çevirmesiyle dudağını ısırды, biraz öfkeyle soludu Hamza ama çok sürmeden durgun hâline büründü tekrar, biraz daha düşündü. “Başka ne varmış?”

Bir de pansuman etmişti Şerife, Mustafa’ya ama onu söylemenin gereği var mıydı? Ama o da başına bela olsun istemiyordu, o yüzden her şeyi döküldü Hasret, anlatıp bitirdi. “En son da *allem edelim, kallem edelim de Mustafa’yı bana yapalım yenge*, dedi.”

“Tövbe estagfurullah.”

“Şimdi doğru düzgün, sen gibi bir adama baksa olur diyeceğim. Elimizden bir şeyler gelir.”

“Hasret.”

“Ne canım, aynı soydan gelmiyor musunuz, inat aynı inat işte. Önünde sonunda alırdı adamı.”

“Şerife daha çocuk. Otuz yaşma bassa yine çocuk. Korumak kollamak gerek, onun aklına bırakılacak iş değil.”

Hızlıca başını salladı Hasret. “Ben de öyle dedim içimden, o yüzden hemen itiraz etmedim. *Olur* dedim, *bakarız* dedim, *ben sana haber ederim* dedim. Şimdi itiraz etsem ne diyeceği belli değil.”

Başını salladı Hamza. “İyi demişsin, ona çıldıtmadan anama demek gerek. Bu meseleleri daha bilmiyor kimse, Mustafa’yı az kötülüyor uzak tutarız şimdilik.”

“Sonrası ne olacak?”

Gözlerini Hasret’in gözlerine çevirdi Hamza, üzerindeki havlunun kuşağından çekerek yaklaştırdı kendine. “İki güne postalarım Mustafa’yı.”

“Nereye?”

“Ya başka bir şehre... Ya da kökten öbür tarafa. Allah hangisini nasip ederse.”

Yutkundu Hasret, Hamza’nın elini kana bulaması ihtimali bile kötüydü fakat bu işlerin de buralarda böyle çözüldüğünü biliyordu. Bir de bir yandan o anları yaşarken korku dolu olsa da sonradan düşününce insani tarafı terazinin diğer ucuna konuyor, içi dolu dolu bir öfkeyle *vurun Mustafa’yı* diyemiyordu.

Yok olsun, hayatı boyunca bir daha buralara uğramasın istiyordu. Ama bunun için yalnızca öldürmek mi gerekti? Böyle işin cezası nasıl kesilirdi?

“Yarın çalkalanır köy,” diye mırıldandı Hamza. “Taş üstünde taş bırakmazsın.” Hasret’in kısa saçlarını okşadı ağır ağır.

“İyi yaptım.”

Aynı fikirde değildi Hamza. “İyi oldu, biraz ders alır ağabeyim.” Genç kızın çenesini okşayarak yüzünü kaldırdı yukarı. “Ama sen yapmasaydın keşke, babamın hatası.”

Omuz silkti Hasret. “İçim rahat.”

Güldü yavaşça Hamza. “Aklının doğrusuna gitmeyi çok seviyorsun, değil mi?”

“Eh, boşuna aklımın doğrusu değil ya, gitmeyip ne yapayım?”

Başını iki yana salladı Hamza, bakışları Hasret’in yüzünden ayrılmıyordu yine. “Yarın ninem çağırıyordu seni, yanına gidecekmişsin.”

Biraz durdu Hasret, lafı aklında iki kere döndürdü. “Tek mi beni?”

Gözlerini bir açıp kapatarak onayladı Hamza, Hasret dikleşti yerinde. “Niye tek ben? Sen de gel, tanımam etmem ki kimseyi.”

“Beni istemiyormuş orada, tek sen olacaktıydın,” diye başladı Hamza, Hasret’in açılan gözleri ve sinirlenmeye başlayan hâlini görünce gülerken parmağını genç kızın aralık dudaklarına bastırdı. “Ama... Ben seni oraya yalnız gönderemem.”

Kalkan omuzları indi Hasret’in, kocasının göğsüne vurdu hafifçe. “Baştan söylesene Hamza ya.”

“Seni götürüp bırakacağım oraya, zaten tanış olduğun o kızlar var. Mürüvvetler. Yevmiyeci bir sürü kadın da olur. Ben sizi tanıştıtırırım, seni de oraya bırakırım.”

Bu kez omuzları üzüntüyle düştü Hasret’in. “Sahiden bırakacak mısın?”

Başını salladı Hamza. “Dedemle konuşmam gerek, o arada onu hallederim. Sen de bize akşam yemeğine üzüm toplarsın.”

Hâlâ çocuk gibi omuzları düşüktü Hasret’in. “Ama ben bilmem ki üzüm toplamayı.”

“Öğretirim gitmeden.”

“Öğrenemem öyle hemen.”

Biraz güldü Hamza karısının mızıldanmalarına, itirazlarına. Duğının içini ısırarak asıl kilit noktayı da söyledi yavaş yavaş. “Mesele üzüm de değil aslında.”

“Ya ne?”

“Yevmiyeci kadınlar olacak orada... Gönül de var, ustabaşı.”

Kaşları kalktı Hasret’in, kolları göğsünün üzerinde birleşti. “Hıı...”

“Nineme dedim Hasret’im hazzetmez ondan diye.”

“Ninen ne dedi?”

Hasret'in kalkan kaşlarına, bir avuç cinin kıpır kıpır dolaştığı gözlerine baktı Hamza. "Güldü. *Daha iyi*, dedi."

"Ay ne olmuş, ne olmuş?"

Bıkkın bıkkın nefes aldı kadın, artık alışmıştı bu köyde her sabah bir gürültüyle uyanmaya. "Ne olacak, kerhaneye giden adama gelin mi alınır mı? Kız öğrenmiş, öğrendiği gibi de atmış yüzüğü. Hamza da ağabeyine destek çıkmamış."

"Oh, iyi olmuş!"

"Öyle deme kız, Mehmet kızı görünce pek bir beğendi, dibinden ayrılmadı." Ters ters baktılar bunu diyen kadına, sonra devam etti biri: "İyi de kim demiş o meseleyi kıza? Nereden öğrenmiş?"

Bir sessizliktir aldı kadınları, aralarından biri gözlerini etrafta çevire çevire konuştu: "Haşim Ağa'm önce Zümrüt'len konuştuydu, gördüm. Ondan sonra Hasret kızı çağırdı yanına, oturttu dizinin dibine."

Kadınlar gözlerini açtı sonuna kadar, akıllarına gelen başlarına mı gelecekti? Daha iki günlük gelindi Hasret. Kaşlarını kaldırdı kadın. "Artık ne dediler, bilmem. Hasret kız, Haşim Ağa'nın kulağına konuştu da konuştu. Ondan sonra kalkıp gitti, geline konuştu. Ne olduysa ondan sonra oldu."

"Bozdu yani işi..."

"Bozdu. Gelinliğinin ikinci günü bunu yapan daha ne çorap örer başlarına, Allah bilir..."

Hasret'in aleyhine ilk dedikodu burada konuşuldu. Köy darmadağın olana kadar da susmayacaktı bu ağızlar.

"Duydunuz mu, duydunuz mu?" diye söylendi kadınların her biri gittiği yerde, iki fazla eklediler konuşurken, "Hasret, yeni gelinin işini bozmuş! Geri yollatmış baba evine!"

"Hah! Ben demedim mi size bu kız ortalığı karıştıracak diye? Bakın görün daha neler olacak!"

Hasret ayaklarını tarlanın kumlu toprağına bastığı gibi anlamıştı günün epey zor geçeceğini. Kadınlar çoktan işe koyulmuş, kovaları üzümlerle doldurmaya başlamışlardı. Gözü alabildiğine düzdü etraf, üzüm ağaçları yeşil bir şekilde top top duruyordu. Yaşlı ve genç kadınların bazılarının başları beyaz bir örtüyle örtülmüştü. Genç kızlar ve küçüklerde yoktu. Sıkın bir soluk aldı, gözleri Gönül'ü aradı.

Ama uğraşa bile gerek kalmamıştı. Hamza'nın geldiğini duymış gibi eğildiği yerden hemen doğrulmuş, üstünü başını çekiştirmişti Gönül. Burnundan birkaç sert nefes aldı Hasret, dikilip baktı Gönül'e. "Zilli!"

"Gel Hasret, gel."

Hamza kolundan çekiştirmese geleceği yoktu; az yürüyüp gölge-likte oturan yaşlı, buruş buruş kadının karşısına çıktılar. "Gelinini getirdim, ana," diye seslendi Hamza.

Hasret'in pek de ilgisini çekmiyordu durum ama takdim edilince kırıta kırıta gidip kadının elini öpmeden edemedi. Yine de aklı arkadaki Gönül karısındaydı. Hamza kadınla muhabbet ederken de dönüp dönüp arkasına baktı. Kadın sert konuşuyordu, burnu pek büyüktü, teni esmere yakındı. Elllerinde yaşlı kadınların hepsinde olduğu gibi yarısı çıkmış kına izleri vardı. Diğer yaşlı kadınlar gibi o da kafasına yemeni denmeyecek kadar kalın bir kumaştan beyaz örtü örtmüştü.

"Sen kimlerdensin, gelin kız?" diye lafı çevirdi yaşlı kadın. Ama öyle bir konuşuyordu ki dediklerini anlaması için Hamza'nın aracı olması gerekmişti.

"Ben İsmail'in kızıyım."

Tanımadı yaşlı kadın, Hamza kısaca tanıttı. Dudağının içini kemire kemire sıkılarak onları izledi Hasret, ara ara bağdaş kurarak oturduğu dizini Hamza'ya değdirip ilgisini çekmeye çalışıyordu, sonra etrafta insanlar olduğunu hatırlayıp ellerini dizlerine koyarak hanım hanımcık bekliyordu.

“De haydi, sen yollan.” Memnuniyetsizdi yaşlı kadın. “Hasret kız, sen de git Gönül’den iş öğren. Bakalım elin becerikli mi...”

Kaşlarını kaldırdı Hasret, kendine engel olamadan alayla güldü ama sırtı da doğrulmuştu bir anda. “Gönül karısı mı iş öğretecek bana? Ee, kocam ne güne duruyor?”

Boşuna mı almıştı Hamza’yı?

“Karı kısmının içine mi girsin adam?” diye yükseldi kadın, Hasret de yükselecekti fakat Hamza’nın eli dizine yerleşince havası söner gibi sakinleşti. “Gönül meselesini bilirsin, ana.”

“Ben bilmem!”

Hamza’yla biraz göz göze kaldı yaşlı kadın, ağzının yarı kadarı sarılıydı, belki de bu yüzden anlaşılmıyordu dedikleri. Elini kaldırdı kovar gibi. “İyi, get de göster bir köşede... Karısı köylü.”

Hamza kalktı oturduğu yerden, karısının elini tutup onu da kaldırdı. Yanlarından bir kadın, yaşlı kadının verdiği gibi bir beyaz başörtüsü uzattı Hasret’e. “Başına çek kızım bunu,” dedi.

“Güneş mi geçer başıma?” dedi Hasret uzanıp alırken. Kadın biraz baktı Hasret’e, bir şeyi bilmemesine şaşar gibiydi bakışı. “Evli karılar örter bunu,” dedi hafif bir sertlikle, bir de örtünün ismini söyledi ama anlayamamıştı Hasret. Anlamak ister gibi yüzünü azıcık kırıştırsa da kadın dönüp gitmişti çoktan. Herkes bir değişikti.

Kadınların nasıl yaptığına bakarak başını onlar gibi örttü Hasret, Hamza’nın hâlâ ninesiyle konuşmasına rağmen gözünün kıyısıyla kendisini izleyip güldüğünü görüyordu. Sonunda neredeyse beline kadar inen kumaşı başına düzgünce tutturunca kalktı, Hamza’nın peşine takıldı. Elllerinde bir kova, bir bıçak vardı.

“Bu kovalar dolunca ben mi taşıyacağım?”

“Oğlanlar var, onlar taşır. Sen hiç girme o işe.”

Hasret baktı etrafına, küçük küçük veledler kocaman kovaları yamuk yumuk yürüyerek götürüyorlardı at arabasına doğru. “Yazık bunlara ya, niye çalışıyorlar? Boyları büyümeyecek.” İçli bir nefes aldı Hasret, kendi kendine bir çözüm üretti. “Kovaları yarım doldurayım bari.”

Hamza yandan yandan baktı genç kızın üzgün yüzüne, çenesinden küçük bir makas aldı. Hasret'in merhameti pek su yüzüne çıkmaz, derinlerde dolaşırdı. Az rastlıyordu buna, o yüzden izledi birbirine kederle yaklaşan iki kaşını, üzgün gözlerini. Kurtlar sofrasının tam ortasında olmasalardı eğilip öpecekti de durdu. Bir üzüm çubuğuna yaklaşıp Hasret'i de çekti yanına. İki üç salkım kesip kovaya attı. Hasret dikkatle izliyordu.

"Böyle keseceğim yani?"

"Evet, bazıları kendiliğinden kopar. Kopmayanı da kesip al. Beğendiklerini de ye."

"Hamı var mıdır hiç?"

"Yok gülüm, tam zamanı şimdi, hepsi olgun bunların."

Bir salkım üzüm koparıp aldı Hasret, sonra beğendiği bir salkımı daha aldı. İkinci salkımı fazla beğenince etrafa bir göz atıp birkaç üzüm yedi, gerisini kovasına attı. Bu hâline gülen kocasının dudaklarına da bir üzüm uzattı gülerek.

İlk kovasını Hamza'nın yanında doldurdu, epey büyük bir iş başardığından kendisiyle övündü de övündü. Kara üzümlerin çubuğu biraz daha büyüktü, nine görmesin diye onların dibine gitti Hasret, ardından kocasını da çekti.

Hamza da az değildi, kuytu bir köşe bulunca yine sarılmış, dudaklarını kızartana kadar üzüm yedirmişti Hasret'e.

Yerse.

Böyle azıcık yanında durup sonra da zar zor ayrılarak gitmişti Hamza. O gittiği gibi de kızlar üşüştü hemen, sorgu sual başladı. Hasret bir bir anlattı dün akşamı, sabahı, şimdiiyi.

"Neymiş efendim, ben bozmuşum işi!" Kaşlarını kaldırdı, bir de eliyle kendini gösterdi Hasret, gören zannederdi ki dünya haklıydı!

"Ee, nasıl oldu ya?"

"Ben öyle kendi hâlimde duruyordum düğünde, Haşim Ağa birden çağırmasın mı!"

Sesi duyan kadınlar Hasret'in yanındaki üzüm çubuklarına dadanmıştı. Elleri işte, kulakları Hasret'teydi.

"Ne dedi?"

"Ne desin?" Sesini kederli tutarak taklit etti Haşim'i: "Kızım, içim hiç mi hiç rahat değil... Bu kız da bir ananın babanın evladı, kıyarım diye korkuyorum. Vebalini alacağım."

Kadınlar ahlayıp vahladılar, sonra ikişer üzüm daha kopardılar, Hasret de azıcık abarttı. "Ben de dedim ki *beybaba madem öyle, niye düğüne kadar bozmadın işi?*"

"Niye bozmamış?"

Sormamıştı Hasret, öyle bakıp durdu kadına biraz, sonra başını çaresizmiş gibi iki yana salladı. "Kız epey uzak yerdenmiş, kime güvensin de haber etsin adam? Hem herkes ben mi ki yolunu yordamını bilip konuşsun?"

Kadınlar birbirine bakındı azıcık. "Öyle lafın yolu yordamı mı olur, ne dedin ki kıza?"

Tek omzunu kaldırıp indirdi Hasret. "Haşim Ağa'm ne dediyse onu dedim. Önce durumu anlattım. *Baban buradayken neye karar vereceksen düşün taşın*, dedim. Ama babası ağaymış, boş gezmezmiş... *Böyle işte kan dökülürse tek bizim taraftan olmaz*, dedim. Benim koca da Hamza'dır nihayetinde. *Ağanı, atam kollayacaksan işi olduğu gibi anlatma*, dedim."

Kadınların dudakları aşağı doğru büküldü, demek bu yüzden sessiz sedasız gitmişlerdi. "Yoksa vallah öyle gitmezlerdi, görüyon mu dili?" diye fısıldadı bir kadın, Hasret azıcığını duydu.

"Ama kötü oldu kıza yahu. Nişandan da değil, düğünden kaldı yavrucak."

Umursamaz gibi elini salladı Hasret. "Kız sevindi bile, ben dedikten sonra kalkıp iki daha oynayacaktı."

"Yaa..." diye şaşkınlıklarını gösterdi kadınlar, mevzu burada kapanmadı ama kendini yakacak kadarının ateşini aldı Hasret. İkinci günden fettan gelin olmak istemezdi, kendinin de bir ağırlığı olmalıydı!

Bunlar konuşulurken diğerleri beşer kova, Hasret bir kova üzüm topladı. Arada yaşlı kadına gözü değse de bir şey diyemiyor, onun görmediği anlarda ağzına iki üç üzüm atıp kaytarıyordu.

“Bunca yaşıma kadar çalışmışım, bir de gelin olup mu çalışacağım ya?”

Kadınlar bir bir uzaklaşmıştı yanından, Mürüvvet kalmıştı sadece. “Gönül hep buraya bakıyor, Hasret,” diye mırıldandı genç kız. “Kızlara sürekli bir şeyler deyip gülüşüyor, seni mi diyor acep?”

Hasret üzümlerin arasından baktı Gönül’e ters ters. “Yediği dayak az gelmiş buna, bir de buralarda mı sürüyeyim saçından!”

“Yapma, yapma, büyükana sınıyor seni kesin. Demin de Gönül’ü yanına çağırıp bir tas ayran verdi.”

Kaşlarını kaldırdı Hasret, biraz doğrulup bakınca yaşlı kadınla göz göze geldiler. Allah’tan sabah bileziklerini takmıştı, bileğini göstere göstere uzatıp az tepelerden büyükçe bir salkım alıp kovasına attı. Sonra önüne gelen büyük başörtüsünün ucunu geriye doğru attırdı caka satarcasına. Arada yüzüğünü de göstermiş olabilirdi.

Hem böyle meseleden sınanma mı olurdu? Evli barklı adamdı Hamza, Hasret’in anası, atası karşısına başka adam dikip Hamza’yı sınıyor muydu? Tas tas ayran içiriyor muydu?

“Öyle iş olmaz, ayıp yahu bir kere!”

“Gel de anlat bunlara,” diye söylendi Mürüvvet. Onun hâlinde de bir cansızlık, fersizlik vardı. Kendi siniri azıcık dinince fark etmişti Hasret, yavaştan sokuldu genç kızın yanına. “Pişt...”

“Hı?”

“Ne oldu kız sana?”

“Ne olacakmış?”

Omzuyla kızı dürtükledi Hasret, yere çömelip bir salkım üzüm aldı, onu da yanına çekti. “Derdin var senin, anlat bakalım ne oldu?”

Çenesi titredi Mürüvvet’in, zaten azıcık ağlak bir tipti. Onun kendisiyle mücadele ederek ağlamadan durmaya çalışmasını, birkaç tane

daha üzüm koparmasını izledi. Zaten sonra küçük üzüm taneleri gibi gözünden birkaç damla yaş düştü. “Babam beni verecekmiş.”

“Hih! Kimle?”

İç çeke çeke konuşmaya çalıştı Mürüvvet: “Ne bileyim ben? Zengince bir oğlan gelecekmiş görücü.” Gözünün yaşını sildi ama teni beyaz olduğundan yüzü kıpkırmızı kesilmişti. “Ama benim gönlümde başkası var Hasret, ne yaparım ben?”

“Orasını biliyoruz,” dedi Hasret umutsuzca. “Babana desen istemiyorum diye?”

“Yaşım geçiyor, verecek illaki birine. Bu olmazsa başkasına.”

“İstediğine gitsen?”

Daha çok ağlamaya başladı genç kız, Hasret de sardı kollarını üzüm teveklerinin arasından başkalarına görünmemeye çalışarak. Ama az daha sesi çıkarsa elindeki üzümü kızın ağzına tıkacaktı, çok sesli ağlıyordu.

“Hasret,” diye hıçkırdı genç kız. “Gidip söyledim ben. *Gönlümde sen varsın, senden başkasını istemem*, dedim. *Senin de gönlün varsa her bir şeye karşı çıkarım*, dedim.”

Hasret biraz duraksadı bunları duyunca, içi bir kötü oldu, genç kızın sarı saçlarını okşadı. “O ne dedi peki?”

Daha da ağladı genç kız. “Durdu, durdu, *bizden olmaz*, dedi. *Ben yıllardır babanın yüzüne bakarım, sana yan gözle bakamam*, dedi. Hiç öyle görmemiş beni.”

Biraz gözleri daldı Hasret’in. “Vay şerefsiz!”

“Sevmez ki beni, niye sevsin zaten?” Hem ağladı hem üzümleri koparmaya devam etti Mürüvvet, Hasret’in de gözleri doldu böyle olunca. Kovayı da üzümü de öteye iteleyip sarıldı genç kıza. “Bunların köküne kibrit suyu. Hiç ağlama, üzülme. Gül gibisin vallahi, o kendine yansın. Kaçırılmış seni.”

Ne kadar öyle durduklarını bilmiyordu Hasret, genç kızın ağlaması azalınca konuşabildi ancak. “Adı neydi o adamın?”

“Edip var ya... Hamza ağamın yanında dolandır, sakallı olanı.”

“Tipi de düzgün olsa, seni öpüp başına koysun. Düzgün biri de değil gibi hem. Sen daha iyilerini, daha düzgünlerini bulursun.” Nasıl teselli edeceğini pek bilmezdi Hasret. Şu yaşına kadar ne teselli etmiş ne de edilmişti.

İnkâr etmeyi, hakaret etmeyi, bel altından vurmaya biliyordu yalnızca. Biraz zorlasa belki iftira da atardı.

İç çekti azıcık Mürüvvet, sonra omuz silkti. “Ama ben onu seviyorum.”

“Ama senin değerini bilememiş işte. Hem... Ben akşam Hamza’ya diyeyim de az ağzını arasın Edip’in.”

Gözleri azıcık parıldadı genç kızın. “Sahiden mi? Ama ya başkasını seviyorsa?”

O zaman diyecek bir şey yoktu, o yüzden cevabını almadan iç çekerek üzümlerine dönmüştü Mürüvvet. Hasret de bir yandan erkek milletine sövmeye başlamıştı. Derken sabah geldikleri yoldan bir atlı sesi geldi, doğrulup elini alına siper ederek gelene baktı Hasret. Atın üstünde kocasını gördüğü gibi de kovalasını attı yere, dudağını ısırıp sevinçli sevinçli.

Sanki kırk yıldır görmemişti!

Ama yine de geldiklerinde sabahın körüydü, şimdi ise ikindi vakti olmuştu. Öyle uzun vakit olunca da kocacığın burnunda tütmüştü. Buradan kurtulmak istiyordu, sıcaktan pişmişti ve her yerde arılar vardı.

Gelip atından indi Hamza, ninesine selam verip kendisine doğru bakındı hemen. Yine aynı külhanbeyiydi Hamza. Beyaz gömleği, siyah pantolonuyla toz toprak içindeki koskoca üzüm bağında bile kendini belli ediyordu.

Yaklaştı adımları, yaklaştıkça gerginlikten kararmış yüzü de yumuşamaya başladı. Hasret de onun hâlini fark ederek güldü azıcık, kendilerine bakmamaya çalışan kadınları fark edince başındaki beyaz örtüyle ağzını kapatıp kirpiklerini kıpırdattı.

Daha da güldü Hamza.

“Hamza’m gelmiş, hoş gelmiş.”

“Hoş buldum,” dedi adam. “Buralarda bir kara üzüm tanesi varmış.”

“Hım... Yemeye mi geldin?”

“Yemeye geldim.”

Güldü Hasret, yüzünü açtı sonra. Şikâyetlendi de şikâyetlendi, bir tas ayrıanı bir kova gibi anlattı. Hamza da onun önüne gelen bir tu- tam saçıyla oynadı.

“Üzüldün mü?”

“Yok, ne üzüleceğim! Bana kocam yapar ayrıanı. Yaparsın, değil mi?”

“Yaparım gülüm, istediğin ayrıan olsun.”

Güldü Hasret, derince iç çekti sonra. “Ellerim de yapış yapış oldu.” Üzüm kabuğundan hem kırmızılaşan hem de şekerden yapış yapış olan ellerini gösterdi kocasına. “Su var mıdır buralarda?”

“Var. Kuyu var.”

Kuyu yakındı; Hasret, nineye bakıp dururken hızlıca yürüdüler. Ama beklediği gibi değildi, arada çalılık olsa da kadınlar azıcık uğraş- sa görürdü. “Tüh ya... Yakınmış burası.”

“Dereye götüreyim seni gülüm, özlemişsindir.”

Hamza’ya kötü kötü baktı genç kız, sonra kuyunun yanma çı- karılan kovadan bir tas su alıp elini yüzünü yıkadı. “İçilir mi bu su, Hamza?”

“İçiyorlar ama bir süzmek lazım.”

Biraz baktı suya Hasret, sonra kuyunun içine doğru başını uzattı merakla. “Önce sen içip bir baksana.” Hamza’nın kalkan kaşlarını ve tuhaf bakışını görünce güldü. “Ben suyun tadından anlamam, kötü bir şey içmeyeyim şimdi.”

“Ben içersem kötü bir şey?”

“Sen koskoca adamsın, bir şey olmaz.” Tatlı tatlı sıırttı Has- ret, adam da tövbe çeke çeke taze su aldı kuyunun dibinden. Has- ret, verdikleri beyaz yemeniyi çıkarıp onunla süzdü suyu, başka tas

olmadığından Hasret'in elinde duran tasta içti. Doğrulamadan da alnının köşesine Hasret'in öpücüğü düşüverdi.

"Güzel miymiş su?"

"Pek bir güzelmış. Sona doğru da tatlandı."

Daha da sırtıttı Hasret, bu kez kendisi içti ve aynı Hamza gibi derin bir nefes aldı. "Serinledim valla." Boynuna doğru biraz hava getirmeye çalışsa da nafileydi. Hamza da fırsatı kaçırmadan bir tas daha su alıp elini ıslatarak serinletti Hasret'in boynunu, boğazını, gerdanını. "Hasret."

Derin nefesler alarak Hamza'yı izledi Hasret, arkadan adını seslenen kadınları duyunca ofladı. "Geliyorum!" Hızlıca geri döndü kocasına. "Beni ne zaman götüreceksin, Hamza?"

"Bilmem... Beni çok özlediysen götüreyim."

Güldü Hasret, gözleri Hamza'nın yüzünden ayrılmıyordu. Ne kadar yorgun görünse de o yakışıklı hâinden bir gram eksilmiyordu. Elleri kendiliğinden kalkıp gömleğine tutundu yine, parmakları düğmelerle oynamaya başlamıştı.

"Özledim tabii, sabah az öpmüşüm diye kızdım kendime."

Hasret'in sıcaktan kızaran yanağını okşadı Hamza. "Telafi edeyim mi şimdi?"

"Öpeceksin yani?"

"Öpeceğim yani."

Kadınların olduğu tarafa bir kez daha hızlıca bakıp dudağını ısırdı Hasret, Hamza'ya doğru yaklaştı da yaklaştı. "Öp... Nerenden öpeceksin?"

"Dudağından."

"Yaa... Ortalık yerdeyiz ama. Görürler bizi."

"Daha ortalıkta olduğumuz da oldu Hasret, az daha yanaş."

Yanaştı Hasret, Hamza'nın yüzünü süze süze bir hâl oldu, dudağından gülüşü bir an eksik olmuyordu. "Sen de beni özledin mi?"

"Özledim. Gözüm görmüyor, gönlümün hâli de pek bir fena yokluğunda."

Hamza'nın bu kadar yakından sessiz sessiz söyledikleriyle daha da dayanamaz gibi bir soluk aldı Hasret ama öpmedi. "Hep özlüyor musun böyle ayrı kalınca?"

Güldü Hamza, genç kızın saçlarını okşadı usul usul. "Özlüyorum, Hasret. Hasret'sizlik çekiyorum."

Dudağını ısıra ısıra güldü Hasret. Gözlerinin kahvesi güneşin sarısıyla parıldamış, yanakları allamış, elleri çoktan Hamza'nın göğsüne tutunmuş, oynaş oynaş dolanmaya başlamıştı. "Benim de sabahtan beri gözüm etrafta ha geldin ha geleceksin diye..." Hamza'nın sakallarına doğru indirdi bakışlarını, yanakları azıcık daha kızardı. Ağzının içinden keyifli keyifli güldü Hamza, Hasret'in yanağını okşadı, çenesinden küçük bir makas aldı. "Özlediysen çekinme ama. Öp."

"Niye ben öpüyormuşum?"

"Ee, özlemişsin."

Omuz silkti Hasret ama o kadar yakın duruyorlardı ki fazla dayanamazdı. "Sen öp, ben öpersem arkamdan laf ederler."

"Kim görececek gülüm, siper olurum ben önüne."

"O zaman anlamazlar mı, Hamza?"

"Az öteye gidelim mi?"

"O zaman daha kötü laf ederler!"

"O hâlde eve kadar beklemek lazım."

Durdu Hasret, biraz kıpırdandı yerinde, Hamza'nın yüzünü inceledi tekrar. "Ama öyle de olmaz ki..."

Dudağında serseri bir gülüş, az daha yaklaştı Hamza genç kızın dudaklarına. "Ee, öyle olmaz, böyle olmaz. Nasıl olsun, yavrum?"

Bir kez daha omuz silkti Hasret, başını azıcık aşağıya eğip alttan alttan baktı, böyle olunca da pek dayanamıyordu Hamza. "Nasıl olsunu mu var, Hamza ya? Sen öyle... Birden şıp diye öp işte. Ben de *hih, ayıp* diyeyim. Öyle olsun."

"Öyle mi olsun?"

"Evet, yoksa o kada..." Sahiden de dediği gibi sözü yarıda kesildi, dudaklarının üzerine Hamza'nın dudakları kapandı. Hevesle karşılık

verdi kocasının öpüşlerine Hasret. Başladığı gibi sertçe ayrıldı dudakları, sarhoş gibi gülümsedi Hasret, dudaklarını emdi. “Evlilik bana yaradı, biliyon mu?”

Hamza da güldü böyle dediğine. “Yaramış, yaramış, maşallahın var.”

“Var...”

İki âşık öyle baktı birbirine, zar zor ayrıldılar. Hamza önden gidip nineyle konuştu azıcık, ayran meselesinden sonra Hasret konuşmazdı. Kuyunun yanında kalıp yüzünü bir iki kere daha yıkayıp çalışan kadınları izledi. Yemenisini geri örttü ama verdikleri beyaz örtüyü takamadan arkasından bir ses geldi.

“Üzümün hası Nezihî’nin bağında sahiden,” dedi tanıdık bir erkek sesi. Hasret hızlıca arkasını döndü. O sarışın adam duruyordu karşısında.

Görgülü Murat.

Bir iki adım attı adam, Hasret başını çevirip Hamza’nın gittiği tarafa baktı. Sonra savunmasız hissedip hızla geri döndü adama. Hamza gibi beyaz bir gömlek vardı üzerinde, bir de yelek. Bir eli cebindeydi, rahatça duruyordu karşısında, sanki sabah akşam rastlaşıyorlardı. Korktuğunu belli etmemeye çalışarak kaşlarını kaldırdı Hasret. “Onu biliyorsan başkasının bağına girene ne yapıldığını da bilirsin.”

“Bilirim.” Hasret’in gözlerini izledi biraz adam, kurnazlığına yakışmayacak yumuşaklıkta bir gülüş yerleşti yüzüne. “Katlanmaya değer.”

Dişlerini sıktı Hasret. “De git işine!”

“İki laf edeyim de gideceğim.”

“Ne dinleyeyim seni be? Delinin zoruna bak!”

Öfkeli hâline güldü adam, bir de üstüne sabah özenle hazırlandığı hâlini şöyle bir süzdü. Ama Hamza’dan talimliydi Hasret, o bakışın omzuna düştükten sonra nereye gideceğini bilirdi. Yanında duran su dolu kovaya davrandı hızlıca, eline aldığı gibi çekinmeden savurdu içindeki suyu adama.

Bir zamanlar Hamza'ya yaptığı gibi boydan boya ıslattı Murat'ı da. Onun şaşkınca üzerinden sızan sulara baktığını görünce şaşkınlığını fırsat bilip kafasına attı kovayı, alnının köşesine bir iz bıraktı.

Sonra da sesi çıktığı kadar bağırdı öte tarafa doğru. "Hamza!"

Sesinin yankısı Hamza'nın yanına kadar gitti mi, gitmedi mi, bilmiyordu ama çalışan kadınlara gittiğini biliyordu; en azından Mürüvvet'e kadar gitmiş olmalıydı, kocasına çağırışını duymuş olmalıydı.

Görgülü denen görgüsüz başını kaldırdı yüzünü azıcık kırıştırarak; alnının köşesi yarılmış, yüzünün yarısına kadar kan sızmıştı. Bu hâline tiksinererek yüzünü kırıştırdı Hasret. Bu adamda hem korktuğu hem de merak ettiği bir şeyler vardı. "Oh, canıma değsin."

Güldü adam, alnından sızıp eline bulaşan kana baktı aynı gülüşle. Hasret bir kez daha öte tarafa doğru bağırdı, birkaç kez sesini duyurmaya çalıştı. "Hamza!"

"Sesin gitse ne olacak, Hasret? Sana zarar vermek niyetinde değilim, konuşacağım sadece."

"Hele bir o niyette ol! Sen kimsin de benim karşıma çıkıyorsun ya ikide bir! Kimsin sen, kim? Neyimsin benim?"

Hasret'in sert laflarıyla ellerini kaldırdı adam, hâlâ yüzünden aşağı kan sızmasına rağmen sakindi. Saldırmasından iyiydi. Bir Mustafa daha görmek istemiyordu karşısında.

"Henüz hiçbir şeyin değilim."

"Yollan o hâlde, hayde." Dişlerinin arasından söylendi: "*Henüz-müş*. Ben senin münasip yerine..."

"Pek de kabasın, Hasret. Hiç yakıştıramadım."

"Sana mı soracaktım be? Hamza!"

Arkasını dönüp gitmek vardı şimdi ama bu adama sırt dönülmezdi. Neyine güvenecekti böyle sözler edenin?

"Seni uyarmaya geldim aslında," diye başladı Murat, bir adım yaklaştı Hasret'in uyarı dolu ifadesine rağmen, aralarında hâlâ epey mesafe vardı. "Mustafa için."

Yutkundu Hasret, bu adam Mustafa'yı nereden tanıyordu? "Kocam halleder, sen kendi derdine yan, yürü git!" Eliyle kışkırladı ilgilenmek istemeyerek. Bir yanı kurtarayım derken bir yandan batıyordu, bütün köy bir sene bunun lafını yapacaktı kesin. Hamza da gelmiyordu.

"Halletseydi şimdiye hallederdi, Hasret." Sinirle gözlerini adama çevirdi Hasret, bir de utanmadan adını anıyordu sürekli. Murat'ın gözleri neredeyse haylazlıkla parıldadı Hasret'e bakarken. "Benim karım olsaydın eğer, o yaşadığın akşamı dahi yaşamazdın."

"Höst oradan!" Gözleri kısıldı, kaşları çatıldı Hasret'in. "Ne akşamı?" diye sahici şekilde bilmezlikten de geldi.

"Mustafa'yla konuştum," dedi Murat çekincesizce, üzgün bir ifade vardı yüzünde ama bu çakalın üzüntüsüne aldanır mıydı! "Anlattı."

Adamın yüzüne donuk donuk baktı. "Muhabbetiniz bol olsun, dengini bulmuşsun." Başıyla arka tarafı işaret etti. "Yürü git şimdi yoluna, kocamı sen gibi soysuzun kanını döktü diye mahpusa yollayamam. Daha da karşıma çıkma."

Dudaklarını birbirine bastırdı Murat sanki üzgünmüş gibi. Geldiği andaki hâinden farklıydı sanki şimdi, sahici görünen birkaç hissin önüne perde çekmiş de Hasret'i tıpkı Hasret'in yaptığı gibi alaya alıyordu. "Sana niyetimi belli ettiğimi sanıyorum, Hasret. Beni bu kadar itme."

Adamın ne kastettiğini tabii ki biliyordu ama yine de algılamak ister gibi gözlerini kısıtı Hasret. Bir edepsizlik ne zamandır bu kadar açık seçik söylenebiliyordu? "İtmeyip ne yapayım, paşa hazretleri? Evliyim ben, evli! Puşt!"

Bir adım yaklaştı adam, hâlâ aralarındaki mesafe fazlaydı ama o attığı adımda ayağı toprağa değer değmez beline sıkıştırdığı çakıyı çekip çıkarmış, keskin yerini adama uzatmıştı Hasret.

Katil olacaktı bugün, sahiden de *belalı* diyeceklerdi. Bari boşa gitmeseydi de bu adamı destikten sonra Gönül'e de sıra gelseydi.

Sonra da Hamza'ya. Şu kadarcık mesafeden sesini duymamış mıydı sahiden? Ya kadınlar? Belki onlar bile isteye gelmiyorlar, Hamza'ya *karın seni çağırdı* demiyorlardı!

Hepsini yoluk yoluk yolacaktı.

“Şimdi değil belki, Hasret...”

“Benim adımları anma, ananın münasip yerine kadar yolun var, bak bana bozdurma ağzımı!”

“Hasret.”

“Bana bak, Görgülü!” Burnundan sert bir soluk aldı Hasret. “Ne yanına yanaşmaya niyetim var ne de adınla anılmaya!”

Murat'ın neredeyse gamsız bir adım daha atmasıyla Hamza'nın verdiği çakıyı daha da uzattı yüzüne doğru Hasret. “Eskiler anılsın istiyorsun,” dedi dişlerini sıkı sıkı. “Bana yahut *Hamza'nın hanımı* lafına niyet ediyorsun, bilemem. Ama...” dedi son kelimeyi bastırarak, tüm sözlerini kafasına sokmasını istercesine. “Benden o eskilerdeki *köygöçüren* olmaz! Anladın mı? Hamza'yı bırakıp sana gelmem. Uğraşırısın, laf edersin, karşıma çıkarsın! Acımam, Görgülü. Yemin ederim ki acımam, dikenim ilk sana batar, kanını akıtırım!”

Elini tekrar alınına sürüp usul usul sızan kana baktı Murat. “İlk kanı sen akıttın, Hasret. Bundan sonra durur mu sanıyorsun? Toysun daha, neyin ne olduğunu bilmiyorsun.”

“Ne toyluğum olmuş şimdiye kadar? Geleceksin, iki laf edeceksin de benim aklım sana mı kayacak? Güleyim!” dedi Hasret ama yüzünde gelecek tek bir zerre yoktu, öfkeden dişleri birbirine çarpıyordu.

“Hasret!” diye bir bağırıtı geldi arkadan, sonunda Hamza'nın sesiydi, diyeceği lafların devamını yuttu Hasret. “Ya Rabbi şükür!” dedi dudaklarının arasından, gözlerini her an bir şey yapabilirmiş gibi duran Görgülü'den çekmedi.

Hamza'nın sert ve hızlı adımları kuru otları eze eze gelip yerini belli etti. Görgülü bıkkın bir nefes verip arkasını döndü. “Ben bu adamla uğraşmam.”

“Ulan!” diye gürlledi Hamza. “Ben uğraşırım, gel!” İki adımda gelip Hasret'i aşarak Murat'ı gömleğinin ensesinden tuttu ve savurur

gibi döndürdü kendine, yüz yüze geldiği gibi de kafasını gömdü burnuna. Ama ensesinden öyle sıkı tutuyordu ki yere bile düşemedi Görgülü.

“Hay Allah! Yetişin dostlar, ayırın şunları!” diye çığıra çığıra bir kadın koşturdu, kurulmuş gibi hızlıca kadının önüne geçip uzattı bıçağı Hasret. “Kim kimi ayırıyor?” dedi başını sallayarak. “Deminden beri kocamı bekliyorum ben, hayırdır?”

Kadının korku dolu gözlerle kendisine bakışıyla bıçağın ucuyla bağı gösterdi. “Çağırınca gelmeyenin şimdi işi yok. Yallah!”

Birkaç vuruş sesi geldi arkasından, birkaç da inleme.

“Sen! Sen kimsin de benim karımın karşısına çıkıyorsun lan?” Hamza’nın öfkeden delirecek gibi çıkan sesi ve bir yumruk sesi daha geldi. “Seni gömerim demedim mi, Görgülü? Ha?”

Hasret arkasını döndü yutkunarak; adam yüzü gözü kan içinde yerde yatıyor, Hamza yakasından tutup hesap soruyordu. “Benim Hasret’ime ne ima ediyorsun sen!”

İma etmiyordu ki! Utanmadan arlanmadan karşısına geçip açık açık konuşuyordu.

İki eliyle birden çakısına tutunarak izledi attığı son yumruğu. Hamza doğruldu sonra; göğsü körük gibi inip kalkıyor, alnındaki iki damla ter düşmeye yer arıyordu. Yumrukları hâlâ sıkılıydı, gözleri yerden doğrulmaya çalışan Görgülü’ye rezil bir canlıya bakar gibi bakıyordu.

Sonra başını kaldırıp kendisine baktı Hamza, o bakınca çenesi titremesin diye büzdüğü ve farkında bile olmadığı dudaklarını düzeltmeye çalıştı Hasret, gözleri bir anda nasıl olduysa dolmuştu. “Kaç kere çağırdım seni Hamza, niye kimse duymuyor beni?”

Hamza’nın verdiği derin soluğu duydu duymadı, yanına dahi nasıl geldiğini anlayamadan bir anda göğsüne yaslanmış hâlde buldu kendini. Hep gözlerinin dolduğu, etrafı tam göremediği andan yararlanıp sarılmıştı. Yoksa üç gün küs gezecekti Hasret.

Çakısını kapattı Hamza'ya değmesin diye, onun teskin eden ok-şayışlarını hissetti. Ama ne yeri ne de zamanıydı, düşman dedikleri hemen yanlarındaydı.

Hemen ayrılmaya çalıştı Hasret, başını kaldırdığında beklediği gibi ayaklanmıştı Murat denen adam. Hamza da döndü ona, bir an karşı karşıya geldiklerinde Murat yediği dayağa rağmen atikçe yumruğunu savurdu Hamza'ya, sert bir darbe de ondan gelmişti. Başını eğildiği yerde koymadan karşılık verdi Hamza, Hasret bu kez eli yüreğinde izliyordu olanları. Sanki sırayla vuruyorlardı birbirlerine. Boyları zaten neredeyse denkti, aralarına karışıp ayırmaya çalışsa ziyan olup giderdi.

Yerde gördüğü kalın sayılacak bir odunu hızlıca aldı eline. Murat, Hamza'nın boşluğundan yararlanıp vurdu, Hasret de Murat'ın başına vurdu. Ama elinin ayarı pek olmadığından odun bir tarafa gitti, eli boş kaldı. Murat da darbenin geldiği yöne, Hasret'e döndü.

Tereddütle yutkundu Hasret.

Sonra Allah ne verdiyse kocasını taklit edip geçirdi yumruğunu adamın kanlı yüzüne. O vuruşunun şiddetini hissetmiş miydi, bilemedi ama Hasret epey hissetmişti. Acıyan elini tutarak iki üç adım kaçabildi, sonra üç beş adam gelip ayırdı Hamza'yla Murat'ı.

Murat burnundan akan kanı sildi, Hamza hırslı hırslı baktı adamın yüzüne. Tutmasalar sabaha kadar kavgaya devam edeceklerdi. Biraz daha sert sert bakışınca adamlar ikisini de tutamayacağını anlayıp Murat'ı çekiştirdiler biraz, Hamza elini kolunu tutanları silkeleyip Hasret'in yanında aldı soluğu. Taşın üzerinde oturuyordu genç kız, hızlıca önünde diz çöküp şişmeye başlayan bileğini tuttu. "Kızım sen niye atlıyorsun ortalığa?" dedi kendi yüzünün hâlini bilmeden. "Şişmiş hemen."

"Ne yapayım Hamza, adam adil mi dövüşüyor sanki? Bir tane vurdum sadece."

"İyi halt ettin!"

"Ettim tabii!"

Burnundan sert bir soluk verdi Hamza, içinden tövbe çekti birçok kez. O Hasret'in bileğine baktı çatık kaşlarıyla dertli dertli, Hasret de onun yüzündeki kan sızan yaralara.

"Geçmişini siktiğimin iti! Ben gelmeden bir şey yaptı mı sana?"

"Yok, yapmadı."

"Ne dedi peki?"

"Mustafa'yla konuşmuş. Başıma geleni biliyormuş da..." Biraz sustu, *sen benim karım olsan* kısmı Hamza'yı açık açık cinnete davetti. "Şöyleymiş de böyleymiş işte. Ciddi bir şey yok. Hem mesele o değil!"

Başını kaldırdı Hamza, kaşları hâlâ çatıktı. "Daha ne olacak mesele?"

"Ben çağırdım seni, niye duymadın?"

Etraftaki insanlar dağılıp yalnız kaldıklarında derin bir soluk aldı Hamza, elini yüzü epeyce üzgün duran Hasret'in yanağına koydu. "Ta öbür taraftaydım ben gülüm, sarı kafalı kız geldi de o dedi çağırıyor diye."

Başını salladı Hasret. "Amcam geldiğinde de o haber vermişti. Bir oldu, iki oldu ama üç olmasın."

"Zaten seni daha da yanından ayıranın ta..."

"Tamam, tamam." Elini Hamza'nın ağzına kapattı Hasret. "Hem ayırma tabii, gidiyorsun ninen olacak buruşuk karının yanına. Gül gibi kızım, burada tek kalıyorum. Bak elim acıdı, bana ayran da getirmiyor."

Sağda solda insan var mı demeden Hasret'in alay etmeye çalışsa da üzgün yüzüne yaklaşıp dudağının kıyısından öptü uzunca. Epey uzunca. Ayrılınca bir de alnından öptü.

Sonraki gün Hasret adına konuşulacak çoğu lafın belini kırdı yakın hareketleriyle.

Hasret de kovanın dibinde kalan bir avuç suyla sabah verdikleri beyaz başörtüsünün ucunu ıslattı, önünde diz çökmüş hâlde duran kocasının yüzündeki kanları sildi usul usul.

"Çok güzel dövdün, ellerine sağlık."

Boğazından gelen bir sesle güldü Hamza. “Senin de eline sağlık gülüm, en son darbeni vurmasan yıkamazdık.”

Bezi tekrar ıslatıp kan sızan dudağının kenarını silmeye başladı Hasret. “Ben sadece yumruk atmadım ama odunla da vurdum kafasına.”

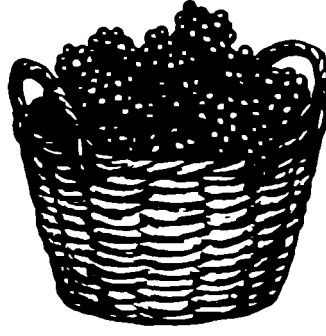
“Sahi mi?”

“Sahi ya, ne sandın?”

Güldü Hamza yine, bu kez yakınında durduğundan Hasret’in canı çekti, öptü dudağını köşesi falan demeden.

“Kimse ayıramaz bizi, değil mi Hamza?”

“Kimse ayıramaz bizi, Hasret. Hiç kimse.”

20. Bölüm

“N e olmuş kız bu millere? Bir maya istemeye gittim, herkes fısır fısır.”

Öğrendiklerini akıtacak yol bulmuş olmanın verdiği rahatlıkla sırtını evin bahçe duvarına verdi kadın, etraftaki herkesler tanıdık olduğundan yavaştan toplandı iki kadın daha. “Yandık ki ne yandık bu sefer, ablam! Doğrusu ne, yanlışı ne, pek bilmiyom ama kötü şeyler dönüyor.”

Sonradan gelen kadın devraldı lafı: “Doğrusu yanlışı yok, Görgülü çok kaşınmış! Evli barklı karının peşinde dolanmak ne, anam? Ağam çekip vursa haklı!”

“Orası öyle ama erkek adam, boşu boşuna karının peşine takılır mı?”

“Gelin mi takmıştır diyorsun?”

“Ben günahını almam ama koskoca da Görgülü.”

“Vallah bilmem. Hamza’yla gelin güle eğlene kuyuya gitmişler, az da koklaşmışlar. Ben görmedim, kızlar dedi. Sonra ağamı büyükana çağırmış, o ara Görgülü çıkmış ortaya. Gelinin örtüsü kafasında yokmuş, adam geldi diye mi çıkardı ki?”

Biri kenardan dayanamadan konuştu: “Biz duyduk az buçuk ne konuştuklarını, günahını da almayın valla, kız en başından Hamza diye çığırdı da çığırdı. Aşüfte Gönül de *haber ederseniz yevmiyenizi kesirim, iş vermem daha*, dedi. Gidip kendi dinledi. Ama gelin bağıırıyor,

ne dediyse duyduk. Soysuz moysuz dedi, öldürürüm seni de *köygöçüren* dedirtmem dedi!”

“Aboo, gelin mi dedi?”

“Tabii. Bıçak çekmiş adama, kafasını da yarmış. Hamza daha üstüne atlamadan Murat’ın kafası gözü kan içindeydi.”

“Hele bak...” dedi Hasret’ten pek de hazzetmeyen kadın, deminden beri saydıklarını unutarak başıyla onayladı Hasret’in yaptıklarını, iki dakikada döndü sözlerinden. “İşte namus deyince öyle olacaksın!”

“Ayırmaya geleni de koymamış ki yanlarına, bizim Gülnur’a da bıçak çekmiş kocamı bekliyorum ben, sen kimi ayırıyorsun diye. İyice dövdürmüş Görgülü’yü. Garibim Gülnur da hâlâ titriyor, daha da Hasret’i görse yolunu değiştirir.”

Gülüştüler biraz. “Murat’a da vurmuş Allah yarattı demeden Hasret. Bizim herif görmüş ayırmaya gelirken. *Suratının ortasına sumsuğu bir kodu*, diye anlatıyor.”

Kadınlar bir şaşkınlık daha yaşadı, genç gelinlerden biri devam etti: “Ama Görgülü gittikten sonra oturdular taşın üstüne, verdiler karı koca baş başa. Ağam gelinin elini sardı, gelin de ağamın yüzünü temizledi örtüsüyle. Koklaştılar azıcık, sonra ağam atına bindirip götürdü valla kızı... Ne bileyim, olacaksa böyle olacak. Güveniyor adam, demek ki kız da güvendiriyor.”

Yüzlerin yarısı yumuşadı, yarısı kıskançlıkla doldu. Yarı yalan, yarı doğru dağıttılar haberi ortalığa. Ama Görgülü’yle Hasret’in adı bir kere yan yana anılmıştı, kuş uçsa ondan bilirlerdi artık.

Aynı haber döndü dolaştı, Hamza’nın dedesine ulaştı. Adam çokça memnuniyetsizdi ama öğle vakti kadınlar bağdayken karşısına geçip de “Karımı bu laflara alet edeni...” diye ahkâm kesen Hamza’yı düşünmeden edemiyordu.

“Nasıl gelin aldı, bilmem ki! Biri gelir Mustafa der, biri gelir Murat puştı der!” Yaşlılıktan buruşan göz kapaklarını kapatıp başını iki yana salladı. “Emeğime yazık! Daha sabah geldi, *Mustafa şöyledir, böyledir*, dedi. Şimdi de gelip Murat’ı mı diyecek? Yuvasına aşüfte sokmuş Hamza, kız gözünü boyamış bunun!”

Büyük hanım kocasının gürültüsünü umursamadan içeriden elinde bir bardak suyla çıktı, ters ters baktı adama. “Nikâhlı karısı diye sokmuş, atası gibi nikâhın üstüne getirmemiş ya! Hem karısı boyamayacak da kim boyayacak gözünü! Kerhane düşkünleri mi?”

“Karı!”

“Karı deme bana!” Adamdan uzak bir köşeye oturdu, herkesin sadık dediği kocasının iç yüzünü bilse bilse üç kişi ancak bilirdi. Hanif de caka satardı nikâhlı karıdan başkasına bakılmaz diye. “Oğlanın yuvasına da nifak sokma. Kızı gördüm; iyidir, güzeldir. İlişme.”

“Başa beladır!”

“Senin başına değil ya! Git de iki rekât namazını kıl, ha gittin ha gideceksin!”

Ters ters baktı adam. “Büyük oğlanın işini de bu bozmuş!”

“Eyi yapmış! Anasının koynundan çıksın da karı koynuna girsin, oh! Yolluların peşinde koşacağına az burnunu sürtsün. Dedesi kılıklı!”

Yaşlı adam baktı da baktı karısına, ters ters soludu ama bu söylemlere alıştı, derisi kalındı yani. Umursamadan devam etti: “Gelin iyidir diyorsun?”

“Az toydur, nerede ne yapılır, bilmez ama dili yerinde.”

“Oğlanın başını yakar bu.”

“Oğlanın başını Görgülü yakar. Git konuş, ötede dursunlar. Sahip çıkacaksan öyle çık. Haşim’imin sözü geçmez onlara, oğlana kalsa çekip vurur Murat’ı!”

Ağzının içinde cıkladı adam. “Karı kız için kan davası mı olurmuş!”

“Namusunu bekleyene olur! Mustafa’yı da vursun ona kalsa! Gidip alnından operim vallahi Hamza’yı.”

“He, memlekette adam bırakmasın.”

“Adam olsalar eli yüzüklü karıya mı yalanırlar? Konuşturma beni herif, abdestim kaçacak!”

Adam düşündü taşındı, içten içe kendini epey biletti, sonra törpüledi. Daha kararını veremeden de karısı konuştu: “Akşama gelsinler el öpmeye, sen de gör kızı.”

“El öpmeye mi?”

“Hee, altın takacağım geline, bir tas ayran içireceğim. Küs gitti yanımdan.”

“Herkes bize bakıyordu sanki, Hamza.”

Atından indi, Hasret'i belinden tutup onu da indirdi Hamza. “Daha bakmazlar gülüm, sana öyle gelmiştir.”

“Ama bakacaklar, değil mi?”

Genç kızın mazlum yüzüne baktı Hamza, sonra bugünkü sıcağın azıcık yanan tenini okşadı yavaş yavaş. “Bakarlar ama sen kendini üzme. Ben halledeceğim hepsini.”

Lafı bitmeye yakın kaşları daha da büzüldü Hasret'in, farkında olmadan Hamza da aynı ifadeye bürünmüştü. “Halledeceksin de niye bu kadar bela geliyor başımıza? Ben diyordum ki Hamza'mla evlenince öfke de hüznün de kalmaz, saçlarıma çiçekler takıp gezerim. Şu hâlime bak, belimde çakı taşıyorum.”

Güldü Hamza, genç kızın yanaklarını okşadı yine. “Bazısı yeni, bazısı ta eskilerden kalma bunların Hasret, ille de çıkacaklar ortalığa. Ama gidecek bu belalar başımızdan, göndereceğim.”

“Ne zaman gidecekler?”

Biraz genç kızın gözlerine daldı Hamza, düşünüp taşındı. “Çocuğumuzun haberi gelmeye kalmadan halledeceğim.”

Hasret biraz durdu, gözlerini öteye beriye çevirdi, sonra gözlerini kıstı, parmaklarını kaldırıp saymaya başladı. “Dokuz ay karnımda kalacak, evleneli çok az oldu. Şimdiden olsa... Bir buçuk iki aya ancak öğrenirim. Ee ama çok var daha?”

“O kadar sürmez gülüm, temizleyeceğim etrafı. Sonra rahat rahat yaşayıp gideceğiz. Sen, ben... Çocuklarımız...”

Derin bir nefes aldı Hasret, *çocuklarımız* deyince içi kıpır kıpır etse de dudakları aşağıya büküktü. Bıkmıştı bu erkeklerden, Gönül'le uğraşsa daha düzgün gidiyordu her şey. En azından onu dövebiliyordu.

Hoş, Görgülü'yü de dövebiliyordu ama onunla uğraşmak, karşı karşıya gelmek dahi istemiyordu. Hamza'nın elini sırtında hissetti, direnmeden yürüdü eve doğru. "Şimdi sen eve gir, bir yıkanıp temizlen. Günün kirini üzerinden at."

Devamında gelecek sözleri tahmin ettiğinden kaşlarını kaldırıp hızlıca Hamza'ya döndü Hasret, iki basamak çıkıp boylarını eşitlemişti hemen. Adamın sıkkın nefesini duysa da elini beline attı. "Bir yere mi gideceksin sen?"

"İşlerim var, onları halledip geleceğim."

İşleri olabilirdi ama böyle bir olayın üzerine yalnız mı kalacaktı Hasret? Hem Hamza da çok öfkeliydi, böyle giderse birilerine bir şey yapardı, o beklediği çocuk haberini de hapisten alırdı! "Yollamıyorum seni bir yere." Kolundan tutup çekiştirdi kocasını. "Hiçbir yere gidemezsin, yüzünü gözünü daha temizleyemedim."

"Hasret."

"Yemin billah küserim, Hamza. Hiç de barışmam geri."

"Hasret'im..."

"Kaçar giderim, bu adam bana bakmıyor derim. Elime bak, nasıl şişti! Nasıl yıkanacağım ben?"

"Gülüm, görülecek hesabım var bak. Bekle beni, iki saate geleceğim."

"Beklemem." Kollarını dolayıp öteye dönecek oldu ama Hamza'yı tutmazsa gidecekti, rahat rahat küseliyordu da. "Allah için gel bak."

"Olmaz," diye söylendi Hamza, bir basamak çıkıp Hasret'in yüzüne iyice yaklaştı. "Ben şimdi girerim içeri, yıkanacağım paklanacağım diye beni iki saat alıkoyup yumuşatmaya uğraşırsın. Biliyorsun, yumuşak damarımsın; üzerinde dolanıp duracaksın."

Hamza'nın dediği hoşuna gitse de omuz silkti Hasret. "İki nazımı geçireyim, ne yapacağım başka? Hem yüzünü de ilaçla temizlemek lazım, izi kalır."

"Gitmesin Hasret, sebebi sen olunca her şey güzeldir."

Derin bir nefes aldı Hasret, gitmesin diye sebep ararken şişen bileğini kaldırıp gösterdi Hamza'ya. "Elim de sızlıyor. Bakmayacak mısın bana?"

Yutkundu Hamza, gözlerini bileğinden ayırmadan bir süre baktı. Hasret içten içe dudağını ısırса da Hamza'nın bu kadar ısrara gitmeyeceğini biliyordu. "Kötü olmuş."

"Kötü olmuş tabii, kızarmış baksana. Onları sonra da döversin, haydi gel."

"Hasret..."

Lafını devam ettirmesine izin vermeden kollarını Hamza'nın boynuna doladı Hasret, yüzünü de çenesinin altına gömdü. "İyi bari git sen, akşam da sırtımı dönüp yatınca niye diye sorarsın. Yemek de yapmam sana."

"Yemek de mi yapmazsın?" Ellerini genç kızın beline sararak vücutlarını iyiden yasladı birbirine. "Hiç mi?"

"Hiç."

Yapmacık yapmacık hımladı Hamza. "Aç aç mı duracağız?"

"Hı hı."

Gülüştüler biraz bu yanıtın üzerine, biraz olsun erteledi durumu Hamza. Görgülü'nün bu günlük fazla sesi çıkmazdı, Muhterem işini gün içinde halletmiş, söyledikleri üzerine onun da suratını az buçuk dağıtmıştı. İki gün kalkamazdı o da yataktan.

Önceden olsa ya tarlasından ya malından çıkarmaya çalışırlardı hınçlarını, Görgülü'nün işleri baltalama yoluna gittiği çok olurdu. Ama şimdi hayatında daha değerli olanı gördüklerinden aç köpek gibi saldırmaya çalışıyorlardı.

Değerliydi Hasret, bin yılda olmasa da otuz yılda bir gelmişti. On dan ne geçerdi ne de geçebilirdi Hamza. Bir de bileğini incitmişti, hâlâ yemek yapmaktan dem vurup sanki o daha değerliymiş de onun için durması gerekirmiş gibi önüne sunuyordu. Genç kızın belini okşadı usulca, onun rahat duramayan dudaklarının bir iki kere boynunu öptüğünü hissedince güldü ufaktan.

“O zaman bir yıkanıp paklanalım, karnımızı doyuralım,” diyerek saçlarını okşadı Hasret’in.

“Ondan sonra da uyuyalım.”

“Ee, hani gönderecektin beni?” Hasret’in başını daha çok gömmeye çalışmasıyla güldü. “Sonra tabip çağıralım da baksın eline. Kırmış mısın, çıkarmış mısın...”

“Gelsin,” dedi Hasret, çok acımıyordu ama niyeysse şişmişti. Bu da güzel bahaneydi sonuçta. Yavaştan girdiler içeri, parmak uçları birbirine tutunuyordu. Hasret önde, Hamza ardında yürüyorlardı. Odalarından iki parça kıyafet aldılar bakışa bakışa, bu kez sıraları yer değiştirmişti. Hamza önden girdi hamamlığa.

Buradaki, öbür evinkine göre daha geniş ve daha ılıktı. Hamza önden gidip içi dolu sobayı cebinden çıkardığı çakmakla tutuşturdu. İçindekiler de epey kuru olmalıydı ki çıtır çıtır ederek yanmaya başladı.

“Şimdi ısınır,” diyerek doğruldu. Hasret de öylece oturmuş, adamı izliyordu. “Aklında neler dolanıyor, Hasret?”

Omuz silkti Hasret. “Bizim hamamlık daha güzel, onlarınki darmış.”

Şöyle bir göz attı Hamza, sonra iki adımla Hasret’in dibinde bitip çöktü dizinin üzerine. Sardığı bileğini yavaşça geri açmaya başladı, kızarmış tenini okşadı usul usul.

“Hamza...”

“Söyle, gülüm.”

“Sen beni seviyor musun?”

Kaşlarının altından Hasret’in yüzünü süzdü Hamza, sonra geri döndü bileğine ama dudağına keyifli bir gülüş konmuştu. “Nereden çıktı şimdi bu?”

Omuz silkti Hasret, gözlerini Hamza’dan ayırmıyordu. “Bana kızıyorsun, daha sevmiyorsun gibi geldi de ondan.”

“Sana niye kızayım peki, Hasret?”

Hamza'nın sakin sesiyle içi sıkılarak eğilip kafalarını tokuşturdu Hasret. "Onca dert açtım başına; Mustafa'sı bir yandan, Murat'ı bir yandan. Bir de amcam, çakır gelin..."

"Sen de dedin ki böyle olunca Hamza beni sevmez. Öyle mi?"

"Yok. Hemen sevmezsın değil, yavaş yavaş sevmezsın diye."

Yanıtının üzerine biraz daha güldü sessizce Hamza, Hasret de başını eğerek gülüşünü izledi. "Buraların bir Pîr Sultan'ı var, tanır mısın?"

"Adını duymuşluğum vardır, babam söylerdi. Niye ki?"

Gözlerini kapatıp açarak onayladı Hamza; yüzündeki gülüşü değişmiş, Hasret'in pek rastlamadığı bir havaya bürünmüştü. "O hâlde babanın geleneğini sürdürelim."

Kaşlarını çatarak baksa da meraklanmıştı Hasret, Hamza başını kaldırıp avuçlarının arasındaki elini öptü usulca, pek de şiirimsi olmayan bir sesle söyledi eskilerden duyduğu, şu zamanda bile aklından çıkmayan dizeleri.

"*Al gül olsam al gerdana takılsam.*" Genç kızın boynunu okşadı usulca. "*Kemer olsam ince bele sarılsam. Köle olsam pazarlarda satılsam.*" Tekrar elinin üzerinden öptü yavaşça. "*Yârim deyi al sinene sar beni.*"

Hasret'in yüzü bahar gibi şenlendi bir anda, dudağını ısırarak şaşkın gülüşünü engellemeye çalıştı.

"*Abdal Pîr Sultan'ım gamzeler oktur.*" Eli bu kez genç kızın yanına dadandı, okşadı da okşadı gülüşünü. "*Hezaren sinemde yaralar çoktur. Benim senden özge sevdiğim yoktur.*" Alnını Hasret'in alına yasladı yumuşakça. "*İnanmazsan git Allah'a sor beni.*"

Bir anlığına nefesini tuttu Hasret, yaşlı olan alınlarını sürttü birbirine. "Bana mı dedin sen onları?"

Güldü Hamza. "Sana dedim ben onları."

Biraz ayrıldı alınları; Hamza gülen gözlerle, Hasret nasıl karşılık vereceğini bilmeyen bir hâlde baktı durdu. Eli kalkıp yine sakallarını okşadı kocasının, gözlerine baktı ama söylediklerine karşılık diyebileceği tek bir kelime gelemedi dilinin ucuna.

Hamza anladı ama nasıl olduysa. “Öpsen yeter.”

Hasret güldü dediğine, kollarını boynuna sıkı sıkı sararak öptü dudaklarından. Öyle olunca da bir süre ayrılamadılar.

Birbirlerini soydular hızlıca, işleri güçleri olduğundan akılları birbirine kaymasın diye gözlerini kaçıra kaçıra peştamalları çıkardı Hamza. Kendi beline sardı ama Hasret’in eli birden ne olduysa tutmamaya başlamıştı. Genç kızın yumuşak göğsüne dokuna dokuna zor bela onunkini de giydirdi.

Yıkanıp paklandılar güzelce, Hasret yüzündeki yaralara ilaç sürdü Görgülü’ye söve söve, Hamza’yı öpe öpe.

İş giyinmeye gelince Hasret’in eline yine bir şeyler oldu, incecik külotu bile tutamıyordu! Mecbur yine tüm işler Hamza’ya kaldı, oflansa da içi şenlik yerişdi, Hasret’in dediklerini yavaş yavaş yaptı.

Odalarına çekilip yataklarına geçtiler sonunda. Fakat alınacak bir rahat nefes de yoktu, Hamza genç kızın elini tutup şışı inen yere yağ sürüp ovmaya başladı. “Anlat bakalım gülüm, neler oldu bugün?”

Bu sözünü bekler gibi başına gelip geçeni ince ince anlatmaya başladı Hasret, Hamza’nın gözleri sürekli bileğinde olduğundan arada laflarını unutsa, çenesini tutup göz göze gelmek istese de tuttu kendini.

“Sonra dedi ki *beni bu kadar itme. Ağzıma geleni saydım ben de; evliyim dedim, yürü git yoluna dedim, benim Hamza’m var dedim. Sonra da sen geldin işte. Buraya kadar böyle oldu.*”

Derin bir soluk aldı Hamza, oldukça rahatsızdı durumdan. “Mustafa’yla ne konuşmuş, ağzından bir şey kaçırdı mı? Ne zaman konuşmuş?”

Düşündü Hasret, etrafına bakınarak aklında döndürüp dolaştırdı söylenenleri. “Yok, başka bir şey demedi. Ama bu kesin sonradan konuşmuştur. Mustafa’nın yanında Edip var dediydin, hâlâ o mu var?”

“O var.”

Az daha durdu Hasret. “O akşam gidip de anlatmamıştır herhâlde Görgülü’ye, ne münasebetleri olacak ki?” Hamza’nın aklına gelen

birkaç ihtimal olduğu sertleşen yüzünden belliydi. “Hamza. Edip başındayken mi konuşmuş bu onunla?”

“Mustafa’nın başından ayrılmadı hiç.”

Kendini inandırmak istediği belliydi sözlerinin tonundan. Elini uzatıp sakallarını okşadı Hamza’nın, sonra aklına gelenle gözlerinin önü ışıır gibi oldu Hasret’in. “Aa! Hamza!”

“Ne geldi aklına?”

“Ben bugün Mürüvvet’le konuştum. Babası everecekmiş onu.” Hamza konuyla ne alakası olduğunu anlayamadığından kaşlarını çat-tı. “Ee?”

“Mürüvvet’in gönlü Edip’te. Gitmiş bununla konuşmuş, *babam beni everecek ama gönlüm sende demiş.*”

Olayı anlayarak sikkın bir soluk aldı Hamza. “Edip’i nereden bulmuş, nasıl konuşmuş? Nerede konuşmuşlar? Lan Edip!”

“Ay, Hamza. Hamza gitme, dur!”

Fakat çoktan kalkıp merdiveni aşmış, ayakkabılarını giymişti Hamza. “Bak yaralarını yeni ilaçladım, kavga etme kimseyle, tamam mı? Hamza!”

Paltosunu alıp hızlıca genç kıza döndü, göğüsleri çarpıştı öyle olunca. “Evden çıkma, Hasret.”

“Sanki nereye gideceğim?”

“Olsun, kilitle bahçenin kapısını, kendine çay yapıp iç. Oyalan biraz, tamam mı?”

Başını salladı Hasret, öfkeli de olsa yaklaşıp yumuşakça dudagından öpen kocasına karşılık verdi, onun öpeceğinin iki katı kadar öptü. “Akşam çok geç kalma.”

“Kalmam gülüm, ben gelene kadar uyuma. Kapıyı da anam bile olsa kimseye açma.”

Niye öyle dediğini anlayamadı Hasret ama başını salladı, sonra dediklerini algıladı bir bir. “Ama ben uyuyasıya kadar geç mi kalacaksın?”

Cevaplamadı Hamza, kapıyı açar açmaz iki çocuk koştur koştur geldiler.

“Ağam, ağam! Haşım Ağa’m akşama sizi çağırıyor.”

“Ağam... Hanif emmim de akşama sizi çağırıyor.”

Kapıyı kapatmadan önce çocukları geri yolladı elinin tersiyle Hamza. “Yürüyün lan sıpalar, gitmiyoruz ikisine de! Kendileri yesinler yemeklerini.”

Hasret onun bu memnuniyetsiz hâline elinde olmadan güldü. Kapıyı kapatıp kilitledi. Sonra da kendine çay koymaya gitti. Mutfığa gittiğinde büyük bir derdi vardı.

“Ben börek açabiliyor muyum ki ya?”

“Ulan Edip, ulan Edip!” Burnundan soluyarak toprak yolu aştı Hamza, epey öfkeliydi Hasret’in yanından gelmesine rağmen. Onca sıkıntı evlenip barklanınca çıkmıştı açığa, doğru düzgün doyamamıştı bile üç günlük karısına.

“Karı kız peşinde koşar, soğan cücüğü Mustafa’yı gözetemez Edip!”

Yaklaştı iki tahta, bir çatı, küçücük bağ evine. “Edip!” diye gürledi fakat içeriden çıkan o değil, Cemşit’ti.

“Ağam?”

Hamza kaşlarını çatı, içeri bakındı fakat sadece Mustafa vardı. “Edip nerede?”

Cemşit kaşındı durdu karşısında, kafasını bitirip bir de göğsünü kaşdı. “Şey, ağam... Ben geldim yanına, kafası pek iyi değildi. Yani düşünceliydi çok, bana da dedi ki *ben duramıyorum yerimde, sen bekle*. Akşama gelip devralacaktı.”

Kaşlarını kaldırdı Hamza. “Allah Allah... Kafası iyi değilmiş demek!”

Hamza’nın ifadesinden işin kendinde patlayacağını anlayınca attı hemen üzerinden Cemşit, az buçuk uyanıktı. “Valla bilmem, ağam. Ben de ne yapayım; senin gözün arkada kalmasın, burası boş durmasın diye kuş uçurtmadım etrafta. Buradayım yani.”

Hamza sabır çekerek baktı durdu etrafa. “Görgülü gelmiş buraya,” dedi Cemşit’in yüzüne bakmadan. “Buradan da Hasret’in yanına!”

Cemşit ilk söylenene şaşırarak ikincisi gelince ağzını açtı şaşkınlıkla. “Pezevenge bak hele!”

“Baktım, baktım.”

“O da sana az bir şey bakmış herhâlde, ağam. Geçmiş olsun.”

Hamza’nın ters bakışlarını görünce ciddileşti, sormak istediği asıl mevzu da başkaydı. Önceden Hamza’ya ne kadar yanık kız varsa gönüllerinin bir köşesinde Görgülü de olurdu.

Adam yakışıklıydı, bir o kadar da çapkın.

Cemşit de Hasret’i pek tanımadığından ne yapmıştı,, ne etmişti, bilemezdi. Bunu da evire çevire, yanlış anlaşılacak diye kıvıra kıvıra sordu Hamza’ya. Hamza’nın bakışları ters olsa da cevabını aldı.

“Çakı vermiştim Hasret’e, karşısına geçip çekmiş çakısını. Bağırıp durmuş sen kimsin diye!”

“Tanımıyor mu Görgülü’yü?”

“Tanıyor da... Herkes çıkamaz öyle Hasret’in karşısına, herkesi tanımaz. Ben bile üç dört kere çıktım da öyle tanıdı.”

Edip’e olan öfkesi akacak yer bulamayınca azıcık kabına sıkışmış, adamını bulunca çıkmak için çekilmişti köşeye. Şimdi Hasret’in o hâli oynuyordu gözünde; kendisine destek oluşu, yaralanınca kendi yaralanmış gibi acı çekişi, düştüğünde yerini dolduruşu...

İki kişi değil de tek kişilerdi sanki; niyetleri bir, istekleri bir, gönülleri bir.

“Ağam, daldın.”

Gözlerini bir kere kırıp kendine geldi Hamza. “Daldım... Şu Mustafa’yla konuşayım da Edip’e gideceğim, Cemşit.”

Başını sallayıp onayladı Cemşit, Hamza da uzun boyundan dolayı başını eğerek girdi kapıdan. “Lan, uyan Mustafa! Sabah oldu!” diye bağırdı. Akşam olmadan bütün işlerini görmesi, önce de bu oğlanın kulağını çekmesi lazımdı.

Gözlerini zar zor açtı Mustafa. Yüzü gözü şiş, kaşı dudağı patlak-tı. Ne olduğunu anlayamaz bir ifadeyle baktı etrafına, Hamza'yı fark edince de hem yerine sindi hem de gözlerini bir nefret bürüdü.

"Görgülü uğramış buraya, bir muhabbet döndürmüşsünüz." Sırtını ahşap duvara vermiş, ayaklarını uzatan Mustafa'yı iyi görebilmek için çömeldi. Dirseğini dizine yasladı Hamza. Dışarıdan bakıldığında sahici bir şekilde iki zıt erkek karşı karşıyaydı.

"Muhabbet dediğin iki kişi arasındadır, sana ne diyeyim Hamza?"

Sabırlı olmak isteyerek derin bir nefes aldı Hamza ama alnında bir damar vardı ki her öfkelenildiğinde kaşından başlayıp saçlarının dibine doğru uzanırdı. Yine çıktı ortalığa, sakın duran yüzüne iki tutam öfke serpti.

"Bana laf ebeliği yapma. İpin ucundasın, kimse kurtaramaz seni."

"Hasret'siz..."

Daha lafını bitiremeden Hamza'nın eli boğazına sarıldı, başı duvara doğru daha bir bastırıldı oğlanın, nefesi kesilmeye durunca topuklarını sürttü toprağa doğru can çekişir gibi. "Karımın adını ağzına almayacaksın Mustafa, seni dinlene dinlene öldürürüm. Her anını yaşarsın!"

"Ta-tamam..." Zorla, nefesi sıkışa sıkışa konuştu Mustafa. Yüzü morarmaya başlamıştı. "Anlatacağım, tamam."

Hızlıca oğlanın boynunu bıraktı Hamza, iki yakasından rutup daha dik oturmasını sağladı. "Anlat."

"*Seni buradan kurtarırım, dedi,*" dedi Mustafa nefes nefese, birbirine bağlı elleriyle boğazını ovuyordu. "*Ama çıkınca her bir şeyi anlatacaksın herkese, dedi. Hamza'yı öldürmene yardım edeceğim, dedi.*"

Hamza kaşlarını çatı. "Ee..." dedi keskin gözlerini oğlanın üzerinden ayırmadan. Bir yandan da aklında Şerife dolaşıp duruyordu.

"*Hamza bitsin gitsin, sonra ne olursa olsun, dedi. Çok para sayacakmış elime.*"

Güldü Hamza. "Murat'ın ne işine yarayacakmış bu? Onu da dedi mi?"

Mustafa bocaladı biraz. “Eh, düşmansınız siz?”

Dişlerini sıkı sıkı, kesif bir öfkeyle gergin yüzünü Mustafa’ya yaklaştırdı Hamza. “Senin kadar salağını ne gördüm ne duydum, Mustafa!” Oğlanın kafasına öte savurup düşürdü yere, kalkıp çıktı, kapıyı da çekti hızlıca.

“Az yemekle su ver de ölmesin, Cemşit.”

Cemşit başını salladı hemen, Hamza biraz bile durup soluklanmadan yürüdü gitti atına, oradan da köy meydanına. Murat yine adının hakkını veriyordu, onun aklına dönen tilkileri Hamza görebiliyordu. Tam da düşündüğü gibi Edip’i kahvehanenin dış köşesinde bir büyüğü olan Cüneyt’le konuşurken buldu. Belli ki ağabeyinden akıl alıyordu.

Dikkat çekmemek için adını seslenmedi Hamza, zaten köylünün dilinde dolanıp duruyorlardı, bir de buna gerek yoktu. İşleri güçleri yoktu da Hasret’i konuşuyorlardı, *Hamza’nın yakında başı yanar* diye dertleniyorlardı.

Ama onlara sahici bir dert verecekti bu bağbozumunda, kimse-nin gözünün yaşına bakmadan mevsimlik işçi çağıracaktı. Ağızlarını kapatmayı kendileri akıl edemiyorlarsa kafalarına vura vura öğretirdi Hamza. Ekmek yedikleri kabı pisletmeyeceklerdi, yoksa çekip alırdı ellerinden.

Yanlarına üç beş adım kala Edip başını çevirip baktı Hamza’ya, ellerini ceplerinden çıkardı. Kendini açıklamaya hazırlandığı belliydi, *görevi Cemşit’e devrettim* diyecekti. Edip’in yüzüne bakmadan yanından geçti Hamza. “Peşimden gel.”

“Sen git eve, ağabey,” dediğini duydu, burnundan derince bir soluk alıp gözlerini kapattı Hamza. Az daha yürüdü, lojman çıktı karşısına. Öğretmen eve girmiş, kapıyı kapatıyordu. Sonra kendisini görüp başını eğerek selam verdi. Karşılık verdi Hamza ama gözü nikâh için daha geçenlerde sayvana asılan tülbentte kalmıştı. Rüzgârda savruluyordu.

Onu aldı, ince tülbendi bileğine sararak evlerin olmadığı bir boşluğa doğru yürüdü.

“Ağam...” dedi durdu Edip, ne olduğunu merak ettiği belliydi.

“Mürüvvet senin yanına ne zaman geldi?” Adımlarını durdurup Edip’e dönerek dan diye sordu Hamza. Biraz kekeledi Edip, ne diyeceğini bilemeden durakaldı. En sonunda da dürüst olmak gerektiğini düşünmüş olmalıydı ki yanıtladı:

“Dün akşamüstü geldi, ağam. Ama ayrıldım evin yanından.”

“Seni nasıl bulmuş?”

“Sordum da söylemedi, ağam.” Öksürdü Edip. *Ben seni hep bulurum*, demişti genç kız. O konuşulanlar hâlâ aklından çıkmıyordu. Fakat Hamza’nın öfkeli soluğu da aklının kaymasını çok güzel önlüyordu.

“Dün akşam Görgülü gelmiş, Edip,” dedi Hamza, öfkesi sesinden de bedeninden de taşıyordu. “Mustafa’nın yanına gitmiş, Hasret’ten konuşmuşlar, muhabbet etmişler, beni öldüreceklermiş, ondan dem vurmuşlar.” İki adımda Edip’in dibinde bitti Hamza, ellerini yakasına sarıp nevrini döndürerek sarstı adamı, sesi kontrollü bir öfkeyle çıkıyordu. “Belki de oturup iki bardak çay içmişler Edip, sen de yanlarında mı oturdun?”

“Ağam...”

İtirazını duymak istemeyerek tuttuğu yakasını iterek bıraktı Hamza. “Gözün görmedi, kulağın da mı duymadı? Ben seni niye diktim lan o puştun başına? Kendi kaçıp gitse, karımın karşısına çıksa ne olacak, Edip? Kime ne için güveniyorum lan ben!”

Bu sözlere itiraz edemedi Edip; aklının her zerresi o akşamı düşünüyor, tek bir iz bulamıyordu Görgülü’ye ait. “Bilemedim, ağam,” diyebildi sadece, olanların diyeti olarak sağ tarafına okkalı bir yumruk geldi. Ona da hakkımdır deyip susabildi sadece. Esasında daha fazlasını bekliyordu.

“Gözüm görmesin seni,” dedi Hamza, kaşından akan kanla derin nefesler almaya çalışarak durdu Edip. Hamza yürüdü gitti, belki de kaç yıllık dostlukları bu yüzden bitecekti.

Gözlerini kapattı Edip, dişlerini sıktı neredeyse kıracak kadar. “Mürüvvet... Ulan Mürüvvet! Yalandı demek her şey!”

Oyuna gelmişti.

Hamza öfkesini azıcık dahi atamamış olmanın gerginliğiyle yürüdü evine doğru, son köşeyi döndükten sonra evin bahçe kapısının önünde elinde defterle oturan Memo'yu gördü.

Azıcık ferahlar gibi oldu içi, şu çocukla konuşsa belki yüreğindeki daraltı giderdi. Gülümsedi biraz onun kısa pantolonundan görünen cılız bacaklarına, dertop olmuş hâline.

Ama yaklaştıkça yüzündeki gülüş soldu. Memo'nun kaşının yanında bir morluk, dudağının yanında kabuk bağlamış bir yara vardı. Köyün bir dayak yemeyeni Hasret kalmıştı.

"Sabır Allah'ım, vallahi sabır! İlle de diyor ki *Hamza gel, beni cılız kım çıkana kadar döv.*"

Sesi duyulmuştu ki başını kaldırdı hemen Memo. "Ağam! Ağam!" diyerek kalktı, ince bacağı azıcık aksasa da koşturdu yanına. "Bak, ben yazdım bak!"

Hamza eğilip çocuğu şaşırtarak hızlıca kucığına aldı, uzattığı defteri de elinden alıp yamuk yumuk da olsa doğru yazılmış kelimeleri inceledi. "Oo Memo, sen çözmüşsün ha bu işi..."

"Vallah mı?"

Aynı Memo gibi, "Vallah ya," diye tekrar etti Hamza, sonra çocuğu kucığından indirmeden üçüncü basamağa oturdu. "Sen niye girmedin bakayım içeri?"

"Ablam evde yok ki, çaldım ama kimse açmadı. Ben de bekliyorum gelsin diye. Kurdele isteyecem."

Kaşlarını kaldırdı Hamza, sonra güldü Hasret'in dediğini yaptığını görünce. "Kaç kere çaldın?"

Yukarı bakarak saymaya çalıştı çocuk, sonra hepsini aklına getiremeyince Hamza'ya döndü. "Çok kere."

Başını salladı Hamza, çocuğun yüzünü yeni fark etmiş gibi kaşlarını çatı. "Senin dudağına ne olmuş öyle, yara olmuş."

"Hıı oldu."

"Kaşına da olmuş."

“Hıı, o da oldu.”

“Ne oldu oralara?”

Çocuk biraz ayaklarını salladı, etrafına bakındı, bacağını kaşıdı, omzunu büktü kendine doğru, en son başını kaldırıp Hamza’nın yüzüne baktı. “Babam, anneme vurdu. Ben de onu dövdüm.”

Lafı bitince gözlerini çekti Hamza’dan, ayaklarını sallamaya devam etti. Defteri hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Hamza yutkundu derince, sonra gülmeye zorladı kendini. “Aferin lan sana, erkek adam öyle olur. Anana, bacına dokundurma.”

“İyi mi yapmışım?”

“İyi yapmışsın tabii. Ama o da sana zarar etmiş gibi.”

Gözleri kocaman kocaman bakarak başını salladı Memo, yaptığından takdir almak şaşırtmıştı. “Babam da beni dövdü.”

Başını salladı Hamza. “Gel içeri de Hasret ablana bakalım, sonra gidelim babanın yanına. Benim gücüm yeter belki, sen de anana çarşı pazar gezdirip gelirsin.”

Yine başını salladı Memo, Hamza kalkıp cebinden anahtarı çıkardı, açtı kapıyı. Bahçe sessiz sedasızdı. Yavaştan içeri girdi, geride kalan Memo kapıyı kapatıyordu.

İlk gideceği yer mutfaktı, Hasret’in tıkırtıları oradan geliyordu. Açık kapıdan girmeden içeri baktı sessizce. Kırmızı çiçekli bir elbise giymiş, beline ip gibi bir şey bağlamıştı genç kız. Her yer gözleme kokuyordu, ayaklarını şıp şıp ettirerek gelen Memo’ya sessiz olmasını, orada kalmasını işaret etti Hamza.

Biraz izledi Hasret’i.

“Ay Allah’ım,” dedi Hasret kendi kendine, durup dururken güldü biraz. O gülünce bulaşmış gibi Hamza da güldü. “Bir de gelmiş neler neler diyor!” Ağzının içinde cıkladı Hasret. Eli ayağı rahat durmuyor, tezgâhta pişirdiği gözlemeleri yağlıyordu.

“Seviyor ama beni, değil mi?” dedi sonra, burnunu çekip durakladı biraz. Elleri tezgâhta duraksadı. “Benim kadar sevse yeter.”

Derin derin iç çekti Hamza, Hasret de azıcık duymuş olacaktı ki başını çevirdi hemen. Ama hızlıydı Hamza, o görmeden kenara çekilmişti.

“Gaip ten sesler duyuyorum ben ya, özledim mi ne yaptım!”

Bir kaç tıkırtı duydu yine içeriden, su sesi geldi, sonra kesildi. Bir şey düşürdü Hasret. “Bu neymiş ya?”

Ses seda kesildi bir süreliğine.

Başını uzattı Hamza, genç kız arkası dönük bir şeyler yapıyor, arada bir şey arar gibi başını kaldırıyordu. Meraklansa da bekledi Hamza, bir de Memo’yu yokladı. Yerinde duruyor, kendisinden gelecek bir komutu bekliyordu.

Mutfağın bahçeye açılan kapısını açtı Hasret, dışarıyı yokladı biraz. Elinde bir şeyler vardı ama gizliyordu. Kaşları çatık hâlde bahçeye çıkan genç kıızı izleyerek mutfağa girdi Hamza, kibrit sesi geldi dışarıdan. Ardından bir tütün kokusu.

Kaşları çatıldı Hamza’nın, hızlıca Hasret’in peşinden bahçeye çıktı. Sesini duyunca, “Hih!” diyerek kendisine döndü genç kız. Ellerini arkasına saklamış olsa da ortalık buram buram tütün kokuyordu.

“Hamza,” dedi gülmeye çalışarak, ağzından çıkan dumanı fark edince sustu Hasret.

Yutkundu.

Başı biraz belada gibi görünüyordu.

“Hasret?”

Rahatsızca güldü yine Hasret, ayaklarının üzerinde yükselip alçaldı, gökyüzüne baktı kısacık bir an. “Hamza’m... Ne zaman geldin ki sen, hava daha kararmadı?”

Cevaplamadı Hamza, iki büyük ve yavaş adımla Hasret’e yaklaştı sorularını bir an bile umursamadan, yüzlerini de epey yaklaştırdı.

“Nefesini ver.”

“Vermem.”

Ters ters soluyarak yaklaştı, gülmeden durmaya çalışan genç kızın nefesini kokladı Hamza, yakınlığı fırsat bilerek hızlıca öpüp çekildi Hasret.

Fakat fazla etkileyememişti belli ki, Hamza uzanıp arkasına sakladığı ellerini öne getirdi ama ince parmaklarını ellerinin boş olduğunu göstermek ister gibi açmıştı Hasret. Dudaklarında yine yaramazlık yaparken yakalanmış olmanın getirdiğı haylaz bir gülüş.

“Boş ellerim.”

“Yere attın.”

“Neyi?”

Bir kez daha yanaşıp genç kızın nefesini kokladı Hamza. “Tütün kokuyor nefesin, Hasret.”

“Yoo.” Dudağını ısırarak yıldıştı biraz Hasret. “Öpmeden anlamazsın, bir öp. Ama uzun uzun.”

Hasret’in yaklaşan yüzünü istemese de durdurdu, çenesinden tutarak başını eğip alnından öptü Hamza. Gözleri biraz yerde dolaşınca da hâlâ dumanı tüten, buruşuka sarılmış tütünü gördü; sıkkın bir nefes vererek Hasret’in kendisine sarılmaya çalışan ellerini tek eliyle sardı, uzanıp aldı yerden, yüzlerinin hizasına getirdi. “Bu ne, Hasret?”

“Bilmem ki neymiş o?”

Kaşlarını kaldırdı Hamza, Hasret’e uzun uzun baktı sessizce. O böyle susunca da Hasret’in konuşası geldiğinden dudağını ısırarak işaret parmağını Hamza’nın tuttuğı tütüne dokundurdu. “Sen içmiyor muydun ya bunlardan?”

Sessiz kaldı yine Hamza, bir kez daha dudağını ısırdı Hasret. “Yamuk yumuk olmuş ama bu ya, ne biçim şey olmuş... Saramamış kim yaptıysa.”

“Hasret.”

Hamza’nın sesi çıktığı gibi kendini ona doğru atıp boynuna kollarını doladı Hasret. “Canım kocam.”

“Kaçıncı bu?”

“Yemin billah ilkti, iki gözüm önüme aksın Hamza.” Adamın başını eğip *öyle mi* der gibi bakışıyla gözlerini yumup açtı Hasret. “Yeminle ilk. Demin tabak alırken düştü yere, ben de dedim ki *neymiş bu acep*. Sonra içine baktım, *Hamza'm bunlardan içiyor*, dedim. Ee, canım kocam kötü bir şeyler içmez herhâlde diye...”

“Bir de ben içeyim mi dedin? Sen bunu sarmayı nereden öğrendin?”

Sırıttı Hasret biraz. “Senden gördüm.” Dudağını ısırды sonra. “Böyle sarıyorsun...” Dilinin ucuyla o kâğıdı yalar gibi yapıp Hamza'ya sabır çekti. “Böyle ıslatıp yapıştırıyorsun. Sonra da tek gözünü kısıp içiyorsun. Oradan gördüm.”

Hasret'in kendisini bu kadar incelemiş olması içten içe hoşuna gitse de başını iki yana salladı Hamza onaylamaz gibi. “İmam torunu Hasret... İş kendine gelince günah sevap karışır.”

“Ya öyle deme Hamza, hem sen nasıl içiyorsun bunu ya? Boğazımı yaktı.” Azıcık daha yaslardı bedenini kocasına, bugün epey sıcak aldığından tiril tiril bir elbise giymiş, evde tek başına olduğundan içine de sadece alt çamaşırını geçirmişti. Adamın sigara hakkındaki öğütlerini dinlemeden gömleğinin iki düğmesini açtı kaşla göz arasında. “Hım...” diyerek de dinler gibi yaptı. Dudakları gömlektен görünen tenine ilişmiş, küçük olsa da sıcak öpücüklerini kondurmaya başlamıştı.

“Hasret,” diyerek engellemeye çalışsa da kâr etmiyordu, içeri doğru bakıp Memo'yu göremeyince geri döndü genç kıza, oğlanı eve getirdiğine bin pişman olmuştu. Hele de Hasret'in çiçekleri yumuşak yumuşak kendisine değerken, incecik elbisesinden her hattı belli olurken. Yutkunup çenesini kaldırdı Hasret'in ama öpmeye odaklanmış gibi bu kez çenesinden başladı Hasret dudaklarını sürtmeye, oradan dudaklarına çıkıp küçük küçük öpmeye başladı.

Hamza nefes nefeseydi.

Elleri bir an kendine ihanet ederek genç kızın kalçasına kadar inip avuçlayarak okşadı şehvetle, kasıklarını birbirine yaslardı. Hasret'in kısık inlemesi kulağına gelince gözlerini bir anlığına yumup sertçe karşılık verdi öpüşlerine, hızlıca da ayrıldı. “Şimdi olmaz, Hasret.”

“Olur, Hamza. Özledim seni.”

Dişlerini sıktı Hamza, Hasret’in yanağını okşayarak ayırdı biraz yüzlerini ama ifadesine bakmak dahi sabrının sınırlarında dolaştırıyordu. Bir de aksi gibi Hasret’in eli gömleğinin üzerinden karnını okşaya okşaya kemerine kadar indi. “Hasret.”

Yutkundu Hamza, gözleri bir anlığına genç kızın elbisesinin yakasından görünen çiçeklerine düştü, daha bir sıktı dişlerini. Dayanamadan elini koydu Hasret’in çiçeğine, daha da açsın isteyerek okşadı. “Memo burada, Hasret.”

Anın etkisinden çıkamadan biraz daha dolaştı Hasret’in elleri, söyleneni algıladığı gibi de durdu. “Memo?”

“Burada.”

Hasret şaşkın, Hamza dişlerini sıkı sıkı bakıştılar bir süre. Genç kız bir adım uzaklaşacak olduysa da Hamza tutup çekmişti yine kendine. “Akşam, tamam mı gülüm?” diye yaklaştırdı yine yüzlerini. Belini okşamaya başladı yatıştırmak, aynı zamanda vazgeçmesini önlemek isteyerek. “Şimdi sakinleşelim, biraz işim var, halledip geleceğim yanına. Sen de hazırlanırsın.” Derin derin soludu Hasret’in hafiften rütün kokan tatlı nefesini. “Hem madem merak ediyorsun bunları, rütün değil de şarap tattırmak lazım sana.”

Öyle deyince geri kalanını unutup kaşlarının altından baktı usulca Hasret. “Şarap mı?”

Yutkundu tekrar Hamza. “Uzun zamandır...”

Hamza susunca devamını merak ederek tekrar etti Hasret, ikisi de nefes nefeseydi. “Uzun zamandır?”

“Uzun zamandır merak ediyorum içsen nasıl olursun diye. Pek bir şey sakladığından değil ama epey hoşuma gider yine de açık saçık hâlin.”

Dudağını ısırды Hasret, merak içindeydi sesi. “İçince açık saçık mı olacağım?” Karşısında Hamza olacağından pek de rahatsız olmazdı bu durumdan ama yine de bir ürperdi. “Ayyaşlar gibi bağırıp çağırır mıyım?”

Güldü Hamza, içeriyi bir an yoklayıp dudağını Hasret'in dudaklarına kattı sabırsızca. Alt dudağını öptü uzun uzun, sonra üstü, dayanamadan dilini sızdırdı tütün tadı alacağını bildiği ağzına. Fakat bunun bu denli etkileyeceğini pek de tahmin edememişti, Hasret zaten dur durak bilmediğinden zar zor çekti kendini. "Seni var ya, yiyelim geliyor bazen. Akşama getireceğim sana en güzel şarabı," dedi dudakları arasında neredeyse hiç mesafe yokken.

"Ya Hamza," diye yarı gülüşle adamın göğsüne vurdu Hasret, onun tüm dünya yansa yine üzerinden çekilmeyen o şehvetli bakışlarını izledi dudağını ısırarak.

"Söyle gülüm."

Omuz silkti Hasret, Hamza'nın eli hâlâ belinde dolaşıyordu. "Çok hoşuma gidiyorsun."

İkisi de güldü bunun üzerine, genç kızın burnunun ucunu öptü Hamza. Eğilip dudağından da öpünce işler kızışacak oldu, Hasret itti bu kez. "Ay Memo acıkmıştır, gözleme yaptım." Sanki hiç yanaşmamışlar gibi girdi mutfağa. "Börek açacakum da elim acıdı, kalın olunca ben de gözlemeye çevirdim. Memo, neredesin?"

Öyle seslene seslene gitti, çocuğu alıp getirdi Hasret, güzelce bir yere oturttu saçlarını okşaya okşaya. Önüne bir sürü kahvaltılık dizdi, gözlemeler serdi, bir bardak çay koydu. Az uzaktan bakıp duyduğu kadarıyla oğlanın babasına sövdü. Hamza da bu manzarayı Hasret'in yarım sigarasını içerek izledi. En son Memo'nun önüne şekerliği de koyup kapıya doğru yanaşarak kendisine baktı. "Hamza, sen de aç mısın?"

Açtı, hem de fena hâlde. Açlığını bakışlarıyla ayrı sözüyle ayrı anlatarak söndürdü sigarayı, kalanını da cebine attı hatırası var diye. "Açım Hasret, bana da var mı?"

"Var, elim azıcık ayarsız, çok yapmışım."

Şu oğlan olmasaydı o ayarsız elini bir sürü kez öperdi ama... Neyse dedi içinden, çocukları olduğunda da bu kadar tutması gerekecek miydi kendini?

Hasret ikişer bardak daha koydu önlerine, eli acır da demliğı kaldıramaz diye Hamza döktü çayları. O ara yine kirpiklerinin altından hoş hoş baktı Hasret. Sohbet muhabbet derken ablasıyla hasret giderdi Memo, Hamza onların tuhaf şekilde iyi anlaştığını görünce şaşırdı. Ağzının kenarına reçel sürülüyordu Memo'nun, daha görmeden anlayıp çocuğun ağzını siliyordu Hasret, az da sitem ediyordu.

Derin bir nefes aldı, gözlerini ikisinden ayıramadan içti çayını. Memo defterini açıp Hasret'e gösterdi yazdıklarını, o ara genç kızın kendisine kaçak bakışlar attığını görünce kalktı, oyalana oyalana çay doldurdu Hamza. Döndüğünde defteri kapatmışlardı.

Bu okuma yazma işini de yakın zamanda hallederlerdi.

Hamza, Memo'yu aldı en sonunda kolunun altına. "Ben misafirimi evine kadar bir bırakayım," dedi Hasret'e göz kırparak, yaklaşıp sağ yanağından öpüp çıktı evden, Hasret peşinden kilitledi kapıyı. "Ay ucuz yırttık ya, başka var mı ki tütün?"

Daha mutfağa adım atamadan yine çaldı kapı, Hasret geri döndü. "Yırtamadık herhâlde." Hamza yeni gittiğinden hemen dönmezdi, acaba bir şeyini mi unutmuştu?

"Yenge, benim Şerife. Evdesin gördüm, yahu aç kapıyı."

Ofladı ağzının içinde Hasret, bir de bununla mı uğraşacaktı? Giritili çıkıntılı demir kapıya bakarak düşündü, onunla uğraşmayacak da kiminle uğraşacaktı? Belki ağzından iki üç laf daha alırdı. Açtı kapıyı, az koşturmuş gibi bir ifade ekledi suratına. "Ay kız hoş geldin, içeriden duyulmuyor bu kapı da."

Başını salladı Şerife, elinde bir tabak tatlıyla girdi içeri. "Eskiden hep açık olurdu burası, şimdi kapalı kilitli olunca bana da bir değişik geldi," dedi iğneli bir şekilde. Onun lafıyla, lafı söyleyiş şekliyle biraz baktı kaldı Hasret. "Yeni evliyiz ya, az mahremiyet. Gelen geçen belli olmasın mı, ne olsun?"

Yanıtlamadı Şerife, yolu ezbere bildiğinden içeri geçti bıraktı tatlısını. Bir de memnuniyetsizce hâlâ ortada duran sofrayı izledi. O öyle bakınca da rahatsız oldu Hasret, sanki her zamanki Şerife değildi.

Tabakları iç içe toplayıp konuştu: “Hamza daha yeni gitti, hemen sen geldin. Yemeği yeni yemiştik.”

“Beni de anam gönderdi akşama yemeğe gelin diye. Konuşulacaklar edilecekler varmış, ağabeyim *gelmem* demiş.”

En son masayı da silip bezini yıkadı Hasret. “Ben bilmem valla, tek başıma mı geleyim? Hamza’nın dedesi de çağırmış, onlara da gitmeyecekmişiz. Hem şimdi birine gitsek öbürüne ayıp olur.”

Şerife yine burun kıvırdı, Hasret daha bir şaşırdı onun bu hâline. Kahve yapıp koydu önlerine; dolaplarda erzak boldu, onlardan da koydu.

“Anam kızmış sana, babamla da atıştılar düğün mevzusundan. *İşi Hasret bozdu*, dedi başta. Sonra babam *ben dedim*, dedi. Öyle mi oldu?”

“Öyle oldu.”

“Ağabeyimi vuracaklarmış.”

“Kim kimi vuracakmış yahu? Ben kıza dedim ki senin de bir sürü ağabeyin varmış, ziyan mı olsunlar karşılıklı? Aklı varsa düzgünce durur.”

Şerife baktı durdu Hasret’e, hâli bir durgundu, sonra nedenli nedensiz başka konuya geçti. “Sen aslında o kadar güzel değilsin, biliyon mu?”

Şerife’nin dediğiyle yüzündeki sahte gülüşü de soldu Hasret’in, bu civelek görümce neşesini çalmaya mı gelmişti bugün?

“Ben beğeniyorum valla kendimi,” dedi azıcık daha kadınsı oturarak. “Hamza’m da beğeniyor, yeter.”

Şerife gözlerini kaçırdı ama bakışından duruşuna, fincanı tutuşuna kadar Hasret’i taklit ediyordu. Öyle olunca işkillense de bir şey diyemedi Hasret. Kahveleri bitip de tek laf edemez hâle gelince kapağıya kadar kıızı geçirdi. Tam gidecekken kendini tutamadı mı artık bilinmez, dili açıldı Şerife’nin. “Sen orada ağabeyimi çağırmışsın ya, Görgülü’nün yanında...”

Kaşlarını çattı Hasret. “Eee?”

“Orada Gönül duymuş sizi.” Hasret’in sertleşen yüzüne rağmen devam etti Şerife: “Kızlar da duymuş. Ama Gönül, *kimse gidip de Hamza’ya demeyecek, işinizi keserim yoksa, demiş.*”

Hasret biraz durdu idrak etmek ister gibi. “Gönül demiş?”

“Hı hı.”

“Oyun etmiyorsun değil mi Şerife, yemin et!”

“Vallahi, billahi, tallahi.”

Gözlerini kapatıp öfkesini dindirmek ister gibi derin bir soluk aldı Hasret ama fayda etmiyordu, daha da harlanmıştı çünkü! “Ulan! Benim aklım çıktı orada korkudan! Yollunun yaptığına bak! Ben seni şimdi sürüm sürüm sürümez miyim, Gönül!”

Yeleğini giyip önünü sararak çıktı evden Hasret, bahçede kalan Şerife’yi de çekip çıkardı, kilitledi kapıyı. “Haydi, sen de yürü evine,” diye itekleyip koşturdu Gönül’e doğru. Ağzına değmeyen küfürleri bir bir sayıyordu öfkeyle. “Ne olacak acep! Onunla adım çıkacak da Hamza sana mı kalacak! Ben seni alacağım, Gönül! Bekle, alacağım!”

Tesadüfen Hamza da yakasını düzelte düzelte çıktı Memo’nun babasının evinden, karşı yoldan fırtına gibi geçenin Hasret olduğunu anlayınca hemen takıldı peşine. “Hasret!”

Ama kıyamet kopsa duymazdı Hasret. Kendi kıyamet olmaya gidiyordu.

Gönül’ü gördü sonunda gözleri, öğretmen de gelişini görmüş olacaktı ki adını söyleyerek gelmeye çabaladı ama nafiyleydi. Arkası dönük olan Gönül’ü saçından tuttuğu gibi merdivenden indirdi Hasret. Çığlık kıyamet, “Sen! Sen kimin sesini kime duyurmuyorsun, Gönül!” diye bağırdı, birkaç kişi tutmaya çalıştı Hasret’i ama nafiyleydi. “Ben seni daha geçen gün yolmadım mı! Sen daha neyin derdindesin!”

Aklı yeni gelmiş gibi karşılık vermeye çabaladı Gönül, sesi çıktığı kadar da bağırdı: “Oh valla sen kenarda köşede oynaş... Ay!”

Daha bir çekti saçını Hasret, yüzüne sağlam bir tokat savurdu. Hamza orada sesini hiç duymasa başına gelebilecekler aklında dönüp

duruyordu. Birden belinden tutulup çekildi geriye. “Hasret, tamam, bırak yeter,” dedi kulağının dibine Hamza.

Ama yetmezdi, daha yeni ağzından çıkacak olan o laflar neydi? lyice bir dövmek lazımdı Gönül’ü. Ne demek oynamak?

Hamza Hasret’i çekti, Hasret de Gönül’ün saçlarını. En son elinde kalan bir tutam saçla ayrıldıklarında ayakları yere değmiyordu Hasret’in. Ama dili duracak değildi. “Bu yosma var ya, bu yosma!” diye lafa girip Hamza’nın kollarından kurtularak yüz yüze geldi, ağlayan Gönül kalabalığa acınmaya çalışıyordu.

“Ben bağda yana yakıla seni çağırırken duymuş sesimi.” Hamza gözlerini Hasret’ten çekip Gönül’e çevirdi. “Sana seslenecek olanları da durdurmuş, *iş vermem daha size* demiş!”

Bir *ah* bir *vah* yükseldi etrafa toplanan insanlardan, Hamza’nın gözleri Gönül’den çekildi, evden çıkıp olana bitene bakan babasına döndü. Her şeyi duymuştu adam, evinin önündeki kalabalık da kızının artık evli olan Hamza’ya ilgisi de gururuna dokunmuştu. “Doğru mu bu, Gönül?” diye gürledi birden.

Hasret arkası dönük olduğundan azıcık sıçradı, Hamza’nın eli sırtına sarılıp yatıştırdı hemen.

“Baba...” diye ağlamaya başladı Gönül. “Yalan diyorlar!” Kalabalıktan biri ağzının içinde cıkladı, yanındaki kadına der gibi duyurdu adama. “Kulağımla duymasam inanırım valla.”

Yutkundu adam, başını iki yana salladı. Hamza ondan gözlerini ayırmıyordu, adam da Hamza’ya bakamıyordu.

“Daha da adımın, soyadımın geçtiği yerde iş tutamazsın,” dedi bir Gönül’e, bir babasına bakarak Hamza. “Evimin yakınında dolaşamazsın. Düğünün olacaksa da bu köyde davulun zurnan çalınmaz, Gönül. Karıma ilişmeyecektin!”

Gönül’ün annesi gelip sarıldı kızına, eve götürdü, Hasret gözünün kıyısıyla izledi bu sahneyi, burnunu çekip yüzünü Hamza’nın göğsüne az daha gömdü.

“Siz de ota boka birikmeyin lan her yere!” diye bir daha bağıırıp dağıttı kalabalığı Hamza, Hasret’i kolunun altından ayırmadan evlerine doğıru yürüttü. Epey sessizleşmişti ortalık.

“Ev terliğıyle mi çıktın sen dışarı?”

“Sinirimden gözüm hiçbir şey görmedi.”

“Nereden duydun meseleyi?” diye usul usul sordu Hamza.

“Şerife geldi, o dedi. Herkes konuşuyormuş.”

Derin bir soluk alıp başını salladı, etrafı yokladı Hamza. Pek kimse yoktu, Hasret’in yüzü de pek düşüktü. Aklına gelenle sardığı ince beli az daha sıkıca tutup olduğı yerde hızlıca etrafında döndürüp aldığı yere geri bıraktı karısını.

“Ay, Hamza...”

“Ha şöyle, az gül ya... Babası gönderir onu yakında şehirdeki akrabalarının yanına, sıkma sen canını.”

“Siktir olsun gitsin!” diye tısladı Hasret, Hamza şaşırarak güldü dediğıine. “Şşt, sen çok bozuyorsun bak ağzını.”

Omuz silkti Hasret, dolan gözünü Hamza’nın gömleğıine silerek kuruttu. “Ben şarap içeceğim bu akşam.”

“İç gülüm, iç.”

Alttan alta bir daha baktı Hasret. “Hamza,” dedi yavaşça. “Bir daha döndürsene beni, hoşuma gitti.”

Güldü Hamza, Hasret’in yüzünü güldürmek bu kadar kolaydı. Birkaç dönme turunun ardından evlerinin kapısına dayandılar, Hamza biraz sakinse de Hasret kıpır kıpırdı. Bir sürü sorular sorup Hamza’yı güldürüp duruyordu.

Şarabın tadı nasıldı?

Kaçıncı bardakta sarhoş olup bağıırırdı?

Maksat açılıp saçılmaksa en baştan açık giyinse ne olurdu?

Bir de sabah olunca yaptıklarını hatırlar mıydı?

Hamza hiçbirini cevaplamamış, aksine imalı imalı bakıp geçmişti. O öyle bakınca da Hasret şüphe etmişti kendinden. “Kaçıncı

bardakta sarhoş olurum?” diye tekrarladı o yüzden sorusunu, odalarına çıkıyorlardı.

“Herkes aynı sarhoş olmaz,” diye yine gülerek baktı Hamza. “Ama bana kalsa ikinci bardaktan sonra daha da tutamayız seni.”

“Ya, Hamza... İyi bir şey mi bu, kötü mü?”

“Çok iyi. Benim hoşuma gider.”

“Hızlı sarhoş olmam?” Merdiveni Hamza’dan önce bitirip önüne geçerek yolunu kesti, yüzleri denkti. “Hoşuna mı gider?”

Gözlerini ağırca kapatıp açarak onayladı Hamza, sessiz duruyordu ve bu durum Hasret’i daha da üstelemeye itiyordu. “Niye? Daha çok açılıp saçılalım diye mi?”

“Kastın kıyafetinse Hasret, yanımdayken zaten açılıp saçılırsın istediğin gibi.” Yüzlerini yaklaştırdı Hamza, genç kızın şakaklarını okşadı ağır ağır. “Bana söyleyemediklerini istiyorum, söylemek istediklerini.”

Hamza’nın azıcık yaralı bereli yüzünü izledi Hasret, karşısında başkası olsa çekinirdi. En büyük zırhı gülen yüzü ve yüksek çıkan pervasız sesiydi. Bunu yitirecek miydi sarhoş olunca?

“Ya ağlarsam?”

“Ne olurmuş ağlarsan?”

“Susturamazsın, gecemiz bozulur hep.”

Derin bir nefes alıp Hasret’in dudaklarını yumuşacık öptü Hamza. “Biz yan yana olduktan sonra gecenin güzel geçmeme imkânı yok, Hasret. Göz göze gelsek dahi güzeldir o gece.”

İçinden içinden gülerek başını salladı Hasret, alttan alta baktı Hamza’ya. “Ama belli mi olur, belki gülüp eğleniriz.”

“Ona ne şüphe, gel bakalım bir sarıl bana. Ondan sonra doğru odaya... Geceliğini giy, saçlarını tara. Yatmaya hazırlanır gibi. Ben de senin şarabı alıp geleyim.”

Başını hızlıca salladı Hasret. “Süsleneyim de azıcık.” Arkasını dönüp hızla odaya gidecekti ki tutup çekti Hamza, aniden yüz yüze

geldiler, dudakları ha değdi ha degecek derken fısıldadı Hamza: “Hiçbir şey sürme ama tenine...”

Biraz şaşkınca baktı Hasret. “Dudağıma da mı?”

“Dudağına da. Sadece sen, tamam mı?”

Hasret azıcık şaşkınlıkla duraksadı. “Tamam,” dedi. Hamza’nın yüzünde gördüğü bu saf şehvet de şaşırmasında etkendi. Önceki gördükleri ancak bunun gölgesi olurdu. Arkasını zar zor dönüp odasına gitti, kapıyı hızlıca kapatıp sırtını yasladı, elini de göğsüne koydu. “Allah’ım, ne olur ölmeyeyim bu gece...”

Biraz nefeslendi ama fazla beklemeye de gelmezdi. Hızlıca üzerindeki yelege de elbiseyi de çıkarıp attı; dolaptan kısıcak, arkası önünden daha açık bir gecelik çıkarıp giydi. Kısa saçları temiz olduğundan kabarıktı. Yüzü azıcık küçüktü ve kabarık saçı kendine yakıştırıyordu, o yüzden biraz daha kabarttı. Yüzüne bir şeyler sürecekti oldu, sonra Hamza’nın dediğini hatırladı.

Ama en azından dudaklarını boyasaydı.

Aynada kendini izlerken geceliğinin eteğini kaldırıp iç çamaşırına baktı. “Bunun altına beyaz gider mi ya? Adam bir çıkarsa kabak gibi ortada.” Gidip geceliğin renginde düzgün bir iç çamaşırı da giydi, her şey tamdı artık. Odayı toparladı şöyle, dolabın en altında kadife bir battaniye görünce gözleri ışıldadı. Yaz ayında olduklarından hava akşamları bile sıcaktı, yine de en müsait yer yanmayan ateşin önüydü. İçer içer serinlerlerdi. “Ya da ateş niyetine biz yanarız, belli mi olur?”

Battaniyeyi iki kat yapıp serdi, yine dolabın bir başka köşesinde minderler buldu, onları da çıkarıp yerleştirdi. Üzerine sabahlık alsamı, almasamı derken odanın kapısı yavaştan açıldı, heyecanlı bir nefes aldı Hasret.

Elinde iki şişe, iki bardak vardı; gözleri de gördüklerinden memnun gibi ıslı ışıldı Hamza’nın. Kapıyı kapatmadan yanına kadar geldi, gözleri de bastığı yerde değil, açıkça Hasret’teydi. Kocasını çok da bekletmek istemeyerek etrafında dönerek geceliğinin önünü de arkasını da gösterdi Hasret. Gülerek, dans eder gibi adımlarla parmak uçlarında adama doğru yürüdü, karşı karşıya geldiklerinde Hasret’in

yüzüne baktı Hamza memnuniyetle, bir de azıcık kumaşla örttüğü bedenine. “Sen bayağı hazırsın.”

Omzunu öne doğru büktü Hasret nazlıca, uzanıp şişeleri aldı kocasının elinden. “Eh, her zamanki hâlim.” Azıcık salına salına yürüyüp serdiği örtünün üzerine bıraktı şişeler ile bardakları. Eğildiğinden olsa gerek, kocasının az buçuk homurdandığını duysa da gülmek dışında umursamadı. Her anlamda açık saçık olacaktı.

“Bir şeyler daha getireyim ben, yalnız gitmez,” diye odadan yine çıktı Hamza, Hasret de şişeleri inceledi az az. Biri beyazımsı sarı, diğeri koyuca kırmızıydı. İçindeki sıvı oldukça berraktı, odanın loş ışığı altında bile şişenin arkasını görür gibi oluyordu. Daha iyi görebilmek için ayağa kalkıp bu gece epeyce parlak olan dolunaya doğru tuttu şişeyi, rengi daha bir kırmızı görününce gülümsedi.

“Şarabın iyisi berraklığından belli olur.”

Hamza’nın birden konuşmasıyla şişeyi düşürecek olduysa da sarılıp tuttu Hasret. “Ay Hamza korktum ya. Gidiyordu canım şarabım!” dedi daha da sarılarak, kavundan sonra bunu da sahiplenmişti. Karşılık olarak sadece güldü Hamza, tabak tabak çerezler koydu örtünün üzerine, ters koyulan bardakları da düzeltti. “Getir de açalım, gülüm.”

Omuz silkti Hasret. “Getirmem, bahşiş vermen lazım.”

Derin bir nefes aldı Hamza, oturduğu yerden Hasret’i izledi, genç kız kısacık geceliğiyle ayakta dikildiğinden bayağı bayağı güzel izledi hem de. “Yaklaş, Hasret.”

İkiletmeden yaklaştı Hasret, onun bu uysal hâline daha da memnun olarak iyice yaklaşması için işaret etti. Hamza örtünün üzerinde oturuyorken Hasret de ayakta hemen önünde duruyordu. Meraklıydı, bir dizini büküp ayağını diğer ayağının üzerine koydu.

Hamza’nın eli diz kapağına değdi usulca, Hasret kucağındaki şişeye daha da sarıldı. “Ne yapacaksın ki?” dedi usulca, zaten Hamza aşağıdan baktığından ve gecelik kısa olduğundan eteklerini çekiştirse mi yoksa adama daha fazla yaklaşıp mı, bilmiyordu. Ama hoşuna da gidiyordu.

“Şşt...” diye fısıldadı Hamza, tüm dikkati bacağındaydı. Çıldır-
tan bir yavaşlıkla okşuyor, dikkatle tenine bakıyordu. “Esmer desem
değilsin, buğday desem değilsin, Hasret. Teninin rengi bir değişik.”

“Karanlıkta esmerimdir.”

Güldü Hamza, yaklaşıp diz kapağını öptü. “Ayağını buraya koy,”
dedi ayak bileğini tutup daha yakınına çekerek. Ama tuhaf bir şekilde
çekiniyordu Hasret. “Şişeyi açsak ya...”

“Gece uzun, açarız.”

“Hani hemen sarhoş olsam iyi olurdu?”

“Aklın başındayken yaşadıklarımızı hatırla, güzel geçtiğini bil.”
Odağını Hasret’in bacağından ayırmadan konuştu Hamza, sonra tek-
rar öptü diz kapağından başlayıp arkasına doğru giderek.

“Gıdıklanıyorum ben oradan.”

“Diz kapağının arkasından mı?”

“Hı hı. Ay Hamza! Vallahi gıdıklanıyorum bak.” Gülerek çekildi
Hamza, tekrar elini uzatıp dizine hafif hafif dokunmaya başladı. Ok-
şuyor muydu, seviyor muydu, belli değildi. Hasret ikisini de hissed-
yordu. Temasını gitgide artırarak tüm elini koydu bacağına, başpar-
mağıyla tenini okşayarak kısa eteğinin sınırına kadar geldi, ardından
o sınırı da geçti. Bir okşayışla nefes nefese kaldı Hasret, daha da yu-
karı çıktı Hamza’nın eli, beklemeden diğer eli de katıldı ona. Biri do-
lanarak kalçasını okşadı, diğeri yoluna ilerledi. İkisi de külotta durdu
sonunda. Hasret, Hamza’nın gözlerinden başka yere bakamıyordu.
Beklemeden çekilmeye başladı aşağıya doğru külotu. İtiraz edemedi
Hasret, zaten ne diye edecekti ki?

Geceliğin dökümlü kumaşının altından ince çamaşırı sıyrıldı ba-
caklarından, Hamza gözlerini gözlerinden çekip baktı külotuna. Sahi-
den de yanında Hamza varken allık sürmesine gerek yoktu Hasret’in.
Onun yüzünde bir gülüş gördüğüne yemin edebilirdi; memnuniyet
dolmuş, beğenen bir gülüş. Dizlerinin hizasına gelince çamaşırı bıraktı
Hamza, Hasret fazla beklemeden ayaklarından çıkardı.

“Güzelmış. Ama üzerinde bir şey yok, altı da denk olsun.”

Hamza'nın yine alttan alta bakışlarını görünce dizlerini birbirine sürttü Hasret, içinde tutucu hiçbir kumaş olmayan geceliğinden uçları belli olan çiçeklerine bakıyordu. "Hıı, ondan çıkardın kesin."

"Ya neden çıkaracaktım?"

"İşin kolay olsun diye çıkardın," dedi Hasret, şişesine azıcık daha sarıldı. Niye utandığını kendisi de bilmiyordu. Bu adam sapıktı.

Epeyce eğlenerek güldü Hamza, belinin iki yanından tutup kucağına çekti, Hasret de azıcık asık suratla davetine icabet edip kuruldu yerine. Beli okşandı, Hamza'nın elleri bacaklarında dolaştı, şarap şişesi aralarında sıkıştı, burunları birbirine değene kadar yüzleri yaklaştı. "İşim zor mu ki, Hasret?"

"Ha yani sen..."

"Tersten anladın."

"Ters söyledin."

Biraz durdu Hamza. "Ters söyledim."

Hasret de biraz baktı yüzüne. "Ben de ters anladım."

Biraz bakiştılar sanki hiç birbirlerini görmemiş gibi, gülesi gelince Hasret şişeyi Hamza'nın eline tutuşturdu. "Haydi aç artık, merak ettim."

Eline parlak bir alet aldı Hamza, bir şeyleri evirip çevirdi. Hasret'in aklı o ara düğmeleri sıkı sıkı kapalı duran beyaz gömlekte olduğundan ne yaptığını pek göremedi. Bir iki derken düğmeleri kaşla göz arasında açtı, gömleğini iki üç öpüş süresinde adamın üzerinden sıyırdı. Tıp diye bir ses gelene kadar kemeri de çıkarmış, pantolonunun ceplerinde çakmak, cüzdan hiçbir şey bırakmamıştı.

Hamza böyle rahat edemezdi sonuçta. Hem Hasret ceplerini yoklayacağım diye adama hiç elleşmemişti.

Şişedeki şarabı camı kalın, kristal gibi görünen saplı bir bardağa yarıya kadar doldurdu Hamza. Sanki günaha davet eder gibi sinsi bir bakışla Hasret'e uzattı. "Bu şarap ilk yaptıklarımın. On yılı aşkındır bekliyor."

"Yaa... Bozulmaz mı?"

Bardağı iki eliyle tutarak aldı Hasret, Hamza kendine doldurmuştu. Merak eder gibi ince bir beklentiyle izliyordu Hasret'i. "Bozulmaz, iyi saklamak gerek. Bekleyenler daha iyidir."

"İçeyim mi şimdi?"

"İç bakalım ama hemen yutma. Ağzında biraz dolaştır, tadını al."

Bardağı dudağına doğru yaklaştırdı Hasret, azıcık kokladı. "Ekşi mi bu?"

"Bak bakalım."

Biraz daha kokladı Hasret, gözlerini kırmızı sıvıdan ayırarak Hamza'ya baktı yine. "Önce sen mi içsen, Hamza?"

Güldü Hamza, genç kızı belinden tutarak iyice çekti kendine. "Uzat bacaklarını, bir rahat et. Hiçbir şey olmaz, bir yudum al sadece. Sevmezsen bırakırsın."

Hasret kıpırdanıp iyice yerleşti Hamza'nın kucağına, o bakarken içerse kesin boğazında kalırdı. Ama iki sefasını da sürmek lazımdı. Azıcık korkarak, azıcık heyecanla Hamza'dan gözlerini ayırmadan bir yudum aldı şaraptan, ağzında dolaştırdı dediği gibi, sonra yuttu.

"Boğazımı yaktı sanki... Daha şekerli olsaymış güzel olurmuş, sıra gibi." Biraz daha içip gözlerini odada çevirdi Hasret, Hamza'nın eli yavaş yavaş bacağına okşuyordu. "Kekremsi böyle. Dur, anlarım şimdi."

Bir yudum daha alacak olunca Hamza durdurdu. "Şşt, tamam, yavaş yavaş iç. Su değil bu." Tabaktan birkaç fıstık alıp Hasret'in ağzına koydu. "Arada fındık fıstık da ye."

"Bir daha versene fıstıktan."

Bir tane daha verdi Hamza ama parmağı nasıl olduysa Hasret'in dişlerinin arasında kaldı. Gözlerini ona çevirdi gülerek, Hasret de dişlerini çekip öptü ısırıldığı yeri. "Ne var canım, öpmüyorsun hiç beni."

"Önce bir yedirip içirmek lazım, gönlünü yapmak lazım. Sonra eğlendiririz çiçeğimi."

"Eğlendir çiçeğini." Bardakta kalan ve aslında tadını o kadar da beğenmediği şarabı içti Hasret. Beğenmemişti ama yine olsa yine içerdi,

bir bağlamıştı sanki. Ağzından yine dolaştırıp yuttu, dudağında kalan şarabı yalarken gözleri Hamza'nın dudaklarından ayrılmıyordu.

Son yudumunu da içip ıslak dudaklarını hızlıca kapattı Hamza'nın dudaklarına, boş bardağı örtünün üzerine atıp ellerini adamın boynuna sardı. Hamza da bu anı beklermiş gibi geriye doğru uzanıp iyice üzerine aldı Hasret'i; geceliğinin sıyrılmasını umursamadan kumaşın üzerinden hoyratça okşadı kalçasını, yumuşak etini avuçladı. Dudakları aralanıp dilleri çarpıştı, başka zaman olsa güleceği bu temasa inledi Hasret, kalçasını kıvırdı. Nefes alacak kısa bir an dahi ayrılmadan alt dudağını emdi sertçe, adamın öpmek için aralanan dudaklarından içeri yine dilini sızdırdı, kapattı ağızlarını birbirine, ikisi de derin derin inledi. Bu işleri hep Hamza'dan öğrenmişti, yine ona uyguluyordu fazlaca hoşuna giderek.

Birden yer değiştirdiler, Hasret'in sırtı yumuşak örtüye değdi hareketin hızına nazaran yumuşak bir temasla. Aralanan bacaklarının arasında Hamza vardı şimdi ama bakışı bakış değildi. "Öldürmeye yeminli misin, Hasret?" diye hızlıca soludu Hamza, kasıkları birbirine olağanca yaslıydı. Genç kızın bacağına okşayıp yana doğru yatırarak daha da yer açtı kendine, geceliğini sıyırdı. "Daha ilk bardaktan..."

Dudağını ısırarak bacağına kocasının beline sardı Hasret, ayrılrsa da hâlâ yakın olan dudaklarını birbirine sürttü. "Hıı, daha ilk bardaktan."

Eğilip bir kez daha öptü Hamza, Hasret'in beklentiyle tekrar yaklaşan dudaklarına gülerek karşılık verdi, uzanıp şişeyi de bardağı da yakınına çekip doğruldu. Hasret altında sere serpe uzanıyor, kendisini izliyordu.

"Bir tane daha mı içeceğim?"

Bu kez bardağı yarıdan fazla doldurdu Hamza, gözünün kıyısıyla Hasret'i süzdü uzun uzun. "Bu şişe senin. Şşt, rahat dur!"

Bir elinde şişe, bir elinde bardakla duran ve üzerinde hiçbir şey olmayan kocasına baktı Hasret. İçi kıpır kıpırdı, bir de Hamza böyle baştan çıkarmak ister gibi kendini göstere göstere karşısında durunca şarabı da fıstığı da boş veresi geliyordu. "Sen içmeyecek misin?"

Başını iki yana salladı Hamza, şişeyi uzağa bırakıp kendisine döndü hepten. Hasret'in sürekli kıpırdayan bacağına okşadı, elinden tutarak doğrulmasına yardım etti. "Sen şarabını içeceksin, ben de kendi şarabımı içeceğim."

"Senin şarabın... Aa, ben miyim?" Kaşlarını kaldırdı Hasret, Hamza'nın elinden bardağını aldı. "Ay hemen içeyim ben o zaman kendiminkini de sıra sana gelsin."

Hamza da gülererek izledi Hasret'i; o içerken yaklaşıp yanaklarından, boynundan öpmeye başladı usul usul ama merak ettikleri de vardı. "Beni ilk gördüğünde ne düşündün, Hasret?"

Hasret bardak ağzındayken duraksadı, bir yudum daha alıp alnını Hamza'nın sakallı çenesine yasladı. "Ben seni ilk düğünde gördüm," diye başladı. "Böyle bayağı kalabalık geliyordunuz, *koca koca adamlar* dedim. Sonra seninle göz göze geldik işte."

"Onları biliyorum Hasret. Ne düşündün, ne hissettin?"

Biraz durdu Hasret, pek güzel şeyler düşünmemişti. Daha doğrusu güzel şeyler düşünmemek için kendini zorlamıştı. "Dedim ki *bu adam benim başımı yakar, bundan uzak durmalı. Çağırsa gitmeyeceğim* falan dedim hep kendime ama böyle bir ilk bakışta gözüm kaymadı da değildi. Öyle koskoca düğün meydanında oturmuşsun, gözünü benden ayırmıyorsun. Bir hoşuma gitti. İlk gece korktum ama. Öyle pencereye dayanıp üstün başın açık deyince."

Ağzının içinde güldü Hamza. "Uzaktan gördüm o hâlini, az daha bizimkiler de görececek olunca bir sinir bastı. Zaten güzelsin, bir de öyle olunca..."

"Kıskandın yani?"

"Kıskandım yani."

İlk önce yanında gelen adamları kovmuştu Hamza, sonra Hasret'in yanına gelip *içeri gir* demişti. "Olur öyle ya." Memnuniyetini gizlemeye çalışsa da ağzı kulaklarındaydı Hasret'in. "Sonra işte sürekli karşıma çıktın ama böyle boylu poslu olunca da hem beğendim hem korktum. *Azıcık dengim olan* dedim, kötü bir şey yapsan karşı koyarım diye. Yapmazsın tabii de o zamanlar tanımıyordum işte seni."

“Huzursuz ettim mi hiç?”

“Yoo, hoşuma gidiyordun öyle üstüme geldikçe. Beğendim ya ondan; beğenmesem daha kötü kovardım, anlardın.” Gülüştüler karşılıklı, Hasret devam etti: “Sonra anamdan soyunu sopunu öğrendim, biraz daha korktu gözüm. Dedim ki *erkek milleti zaten belli, bu adamı kabul etsen bir dert etmesen bir dert. Zaten içkisi var, ileride içer içer döver bu.*” Bir yudum daha aldı bardağından Hasret. Hamza’nın dudakları alnında, şakaklarında dolanmaya başlamıştı. Başını geriye doğru atıp gözlerini kapattı. “Ama yapmazsın, o kadar denedim de öfkelenmedin bile. Yapmazsın, değil mi?”

“Lafını bile geçirme, Hasret.”

“Geçirmem tabii,” dedi Hasret. “Ama ben bazen vururum ha.” İçli bir nefes aldı, aklına gelenle yüzü ışıldadı azıcık, Hamza’ya doğru yüzünü kaldırıp fısıldadı: “Arada sen de yap.” Tek gözünü kırpmaya çalıştı ama ne zaman uğraşsa diğer gözü de kısılırdı, bu kez ikisini birden kırptı, sağa sola sallandı Hamza’nın kucağında. “İstediğim zaman hımhım hım vurursun hımhım...”

Hamza onun ne kastettiğini anlayarak güldü seslice, Hasret’i yanaklarından tutup uzun uzun öptü. “Sen iste yeter Hasret...”

Ama aklına takılan bir nokta vardı artık, biraz duraksayıp nasıl soracağına tarttı kendince Hamza. “Ama ne zaman lafı geçse bir öfkeliisin bu mevzuda. Baban nasıldı, el kaldırdı mı hiç sana?”

Başını uzun uzun iki yana salladı Hasret. “Beni çok severdi. Saçlarım o yaşarken upuzundu, hiç kestirmezdi. Kız çocuğunun saçı belinden aşağı olurmuş.”

Gözleri dalar gibi oldu biraz. “Ama her şeyi hatırımda değil, geçen gün elime Memo’nun defterini alınca eskiyi hatırladım, biliyon mu? Beni elimden tutup okula götürüyordu babam. Ama okuma yazma bilmem, okula ne kadar gittiğimi de bilmiyorum. Rüya mıydı ki?” İçli bir nefes aldı Hasret, sonra konudan uzaklaştığını anlayarak konuştu yine: “Ha ne diyecektim, benim yüzümden çok kavga ederlerdi. Anamı döverdi babam, böyle az buz değil ama. Babam benim kavgamı ederdi, anam kendi kavgasını. Sevgi dilenirdi, sadakat dilenirdi. Babam da *çocuğu aç bırakıyorsun evde derdi, yıkanmamış bir*

hastadır, ne yapıyorsun evde derdi. Anam ağlaya ağlaya odasına giderdi sevmiyorsun beni diye. Babam su ısıtıp leğende beni yıkardı, karnımı doyururdu.”

Hamza’nın elini yanağında hissetti Hasret, gözlerini kapatarak yanağını sürttü eline. “*Kendi işleri, beni alakadar etmez* dedim büyüdükçe. Ama aklıma yer etmiş işte, boyu boyuma birini bulsam da dayak yemesem ileride diye düşünüyordum.” Yüzünü çevirip Hamza’nın avuç içini öptü büyükçe, bir bardak daha doldurmadan önce konuştu usulca: “Gereği de kalmadı.”

“Az yavaş iç gülüm, çarpmasın.”

Aldığı yudumdan sonra daha dik oturarak derin bir nefes aldı Hasret, göğsü gereğinden fazla yukarı kalkmış olacaktı ki Hamza’nın bir gözü kaymadan edememişti. “Benim şimdi kalbim bir hızlı atmaya başladı, sıcakladım azıcık da. Sarhoş mu oldum?”

“Başını salla iki yana hızlıca, sonra bana bak yerimde duruyor muyum?”

Hasret gülerek başını iki yana salladı, sonra gözünü açıp Hamza’ya bakmaya başladı, başı sağa doğru kaydı biraz. “Kayıyorsun Hamza, hah durdun!”

Hamza kahkaha atarak göğsüne çekti Hasret’i, sıkı sıkı sarıldı, kabarık saçlarını daha da dağıtarak ayırdı yüzlerini, dudaklarını öptü uzun uzun. Gözlerini açtığında Hasret’in yüzü sahiden de daha yumuşaktı, gözleri huzurla kapanmıştı. “Bir daha öpsene, Hamza.”

İkiletmedi Hamza. Yavaş yavaş, dudaklarına kana kana öptü Hasret’i. Yanaklarını okşayarak sevdi tenini. Ayrıldıklarında Hasret bir süre çerez yedi sessiz sessiz. Hamza da konuşmasını bekliyordu. “Bu fıstıklar çok güzelmiş...” Bir sessizlik daha oldu. “Babam ölmeseydi annemi evden kovmuştu en son, biliyor musun?”

“Niye?”

“Ben oğlanlarla oynamışım, hiç hatırlamıyorum. Annemden dayak yedim, onu hatırlıyorum ama. Babam da *şuncacık çocuk, ne olacak oyunundan, ne edecekler sanki*, dedi işte. Anam da namustan girdi... Ne bileyim, bir sürü laf etti de çıktı işin içinden. Babam da *çok geç*

kalmışım, seni aldığım yere koymam gerekmiş, püh sana, dedi. Onca uğraşıma yazık, dedi."

Hamza, Hasret'in düşünceli düşünceli bir fıstık daha yemesini izledi. "Sen de bana öyle der misin ileride, Hamza?"

Başını iki yana salladı Hamza. "Demem gülüm, niye diyeyim? Onlar pek de sevememişler birbirlerini. Eş dediğin yoldaştır Hasret, doğrusunu biliyorsam yanlışını düzeltirim, sen biliyorsan beni düzeltirsin."

"Ya ben sürekli 'benim bildiğim doğru' dersem?"

Yüzlerini yaklaştırdı Hamza, burnunun ucunu öptü Hasret'i. "Bu dediğini Hasret demez, çakır gelin der ancak."

"Nereden bileceksin ki?"

Gülümsedi biraz Hamza, Hasret'in kirpik dipleri kızıllaşmıştı ağlayacak gibi. "Hasret dediğin öğrenmeyi pek sever. Az yalan yanlışla da olsa bacak kadar çocuktan okuma yazma öğrenmek için bin tane yol bulur. Kim ne der, kim ne konuşur diye kulağını dört açar. Bir şeyler öğreneyim, konuşacak lafım olsun, işime yarayacak bir şeyler bileyim der. Yaşamak ister, yaşayıp da öğrenmek ister. Şimdi böyle olunca, benim ağzımdan çıkan *şarabın iyisi berrak olur* lafını bile meraklı meraklı, öğrenmek ister gibi dinleyince ben karıma ne diyeyim, Hasret? Burnunun dikine gider, *en iyisini ben bilirim* der mi diyeyim? Yoksa çok akıllıdır, her şeyin doğrusunu, yanlışını öğrenmek ister mi diyeyim?"

Hasret durdu biraz. "Öyle miyim sahiden?"

"Öylesin gülüm sahiden."

Burnunu çekti Hasret, gözlerini Hamza'nın göğsüne dikti. Neyi konuşuyor, neyi anlatıyor, bilmiyordu. "Babamın nasıl öldüğünü hatırlamıyorum."

Gözleri dolu dolu oldu bir anda Hasret'in, bakışlarını bardaktan kaldırıp Hamza'nın yüzüne baktı. "Biz öyle olmayalım, tamam mı? Kavgı etmeyelim hiç. Ben çocuklarımıza çok güzel bakarım, yıkarım, doyururum. Ağlatmam hiç."

“Hasret...” Elleri tekrar genç kızın yüzünü buldu, titreyen çenesini okşadı, bir gözünden hızlıca akan yaşı tuttu. “Sen çok güzel anne olursun zaten.”

“Hiç de olamam, ne gördüm de yapacağım, Hamza? Bunları yapmakla büyüyor mu ki çocuk? Korkuyorum.”

“Hasret,” diyerek sıkı sıkıya sardı genç kıza kollarını Hamza. “Ben varım Hasret, tek başına olmayacaksın hiçbir zaman. Yavrumuz karnında büyürken yanında olacağım, benden destek alacaksın, birlikte yürüyeceğiz. Doğduğunda bir an ayrılmayacağım yanınızdan. Başta mecburen karnını sen doyurursun, sonra ben. Birlikte yıkarız, birlikte yürürüz, birlikte atarız adımlarımızı.” Genç kızın yüzünü göğsünden kaldırdı, çenesini okşadı usulca. “Bak bana. Annen hatalı Hasret ama baban da masum değil ki. Öyle sadece sana bakarak, kavga ederek aile olunmaz. Bizden bak misal, çocuğumuz olunca ben sana öyle davransam sen bana düzgün laf eder misin? Haklı olarak etmezsin, öyle öyle bozulur her şey.”

“Sen öyle olma.”

“Olmam, gülüm.” Genç kızın elini koydu göğsünün üzerine Hamza, alınlarını yasladı birbirine. “Senden ne geçerim ne de geçebilirim. Âşığım Hasret sana, vurgunum. Gözünden düşen yaşa kurban olurum, anlıyor musun beni?”

Burnunu çekerek başını salladı Hasret, Hamza devam etti: “Sinirli hâline, çocuksu hâline, esen yele laf etmene, kendi kendine konuşmalarına, tavana bakarak gülüşlerine, haylaz haylaz bakışlarına, durup dururken öpesinin gelmesine, tek gözünü kırpmaya çalışırken ikisini birden kırpmaya, çok iyi yalan söylediğini sanmana, bana pek de işlemeyen içten pazarlığına, açık sözlülüğüne... Hepsine tek tek âşığım, Hasret. Hepsini bir ömür izlemek, yaşamak isterim.”

Islak gözlerini kaldırarak Hamza'ya baktı Hasret. “Ben de sana çok âşığım,” dedi mırıl mırıl. “Ama çok çok.”

Genç kızın ağlamaklı ifadesi ve titreyen sesiyle söylediğine güldü Hamza, kızarık burnunun ucunu öptü usulca, artık sarhoştı Hasret. “Başka?”

“Çok seviyorum seni. Böyle bana sürekli sarıl istiyorum, hiç ayrılmayalım, sürekli benimle konuş.”

“Ne konuşayım seninle, Hasret?”

“Bizden konuş.” Gözlerini kapatıp yanağını Hamza’nın yanağına yasladı. “Beni hep seveceğini söyle. Güzel oluyor.”

“Seveceğimi söyleyince güzel oluyor?”

“Evet. Ben seni hep severim, sen ileride sevmezsin belki. O yüzden söyleyince güzel oluyor.”

Bu söze kaşlarını çattı Hamza. Bir değil, iki değildi Hasret’in bu düşüncesi. Yumuşak yumuşak sordu yine de: “İleride niye sevmezmişim seni?”

Omuz silkti Hasret. “Huyum suyum iyi değil ki benim. Şimdi seversin, azıcık alışmaya başlayınca hoşuna gitmez. Hep bununla mı uğraşacağım ben deyip gidersin.”

Seve seve uğraşırdı Hamza ama Hasret pek de göremiyor olacaktı durumu. “O hâlde inanmıyorsun sevgime.”

“İnanıyorum, Hamza.” Birbirine yaslı duran yanaklarını ayırıp gözlerine baktı adamın. “Ama hayat. İleride...”

“İleride ne olur, biliyor musun?” Genç kızın meraklı bakışlarını izledi aşkla, dudağının köşesinden öpüp azıcık çekildi. “Üç çocuğumuz olur; evimiz seslenir, şenlenir... Ben yine seni her fırsatta sıkıştırırım kıyıda köşede. Akşamları masamız kalabalıklaşır, bahçeye salıncak kurarız, seninle kenarda küçük bir yere çiçek dikeriz. Çocuklar belki sen gibi tütün kaçırrı cebimden, onlara kızarım.”

“Kızma çocuklarıma.”

“E kaçırmayın onlar da.”

Omuz silkti Hasret. “Ben çirkinleşir miyim ileride?”

Sıkın bir nefes aldı Hamza. “Sen çirkinleşmezsin gülüm de ama ben senden önce yaşlanırım, o dert.”

Hamza’ya biraz bakıp sıkıntısını görünce kıkır kıkır güldü Hasret. “Ben senin saçlarına ak düşünce de severim, Hamza. Hep severim.”

“Çok da sev ama.”

“Çok da severim.”

“Sarhoşsun artık.”

“Hoşuna gittim mi?”

Hamza güldü Hasret’in baygın sesine. İki arada bir dereye şişenin yarından fazlasını içmişti. “Çok hoşuma gittin.”

“Sevişelim mi, Hamza?” Yaklaşıp dudaklarından küçük küçük öpmeye başladı Hasret, dudaklarını aşip yanağına doğru gitti öpüşleri. “Sen de beni iç.”

Gülerek Hasret’in çenesini avuçladı, yüzünü sabit tutarak öptü Hamza, onun az önceye nazaran daha parlak bakan istekli gözlerini izledi yüreği ayrı bir sevgiyle çarparken. “Sen kendinden eminsin, ben kendimden eminim, Hasret. Ya ileride sen benden bıkarırsan?”

Rahat rahat omuz silkti Hasret. “Bir gün bıkarım, bir gün severim ama bıkmışken de severim, bırakamam seni. Aldım kocam yaptım, bir de bırakayım mı?”

Güldü Hamza, sindire sindire süzdü Hasret’in güzel yüzünü. “Söz ver hiç bitmeyeceğine.”

“Söz,” dedi Hasret hiç düşünmeden. “Hatta yemin olsun... Yemininden dönen de... Taş olsun. Taş olsun da bizim dereye yuvarlansın.”

Güldü Hamza, Hasret bunları sarhoş olsa da ciddiyetle söylüyordu. “Öyle de olmasın gülüm, ben sensiz ne yaparım?”

“Ne yaparsın bensiz?”

“Hiçbir şey. Ben de taş olurum, peşinden yuvarlanırım dereye.”

Güldü Hasret, burnunu Hamza’nın burnuna doğru sürttü. “Yine oynasacak yer buluruz orada.”

Daha da dayanamadan birleşti dudakları, içinde azıcık şarap kalan bardak devrildi, Hasret uzandı kadife örtünün üzerine. “Pantolon niye giyiyorsun, Hamza ya?”

Hamza, karısının sitemine gülerek hızlıca indirdi fermuarını, Hasret geceliğinin askılarını indirse de kollarını çıkaramıyordu bir türlü. “Of!”

“Şşt tamam kızma, ben çıkaracağım şimdi.”

Üzerini hepten çıkardı Hamza, Hasret geceliği de şarabı da unuttu, dirseklerinin üzerine doğrulup izledi kocasını, içli bir nefes aldı.

“Bakma öyle, Hasret.”

“Bakarım.” Nefes nefese Hamza’yı izledi Hasret, askısının biri koluna düşmüş, göğsünün yarısını açığa çıkarmıştı. “Sen hiç içmedin ama, azıcık iç.”

“Sözüm var karıma, *içme* dedi.”

Odasının penceresine atılan taşla ürkerek tırağını elinden düşürdü Mürüvvet, ıslak gözlerini silip ne olduğunu merak ederek hızlıca perdenin köşesinden aşağıya bakındı. Bakındı ama onca ağlamanın üzerine uyumuş, rüya görüyor olacaktı.

Edip’in burada ne işi vardı?

Yüreğinden eksik olmayan heyecanı ile penceresini açtı hızlıca, etrafta kimse var mı diye bakıp başını uzattı. “Edip?”

Sesi yine heyecanlı, yine hevesliydi. Bir türlü bu adamın karşısında düzgün durmayı beceremiyordu. Onun da arada heyecanlandığını hissetse de tepkileri hep aynıydı.

“Biraz aşağıya gel, Mürüvvet. Konuşacaklarımız var.”

Şaşkınca gözlerini açtı genç kız. “Tövbe tövbe, delirdin mi bu saatte? Babam görürse ne yapar bana, biliyon mu?”

Soğuk soğuk, “Geçen de gecenin köründe geldin, bir şey olmadı,” dedi Edip, öyle deyince biraz çekindi genç kız.

Üstü başı müsait değildi. “Sen o zaman şey yap. İlı... Bahçeden mutfak kapısına gel, ben oradan çıkayım. Su içmeye indim derim.”

Edip başını sallayıp gitti o tarafa, Mürüvvet heyecanlıydı. Hızlı hızlı kaşını gözünü düzelterip üzerine bir şal alarak indi. Sessiz sedasız mutfak kapısını açarak dışarı çıktı, Edip hemen önünde duruyordu.

“Geldim Edip, ne oldu?”

Derin bir nefes aldı adam, bir basamak daha çıkıp eşit olan boy-larını bozarak daha da yükseldi. Bakışları yüzünde dolanıp duruyor, hırslı hırslı nefesler alıyordu. “Bana niye yalan söyledin?”

Genç kızın âşık bakışlarına azıcık çatılan kaşları eklendi. “Yalan mı söyledim?”

Başını salladı Edip, genç kızın çenesini canını acıtmadan tutarak yüzlerini yaklaştı. “Geldin yanıma, *seviyorum* dedin, *yıllardır âşığım* dedin.” Burunları birbirine değene kadar eğildi, nefesleri genç kızın yüzüne vuruyordu. “Beni öptün, *ömrümde izin kalmasa dudağımda kalsın*, dedin.”

“Edip...”

“Ne Edip ulan, ne Edip!” Sert birkaç nefes aldı ama ne kadar canı-nı yakmak istese de yakamadı. “Murat pezevengiyle mi görüşüyorsun sen?”

“Ne?”

“Sen geldin Mürüvvet, sen geldiğin gibi o da gelmiş. Nereden öğ-rendin benim yerimi?”

Üzerine yüklenen laflara ayrı, Edip’in bunları söylemesine ayrı gözleri doldu genç kızın. “Ne Murat’ı ya?” dedi şaşkınca. “İki güne parmağıma yüzük takacaklar benim, ne Murat’ı?”

“Mürüvvet.”

“Çek elini yüzümden,” diyerek çenesini tutan elinden kurtuldu, göğsünden iterek bir basamak geriletti Edip’i. “Bana bak!” dedi sesini kısıp tutmaya çalışarak. “Gelip sana düzgünce sordum, sen de bana *yok* dedin. *Sevmiyorum* dedin.”

“Öyle demedim.”

“Bana *olmaz* dedin. Ben de paşa paşa oturuyorum yerimde, şimdi karşıma geçip nasıl geldin, nasıl gittin, kiminle görüşüyon deme! Ye-min ederim ki paralarım seni, Edip!” Öfkeli bir nefes verdi Mürüvvet. “Ben de ne konuşacak diye meraklanıyorum.”

Arkasını dönüp gidecekti içeri ama kolundan tutuldu bu kez, geri çekildiğinde yüz yüze geldiler. “Ne yüzüğü, o ne iş?”

“Sana ne?”

“Doğru düzgün anlat, Mürüvvet.”

“Mürüvvetim yakın, o iş işte.”

Kollarını bağladı genç kız önünde, ötelere ötelere baktı. O akşam gelip anlatmıştı, belki onu da dinlememişti Edip. Belli olmazdı.

Yine bir basamak çıktı Edip, kendisini de çektiğinde biraz yaklaşırlar. “Sen öptün o akşam beni.”

Gözlerini kaçırdı Mürüvvet, yapmıştı öyle bir şeyler. “Ne olmuş?”

“Başkasını nasıl seveceksin?”

“Seveceğiz mecbur.”

Yutkundu Edip, gözlerini genç kızdan ayırmıyordu. “Unutacak mısın beni öptüğünü?”

Heyecanla kısacık baktı adamın yüzüne, sonra başını ötelere çevirmeye çalıştı tekrar. “Unuturum, ne olmuş?”

Sessizlik oldu biraz, merak ederek adama dönüp baktı Mürüvvet. Bakışları yüzünden ayrılmıyordu. Sonra nedense beline dolandı adamın eli, kendine doğru daha da çekti. “Sen unutup gidersin de ben nasıl unutacağım, Mürüvvet?”

Yaklaştı da yaklaştı yüzleri, nefes nefese kaldı Mürüvvet. Titreyen elini adamın omzuna koydu, dudakları birleşti yine öncekinin aksine yumuşakça. Ne yapacağını bilmeyerek öylece kaldı, adam güldü biraz dudağına doğru. Son kez aralanan dudaklarını öpüp ayrıldı, derin bir nefes aldı Edip, yutkundu.

“Bu... Niye?”

Genç kızın heyecanlı ifadesine, hızla kızaran yanaklarına baktı biraz, tekrar yutkundu. Bir tutam hoşuna gittiyse de gömmeliydi bunu içine.

“Doğru mu söyledin diye baktım,” dedi acımasızca. Pişman olacağını biliyordu, yine de devam etti: “Seviyor musun, onu denedim.” Genç kızın şaşkınlığa uğramış ifadesini, çatılan kaşlarını izleyemedi nedense daha fazla. “En azından yalan değilmiş.”

Ardını dönüp gitti sonra, Mürüvvet de gözünden akan iki damla yaşla açık mutfak kapısının önünde öylece baktı arkasından.

Bunu sahiden de yaşamış mıydı?

Gecesi ne kadar harlıysa gündüzü o kadar serindi o günün. Herkesin evinde ayrı bir telaş vardı. Küçük Nezihi konağı huzurlu uykusundayken büyük konak çoktan uyanmış, telaşa kapılmıştı.

Haşim bir yana, Mediha bir yana koşturuyor; taşın altına bile bakıyorlardı. Evden iki kızı Hamza'yı uyandırması için yollamışlardı.

“Yok, yok!” diye dizlerini dövdü en sonunda Mediha. “Şerife kızım yok!”

Düzenleme

Ny.ozlem

21. Bölüm

Sıcaktan bunalarak yatakta diğer tarafa dönmeye çalıştı Hasret ama üzerine oldukça ağır bir yük vardı. Bir de dün akşamdan sonra kolunu bacağını oynatacak dermanı hiç yoktu.

Diğer tarafa gidemeyince Hamza'ya dönüp biraz zorlanarak onun üzerine doğru çıkmaya çalıştı, onun bedeni daha sıcaktı ama gidecek başka da yer yoktu. Yüzünü geniş ve çıplak göğsüne yaslayıp mırıldandı: "Hamza, çok sıcak."

Odaya güneş girmeye de başlamıştı, yine de tamamen çıplak oldukları için üzerindeki örtüyü sıyrıp atamıyordu. "Hamza, acıktım."

Yine cevap gelmeyince ağlar gibi sesler çıkararak boynuna sokuldu Hasret, dün akşam yetmemiş olacaktı ki biraz biraz öprü. "Hamza..."

"Hım?"

"Ay şükür!" Adamın üzerinde uzandığından göğsüne ellerini koyup ellerinin üzerine de çenesini yasladı, gözlerini hâlâ tam açamadığından kısıp kısıp bakıyordu. "Haydi, uyan."

Gözlerini birkaç kez açık kapatışını izledi Hamza'nın. Sonra tek gözüyle kendisine bakıp gülüşünü, bir kolunu hemen kendisine sarışını, diğeriyle yüzünü ovalamasını. "Günaydın, şarapçı Hasret," diyen uyku mahmuru sesini dinledi.

Dudağını ısırarak işaret parmağını adamın geniş göğsünde dolaştırmaya başladı Hasret. "Günaydın."

Biraz nefeslendi Hamza, bir yandan da belini okşamaya başlamıştı genç kızın. "Bugün daha sıcak sanki."

“Hım, dün daha iyiydi.”

Gözlerini pencereden çekip Hasret’e baktı Hamza, bir de göğsünde dolanan ince parmağına. Onun niye böyle olduğunu biliyordu ama hemen de söylemezdi. Gülmesini tutarak örtünün altından belini okşamaya başladı usul usul. “Nasılsın, gülüm?”

“İyiyim.”

“Başın ağrıyor mu?”

“Yoo.”

“Miden nasıl?”

“Azıcık yanıyor gibi.”

“Az yüzüme bak.”

Omuz silkti Hasret. “Bakmam.”

Dudağını ısırarak güldü Hamza, kolunu başının altına alarak daha da yoğunlaştı Hasret’e. “Niye bakmazsın?”

Yine omuz silkti, bu kez göğsüne yanağını yaslayıp yüzünü iyice gizledi Hamza’dan, mırıl mırıl konuştu: “Ben dün geceyi hiç hatırlamam sanıyordum.”

Kahkaha atmamak için kendini sıkarak durdu Hamza. “Hım, ne hatırlıyorsun ki dün geceden?”

Sessiz sessiz durdu Hasret, sonra birden dönüp Hamza’nın göğsünü ısırdı. “Ah! Hasret!”

Isırdığı yeri bırakıp doğruldu, hâlâ sırıtan kocasıyla yüz yüze geldiler. “Sarhoşum diye neler yaptırdın bana Hamza ya!”

“Şşt, orada bir dur bakalım. Sen onu ayıkken de yapardın.”

Hayretle ağzını açtı Hasret, Hamza’nın edepsiz bakışları açık ağzına kayınca ince bir çığlık atarak gözlerini kapattı adamın. “Seni var ya Hamza!”

Biraz debelendiler yatağın içinde, durdukça neler yaptığını hatırladığından azıcık utanıyordu Hasret. Ama yine de dediğinin aksine pek de yararlanma durumu yoktu. Sadece o görüntüler bir süre aklından çıkmayacak gibiydi.

Hamza’nın yüz ifadeleri, saçlarına asılan eli, ağzındaki tadı, bakışları...

Yutkundu derince, dudağını ısırarak az önceki debelenmelerinden fırsat bularak üzerine çıkan kocasının kulağına doğru yaklaşıp fısıldadı: “Güzeldi ama.”

Hamza’nın tek kaşını kaldırarak kendisine bakmasıyla gözlerini kaçırdı, sonra neden utanacağım diyerek gözlerine baktı. “Ne? Sen de bana yaptın.”

“Hoşuna gitti mi?”

Gözlerini kapatıp açtı Hasret, başını azar azar sallayıp gözlerini kaçırdı yine. Hamza’nın gülerek kendisini kollarına almasıyla başını göğsüne yasladı huzurla. “Çok seviyorum seni...”

“Ben de seni, gülüm.”

Üzerindeki duygusal havayı atmaya çalışarak sakallı çenesini öptü kocasının Hasret. “Beni yıkasana şimdi.”

Hamza güldü yine, belki de ömrü boyunca en çok güldüğü günleri yaşıyordu. “Sen de beni yıkayacak mısın?”

“Yıkarım.” Alnını sürttü Hamza’nın alnına, azıcık sırnaştı. “Ama benim bacaklarım pek tutmuyor.”

Yine güldü Hamza, başını boynuna gömerek birkaç kere uzun uzun öpüp derin nefesler alıp kalktı. Altına bir şeyler giyip döndüğünde Hasret kollarını uzatmış, onu bekliyordu. “Gel bakalım, Hasret Hanım.”

Çok uzun kalmadan yıkanıp çıktılar, Hamza’nın yine bir sürü işi vardı. Aşağıya indiklerinde pek de beklemedikleri şekilde kapıları hızlı hızlı çalınıyordu. Üst katta olduklarından sabahtan beri gelip gideni duymamışlardı.

Hamza açtı kapıyı, karşısında büyük evin iki çalışanı duruyordu. İki genç kıza kaşlarını çatarak bakarken Hasret geldi arkasından. “Kızlar, ne oldu? Pek telaşlısınız,” dedi merakla.

“Gelin hanımım...” diye başladı biri, diğeri devam ettirdi hızlıca: “Şerife kız yok, her yeri aradık taradık ama bulamadık. Haşim Ağa’m köyü ayağa kaldırdı, kocaya kaçmış diyorlar!”

Başlarda telaşlandıysa da duyduğu sözlerin sonunda gözlerini kocaman açtı Hasret. “Ne kocası ya?” diye sordu şaşkınca. Gözlerini

Hamza'ya çevirdiğinde o da olayı algılamak ister gibi kaşlarını çatmış, kızlara bakıyordu.

“Vallahi hanımım, sabah çaya kaldırmaya gittik, odası bomboştu. Ziyetlerini almış, üç beş parça esvabı da yok. Biz başta anlamadık ama ortaya çıkmayınca aradık taradık odasını, öyle eksikleri gördük.” Kız telaşlı gözlerini korka korka Hamza Ağa'sına çevirdi. “Haşım Ağa'm *kalbim dayanmıyor*, dedi. Fenalaştı demin.”

Tek kelime etmedi Hamza, onun ne düşündüğünü deli gibi merak ederek attığı her adımda peşinde giderek askılıktan ceketini alışını izledi Hasret. “Hamza, ben de geleyim mi?”

“Gel, Hasret.”

Nasıl evden çıktılar, büyük konağa gittiler, bilemedi Hasret. Dünyü düşünüyordu, Şerife'nin dediklerini düşünüyordu, yüz ifadelerini düşünüyordu. Hem bu kız kime kaçacaktı?

Yanıtı bir anda dan diye indi Hasret'in kafasına.

Mustafa...

Ama Mustafa'nın başında Edip duruyordu, belki de durmuyordu. Nasıl kurtulacaktı Mustafa, ne zaman anlaşıp da kaçacaklardı? Bu salak Şerife, o Mustafa'nın kendisine bir şey yapmasından korkmuyormuydu?

Neyine güvenmişti?

Kaşları kederle yaklaştı birbirine, büyük evin içindeki matem havasını soludu. Mediha kadın bir kenarda ağlıyor, Zümrüt de yaşlı kadının bileklerini ovuyordu. Daha önce hiç görmediği bir ihtiyar, Haşım'ın yanında oturuyordu. Nine de bir kenarda çay içiyordu.

Evin içindeki manzaradan bakışları çevrildi, Hamza'nın yüzü göründü sonra, dalıp gittiğinden duymamış olacaktı Hamza'yı, çenesinden tutup yüzlerini hizalamıştı. “Sen anamın yanında dur, Hasret. Ayrılma bir yere, tamam mı?” dedi Hamza. Arkasını dönüp gidecekti ki çenesinde duran elini de adamın güçlü bileğini de tuttu Hasret.

“Diyeceklerim var, Hamza,” dedi hızlıca, onun çatılan kaşlarını görünce hemen lafa girdi: “Dün Şerife geldi ya bize, bir tuhaftı sanki hâli. Her zamanki gibi öyle gülen yüzü, safça lafları yoktu.”

Düşünceli düşünceli baktı Hamza. “Ne dedi sana?”

“Anasından bir şeyler dedi, bana kızmış da ben işleri hep bozmuşum da... Sonra... Güzel değilmişim, çok yaygara çıkarıyormuşum. Hep öyle şeyler dedi, beni konuştu durdu, öyle sürekli bakıyordu.”

Hamza biraz durdu, ağzının içinde birkaç küfür savurdu. “Öğrenmiş birinden Mustafa meselesini. Ama bilecek kaç kişi var, Hasret?”

Hasret yutkundtu, alttan alta baktı. “Mustafa’ya mı kaçmıştır diyon?”

“Başka kim var?”

“Ama nasıl olacak? Nasıl haberleşecekler, anlaşıacaklar?”

Sıkkın sıkkın nefesler aldı Hamza, kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşmuştu, sesinden zor durduğu belli oluyordu. “Ben bir konuşayım bizimkilerle, bu işin içinden de Görgülü çıkarsa bu kez ecdadını sikmeyene Hamza demesinler. Kesin onun parmağı var.”

Başka çıkacak kimse yoktu. Gelip konuşmuştu Şerife’yle, yalan yanlış anlatıp ikna etmişti bir şekilde kesin. Ne yapacağını şaşarak Mediha’nın yanına doğru yürüyüp yabancı gibi koltuğun bir köşesine oturdu Hasret.

Hamza da babasıyla konuştu, biraz bağırıp çağırdı *gece kimse mi duymadı* diye. Mediha kadın biraz da oğlunu dinledi. *Hamza’m evde olaydı bacısını duyardı* diye biraz ağıt yaktı. Hasret’ten tarafa bakmıyordu, o yüzden dediklerine az içerlese de umursamadan dimdik durdu Hasret.

Hamza’nın bacısı az akıllı olaydı da kaçmayaydı. Kendi başını yakacaktı.

Yakacaktı da Allah herkese akıllı da bir vermiyordu işte, o yüzden içi de acıyordu Hasret’in. Şu kız başına bir iş gelmeden sağ salim gelseydi eve, başka da bir şey istemiyordu.

Geleli daha yarım saati geçmeden saç baş dağınık bir hâlde Hamza’nın ağabeyi geldi geniş avluya. Hâline bakılırsa akşamdan kalmaydı, gözlerini Hamza’dan tarafa çevirerek dudağını ısırıldı Hasret.

O düğün işi bozulduktan sonra Hamza yüzüne bile bakmamıştı ağabeyinin. Bu ilk vukuatı değilmiş, pek çok işi berbat etmiş diye her

ağızdan bir laf duymuştu. Az gevşek adammış, Hamza'yla anlaşamazlarmış. Hamza kan bağı var diye arada arkasını toplarmış. Evlendiği adamın ağabeyinin adını da orada duymuştu: Mehmet.

"Neredesin lan sen gecedan beri!"

Hamza'nın gür sesini duyunca zaten ucunda oturduğu koltukta sıçradı Hasret, onu ilk kez böyle öfkeli görmenin şaşkınlığıyla baktı.

Adımlarını sert sert atarak ağabeyiyle yüz yüze geldi Hamza. "Bacım yok, Mehmet!" dedi yakasına sarılarak, dişlerinin arasından konuşuyordu. "Sen ne yapıyorsun lan bu evde! Evden kız kaçırmışlar, neredesin sen!"

Şaşkınca bir Hamza'ya bir babasına baktı Mehmet. Haşım ise oğluna bakmıyordu, elini ondan tarafa siper ederek alnını ovmaya başlamıştı. "Şerife mi?" diye konuştu Mehmet. Konuştuğu gibi de suratına yediği yumrukla yere serildi.

"Yok, başkası!" Burnundan soluyarak ağzının içinde küfrede küfrede kapıya doğru bağırdı Hamza: "Osman! Bizimkilere haber sal!"

Bizimkiler dediği o on beş kişi dolaştıkları külhanbeyi takımı olmalıydı. Birileri gitti, birileri geldi eve. Hasret kenarda oturup olanı biteni izliyor, parmağındaki alyansıyla oynuyordu. Mediha Hanım fenalaşıp fenalaşıp geri kendine geliyordu. Birkaç komşu gelip teselli edince sonunda Zümrüt sırasını savıp yanına geldi Hasret'in, göz kırparak peşinden gelmesini işaret etti.

Hamza iki adamla kapı dışında konuşuyordu, Zümrüt'ü takip etti Hasret, Şerife'nin odasına gelmişlerdi. "Hasret, sen bir şey biliyor musun? Dün yanına geldiymiş Şerife."

Başını hızla iki yana salladı Hasret, Hamza'dan başkasına tek bir laf söylese rüzgârdan hızlı dolanırdı köyde, o yüzden anlatmak akıl işi değildi. "Yok abla. Geldi, kayfe içip tatlı yedik. Sanki az durgundu, o kadar. Ama öyle çok muhabbetimiz yok. Sevdiği var mıydı, sana dedi mi?"

"Vardı ama o uzun vakittir yok buralarda. Allah vere de başına bir şeyler gelmeseydi."

"Kimmiş, Hamza'ya dedin mi?"

“Benimkine dedim de babasıyla konuşmaya gittiler. Kafası basmıyor bu kızın bir şeye, Haşim Ağa’m ağzının içine bakıyor kızın. Kaçmak ne ya, sanki istese vermeyecekler.”

İçli bir nefes aldı Hasret, başını salladı usulca. Geri indiler aşağı yavaştan, Hamza’nın büyük ağabeyi de gelince herkes tamamı Şerife hariç. Bu adamın da adını bilmiyordu, sorayım dese bilmediği anlaşılabacağından sormıyordu da. Arada adı geçsin diye bakacaktı mecbur.

“Muhterem’e gittik,” diye konuştu büyük ağabey, Hamza’yla fazlasıyla benziyorlardı. En azından o kerhaneci kardeşlerine attığı bakışlar aynıydı. “Haberi varmış. Şerife, Mustafa’ya kaçmış. Nerede olduklarını bilmiyorlarmış.”

Hamza’nın dedesi bir küfür savurdu kenardan. “Daha dün *oğlumu kurtar* diye kapımda ağlıyordu puştun eniği!”

“Dede!” diye uyardı Hamza ama odadakilerin kulağına laf bir kere çalınmıştı. Hanif de anlatmaya pek niyetliydi karısının dürtüklemelerine rağmen.

“Ne dedesi ulan, lafımı dinleyecektin vakti zamanında!”

Haşim eli göğsünde sordu neler olduğunu, Hanif anlattı: “Muhterem birkaç gün evvel kapıma geldi *Hamza oğlumu öldürecek, kurtar* diye.”

Herkesin gözleri Hamza’ya döndü, Hasret tırnaklarının kenarında çıkan kısa derileri soyarak gerginlikle bekledi. Böyle bir ortamda bunun konuşulması, isteyeceği son şey bile değildi.

“Niye?”

Dedesinin konuşmasına izin vermeden sesini yükseltti Hamza. “Niyesi açık! Mustafa bu evin içine kadar girip karıma saldırdı! Ben de cezasını kestim.”

“Peh, karımla önceden görüşüyorlarmış demiyor da!”

“Hanif! Gözünle mi gördün, kör olasıca!” diye seslendi nine ama ortalık çoktan karışmıştı. Hasret üzerine atılan ithamla ne diyeceğini bilemeyerek baktı etrafındaki yüzlere, öyle bir şey yoktu. Kimseyle görüşmemişti Hamza’dan önce.

“Dede!” diye gürleyişini duydu Hamza’nın. Ardından birçok lafını. Hasret’i aklayan cümlesi geldi kulağına. Zümrüt’ün sözlerini duydu bir yandan, o geceyi anlatıp o da Hasret’i aklıyordu.

Ama çamuru bir kere atmıştı o yaşlı adam üzerine, yüreği gerginlikten pır pır ediyordu. Herkesin arasından gözlerini Hanif’e dikti, kendisine değil de Hamza’ya bakıyordu adam ama sonra bakışlarını görmüş gibi gözlerini gözlerine çevirdi.

İfadesi durdu; onun suçlanmasını bekledi Hasret, dediğinden utanmasını. Fakat aksine elini bastonuna dayayıp çenesini kaldırdı adam. O çenesini kaldırdı diye Hasret eğmeyecekti tabii. Ama içi acımıştı, böyle bir muameleyi hak etmiyordu.

“Kimseyle görüşmedim!” dedi gürültülerin arasından, sessizleştiler. “Hamza’dan başka kimseyle görüşmedim. Hoş, görüşsem de benim sevabım, benim günahım. Kimseye yalan borcum yok. Laf ederseniz bana değil; akli bunamışa, oğlunun canı derdinde düşmüş adamın kör bahanesine inanana deyin.”

Mehmet denilen kerhaneci gevşek gevşek Hamza’ya bakıyordu, Mediha öfkeyle kendisini izliyordu, Haşim hâlâ kalbini tutuyordu. “İnşallah bulursunuz Şerife’yi. Ben eve gidiyom, Hamza,” diyerek ayaklandı Hasret. Daha duramazdı orada, kaynanasının bakışlarını mı çekecekti?

Kapıya kadar gözünden bir damla yaş düşürmeden nasıl gittiğini bilemiyordu, çıktığı gibi evin olduğu tarafa döndü. “Daha da bu eve ayak basanın!”

“Hasret.”

Kolundan tutulup çevrildi yine, pek dermanı yoktu, zaten karnı da açtı. “Eve gideyim ben, vallahi yapamam bak orada, Hamza.”

“Gidelim gülüm, bak bir bana.” Yüzünü yukarı kaldırıp baktı kocasına, yanağında duran iki damla yaş silindi gitti. “Üzülme, o adam öyledir.”

Hepsi de Hasret’e mi denk geliyordu ama? Bir tane düzgün Hamza’yı mı bulacaktı? İnsan gibi yaşayıp kendi yollarına gidemiyorlar mıydı?

“Sen gelme, ben giderim eve. Kapıyı falan da açmam.”

“Hasret,” diye soludu sonundan Hamza, genç kızın çenesinden tutup yüzünü kaldırdı, göz göze geldiler. “Ağlama, üzüm tanem. O dedi diye gerçek değil ya, ben biliyorum seni. Sen biliyorsun seni.”

“Ağzı büzülesice! Ama ne dedi ya!”

Genç kızın yanaklarını okşayarak başını salladı Hamza. “Büzeceğim onun ağzını, çok yakın Hasret. Hepsi geçecek, düze çıkacağız gülüm. Sen içini ferah tut.”

Çenesi titredi Hasret’in, bunca şeye dayanamıyordu artık, Hamza olmasa bir an daha durmazdı buralarda. Düşmanı olan herkesin evini ateşe verip kaçırdı. Ver elini koca koca şehirler!

Ama Hamza vardı, onu seviyordu. Onsuz yapamazdı. Öyle öyle kalıyordu işte.

“Seni eve götüreyim, bir güzel dinlen, tamam mı? Ben de gerekirse her taşın altına bakacağım, bulacağım Şerife’yi.”

Başını salladı Hasret, içerisi dışarısı demeden parmak uçlarında yükselip dudaklarından öptü Hamza’yı, geri çekildi. Gözlerinin etrafı kızarıklık kızarıklık, yüreği gerginlikten pır pır atarak gitti evine. Hamza’nın kolu omzunu sarmış, kanadının altına alır gibi kendine çekmişti bedenini.

Muhterem denen adamı da Mustafa’yı da eline verseler cayır cayır yakardı, karşısına çıktığı güne dahi sövüyordu içinden. Mutfağa girip bir bardak su doldurdu kendine. Hamza ise bir odaya girmiş, elinde şingır şingır mermileri sayarak geri çıkmıştı.

Hasret bardağı gördüğü ilk düz yere bırakıp çıktı hemen, gözleri adamın elinde olabilecek herhangi bir silahtaydı. “Hamza? Onlar ne?”

“Mermi, gülüm.” Hasret’in tedirgin ifadesine hafiften gülümseyerek, yaklaşıp alnını öptü Hamza. “Tedbir, kimseyi vurmayacağım.”

Şüpheli şüpheli baktı Hasret. “Hamza.”

“Sahiden diyorum, gülüm.” Burunlarını değdirdi birbirine. “Senininkileri çağırdım, gelirler birazdan, tamam mı?”

Seninkiler dediğinin kim olduğunu pek seçemese de başını salladı Hasret, Hamza çıkıp gitti sonra evden. Hasret olduğu yerde kaldı, ağlasa ağlayamadı, gülse gülemedi. Gözleri çokça doluyordu ama dolup dolup taşamadan kuruyordu.

Kocasının ailesinin yanında, *belki benim de ailem olurlar* dediği insanların yanında işittiği lafları hazmedemiyordu. Mediha'nın bakışını hele; daha evlenmeden önce kendisi için börekler açtıran, sandık sandık çeyiz gönderen kadının pis bir şeye bakar gibi bakışını gözünün önünden silemiyordu.

Derin bir nefes almaya çabaladı, göğsünde bir ağırlık olduğundan pek de alamamıştı. "Ben kendimi biliyorum, Hamza da biliyor. Yeter."

Yetmiyordu. O anlığına yetirmeye çalıştı Hasret.

"Murat! Çık ulan dışarı!" diye bir bağırış geldi dışarıdan. Murat koltuğunda oturmuş, pansumanını evin genç bir çalışanına tazelettiriyordu.

"Hamza dayanmış yine kapıma, bensiz yapamıyor bu adam. Lan!"

Sözlerinin hemen bitiminde iki el silah sesiyle odadaki cam çerçeve ne varsa gürültüyle indi, kurşun izleri beyaz tavanın sıvasını döktü. Murat hayretle elini başına siper ederek manzaraya baktı, genç kız çılgılık atarak içeriye kaçmıştı. İki el silah sesi daha geldi, yan odanın camları da indi.

Hamza kaç mermi sıktı, bilmiyordu ama sesi, olacakların pek de hayra alamet olmayacağını gösteriyordu. Yutkundu Murat.

"Son duanı et, Murat! Şerife'yi bulayım, seni de Mustafa'yı da sıraya dizeceğim! O zaman da çıkma da göreyim! Korkak herif!"

...

Şerife kaynattığı çorbayı kepçeyle son kez karıştırarak bir kâseye koydu, tepsiyi de çokça özenerek hazırlamıştı. Mustafa pek iyi değildi, doğru düzgün dik bile duramıyordu. Ağabeyi ona çok kötü şeyler yapmıştı.

Sırf kendisini sevdiğini söylediği için...

O yüzden buraya geldiklerinden beri onunla, yaralarıyla ilgilenmişti. Başta pek yüzüne bakmıyordu Mustafa, muhtemelen yüzü çok kötü olduğundan görmesini istemiyordu.

Ama Şerife ona hep bakardı.

Şimdi köyden uzakta bir bağ evindeydiler. Etrafı yeşillikli, bozma vakti yaklaşmış kara üzümlerle doluydu. Murat'ın adamı kendisini buraya getirmişti, Mustafa'yla güzel bir hayat yaşaması için tek fırsattıydı.

Hâlâ Hasret'e o güzel duygularını anlattığı için pişmanlık yaşıyordu, eskiden Mustafa'yla birliktelikleri olduğunu bilseydi asla söylemezdi. Hasret ne kadar güzel olsa da içi kötü ve fesat bir kadındı.

Mustafa'dan vazgeçmişti Murat'ın dediğine göre ama onun mutlu olmasını, kendisiyle olmasını istemediği için hemen Hamza'ya söylemişti. Ağabeyini severdi ama o da engelleyecek, hatta Mustafa'yı öldürecekti.

Derince bir nefes aldı, kafası çok karışık olmasına rağmen mutluydu.

Ve mutlu olması da doğru olan şeydi. İyi bir yoldaydı.

Çorbayı Mustafa'nın yanına götürdü, sehpanın üzerine koydu. "Sana çorba yaptım, iyi gelir, Mustafa."

Mustafa gözünün kıyısıyla kendisine bakarak başını salladı hafifçe. "Sağ ol."

Sessiz sedasız içti çorbayı, Şerife heyecanla elbisesinin kumaşının ucuyla oynuyordu. "Bundan sonra... Evlenecek miyiz, Mustafa?"

Çorba Mustafa'nın boğazına kaçtı, Şerife hemen su getirip içirdi, sırtına vurdu birkaç kez. Hatta ağzının kenarında kalan azıcık yemeği de siliverdi tepsiye koyduğu mendille. Bu kadar ilgilenilmek tanıdıktı Mustafa'ya, bu yüzden Şerife'ye bakışı bir anlık da olsa yumuşadı.

Ama Hasret...

Hasret aklından çıkmıyordu.

Bu işin sonunda onunla olma ihtimali bile heyecan vericiydi.

"Evleneceğiz," dedi Murat'ın planına uyarak, Hamza'ya dedikleri pek tabii eksik ve yalandı. Kendisi öldürmeyecekti Hamza'yı, Murat öldürecekti. Onların hesabı daha derindi.

"Ne zaman evleneceğiz? Ağabeyimler çok kızar da babam üzülür yokluğumda. Evlenince geri gideceğiz eve, değil mi?"

Yutkundu Mustafa. Genç kızın masumca açılan gözlerine, iki eliyle sıkı sıkı sarıldığı koluna baktı. Başını salladı usulca, Şerife devam etti: “Zaten çocuğumuz olunca ağabeyimler de bir şey demez.”

Yine başını salladı Mustafa, genç kızın yüzünü inceledi biraz.

“Beni de merak etmişlerdir şimdi, keşke yazı bıraksaydım *merak etmeyin* diye.”

Biraz buna üzüldü Şerife, Mustafa garip bir bakışla hâlâ genç kızı izliyordu.

Uzunca bir beş gün geçti Şerife'nin meselesinin üzerinden.

Köydeki dedikodular almış başını gitmişti, yine de dillerine dola-dıkları Şerife'den fazla Hasret'ti. Mustafa işi kulaktan kulağa yayılmış, Hamza kadar Murat'ı da huzursuz etmişti.

Hamza gece yarıları eve geliyordu. O konuşmadan sonra bir daha babasının evine uğramamıştı, ağabeyiyle konuşup civar köylere adam yolluyordu. Her yer didik didik aranıyordu, özellikle Murat'ın yerleri.

Murat'ı es geçip Murat'ın babasına gitmişlerdi, elleri yine boş dönmüşlerdi. Murat zaten bilse de bir şeyleri çıtlatmazdı.

İki cephede de durumlar karışıkken Murat sonunda Mustafa'nın yanına uğramış, bir hafta bile dolmadan oğlanın aklının fikrinin kay-masına şaşmıştı.

“Şerife çok iyi kız,” diyordu Mustafa kafa karışıklığıyla, dün gece bir şeyler yapmasalar da yan yana uyumuşlardı. Hayatında böyle bir saflık, böyle bir iyi niyet görmemişti. Gece boyu izlemişti yüzünü.

Evlenmek, çocuk sahibi olmak istiyordu Şerife. Başta bu sorularına ne diyeceği hakkında kafa patlatsa da şimdilerde *keşke* demeye başlamıştı. Aynı evde olmak, Şerife'nin tüm ilgisini hatta aşkını üzerinde hissetmek müthiş bir duyguydu.

Sanki dünyada kendisinden başka erkek yoktu.

Şerife böyle hissettiriyordu.

“Aklın kayıyor, Mustafa,” diye sıkkın bir nefes aldı Murat, işleri hızlandırmak gerektiğini o an fark ediyordu. “Hani Hasret’e deli divane âşıktın? Hani onu alacaktın? Ben de sen kendinden, sevdandan eminsin; adam gibi duracaksın diye girdim bu işe.”

Gururuna oynadı biraz Murat, insanın ince damarını çok hızlı çözerdi, zaten gerisi de geldi. Şerife içeride güllük gülistanlık bir gülüşle Mustafa’nın konuşup gelmesini bekliyordu, gelince düğünlerinin nasıl olacağını da konuşturlardı.

Mustafa’nın sevgisinden artık emindi, gözlerine bakarken hep gülüyordu. Çocukları için konuştuklarında bir isim bile söylemişti, yanında olmaktan mutlu olduğundan bahsetmişti. Tüm bu işler yolunda gitmezse Şerife’yi bir daha kaçırarak, bu kez Murat bile yerlerini bilmeyecekti.

Murat zehrini saldı Mustafa’nın aklına, ardından emirlerini fısıldadı yardımcısına. Biraz daha beklerse tüm işler bozulacaktı. Hamza’nın adamlarından birine duyurdular Mustafa’nın yerini.

Muhterem’e, *Hamza oğlunu bulmuş, vurmaya gidiyormuş*, dediler.

Öğle saatleriydi. Hasret, Hamza’yı fazla göremediğinden her yemeğe eve gelmesi için ısrar etmişti. Şimdi iki kişilik masada ikisi de yan yana düşünceli düşünceli bulgur pilavı yiyorlardı.

“Domates var, ondan da ye, Hamza.”

“Yerim, gülüm.” Derin bir nefes aldı Hamza, başını çevirip baktı Hasret’in güzel yüzüne. “Çayın da var mı? Bugün az daha durayım yanında.”

Hasret kocasını daha fazla görecektir olmanın mutluluğuyla hızlıca kalktı yerinden. “Ay olmaz mı, dur koyayım hemen de şey olsun... Demlensin.”

Ocaktaki kaynar suyu azıcık daha tıngırdatıp çay demledi, iki bardak indirdi. Hamza yemeğini bitirmiş, ardına yaslanmış, karısını izliyordu. Günlerdir çok yorulmuştu, Şerife meselesini halledeceğim derken üzümler bağda kalacaktı. Kararlı bir şekilde mevsimlik işçileri çağırmıştı, birkaç güne o işe girişirlerdi. Hasret hızlıca masayı toplamaya başlayınca elinden tutup durdurdu, kucağına çekti yavaştan.

“Üzüm tanem, sen ev hanımı olmuşsun. Yemekler, çaylar, çorbalar...”

Hasret’in hüzünlü gülüşünü izledi, aynısından kendi yüzünde de vardı. “Oldum herhâlde, beyim de bir sabah bir akşam geliyor.”

Güldü Hamza, sabah akşam mevzusunu açmadı, o kendinde de yaraydı. “Dediğinden daha becerikliymişsin ama. Göbek yapacağım, az kaldı.”

“Yalancı, yanakların çöktü biraz. Akşama da etli etli yemekler yapacağım sana.”

“Yanına da bulgur pilavı.”

“Neyi varmış bulgur pilavımın?”

Hamza güldü usulca, belini okşadı genç kızın. “Çok güzel bulgur pilavın. Ne diyeceğim, bugün yarın amcam gelecek İstanbul’dan.”

“Dün de öyle diyordun, bir gelemeydi gitti şu adam.”

“İşleri vardır yol üzerinde, boş adam değil sonuçta.”

“Hım, sahici külhanbeyi.” Burnunu kocasının burnuna sürttü Hasret, azıcık çekilip burnunun ucunu öptü; sonra yanağını, çenesini. “Sen beni çok ihmal ettin ama.”

“Hasret...”

“Hıı, Hasret dersin. Anca çay iste.”

“İçmeyelim mi gülüm şöyle karşılıklı?”

Güldü Hasret, yandaki sandalyeye geçip Hamza’ya bıraktı işleri. “Haydi, dök de içelim bari. Bir çayımız kaldı zaten.”

İki bardak çay döktü Hamza, önlerine koydu güzelce. Yanına da Hasret’in sevdiği fıstıklardan çıkardı. Hasret bir yudum aldı çayından, Hamza da uzanacaktı ki kapı gümbür gümbür çalındı.

Hasret kaç gündür tedirgindi, üzerinden atamamıştı korkulu havayı. Hamza’nın, Görgülü’nün evine gidip yaptıklarının herkes konuşmuştu.

Kocasının peşi sıra gitti kapıya, soluk soluğa iki adam gördü. “Ağam! Mustafa’nın yerini öğrendik, bacın da yanındaymış!”

Neden, nasıl demeden fırlayıp odaya koşturdu Hamza. Hasret bir açık kapıya baktı bir de giden, gittiği gibi elinde tabancası ve mermisiyle dönen kocasına. “Hamza,” dedi korkuyla, iki adım kadar yaklaşabildi.

Kapıdakiler biraz uzaklaşmıştı. “Evden çıkma Hasret, ne olacağı belli olmaz, tamam mı gülüm?”

“Hamza, silah... Tedbir mi?”

Alnından öptü Hamza hızlıca. “Tedbir, gülüm.” Eğilip bir de dudaklarından öptü. “Tedbir.”

“Bak gözünü seveyim dikkatli ol, tamam mı?”

“Tamam, Hasret. Unutma, akşama etli yemek isterim.”

Boğazında bir yumru vardı, nasıl yolcu etti kocasını, bilmiyordu Hasret. Arkasından kapanan demir kapıya baktı uzunca, çaylar içeride soğudu, demlik kaynaya kaynaya suyunu tüketti.

Kaç saat geçtiğini bilemedi, Hamza ne zaman gelecekti?

İçinde kötü bir his, boğazını düğüm düğüm eden bir şeyler vardı.

Sonunda dayanamadı. “Yemişim lafını da sözünü de!” diyerek çıktı evden, Haşım’ın evinin yolunu tuttu. Haber gelse kendine gelmeyecekti, onlara gidecekti.

Kendisi daha gelmeden evin önü kalabalıklaştı, bir uğultu döndü oralarda. Hasret adımlarını hızlandırarak içinde bir ağlama hissiyle yaklaştı.

“Üç kurşun,” dedi bir kadın. “Üç kurşuna kim sağ kalsın?”

Bir başka kafadan bir başka ses daha geldi: “Şerife’ye dokanmamış oğlan. Gencecik yaşında o da göçüp gitti.”

Kalabalığı yarararak ilerledi Hasret, konuşuyordu ama farkında değildi. “Kim? Kimi vurmuşlar?”

Buğulanan gözleriyle etrafını görmeye çalıştı, atacağı adımı dahi göremedi, birine tutunmaya çabaladı ama kimse tutmuyordu.

“Hamza, Mustafa’yı vurmuş,” dedi sonra kadın, baktığı yüzler konuşmuyordu, sesin geldiği yöne bakmaya çalıştı, Mediha kadını gördü bir an. Oturmuş yere, ağlıyordu.

“Muhterem de oradaymış, Mustafa’nın babası... Hamza’yı vurmuş!”

Başı döndü Hasret’in, gözlerini kırptıştırdı birkaç kez. “Ne yapmışlar?”

“Hamza’yı vurmuşlar!” dedi bu kez kadın gür bir sesle. “Göğsünden! Üç kere!”

Hamza’yı vurmuşlar...

Göğsünden...

Üç kere...

Bugün Hasret’in ocağına düşen ateşin ilk günüydü.

Hamza’nın vurulduğı bağ evine üç siyah araba süratle yaklaşıyordu. Muhterem, elindeki silahla yerde kanlar içinde yatan Hamza’ya korkuyla bakıyordu. Aldığı son nefeslerdi, oğluyla aynı kaderi paylaşacaktı.

Adnan Bey yıllardır ayak basmadığı topraklara geri dönüyor, döndüğü gibi de bir zamanlar bitirdiğı savaşı tekrar başlatıyordu.

Tüm bunlar olurken uçsuz bucaksız üzüm bağları, buğday tarlaları sakindi. Hasret’in baba evinde sular durgundu. Dere şırıl şırıl akıyor, söğüt ağacı iki sevgilinin yaşadığı aşka özlem duyarak dallarını yere uzatıyordu.

Henüz tazecik bir köygöçüren vardı Hasret’in pencere dibinde. Dikenleneceğı günü sabırsızlıkla bekliyordu.

DEVAM EDECEK...